YRSA SIGURDARDÓTTIR

cenușă și pulbere

Replica islandeză la cărțile lui Stieg Larsson.
Daily Telegraph

TREI

FICTION CONNECTION 3

«Cartea Yrsei Sigurdardóttir poate rivaliza cu cele mai bune romane polițiste din întreaga lume.»

Times Literary Supplement

«O lectură care-ți dă fiori – romanul Yrsei Sigurdardóttir are toate ingredientele necesare: o intrigă inedită, personaje realiste și mult umor negru.»

Metro Crime Books of the Year

«O poveste care te ține captiv... Sigurdardóttir descrie insula invadată de lavă fierbinte la fel de plastic cum a descris iernile umede și întunecate ale Islandei din celelalte romane ale sale.»

The Times

FICTION CONNECTION

YRSA SIGURDARDÓTTIR

cenușă și pulbere

TREI

3

CONFESIUNEA

YRSA SIGURDARDÓTTIR

Cenuşă şi pulbere

Traducere de
Isabella Prodan

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: GULIVER/Getty Images/CLAIRE ARNAUD

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Laura Sandu

Dtp:
Ofelia Coşman

Corectură:
Ioana Augustin, Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIGURDARDÓTTIR, YRSA
Cenuşă şi pulbere / Yrsa Sigurdardóttir ; trad.: Isabella Prodan. -
Bucureşti : Editura Trei, 2011
ISBN: 978-973-707-459-1
I. Prodan, Isabella (trad.)
821.111-31=135.1

Titlu: Ashes to Dust
Autor: Yrsa Sigurdardóttir

Copyright © Yrsa Sigurdardóttir 2010
Ediţie publicată prin acord cu Veröld Publishing, Islanda

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-459-1

Ţin să le mulţumesc tuturor locuitorilor din Insulele Westmann care m-au ajutat să scriu această carte. Îi mulţumesc în primul rând Kristínei Jóhannsdóttir, care nu m-ar fi putut sprijini mai mult decât a făcut-o. Le mulţumesc şi lui Sigmundur Gísli Einarsson, Ólafur M. Kristinsson şi Árni Johnsen pentru ajutorul dat, precum şi lui Gísli Baldvinsson, care a emigrat din Insulele Westmann. Niciunul dintre ei nu mi-a servit drept model pentru personajele din cartea de faţă.

Îi dedic această carte editorului meu, Pétur Már Ólafsson, căruia îi mulţumesc din suflet pentru remarcabilul spirit de cooperare şi răbdarea lui nesfârşită.

— *Yrsa*

Introducere

Se gândise adesea că moartea era o opţiune dezirabilă. Însă în ziua aceea nu mai simţea la fel, fapt regretabil în lumina împrejurărilor. Când murise tatăl ei, după o luptă grea cu cancerul, se întrebase care este rostul lucrurilor pe pământ. „Cât de scurtă şi de măruntă pare viaţa, în definitiv“, meditase ea. Tatăl ei fusese stâlpul micii familii din care făcea parte, însă, la câteva luni după moartea lui, abia dacă-şi mai putea aminti cum arăta fără să se uite la o fotografie cu el. Şi încă ea se numărase printre apropiaţii lui — ceilalţi cât de repede aveau să-l uite? Odată moarte şi ea, şi mama, şi sora ei, n-avea să-şi mai aducă aminte nimeni de el, ca şi cum n-ar fi pus niciodată piciorul pe acest pământ. Gândul a adus-o în pragul disperării. Privindu-şi viaţa de la cap la coadă, şi-a dat seama că n-o să aibă cine să-i spună povestea. Că nimeni n-o să reuşească vreodată s-o spună aşa cum s-a întâmplat de fapt, aşa cum îşi dorea. Nimeni n-ar fi putut să pună totul cap la cap, darămite să mai explice şi lucrurile surprinzătoare care se întâmplaseră de curând. Totul se întuneca în jurul ei, dar a reuşit să-şi revină. Ştia că,

data viitoare când i se va mai întâmpla una ca asta, s-ar putea să nu mai facă faţă.

Dacă n-ar fi fost aşa de slăbită şi de bulversată, ar fi putut măcar să se apere în loc să stea întinsă acolo, total neputincioasă. Probabil că i se dăduseră nişte medicamente; starea de somnolenţă n-avea cum să fie firească. Pe noptieră se afla un flacon cu pastile, pe care nu-şi amintea să-l fi pus acolo; privindu-l cu coada ochiului, şi-a dat seama că era flaconul cu sedative puternice, pe care le adusese acasă după ultima operaţie. Luni întregi, flaconul zăcuse neatins în dulăpiorul ei cu medicamente; nici gând să-l fi pus ea acolo şi, cu atât mai puţin, să fi luat o doză mare de pastile. Nu-şi amintea să le fi înghiţit, deci mai mult ca sigur că-i fuseseră puse mai înainte în mâncare. Îşi amintea mult prea bine gustul pastilelor, vinul pe care-l băuse n-ar fi putut în veci să-l mascheze. Senzaţia scârboasă de vomă pe care o simţea în gură nu era de la pastile — dar asta nu însemna nimic. A vomitat din nou şi a închis ochii, cu toate că se temea că nu va fi în stare să-i mai deschidă a doua oară. Teama ei s-a dovedit a fi în zadar, pentru că i-a deschis fără să vrea atunci când ceva îngrozitor de greu s-a lăsat asupra ei, făcând-o să scoată afară tot aerul din plămâni. Peste ochi i s-a aşezat o mână rece ca gheaţa, iar lumina a dispărut.

Inima, deja zbuciumată, a început să-i bată şi mai tare când o altă mână s-a năpustit asupra gurii ei şi a deschis-o, apoi nişte degete şi-au făcut loc, orbecăind, înăuntru. A dat din picioare în semn de protest. Limba i-a fost scoasă din gură, apoi a simţit o înţepătură. O căldură nesuferită i s-a răspândit prin limbă din locul împunsăturii şi şi-a dat seama că-i fusese injectat ceva în

ţesutul moale. După ce i-a dat drumul limbii, mâna a apucat-o de nas.

Gândurile i s-au tulburat, i s-au înceţoşat. Oare era posibil să fie într-un spital, sub îngrijirea unui doctor? N-avea putere să deschidă ochii şi nu simţea niciun miros prin nas, acesta fiind strâns de mână. A sperat că era, într-adevăr, în spital. A auzit o şoaptă în ureche: „Linişteşte-te, e aproape gata". Să fi fost un doctor sau vreo asistentă? A încercat în zadar să-şi aducă aminte cu cine fusese înainte s-o cuprindă ameţeala şi să înceapă să vomite. Era sigură că ştia, dar nu putea să-şi amintească sub nicio formă numele sau chipul persoanei care venise în vizită. Din senin, şi-a adus aminte că trebuia să cumpere un cadou pentru ziua surorii ei. Oare ce-ar fi putut să-i ia? Un pulover? Avea de unde alege, erau multe pulovere frumoase prin magazine. Apoi şi-a dat seama că nu era nici locul, nici momentul potrivit să se gândească la aşa ceva. De fapt, a realizat că nu ştia nici unde se afla, nici cât era ceasul. Era zi sau noapte? Cât timp trecuse de când îi fusese făcută injecţia în limbă — dacă se întâmplase într-adevăr aşa ceva? Nasul i-a fost eliberat, gura, redeschisă şi degetele au alunecat iar înăuntru. Le-a recunoscut după gustul de săpun. Îi palpau limba şi şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. A încercat să-şi mişte limba, dar n-a reuşit. Oare făcuse un accident vascular? După simptome, aşa s-ar fi zis. Ce altceva ar fi putut să fie? Nu era în stare să gândească. Deodată, degetele i-au apăsat limba puternic, răsucind-o şi împingând-o forţat pe gât în jos. Se zbătea în zadar să-şi elibereze limba din prinsoarea aceea mortală — strânsoarea nu slăbea deloc. Genunchii persoanei care stătea deasupra ei îi blocaseră mâinile pe lângă corp. Disperată, a încercat să-şi

amintească tot ce ştia despre accidente vasculare, dar nu şi-a putut da seama dacă paralizia limbii era unul dintre simptomele specifice.

Nişte înjurături reţinute care veneau, parcă, din fundul unui butoi sau de la capătul unui tunel lung i-au răsunat în minte. Nu-şi dădea seama dacă şi le imaginase sau dacă fuseseră rostite cu adevărat de omul care-i maltrata gura. A încercat să îngaime ceva, aşteptându-se ca glasul să-i sune la fel ca atunci când mergea la dentist — chiar aşa, trebuia să-şi facă o programare —, dar n-a reuşit să scoată decât un geamăt care parcă venea din abdomen. În ciuda semnalelor repetate trimise de creier, limba refuza să se mişte, făcând-o incapabilă să transforme sunetele în cuvinte. Dintr-odată, degetele i-au apăsat limba şi mai tare. O simţea perfect, chiar dacă nu putea s-o mişte. Când i-a fost împinsă pe gât în jos, a avut senzaţia că se îneacă. A făcut ochii mari şi a rămas cu privirea ţintuită în familiarele plăcuţe ale tavanului.

Degetele i-au eliberat limba, iar greutatea care-i apăsa stomacul şi mâinile a dispărut, dar ea nu s-a simţit deloc mai bine. A încercat cu disperare să-şi tragă sufletul. Înnebunită de frică, s-a străduit să gândească limpede, dar n-a putut. Avea limba îndesată bine pe esofag în jos. Lovea salteaua neîncetat cu picioarele şi se zvârcolea ca o nebună. Şi-a încleştat mâinile pe pielea moale de pe gât şi de pe obraji — poate reuşea s-o găurească, să lase aerul să intre.

Apoi totul s-a estompat şi ea s-a stins, la fel ca tatăl ei. Numai că el, spre deosebire de ea, murise împăcat. Zgomotele îngrozitoare pe care le scotea în timp ce se chinuia să respire au încetat. Capul i-a căzut uşor într-o

parte şi a rămas nemişcată într-o baltă de sânge, cu o privire chinuită. Un timp a fost linişte, apoi cineva a pornit un CD-player aflat pe cealaltă noptieră şi muzica a început să cânte.

La scurt timp după aceea, vizitatorul a închis cu grijă uşa de la dormitor, dând dovadă de mult mai multă consideraţie decât afişase mai înainte.

Capitolul 1

Luni, 9 iulie 2007

— Cum adică, Markús face curat în pivniţă? Asta-i bună! Adică, a ţinut morţiş să intre acolo înaintea oricui altcuiva doar ca să umble printr-o grămadă de nimicuri?

Avocata Thóra Gudmundsdóttir i-a zâmbit politicos bărbatului care i se adresase, un arheolog pe nume Hjörtur Fridriksson, dar nu i-a răspuns la întrebare. Lucrurile scăpau de sub control. Nu se simţea bine deloc; mirosul de fum şi cenuşa răspândită în aer îi iritau ochii şi nasul şi se temea că acoperişul poate să se prăbuşească dintr-o clipă-n alta. Ca să-şi croiască drum prin casă până la uşa pivniţei, toţi trei trebuiseră să treacă printr-un morman de grohotiş şi cenuşă, care acoperea covorul cu model alambicat exact în locul în care căzuse acoperişul. Asta o făcuse pe Thóra să-şi ajusteze bareta elastică a căştii de protecţie, asigurându-se că era prinsă bine. Mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, se uita stânjenită la ceas. Au auzit amândoi o bufnitură surdă venind dinspre

pivniţă. Ce tot făcea omul ăla acolo? Markús le spusese că durează puţin, dar nici ea, nici arheologul nu-şi dăduseră seama ce înţelegea el prin „puţin".

— Sunt sigură c-o să apară dintr-o clipă-n alta, a zis ea cu jumătate de gură, uitându-se la uşa strâmbată, în speranţa că se va deschide şi că-şi vor putea încheia treburile acolo.

S-a uitat instinctiv în sus, pregătită să sară numaidecât într-o parte, dacă tavanul ar fi dat semne de prăbuşire.

— Nu vă faceţi griji, a zis Hjörtur, făcând un semn înspre plafon. Dacă era să cadă, ar fi căzut până acum.

A scos un oftat şi şi-a trecut mâna peste obrazul neras.

— Aveţi idee ce face acolo?

Thóra a clătinat din cap, neavând nici cea mai mică intenţie să discute despre planurile propriului client cu cineva care nu avea legătură cu cazul lui.

— Măcar de ne-ar fi dat un indiciu, a zis Hjörtur. Ardem de curiozitate să aflăm despre ce e vorba.

Apoi s-a uitat la Thóra.

— Pun pariu că-i o chestie pornografică. Şi ceilalţi cred la fel.

Thóra a ridicat din umeri. Până şi ea se gândise la asta, dar nu avea o imaginaţie destul de bogată, ca să ghicească ce lucru ar fi putut fi atât de stânjenitor sau de dezgustător încât să nu poată fi arătat unui străin. Să fi fost un film cu aventurile sexuale ale proprietarului casei? Puţin probabil. În anii '70, puţini aveau camere de filmat, iar Thóra se îndoia că pelicula folosită la vremea aceea ar fi putut rezista în urma dezastrului care se abătuse asupra Insulelor. Iar Markús Magnússon, bărbatul care se afla în pivniţă, avea numai 15 ani pe vremea când casa fusese acoperită de lavă şi cenuşă şi pesemne că nu ştia prea

multe despre filmat. Totuşi, acolo jos, în pivniţă, se afla ceva pe care bărbatul căuta cu disperare să pună mâna înaintea lor. Thóra a oftat. Cum de ajungea mereu în preajma unor asemenea indivizi? Nu cunoştea niciun alt avocat care să se ocupe de cazuri atât de stranii şi să aibă clienţi la fel de ciudaţi ca ai ei. Şi-a propus să-l întrebe pe Markús ce-l făcuse să apeleze la mica ei firmă de avocatură, iar nu la una renumită, atunci când hotărâse să ceară în instanţă oprirea săpăturilor. Asta dacă avea să mai iasă vreodată din pivniţă! Şi-a ridicat gulerul puloverului, acoperindu-şi gura şi nasul, şi a încercat să respire prin el. Era ceva mai bine. Hjörtur i-a zâmbit.

— O să vă obişnuiţi, credeţi-mă, i-a spus el. Să sperăm totuşi că nu va fi nevoie — pentru că o să vă ia câteva zile.

Thóra a dat ochii peste cap.

— La naiba, parcă s-ar muta în pivniţă, nu alta, a bombănit ea prin pulover.

Apoi a lăsat gulerul în jos şi i-a zâmbit lui Hjörtur. Îi mulţumea, astfel, că lucrurile decurseseră atât de bine până atunci, că putuseră să treacă la treabă fără să solicite un ordin de interdicţie. Oricum, ar fi fost o măsură temporară, pentru că Markús şi familia lui nu mai puteau să revendice imobilul. Casa şi toate bunurile aferente intraseră în patrimoniul Insulelor Westmann şi decizia nu mai putea fi contestată, chiar dacă Markús făcuse încercări repetate în sensul respectiv. Îl avusese în vedere în special pe Hjörtur Fridriksson, omul care stătea lângă Thóra; Hjörtur administra un proiect numit Pompeii din Nord, care prevedea scoaterea la suprafaţă a mai multor case care fuseseră acoperite de cenuşă după erupţia din 1973 din insula Heimaey. De când preluase cazul, Thóra vorbise des cu Hjörtur la telefon sau prin

e-mail şi i se părea a fi un om destul de agreabil. Arheologul era, în general, guraliv, dar părea să fie un om drept şi, în plus, nu se mânia cu una, cu două. Hjörtur fusese pus la grea încercare de către Markús, care, în general, se purta ca un nemernic. Refuzase să-i dea avocatei până şi cel mai mic indiciu cu privire la motivul pentru care se opunea scoaterii la suprafaţă a casei părinţilor lui, făcuse demersuri peste demersuri legate de încălcarea drepturilor de proprietate şi o pusese pe Thóra în tot felul de situaţii complicate. După ce încercase să ajungă la o înţelegere cu el, fără să reuşească însă, din cauza încăpăţânării lui Markús, se dăduse bătută şi hotărâse să-l întrebe pe Hjörtur dacă, până una, alta, nu putea să se ocupe de scoaterea la suprafaţă a altor case. În mod clar, avea de unde să aleagă. Însă lui Hjörtur îi era imposibil să facă una ca asta, pentru că imobilul unde copilărise Markús era printre puţinele case din zonă făcute din beton, ceea ce însemna că era mult mai probabil să fi rezistat cumva cataclismului. Iar scopul săpăturilor nu era acela de a scoate la iveală cine ştie ce dărăpănătură.

Thóra se apucase deja să cerceteze în detaliu care era cea mai bună modalitate prin care putea obţine un ordin de interdicţie împotriva săpăturilor, când şi-a dat seama că pe Markús îl interesa numai pivniţa casei. În cele din urmă, au reuşit să găsească împreună nişte soluţii înţelepte. Hjörtur le propusese următoarea învoire: după ce scoteau casa la suprafaţă, Markús putea să descindă primul în pivniţă, de unde avea voie să ia tot ce-şi dorea. După ce a cumpănit puţin lucrurile, clientul ei a fost de acord cu acel compromis, iar Thóra a răsuflat uşurată. Markús putea să acopere lejer cheltuielile unui litigiu nesfârşit, pentru că nu-şi punea problema banilor. Familia

lui deţinea una dintre cele mai mari companii de pescuit din Insulele Westmann. Cu toate că Thóra nu putea să se plângă că era plătită prost pentru serviciile ei, o deranja că trebuia să acţioneze împotriva dreptei ei judecăţi şi într-un scop imposibil de atins. Aşa că s-a simţit foarte uşurată când Markús a acceptat propunerea lui Hjörtur; apoi a făcut ultimele retuşuri cu privire la detaliile delicate ale contractului, referitoare la cum urma să decurgă vizita lui Markús în pivniţă, la cum avea să li se garanteze că nimeni altcineva nu va intra acolo înaintea lui şi tot aşa. După semnarea contractului, nu le-a rămas decât să aştepte terminarea săpăturilor.

Şi iată-i acum la faţa locului, unde arheologul şi avocata se holbau la o uşă strâmbată, iar un bărbat care în 1973 era doar un adolescent scormonea la subsol după un lucru foarte tainic.

— Slavă Domnului! a spus Thóra când a auzit zgomot de paşi pe scările care duceau în pivniţă.

— Măcar de-ar fi găsit ce căuta! a zis şi Hjörtur, luminându-se la faţă. Să sperăm că n-o să iasă de acolo cu mâinile goale.

Cu degetele împreunate, Thóra privea fix către uşă.

Nerăbdători, şi-au îndreptat amândoi privirile spre clanţa care fusese apăsată, apoi s-au uitat neîncrezători la uşa care s-a crăpat foarte puţin. S-au întors unul spre altul, iar Thóra s-a aplecat în faţă şi a rostit prin deschizătură:

— Markús, a spus ea pe un ton calm, s-a întâmplat ceva?

— Trebuie să vii încoace, i-a răspuns el.

Vocea lui Markús suna ciudat şi Thóra nu-şi putea da seama dacă era bucuros, dezamăgit sau trist. Lumina făcută de lanterna lui a răzbătut prin uşa crăpată, scânteind pe picioarele Thórei.

— Eu? a întrebat ea, şocată. Să cobor acolo?

S-a întors spre Hjörtur, care a ridicat din sprâncene.

— Da, a răspuns Markús, la fel de laconic ca prima dată. Am găsit ceva şi vreau să-ţi dai cu părerea despre asta.

— Să-mi dau cu părerea? a repetat Thóra.

Când nu mai ştia ce să zică, avea obiceiul să repete vorbele celuilalt, ca să aibă timp să-şi cântărească răspunsul.

— Da, vreau să-mi spui părerea ta de avocată, a zis vocea de dincolo de uşă.

Thóra şi-a îndreptat spatele.

— Hai că-ţi zic eu, Markús, ce părere am despre asta, a spus Thóra. Cam aşa stă treaba cu avocaţii: nu suntem obligaţi să experimentăm pe pielea noastră lucrurile cu care ne confruntăm. Aşa că n-am de ce să cobor acolo. Spune-mi care-i treaba şi, când mă întorc la birou, în Reykjavík, o să-ţi comunic în scris ce părere am despre asta.

— Trebuie să vii aici, jos, a zis Markús. Nu vreau să-mi comunici nimic în scris. E de-ajuns să-mi spui în cuvinte.

Apoi a făcut o pauză şi a continuat:

— Te implor! Vino aici, jos!

Thóra nu-l văzuse niciodată pe Markús aşa de umil. De fiecare dată îi vorbise numai cu aroganţă şi încăpăţânare.

Hjörtur i-a aruncat Thórei o privire serioasă pe sub sprâncenele încruntate.

— Haideţi să nu mai tărăgănăm lucrurile atâta! N-are ce să vi se întâmple acolo, jos. Şi vreau să-mi termin şi eu odată treaba aici.

Thóra a ezitat. Ce naiba putea să fie în pivniţă? Nu voia sub nicio formă să coboare în întunericul şi-n aerul şi mai îmbâcsit de la subsol. Pe de altă parte, era de acord cu Hjörtur, trebuiau să-şi isprăvească odată treaba acolo. Aşa că şi-a făcut curaj.

— Bine, fie, a încuviinţat ea, învinsă, şi a luat lanterna lui Hjörtur. Hai că vin!

A deschis uşa mai mult, cât să aibă loc să intre, şi l-a văzut pe Markús pe scări. Era livid ca un cadavru. De-abia îi putea deosebi chipul de casca albă pe care o purta pe cap. Thóra a încercat să nu facă presupuneri pripite, întrucât lanternele, singura lor sursă de lumină, răspândeau o strălucire fantomatică în jur. A înghiţit în sec. Acolo, jos, aerul era mult mai stătut şi mai prăfos.

— Ce vrei să-mi arăţi? a întrebat Thóra. Hai să terminăm odată cu asta!

Markús s-a apucat să coboare scările prin bezna din jur. Lumina lanternei abia scânteia prin praful şi cenuşa din pivniţă şi era imposibil să-ţi dai seama unde se termina şirul de trepte.

— Nu ştiu cum să-ţi spun…, a zis Markús, pe un ton mult prea calm, coborând în continuare scările. Dar trebuie să mă crezi: nu asta căutam. Însă acum sunt mai convins ca niciodată că trebuie să faci rost de un ordin de interdicţie a săpăturilor şi să soliciţi reacoperirea casei.

Thóra şi-a îndreptat lanterna înspre picioare, temându-se să nu facă vreun pas greşit şi să se rostogolească pe scări.

— E ceva rău aici, ceva de care n-ai ştiut?

— Da, se poate spune şi aşa, a răspuns el. N-aş fi fost niciodată de acord cu continuarea săpăturilor, dacă asta aş fi ascuns. Să fie clar!

Ajunsese jos.

— Cred că am dat de belea!

Thóra a coborât şi ea ultima treaptă şi s-a postat lângă el.

— Ce vrei să spui prin „asta"? a întrebat ea, luminând încăperea din loc în loc.

Deşi nu distingea prea multe în jur, nu i se părea nimic suspect: o sanie veche, o colivie care nu era închisă bine, multe cutii şi tot felul de nimicuri aruncate ici şi colo, toate acoperite de praf şi funingine.

— Aici, a zis Markús.

A condus-o până în dreptul unui perete despărţitor.

— Crede-mă — n-am ştiut nimic despre asta.

Apoi a îndreptat lanterna înainte.

Thóra s-a holbat la duşumea, dar n-a văzut nimic care ar fi putut să-l înspăimânte aşa de tare pe Markús. A zărit doar trei movile de praf, pe deasupra cărora şi-a plimbat lanterna ulterior. I-a luat un timp până şi-a dat seama ce se afla în faţa ochilor ei — moment în care de-abia a reuşit să nu scape lanterna din mână.

— Doamne, Dumnezeule! a zis ea.

A plimbat lanterna rând pe rând pe deasupra celor trei chipuri. Obraji supţi, orbite goale şi guri căscate; totul i-a amintit de fotografiile cu mumii pe care le văzuse odată pe *National Geographic*.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Habar n-am, a zis Markús, la fel de şocat ca ea. Dar la ce ne-ar ajuta acum să ştim?! E clar că-s morţi de ceva vreme.

A ridicat o mână şi şi-a acoperit nasul şi gura, deşi cadavrele nu miroseau deloc, apoi a făcut o grimasă şi şi-a luat ochii de la ele.

Thóra, pe de altă parte, nu-şi putea dezlipi ochii de pe rămăşiţele omeneşti. Markús nu exagerase deloc când îi spusese că dăduse de belea.

— Păi, bine, şi ce ascundeai aici, dacă nu asta? l-a întrebat Thóra, peste măsură de uluită. Sper să ai o explicaţie bună pentru tot, atunci când o să afle lumea.

Markús părea gata să obiecteze, când ea a adăugat în grabă:

— Şi nici să nu te gândeşti c-o să accepte cineva să acopere casa la loc, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Aşa ceva este exclus, ai cuvântul meu!

De ce trebuia să fie totul aşa de complicat? Oare de ce nu se întorsese Markús din pivniţă cu un morman de fotografii pornografice vechi? A îndreptat lanterna înspre el.

— Hai, arată-mi ce căutai aici, i-a spus ea, cu o mimică ce vădea că era din ce în ce mai nervoasă. Ce poate fi mai rău de atât?!

Markús a tăcut preţ de câteva clipe. Apoi a îndreptat lanterna spre un ungher din apropiere şi şi-a dres glasul:

— Asta căutam, a rostit el, ferindu-se să privească în direcţia fasciculului de lumină. Pot să-ţi explic tot, a adăugat el, pe un ton iritat, fără să-şi ridice ochii din pământ.

— Isuse! a ţipat Thóra, scăpând lanterna, care s-a prăbuşit zgomotos pe duşumea.

Capitolul 2

Luni, 9 iulie 2007

— Ca să fiu sincer, nici nu ştiu dacă e cazul să mă bucur sau nu c-aţi dat peste rămăşiţele astea chiar acum, când mai am puţin şi ies la pensie.

Poliţistul se uita când la unul, când la altul. Thóra, Hjörtur şi Markús îi zâmbeau toţi, cu stângăcie. Se aflau la sediul poliţiei din Insulele Westmann, unde fuseseră nevoiţi să aştepte mult după inspectorul-şef, care stătea acum în faţa lor. Era evident că bărbatul cercetase pivniţa îndelung, că voise să vadă dovezile cu ochii lui înainte de a vorbi cu ei trei.

— Numele meu e Gudni Leifsson. Mai am puţin şi ies la pensie, după vreo patruzeci de ani de muncă, a zis el.

Apoi şi-a împreunat mâinile.

— Bine-ar fi ca alţii să aibă o viaţă mai uşoară!

Thóra s-a străduit să pară interesată de cariera lui, dar n-a reuşit; ardea de nerăbdare să întrebe cât e ceasul, pentru că se grăbea să prindă ultimul avion spre Reykjavík. Ce pierdere de timp!

— Dar ce să facem? Asta-i viaţa!

Inspectorul a dat uşor din cap.

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva!

Apoi a afişat un zâmbet crispat şi a continuat:

— O fi soarta, mai ştii? Poate-i joacă vreo festă poliţiei din Reykjavík!

Thóra a ridicat din sprâncene.

— Poftim? a întrebat ea, cu toate că nu avea nicio poftă să prelungească discuţia. Ce vreţi să spuneţi?

— Nu mă miră că întrebaţi. Nici nu mă aşteptam ca o avocată din Reykjavík să ştie cum merg lucrurile pe la ţară.

Bătrânul i-a aruncat o privire plină de reproş, dar Thóra l-a ignorat.

— Cu ceva timp în urmă, detectivii care primiseră posturi aici au fost trimişi pe insula principală, ca să reducem costurile. La noi, fărădelegile sunt aşa de banale, că nici măcar cheltuielile poliţiei nu-şi au rostul.

A zâmbit larg.

— Asta până acum!

S-a uitat la Markús cu subînţeles, apoi a continuat:

— Trei cadavre şi un cap de om, a zis el, scoţând un sunet dezaprobator. Cât ai fost mic, Markús, ai fost un drac de copil, dar nu ţi se pare că ai cam întrecut limita? Să furi rubarbă e una, dar să omori oameni…

Markús s-a aplecat în faţă şi a spus, cu o mimică sinceră:

— Jur că nu ştiu absolut nimic despre cadavrele astea! N-am nicio legătură cu ele!

Apoi s-a lăsat din nou pe spate, cu o expresie de om vizibil satisfăcut, şi şi-a curăţat praful de pe mâneci.

Thóra a oftat apăsat, intervenind înainte ca Markús să se apuce să spună că singura lui legătură era cu capul de om.

— Înainte de a merge mai departe, aş vrea să ştiu care e rostul acestui interogatoriu. E vorba de o procedură formală?

Dacă era aşa, s-a gândit ea — fără să zică nimic cu voce tare —, ar fi fost ridicol ca Markús şi Hjörtur să fie interogaţi amândoi deodată. Interesele lor erau total diferite.

— Dacă-i aşa, ţin să vă aduc la cunoştinţă, în calitate de avocată a lui Markús, că procedura mi se pare contestabilă.

Inspectorul Leifsson şi-a încreţit buzele şi a tras aer printre dinţi, ca şi cum ar fi vrut să şi-i cureţe.

— Doamnă avocat, poate că-n Reykjavík vă faceţi treaba altfel, a spus el, cu răceală în glas. Probabil că faceţi totul „ca la carte", cum se spune, deşi nimeni n-ar putea spune despre ce carte e vorba, de fapt. Dar aici eu dictez. Şi dacă vreau să port o discuţie cu dumneavoastră, cum fac acum, de pildă, o s-o port! Nu strică nimănui! Şi cu atât mai puţin lui Markús, clientul dumneavoastră.

Apoi i-a zâmbit Thórei, însă glacial.

— Asta dacă nu credeţi cumva că are ceva pe conştiinţă.

Inspectorul s-a uitat la Markús.

— Din câte am văzut, cadavrele zac acolo de multă vreme. I-o fi omorât pe oamenii ăia din pivniţă pe vremea când de-abia îi dădeau tuleiele?

A făcut o pauză, privind-o pe Thóra de sus.

— Totuşi, ceva îmi spune că nu-i aşa. Sper că vom găsi o explicaţie logică pentru nenorocirea asta. De fapt, speram c-o să putem lămuri lucrurile fără atâtea formalităţi. Dar, din câte văd, m-am înşelat.

Thóra l-a apucat pe Markús de umăr.

— Aş dori să vorbesc cu clientul meu înainte să mergem mai departe cu investigaţia, după care o să facem totul ca la carte, adică fără ascunzişuri.

Gudni a ridicat din umeri. Din câte şi-a dat seama Thóra, se ţinea bine pentru un om de vârsta lui; era cât se poate de dichisit şi avea părul destul de des. I se părea că seamănă cu Clint Eastwood şi tare şi-ar mai fi dorit să-i înfigă o scobitoare în colţul gurii, pentru ca asemănarea să fie deplină. Inspectorul a fixat-o o clipă cu privirea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, apoi s-a întors către Markús.

— Markús, amice, eşti sigur că asta-ţi doreşti? l-a întrebat el pe bărbatul care stătea mut lângă Thóra.

Încurcat, Markús s-a foit în scaun. În faţa lui se afla figura autoritară din vremea copilăriei lui, care-i amintise că furase legume — adică planta aia pe care o menţionase bătrânul poliţist la începutul conversaţiei — din grădinile oamenilor.

— N-am făcut nimic! a bâiguit el, uitându-se într-o parte, la Thóra. Chiar trebuie să trecem prin formalităţile astea?

Thóra şi-a tras sufletul.

— Markús, amice, a zis ea, cu calm, sperând că apelativul va avea acelaşi efect asupra lui ca atunci când i-l adresase inspectorul. În pivniţă, m-ai rugat să te ajut. Exact asta fac acum! Hai să ieşim puţin pe hol, să vorbim pe îndelete. Apoi eşti liber să decizi ce-i de făcut. Cu alte cuvinte, eşti liber să mergi acasă cu inspectorul Leifsson şi să-i răspunzi la întrebări după ce vă aşezaţi comod la masa din bucătărie, alături de nevasta şi pisica lui.

— Soţia mea a murit, a zis Gudni, pe un ton rece. Şi n-am pisică, ci un câine.

În tot acest timp, Hjörtur nu a spus nimic, urmărind discuţia în tăcere. Când a vorbit în sfârşit, cuvintele lui au făcut-o pe Thóra să creadă că era genul de om care detestă conflictele chiar şi din poziţia de observator tăcut.

— Cred că ar fi bine să vă potoliţi un pic. Apoi o să vă spun şi eu ce mă preocupă, a zis el, privindu-l plin de speranţă pe Gudni. M-aş bucura să terminăm repede cu toată treaba asta. Dacă nu mă întorc degrabă la birou, colegii vor crede c-am păţit ceva. Ştiu c-am fost în casa pe care aţi împrejmuit-o cu cordon şi trebuie să fi auzit şi ei că s-a întâmplat ceva acolo.

Gudni s-a uitat la Hjörtur, fără să spună nimic. Thóra s-a gândit că momentele acelea de tăcere erau, probabil, arma lui secretă din timpul interogatoriilor. Poate spera că oamenii din jur se vor apuca să-şi dea drumul la gură, ca să spargă liniştea stânjenitoare. Însă arheologul n-a căzut în capcana lui. După o clipă de tăcere, pe chipul lui Gudni a apărut un zâmbet glacial, apoi a spus:

— Dacă-i aşa, să ştii, dragă Hjörtur, că n-aş vrea să-i fac pe colegii tăi să-ţi scrie necrologul.

Inspectorul-şef şi-a luat privirea de la arheologul care, de stânjeneală, se înroşise tot şi s-a uitat la Thóra.

— Mergeţi! Afară, pe hol, o să puteţi vorbi în linişte.

Le-a făcut un semn cu mâna către uşă.

— Noi suntem aici, dacă binevoiţi să ne onoraţi cu prezenţa dumneavoastră.

În timp ce Thóra şi Markús se îndreptau către ieşire, Gudni a adăugat:

— Dar să uiţi de cină, Markús, că n-am de gând să te poftesc în casa mea.

— Ce-i în capul tău? a şuierat Thóra, printre dinţi, imediat ce au ieşit din birou. Te-ai dus acolo după un cap retezat şi crezi că acum poţi să stai bine-mersi la taclale cu poliţia, fără să-ţi cunoşti situaţia legală?! Îţi dai seama că puteai să intri în ditamai încurcătura?

Markús a părut supărat pentru o clipă, dar apoi mâhnirea lui s-a transformat în resemnare.

— Tu nu ştii cum merg lucrurile pe-aici. Omul ăsta face legea în Insule. El şi nimeni altcineva. Or mai fi şi alţi poliţişti prin zonă, dar el e ăla care taie şi spânzură. De multe ori rezolvă cazurile fără să le facă probleme celor implicaţi. Eu zic că e bine să vorbesc cu el ca de la om la om. După ce-o să audă ce am de spus, o să-mi facă viaţa uşoară. Mai ales că n-am greşit cu nimic.

Thóra a simţit nevoia să dea din picioare de frustrare, dar s-a mulţumit să strângă din pumni şi apoi să bată darabana pe perete, cu subînţeles.

— Gudni n-o să se ocupe prea mult de cazul ăsta. Cadavrele şi capetele retezate nu sunt de competenţa departamentelor mici de poliţie, indiferent cât de influenţi sunt unii ofiţeri în jurisdicţia lor. O putea el să se ocupe de cazuri după legea lui, când vine vorba de un furt de rubarbă, dar acum vorbim de cu totul altceva. Eu zic că, la cât de gravă şi de neobişnuită e situaţia asta, pe de-a-ntregul, cazul nu va fi preluat de Departamentul de Investigaţii Criminalistice din Selfoss, care se ocupă, în general, de cazurile astea aici, în Insule. Va ajunge direct în atenţia poliţiei din Reykjavík şi a laboratorului de criminalistică de acolo, iar ei sigur n-or să trateze problema ca Gudni. E treaba ta ce faci, dar cred că ţi-ar prinde tare bine să faci lucrurile cum se cuvine. Dacă dai un interogatoriu informal, poliţistul poate folosi tot ceea ce spui în tribunal. Şi cel mai grav e că Hjörtur poate să confirme tot ce ai zis. Nu te joci cu aşa ceva!

— Dar parcă Gudni zicea că Departamentul de Investigaţii Criminalistice şi-a închis birourile din Insule, a spus

Markús, care, spre liniştea Thórei, părea că într-un final devenise mai interesat de situaţia lui.

— Cu sau fără reprezentanţe aici, Insulele Westmann tot intră în jurisdicţia celor de la DIC şi a Laboratorului Criminalistic. Detectivii pot foarte bine să se urce într-un avion, să aterizeze aici şi să întoarcă situaţia pe toate feţele.

— Am înţeles, a spus Markús, cu glas domol.

Thóra a oftat. Îi era milă de omul din faţa ei, care era atât de diferit de ea. Se părea că toată încăpăţânarea, duritatea şi mojicia pe care le afişase Markús înainte dispăruseră. Nu exista niciun dubiu că fusese de-a dreptul şocat de descoperirea din pivniţă; Thóra nu s-a îndoit nicio clipă de el când i-a spus că nu văzuse niciodată până atunci nici cadavrele şi nici capul retezat după care coborâse în pivniţă. În toată învălmăşeala care se crease după ce ieşiseră din pivniţă şi-i spuseseră lui Hjörtur să sune la poliţie, ea nu avusese când să-i ceară explicaţii cu privire la situaţia aceea paradoxală. Văzând expresia contorsionată întipărită pe chipul capului lipsit de corp — care parcă avea şi limba scoasă —, Thóra simţise că se sufocă, aşa că nu fusese în stare să vorbească cu Markús atunci.

— Acum, ce-ar fi să-mi spui de ce erai aşa de nerăbdător să cobori în pivniţă după un cap despre care, din câte spui, nu ştiai nimic? M-am tot chinuit să găsesc o explicaţie pentru asta, dar recunosc că nu-mi trece nimic prin minte.

A făcut o pauză scurtă şi l-a privit pe Markús direct în ochi.

— După ce o să aud ce ai de zis, o să aşteptăm aici în linişte până iese Hjörtur, apoi o să mergem înapoi în birou ca să vedem dacă Gudni are de gând să treacă la un

interogatoriu formal sau dacă o să lase asta în grija celor care vor prelua cazul.

— Bine, a răspuns Markús, trăgând aer în piept. Probabil că e mai bine ca tine.

Thóra era încântată de schimbarea lui de atitudine, deşi nu ştia dacă avea să-l ţină mult.

— Mai înainte însă, trebuie să înţelegi că, atunci când tu îi spui ceva lui Gudni, iar eu te întrerup, trebuie să taci din gură şi să mă laşi pe mine să vorbesc. Asta e valabil şi dacă te sfătuiesc să nu răspunzi la o anumită întrebare.

— OK, a spus Markús. Am înţeles, să trăiţi!

Apoi i-a zâmbit cu tristeţe.

— Dacă m-ai fi ajutat şi când am intrat în încurcătura aia cu rubarba! M-au pus să culeg studenţia din curtea şcolii noapte de noapte, o lună-ntreagă!

Thóra i-a zâmbit şi ea, apoi s-a uitat cercetător în jur, ca să fie sigură că niciunul dintre subordonaţii lui Gudni nu trăgea cu urechea.

— Hai, acum să auzim ce e cu acel cap după care ai coborât, cu atâta naivitate, în pivniţă.

Gudni s-a rezemat de speteaza scaunului şi a scos ultima foaie de hârtie dintr-o maşină de scris electrică şi veche. A aşezat-o cu grijă cu faţa în jos deasupra celorlalte foi pe care le pusese deja unele peste altele, apoi le-a luat pe toate în mână şi le-a ordonat. Apoi le-a pus pe masă, ca să le citească Thóra şi Markús.

— Mai legal de-atât nici că se poate! Citiţi-le! Şi, Markús, dup-aia ar fi ideal să semnezi declaraţia, ca să terminăm odată cu toate formalităţile astea, să poată răsufla uşurată şi avocata ta.

Thóra i-a aruncat lui Gudni un zâmbet de complezenţă. N-o interesa câtuşi de puţin că nu-i convenea procedura de lucru, atâta timp cât interesele clientului ei erau apărate. În cele din urmă, lucrurile decurseseră satisfăcător, după părerea ei. Markús fusese chestionat în calitate de suspect, aşa cum era de aşteptat, având în vedere circumstanţele. Partea cea mai importantă a fost că nu se pripise să răspundă la întrebări şi nici nu exagerase cu detaliile, deci n-a intrat într-o încurcătură şi mai mare.

— Aţi menţionat întocmai cele declarate de clientul meu? N-aţi pus nimic în plus, nu-i aşa? a întrebat ea, bucurându-se că avea ocazia să fie şi ea răutăcioasă cu Gudni.

— Da. În mare, astea au fost declaraţiile, a răspuns el, sarcastic.

Apoi şi-a împreunat mâinile şi s-a aplecat în faţă.

— Rezumând raportul poliţiei, înţeleg că evenimentele s-au petrecut în felul următor, a spus el, uitându-se la Markús. În seara zilei de 22 ianuarie 1973, Alda Thorgeirsdóttir te-a contactat şi te-a rugat s-o ajuţi să scape de o cutie. Cum erai îndrăgostit de ea, pentru că era de departe cea mai frumoasă fată din Insule, ai luat cutia fără să-i ceri nicio explicaţie. Ai dus-o la tine în pivniţă, gândindu-te că vei găsi o ascunzătoare mai bună dup-aia. Dar n-ai mai reuşit, pentru că exact în noaptea aia a avut loc erupţia, ai fost trezit din somn de părinţii tăi şi te-ai îmbarcat împreună cu mama şi fratele tău pe un vas care a plecat spre insula principală. Pe vas, te-ai întâlnit din nou cu Alda, iar când te-a întrebat dacă ai scăpat de cutie şi ce-ai făcut cu ea, i-ai spus adevărul: că, în febra lucrurilor, ai lăsat cutia în pivniţă. N-ai întrebat-o

pe Alda ce se afla în cutie, pentru că nu voiai s-o superi, că doar era o fată drăguţă şi tot aşa.

Gudni a rânjit în direcţia lui Markús, care s-a înroşit în obraji.

— Apoi, vreme de vreo 30 de ani, nu s-a mai întâmplat nimic. De curând, când s-a lansat proiectul Pompeii din Nord, Alda te-a sunat. Te-a implorat să împiedici scoaterea casei la suprafaţă din cauza cutiei care se afla în pivniţă. Evident că nu i-ai cerut nici de data asta o explicaţie. Asta înseamnă că încă mai eşti îndrăgostit de ea?

Markús s-a înroşit iar.

— Nu, nu-i asta. Pur şi simplu, nu mi-a trecut prin cap s-o întreb când am vorbit.

— Nu contează, a spus Gudni, şi apoi a continuat povestea. În cele din urmă, ţi s-a aprobat cererea de a coborî în pivniţă şi de a lua de acolo ceea ce căutai. Când i-ai spus Aldei de asta, s-a liniştit. Aveai de gând să iei cutia şi să i-o duci ei, aşa cum te rugase. Numai că s-a întâmplat ceva: în pivniţă, te-a lovit curiozitatea şi ai vrut să vezi ce e în cutie şi, uite-aşa, te-ai trezit că din cutie a căzut un cap retezat, care s-a rostogolit pe duşumea. Exact în momentul ăla ai dat cu ochii, pentru prima oară în viaţa ta, de trei cadavre care nu se aflaseră acolo în noaptea aia fatidică de acum vreo treizeci de ani.

— De fapt, capul nu s-a rostogolit, a spus Markús, vădind, în mod curios, o mimică jignită. Când am văzut ce era în cutie, am fost atât de şocat, că mi-a scăpat din mână. A căzut şi a aterizat acolo unde se află acum. Nu s-a rostogolit. De fapt, mi se pare că i-am dat şi una cu piciorul, grăbit cum eram să ies afară de acolo, dar nu sunt sigur. Oricum, a aterizat lângă cadavre; şi atunci

le-am văzut, iar nu mai înainte, pentru că acolo, jos, era întuneric.

Thóra l-a întrerupt pe Markús înainte să se apuce să descrie cu lux de amănunte parcursul capului pe duşumeaua din pivniţă.

— Oricum, Markús, cred că e preferabil să citeşti foile astea, chiar dacă Gudni a făcut un rezumat bun; şi-apoi poate să-şi vadă fiecare de drum. După declaraţia asta, poliţia va trebui să se ocupe şi de alte lucruri. Bănuiesc că veţi lua legătura cu Alda, întrucât se pare că ştie mai multe decât Markús despre acest cap.

S-a uitat la ceas. Cu puţin noroc şi cu puţină bunăvoinţă din partea Celui de Sus, încă mai putea prinde ultimul avion spre casă. Se părea că Markús va scăpa de acuzaţii, chiar dacă cei de la DIC aveau să-l contacteze mai târziu. Thóra a sperat că Alda va confirma declaraţia lui Markús. Altfel, situaţia lui avea să se înrăutăţească destul de mult, atât în privinţa capului, cât şi a celor trei cadavre. Însă Alda sigur avea să confirme şirul evenimentelor şi să clarifice treaba cu capul. Thóra s-a uitat cu coada ochiului la ceas, apoi la Markús, care încă zăbovea asupra primei pagini a raportului întocmit de inspector. S-a rugat ca zborul să aibă întârziere.

Capitolul 3

Marţi, 10 iulie 2007

Unele zile din viaţa Thórei erau puţin mai proaste decât celelalte; într-o zi proastă, de exemplu, era nevoită să se întoarcă din drum după ce plecase la muncă, pentru a opri cafetiera; ori primea un telefon de la şcoală, prin care era anunţată că trebuia să se ducă s-o ia pe Sóley, fiica ei, căreia începuse să-i curgă sânge din nas în pauză. Avea însă şi zile foarte proaste, când expira termenul de plată a facturilor şi se strica bancomatul; ori când alimenta maşina cu motorină, când aceasta mergea, de fapt, pe benzină şi tot aşa. În zilele acelea toate mergeau pe dos — şi la birou, şi acasă. Nici nu se făcuse douăsprezece, când Thóra şi-a dat seama cât se poate de limpede că urma să aibă o zi plină de ghinioane. Dimineaţa, a răscolit prin toată casa după cheile de la maşină, găsindu-le, în cele din urmă, printre lucrurile împrăştiate din camera fiului ei, Gylfi. Apoi, a văzut că frigiderul era aproape gol, iar pâinea cu care Thóra avusese de gând să-i pregătească Sóleyei micul dejun era mucegăită. Cu o noapte în urmă, când venise acasă de la aeroport, Thóra intenţionase

să treacă pe la un magazin să cumpere câte ceva de mâncare, numai că avionul aterizase aşa de târziu, că nu mai găsise niciun magazin deschis. Lucrurile n-au stat mai bine nici la birou, pentru că totul era dat peste cap: computerul nu mergea, deoarece furnizorul de servicii de internet făcea „ajustări la router"; iar telefonul nu funcţiona din cauza unui electrician foarte zelos, care venise să facă reparaţii la etajul lor şi tăiase din greşeală un cablu de care n-ar fi trebuit să se atingă. Aşa că, în cea mai mare parte a dimineţii, nimeni n-a putut lua legătura cu oamenii din cealaltă parte a lumii decât sunându-i de pe propriile telefoane mobile. Asta a supărat-o pe Bella, secretara, care a refuzat să-şi folosească mobilul în scop de serviciu, pentru că angajatorul nu-i plătea factura. Bragi, partenerul de afaceri al Thórei, i-a împrumutat Bellei propriul mobil, însă cu o vădită reţinere. Numai Dumnezeu ştia cum avea să se comporte Bella cu cei care aveau să sune pe telefonul lui; secretara nu era deloc renumită pentru atitudinea ei prietenoasă.

Imediat după restabilirea conexiunii telefonice, a sunat Markús. După ce a schimbat câteva vorbe de complezenţă cu Thóra, a trecut direct la subiect:

— Alda nu-mi răspunde la telefon, a spus el.

Auzindu-i glasul, Thóra şi-a dat seama că era foarte neliniştit.

— Markús, parcă ne înţeleseserăm că nu vei încerca să iei legătura cu ea înainte s-o interogheze poliţia. S-ar putea interpreta că vrei să-i influenţezi mărturia. Şi asta ne mai lipseşte acum!

Thóra ştia prea bine că el voia să se asigure că femeia îi va confirma declaraţia, dar se îndoia că putea să schimbe cu ceva mărturia Aldei printr-un simplu telefon.

Femeia avea fie să spună adevărul, fie să mintă ca să-şi salveze pielea. Când dau de greu, majoritatea oamenilor preferă să-şi salveze pielea.

— Dar mi se pare aşa de ciudat, a zis Markús. Am sunat-o destul de des în ultima vreme şi mi-a răspuns întotdeauna foarte prompt la telefon. Iar când nu poate să-mi răspundă, mă sună înapoi destul de repede. Nu m-a lăsat niciodată baltă, ca acum.

A ezitat un moment, apoi a continuat:

— Poate că mă evită pentru că nu vrea să-mi susţină declaraţia. Ce zici?

Thóra era convinsă că Markús avea dreptate, dar nu voia să-l îngrijoreze şi mai mult. Bineînţeles că lucrurile ar fi putut fi explicate şi altfel, dar părea puţin probabil.

— Cred că ar trebui să rămânem calmi până aflăm ceva sigur.

S-a uitat la ceas.

— Probabil că poliţia a contactat-o deja, deşi n-aş putea spune dacă a şi interogat-o. Dacă nu-ţi confirmă declaraţia, detectivii o să ia din nou legătura cu tine, iar atunci eşti îndreptăţit să-mi ceri iar ajutorul. Fie că Alda îţi confirmă sau nu spusele, poliţia tot o să te cheme pentru un alt interogatoriu, aşa că, în cazul ăsta, îţi recomand să rămâi calm.

Markús a tras aer adânc în piept.

— Alda nu m-ar arunca în gura leului.

— Sunt convinsă că ştii tu ce spui, a răspuns Thóra, gândindu-se că Androcle spusese, probabil, acelaşi lucru despre romani cu veacuri în urmă, chiar înainte să fie îmbrâncit în arena cu lei. Sigur, aş putea să-l sun pe amicul nostru, Gudni, şi să încerc să aflu ce se întâmplă. Nu ştiu dacă o să-mi spună ceva, dar, la cât îi displac lui

formalităţile, n-ai de unde să ştii — poate o să-mi vândă un pont.

— Crezi că încă se mai ocupă de caz? a întrebat Markús, cu speranţă în glas. L-aş putea suna chiar eu, n-ar fi o problemă.

— Nu, să nu care cumva să faci asta, a zis Thóra repede. Nu vreau să vorbeşti cu el în absenţa mea. Dumnezeu ştie la ce-aţi putea ajunge! O să vorbesc eu cu el. Chiar dacă poliţia din Reykjavík e implicată în investigaţie, sigur o să-l ţină la curent cu progresul cercetărilor. Doar e terenul lui!

— N-ar fi bine să mai încerc să dau de Alda între timp? a întrebat Markús.

— Îţi recomand s-o laşi baltă, a răspuns Thóra, pe un ton ferm.

Apoi a cugetat o clipă şi a întrebat:

— Când ai vorbit ultima dată cu ea?

— Am vorbit puţin la telefon alaltăieri seară, a răspuns Markús. Cu o noapte înainte să ajungem noi în Insule. I-am spus că am primit, în sfârşit, permisiunea să intru în casă.

— Am înţeles, a zis Thóra. A, şi încă ceva, înainte să-l sun pe inspectorul Leifsson. Crezi că Alda ştia ceva despre cadavrele astea trei? Crezi că ar putea fi implicată cumva în moartea lor ori în moartea bărbatului decapitat?

Thóra se îndoia că mai pusese vreodată în viaţa ei o întrebare atât de stupidă.

— N-avea cum, a zis Markús. Suntem de-o vârstă — ea avea cincisprezece ani când a avut loc erupţia. Nu era în stare să omoare nici măcar o muscă. Şi nici acum nu e. Aşa că mă îndoiesc că ştia c-o să dau peste trei cadavre în pivniţă. Probabil că nu se aştepta nici măcar să descopăr capul din cutie. Dac-ar fi ştiut ceva despre cadavre sau

dac-ar fi avut vreo legătură cu ele, sunt convins că ar fi insistat şi mai mult să opresc săpăturile. Ori, cel puţin, m-ar fi avertizat cumva.

— Da, aşa s-ar zice, a spus Thóra, cu prudenţă în glas. Doar că e puţin cam mare coincidenţa să descoperi la un loc o cutie cu un cap retezat şi trei cadavre.

— Ei bine, s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate de-atât, a spus Markús, vizibil ofensat.

— Eşti sigur? a urmat replica Thórei.

Nu-şi putea imagina nici pe departe un lucru la fel de straniu precum acela. Şi-au luat la revedere, apoi Thóra s-a dus să-şi pună o ceaşcă de cafea. Simţea nevoia să se înzdrăvenească puţin înainte de a-l suna pe inspectorul Leifsson.

Gudni Leifsson a stins lanterna şi a coborât în pivniţă. Fasciculele iluminatoarelor pe care le instalase acolo poliţia din Reykjavík băteau exact spre locul unde fuseseră descoperite cadavrele; şi erau atât de puternice, încât luminau întreaga pivniţă. Gudni s-a îndreptat spre cel care conducea investigaţia, un tânăr supărător de tânăr care, cu o seară înainte, când brigada de poliţişti din Reykjavík aterizase acolo cu un avion mic, i se prezentase ca fiind Stefán. Era clar, venise vremea ca Gudni să iasă la pensie. I se întâmpla mult prea des să cunoască alţi detectivi care nici măcar nu văzuseră lumina zilei când îşi începuse el cariera. Gudni se uita ţintă înainte.

— Ce părere aveţi despre asta? a întrebat el, pe un ton calm, fără să se complice cu vorbe de complezenţă, ba chiar fără să-i arunce o singură privire colegului lui.

Stefán s-a întors spre el, ca să vadă cine i se adresase. Pe chipul lui a apărut imediat o urmă de iritare, fapt care

i-a confirmat lui Gudni propriile bănuieli: poliţiştii din Reykjavík nu voiau ca prostovanii de la ţară să-şi bage nasul în munca lor de cercetare de la locul faptei. Stefán abia binevoise să-l asculte pe Gudni când îi vorbise despre progresele recente ale investigaţiei, în timp ce se aflau în maşină şi se îndreptau spre casa părinţilor lui Markús, împreună cu alţi poliţişti necunoscuţi, chiar mai tineri ca Stefán. Ofiţerii care-i însoţiseră nu scoseseră un cuvânt tot drumul, din câte constatase Gudni.

— Nu-i aşa că lucrurile parcă-s puţin mai clare acum, decât la început? a întrebat el apoi, fără să ţină cont de iritarea tânărului.

— Încă nu ştim nimic, a răspuns Stefán, răsucindu-se pe călcâie şi plecând de lângă Gudni, ca să-i supravegheze pe poliţiştii care-şi vedeau de treabă. De ce-ar fi mai clare?

— Mă rog, a zis Gudni, pe un ton calm, voiam să zic că poate rămăşiţele astea sunt ale unor hoţi ghinionişti care au rămas blocaţi aici în timpul erupţiei şi s-au sufocat. Ale unor oameni care, probabil, au vrut să profite de moment şi să jefuiască locul în tihnă. Casa asta n-a fost acoperită de cenuşă în prima noapte în care a izbucnit erupţia, aşa că orice ticălos ar fi avut vreme să ajungă aici de prin alte părţi şi să facă o „curăţenie“ generală prin cartier. Plus că toţi ştiau de erupţie, că doar s-a scris despre asta în toate ziarele din lume.

Stefán s-a uitat uluit la Gudni.

— Vă bateţi joc de mine, a zis el, făcând un semn în direcţia celor trei cadavre aşezate unul lângă altul, cu faţa în sus. Cum vă imaginaţi scena? Aerul a devenit irespirabil, iar hoţii au dat buzna în pivniţă, să se întindă şi ei puţin şi să ia o gură de aer proaspăt? Pentru că nu prea

cred că le-a trecut prin cap că vor găsi cine ştie ce lucruri de preţ aici, jos.

S-a întors din nou spre subordonaţii lui, ca să-i supravegheze.

— În general, oamenii care mor sufocaţi sunt descoperiţi stând cu faţa în jos, dacă nu cumva s-au sufocat în somn. Se zbat, se târăsc. Nu se aşază bine-mersi la rând şi nici nu le zboară capetele de pe umeri.

A făcut un semn înspre locul unde se afla capul, numai că acesta fusese deja luat de acolo.

— Într-o bună zi, o să vă daţi seama că nu există lucruri absolute, a răspuns Gudni, imperturbabil. Nu ne rămâne decât să sperăm că faimoasa Alda are o explicaţie bună — măcar în privinţa capului. Aţi luat legătura cu ea?

— Din câte ştiu eu, n-a reuşit nimeni să dea de ea, a răspuns Stefán, fără ca măcar să se uite la Gudni.

Stefán nu era nici pe departe primul orăşean neobrăzat cu care se ciorovăise Gudni.

— O să mai încercăm să dăm de ea, să sperăm c-o să reuşim în cursul zilei de azi. Apoi o să am o vorbă şi cu Markús Magnússon, tipul care a venit aici după tărtăcuţă.

— Să înţeleg că vă referiţi la „cap“, l-a corectat Gudni. Totuşi vorbim despre un cap de om — nu despre o „tărtăcuţă“!

Stefán l-a săgetat pe Gudni cu o privire care-ar fi putut vădi orice, mai puţin încântare.

— Cap, tărtăcuţă, dovleac — tot aia e! Oricum, mă îndoiesc că acest Markús a fost pe deplin sincer cu privire la ce s-a petrecut aici. Am senzaţia că declaraţia lui e şi mincinoasă, şi prostească.

— Asta pentru că e un prost, a răspuns Gudni. Aşa a fost dintotdeauna.

Apoi şi-a aprins lanterna, s-a întors cu spatele şi a luat-o pe scări în sus, fără să-şi ia la revedere.

Dís a claxonat şi a ridicat ochii deasupra volanului, ca să privească afară prin parbriz. Casa mică din capătul străzii părea să fie pustie. S-a lăsat iar în scaun. Oare ce-o fi fost în capul Aldei? Nu venise la muncă de două zile. Nimic dubios până aici, tot omul răceşte din când în când, numai că Aldei nu-i stătea în fire să nu răspundă la mesaje sau să nu dea un telefon, ca să anunţe că a păţit ceva. Alda era conştiinciozitatea în persoană; nu întârzia niciodată la muncă şi era întotdeauna dispusă să rămână peste program, la nevoie. Puţine asistente aveau calitatea asta, iar Dís ştia prea bine că, fără Alda, şi ei, şi lui Ágúst le-ar fi fost mult mai greu la muncă. O plăteau bine şi, până mai ieri, dosarul ei profesional fusese impecabil. Aşa că le era cu neputinţă să înţeleagă de ce nu sunase să-i anunţe că nu poate veni la muncă, mai ales că programaseră patru intervenţii chirurgicale pentru ziua aceea. Dís şi Ágúst, doctori amândoi, trebuiseră să se asiste unul pe altul, să se ocupe de operaţii împreună, iar nu pe rând, ca atunci când îi ajuta Alda. Din cauza asta, fuseseră nevoiţi să anuleze mai multe consultaţii, recurgând până şi la ajutorul anestezistului, pe care-l chemaseră pentru intervenţii. În mod clar, asta le strica reputaţia. Fără doar şi poate, era ceva dubios în toată treaba, aşa că Dís se hotărâse să dea o fugă până la Alda acasă în pauza de prânz, ca să vadă dacă era acolo. S-a uitat încă o dată prin geam şi s-a întrebat dacă era posibil să i se fi întâmplat ceva femeii. Alda era singură şi nu avea copii, aşa că ar fi putut foarte bine să zacă moartă în casă, că nimeni nu şi-ar fi dat seama prea curând de asta. Dís a coborât din maşină.

A mers până în dreptul garajului care despărţea locuinţa Aldei de casa vecină şi s-a uitat înăuntru printr-o crăpătură din uşa vopsită în maro. I s-a părut că distinge vag Toyota verde şi nouă a Aldei, iar ăsta era un semn rău. Alda n-ar fi plecat prea departe fără maşină, iar dacă era, într-adevăr, acasă, lui Dís i se părea destul de bizar că nu luase legătura cu nimeni. Femeia s-a îndreptat spre uşa de la intrare. A apăsat insistent butonul soneriei, ascultând ţârâitul care răsuna necontenit înăuntru. A luat mâna de pe buton şi şi-a lipit urechea de uşă, în speranţa c-o va auzi pe Alda, dar n-a dibuit nicio mişcare prin casă. Însă era destul de sigură că se auzea un radio. Şi-a lipit urechea şi mai bine de uşă, iar pe cealaltă a astupat-o cu mâna. Da, într-adevăr! Se auzea chiar şi melodia de la radio. Era un cântec pop vechi şi ieftin, despre un băiat care-şi striga tatăl. Dís şi-a îndreptat spatele şi şi-a încruntat sprâncenele. S-a gândit că era foarte ciudat că lucrase cu Alda şapte ani la rând şi că habar n-avea ce fel de muzică asculta. Dintr-un motiv sau altul, nu vorbiseră niciodată despre asta. A pus mâna pe clanţă şi a apăsat. Uşa era deschisă.

— Alda! a strigat ea prin uşa întredeschisă.

Niciun răspuns — numai vocea tristă a cântăreţului deja uitat, care-l implora pe tatăl lui să-l aştepte. Dís a împins uşa până s-a deschis de tot. A intrat în casă şi a strigat din nou:

— Alda, eşti acasă?

Niciun răspuns. Melodia s-a terminat, reîncepând iar peste câteva secunde. Probabil că era pe un CD, iar CD-playerul era setat să repete cântecul. Posturile de radio încă nu binevoiau să difuzeze aceeaşi melodie de mai multe ori la rând. Dís s-a apropiat uşor de scări, ca să urce

la etaj. Dacă se îmbolnăvise, Alda era, cel mai probabil, sus, în dormitorul ei. Dís fusese în casa ei o singură dată, cu câteva luni mai înainte, când Alda îi invitase pe ea, pe Ágúst şi pe soţii lor la cină, dar stătuseră cu toţii numai la parter. Cina fusese ireproşabilă, aşa cum se aşteptaseră: cu mâncare bună şi cu un vin excelent, totul servit cu mult bun-gust. Dís şi-a amintit că o surprinsese foarte tare să afle că Alda nu mai avusese pe nimeni după divorţ, care survenise înainte ca Alda să-şi înceapă munca la cabinetul de chirurgie plastică. Asistenta era o femeie foarte agreabilă, în vârstă de aproape cincizeci de ani; se menţinuse bine şi era caldă, voioasă şi politicoasă. Dís a strigat-o încă o dată pe Alda înainte să urce scările. Niciun răspuns. Muzica, în schimb, se auzea tot mai clar cu fiecare treaptă pe care-o urca. A păşit cât mai încet cu putinţă, sperând ca Alda să fie întinsă în pat şi să doarmă pe fundalul acelei melodii triste.

Vocea sentimentală a cântăreţului răzbătea prin uşa deschisă pe jumătate. Dís a strigat-o din nou pe Alda, de data asta însă mai încet. Nu voia s-o sperie — fie că dormea, fie că, poate, se îmbrăca. Prin uşa crăpată, Dís a văzut că razele soarelui luminau un colţ de pat acoperit cu lenjerie brodată. A împins uşa cu piciorul şi a dus mâna la gură, văzând ce se afla în dormitorul principal. Muzica venea de la CD-playerul aşezat pe noptieră, alături de care se afla o sticlă goală de vin, o sticluţă de medicamente, desfăcută, şi o seringă. În mijlocul patului zăcea Alda. Dís n-a avut nevoie să facă apel la cunoştinţele ei medicale, ca să-şi dea seama că era inutil să încerce s-o resusciteze.

Capitolul 4

Marţi, 10 iulie 2007

Thóra s-a rezemat din nou de speteaza scaunului şi a oftat, încercând să-şi dea seama pe cine ar fi fost mai bine să roage s-o ia pe fiica ei, Sóley, de la şcoală — pentru a doua oară la rând. Din start, mama ei era exclusă. O ajutase şi cu o seară înainte, când Thóra întârziase cu plecarea din Insulele Westmann; în plus, părinţii ei erau în drum spre teatru. Mama ei avea să-i reproşeze până la capătul zilelor că ratase ocazia de a vedea un spectacol pe care-l aşteptase cu sufletul la gură de luni de zile. Era vorba de un fel de documentar dramatizat, despre nedreptăţile la care erau supuse femeile în vremurile moderne. Thóra a zâmbit. Tatăl ei i-ar fi fost etern recunoscător dacă l-ar fi salvat de la reprezentaţia cu pricina, dar a hotărât totuşi să nu le strice planurile. Dezamăgirea mamei ar fi ţinut mult mai mult decât recunoştinţa tatălui.

S-a hotărât să-l sune pe fostul ei soţ. Hannes n-avea să fie prea încântat. Munca unui doctor de gardă nu era cu nimic mai puţin solicitantă decât cea a unui avocat, iar zilele de lucru erau, pentru amândoi, lungi şi grele.

Chiar dacă îi lua pe copii la el o dată la fiecare două weekenduri şi, uneori, când avea timp, o ruga să-i lase mai mult în grija lui, Hannes nu era, în general, foarte doritor să aibă grijă de ei pe nepusă masă. Se căsătorise din nou, iar viaţa lui gravita mai mult în jurul soţiei şi al nevoilor lor. Viaţa Thórei, pe de altă parte, gravita în jurul tuturor, mai puţin în jurul ei; în ultima vreme, îşi petrecuse aproape tot timpul muncind, având grijă de copiii şi de nepotul ei care împlinise de curând un an. De fapt, de când cu nepotul, se pricopsise şi cu un al patrulea copil — nora ei. Sigga avea 17 ani şi era cu un an mai tânără decât fiul ei, Gylfi, dar amândoi erau cam la fel de imaturi. Într-un fel sau altul, proaspeţii părinţi reuşiseră să rămână împreună şi după momentul nefericit când ea rămăsese gravidă, lovindu-se amândoi de griji demne de nişte oameni în toată firea. O săptămână din două stăteau toţi trei cu Thóra; în restul timpului, fata îşi lua copilul — dar nu şi pe Gylfi — şi se ducea acasă la părinţii ei. Relaţia lui Gylfi cu părinţii Siggăi era rece; se părea că nu-l puteau ierta pentru sarcina prematură a fiicei lor. Asta nu era un secret pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru Gylfi, aşa că Thóra era bucuroasă că fiul ei prefera să rămână acasă de fiecare dată când Sigga mergea la ai ei. În felul ăsta, Thóra reuşea să-l ţină pe Gylfi un pic mai mult prin preajmă şi să se ocupe în continuare de educaţia lui, pe care o întrerupsese când băiatul sporise accidental populaţia de pe glob.

Thóra a pus receptorul la ureche şi, în timp ce forma numărul, a aranjat o fotografie înrămată, cu nepotul ei. În cele din urmă, băieţelul fusese botezat Orri, după nenumărate alte propuneri înaintate de tinerii părinţi, care încă o făceau pe Thóra să se zgribulească. Micuţul

era fermecător: blond, cu ochii mari şi încă bucălat, cu toate că nu mai sugea de mult la biberon. Thóra se topea de drag când îl vedea şi era nerăbdătoare să aibă din nou grijă de el săptămâna viitoare, cu toate că nivelul stresului din casă creştea considerabil odată cu revenirea mamei şi a fiului ei. I-a zâmbit băieţelului din fotografie şi şi-a încrucişat degetele când a auzit că, în sfârşit, îi răspunsese cineva la telefon.

— Bună, Hannes! Ai putea să-mi faci o favoare? Nu pot s-o iau pe Sóley de la şcoală…

De pe terenul de joacă, fetiţa a văzut ambulanţa apropiindu-se de casă. S-a răsucit în leagăn şi şi-a dat drumul, rotindu-se în semicerc. Era bucuroasă că nu se auzeau sirenele, pentru că dacă s-ar fi auzit ar fi însemnat că situaţia era gravă. Poate că, pur şi simplu, doamna căzuse şi-şi rupsese piciorul. Şi prietena ei îşi rupsese piciorul odată şi fusese dusă la spital cu o ambulanţă. În timp ce se gândea la toate aceste lucruri, Tinna îşi umfla obrajii, apoi scotea aerul afară. Obraji graşi. Obraji supţi. Obraji graşi. Obraji supţi. Apoi a încetat să se mai joace de-a umflatul şi dezumflatul obrajilor, căzând pe gânduri. Iată dovada că nu era neapărat nevoie să mănânce, ca să se îngraşe. Şi aerul o putea îngrăşa. A devenit serioasă. Totul era plin de aer. Aerul învăluia întreaga lume şi nu avea cum să se ferească de el. Trebuia să se străduiască să respire mai puţin.

Când s-a auzit o bufnitură surdă dinspre ambulanţă, Tinna şi-a îndreptat atenţia într-acolo. Spera că va ieşi cineva din casă, să poată afla şi ea ce se întâmplase; până atunci însă, se mulţumea să ia aminte la freamătul din jur; era mai bine decât nimic. Însă casa o intriga mai

mult — poate că arestaseră vreun criminal acolo, înăuntru, dar nu putea să vadă nimic din cauza pereţilor. Dacă ar fi fost subţiri, poate c-ar fi văzut prin ei, aşa cum, într-o bună zi, poate avea să reuşească să vadă prin ea însăşi. A aruncat o ocheadă înspre casă, sperând că va distinge lucrurile mai clar, dar degeaba. Totuşi, ceva tot se întâmpla acolo: prima maşină a poliţiei care venise avusese sirena pornită. Când prietena ei îşi rupsese piciorul în curtea şcolii, nu sosise nicio astfel de maşină, aşa că era puţin probabil ca poliţia să fi venit acasă la doamna din cauza vreunui accident. Dacă era vorba de o spargere, Tinna spera că poliţia îl va închide pe hoţ. Doamna era amabilă şi nu merita să păţească nimic rău. Leagănul a scârţâit. Fata a văzut doi bărbaţi care au ieşit din ambulanţă, luând o targă din spate. A oftat. Ăsta nu era un semn bun. Când avea s-o mai întâlnească pe doamna acum? Poate că urma să stea mult timp în spital. Ultima dată când Tinna a fost în spital, s-a întors acasă abia după patruzeci de zile. Dar n-avea importanţă. Merita aşteptarea. I se întâmplase adesea să aştepte şi mai mult de câteva luni pentru un lucru sau altul. Pentru lucruri care contau cu adevărat.

Tinna s-a ridicat în picioare în leagăn ca să vadă mai bine. S-a ţinut bine de lanţuri, fiind ameţită, pentru că se ridicase prea repede. Ca întotdeauna, senzaţia neplăcută a dispărut imediat ce a închis ochii. Şi-a amintit că era bine să ameţească, pentru că era aproape ca şi cum ar fi murit, iar asta însemna că organismul ardea calorii. Când Tinna a deschis ochii la loc, a văzut că oamenii cu targa intraseră în casă şi că afară nu mai mişca nimic. Ambulanţa era parcată chiar în faţa casei, aşa că nu putea întrezări uşa. S-a înălţat cât a putut de mult, ca să vadă

dacă era deschisă, dar n-a reuşit. Oare ar fi fost mai bine să plece acasă sau să aştepte până o scoteau pe doamna afară? Nu se grăbea să ajungă acasă; n-o aştepta nimeni, mama ei lucra până la cinci şi nu se învoise deloc, chiar dacă Tinna avea liber de la şcoală, pentru că se făcea şedinţă cu personalul. N-o aştepta nimeni acasă.

S-a lăsat pe vine şi, când a dat să se ridice, şi-a făcut vânt în leagăn, chiar dacă nu asta fusese neapărat intenţia ei. Îi plăcea să simtă aerul jucându-i-se prin păr, aşa că şi-a luat puţin mai mult avânt, dar s-a oprit numaidecât, când şi-a amintit că aerul nu-i făcea bine. Inima îi bătea din cale-afară de tare când a încercat să domolească leagănul. De îndată ce s-a oprit, s-a simţit mai bine şi s-a gândit la ce urma să-i spună doamnei, cum avea să-i dea de înţeles că ştia cine este cu adevărat. Tinna a zâmbit în sinea ei. Doamna avea să fie surprinsă, dar, fără doar şi poate, şi încântată. Încă-şi amintea foarte bine cât de mult se întristase doamna când taică-său reacţionase atât de urât la spusele ei. Taică-său era un mare prost! Un prost cu capsa pusă şi, pe deasupra, şi beţiv; n-o înţelegea deloc, la fel ca maică-sa. Ea era încă şi mai rea, nu ştia nimic altceva în afară de mâncare şi iar mâncare şi-i spunea mereu Tinnei că trebuia să se hrănească, adesea cu lacrimi în ochi. Aşa că Tinna abia aştepta să meargă la taică-său o dată la fiecare două weekenduri, pentru că el nu ridica nicio pretenţie. Ce-i drept, îi spusese şi el că trebuia să mănânce, dar nu stătuse ca maică-sa s-o păzească, să vadă dacă mănâncă sau nu. Iar ei îi convenea de minune aşa. Lui taică-său îi păsa atât de puţin de ea, că nici măcar nu se prinsese că Tinna auzise tot ce se întâmplase între el şi doamna aceea, când venise în vizită. Fata se strecurase în casă fără ca taică-său şi musafira să-şi

fi dat seama de asta, iar tonul furios pe care vorbea taică-său a făcut-o să umble şi mai atent, să nu atragă atenţia asupra ei. Ştia prea bine să se facă nevăzută, mai ales că ăsta era ţelul ei: în cele din urmă, voia să devină invizibilă. Dacă şi-ar fi atins deja ţelul, ar fi putut să se bage între amândoi şi să le analizeze mimica şi gesturile în timp ce se certau. Dar încă nu era aşa de bună la asta, aşa că s-a furişat în camera de zi şi a tras cu urechea la discuţia lor. Când au terminat, Tinna s-a strecurat afară fix după ce a ieşit doamna din casă şi s-a prefăcut că de-abia atunci sosise. Taică-său a poftit-o înăuntru mai posac ca niciodată, dar ea s-a purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic; în cele din urmă, tatăl şi-a revenit, nearătându-se interesat de nimic altceva în afară de joc şi de televizor.

Nici doamna, nici taică-său nu şi-au dat seama că se furişase în casă şi trăsese cu urechea la discuţia lor; poate că doamna nici n-avea habar de existenţa ei. Spre deosebire de taică-său însă, ea avea să se bucure că Tinna auzise tot ce se petrecuse între ei şi sigur avea să-şi dorească s-o cunoască mai bine. Tinna îi aflase numele şi numărul de telefon de pe un bileţel pe care-l lăsase femeia la plecare pe masă, pentru taică-său, ca s-o poată suna mai încolo. Dar nu fusese atât de uşor, pentru că taică-său rupsese bileţelul în bucăţi, pe care apoi le azvârlise pe jos, Tinna fiind nevoită să le adune şi să le pună cap la cap, ca să poată citi ce scria pe bileţel. După ce a descifrat numele şi numărul de telefon al doamnei, fetei i-a fost uşor să dea de ea. Tinna mersese de multe ori până la ea acasă doar ca să păzească locul, fără să ştie în mod deosebit de ce şi ce spera să descopere acolo. Cu o seară înainte se întâmplase, în sfârşit, ceva, iar Tinna

luase seama la tot, plină de curiozitate. De fapt, nu se petrecuse mare lucru, dar poate că totul avea să capete sens mai târziu. Şi-a amintit de bileţelul care zburase în bătaia vântului şi se prinsese în tufiş. Tinna îl luase şi-l ascunsese bine la ea acasă. Era important, ştia sigur asta — doar că nu-şi dădea seama prin ce şi în ce fel conta. Dar totul avea să capete sens într-o zi.

S-a aşezat din nou jos în leagăn, trecându-şi coatele delicate pe după lanţurile ruginii. Mirosul de fier pe care l-a simţit în palme i-a adus aminte de vara trecută, când încercase să se dea cu leagănul peste bară, convinsă că aşa avea să ardă foarte multe calorii. Chiar şi acum mai avea o cicatrice urâtă pe laba piciorului drept, pentru că strădania ei se sfârşise foarte prost. Pe atunci, aerul n-o făcea mai grasă, ci mai slabă. Totul era aşa de încurcat — regulile se schimbau mereu, iar Tinna trebuia să fie întotdeauna cu ochii-n patru, dacă nu voia să devină grasă, mai grasă, cea mai grasă.

A ciulit urechile când a auzit vocile bărbaţilor răzbătând până la ea de peste drum. S-a ridicat iarăşi în picioare în leagăn, ca să vadă dacă o băgau pe femeie în ambulanţă; acum însă a fost mai precaută, să nu care cumva să ameţească şi să cadă. Nu voia să rateze nimic. Mai întâi a zărit un poliţist care i-a depăşit pe paramedici şi a deschis uşa ambulanţei. Paramedicii l-au urmat cu tot cu targă. Văzând asta, fata a înţepenit. Le-a aruncat o privire şi s-a cutremurat. Oare ce se întâmpla? Oare doamna era bolnavă şi oamenii o înveliseră ca să nu răcească? Tinna a sărit din leagăn şi a alergat spre trotuar. Poliţistul care ţinea deschisă uşa ambulanţei a văzut-o şi i-a făcut semn să plece.

— Nu-i de tine aici. Du-te acasă! i-a strigat el.

Tinna n-a zis nimic. Nu-i plăceau figurile autoritare masculine, fie că era vorba de doctori, directori de liceu, şoferi de autobuz sau de alţi bărbaţi care-o puneau la punct într-un fel sau altul. Însă atunci a simţit că poliţistul nu era propriu-zis acolo, că nu avea nimic cu ea. I se părea că omul se asemăna cu o imagine 3D de pe un ecran, că era mai puţin real decât paramedicii la care ea se tot holba. Tinna a rămas cu gura căscată, uitându-se ţintă la cearşaful alb sub care se afla femeia de pe targă. Nu se mişca. Femeia nu răcise. Murise. Iar odată cu ea murise şi speranţa Tinnei pentru o altă viaţă, mai bună, în care avea să fie frumoasă şi adorată. Femeia putea să-i facă pe oameni frumoşi. Aşa zisese. Tina s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă fără să se gândească încotro avea s-o apuce. Dacă alerga destul de repede, poate reuşea să-şi alunge gândurile şi să scape de ideea îngrozitoare că taică-său ar fi putut să-i facă vreun rău femeii. Nu c-ar fi fost prima dată. Ori poate că fusese mâna musafirului care se furişase afară din casă şi căruia-i scăpase bileţelul. Tinna şi-a alungat toate gândurile din minte, concentrându-se numai asupra faptului că ardea calorii. De-ar fi ars toate!

— Şi ziceţi că-i moartă, a repetat Gudni, încruntându-şi sprâncenele, în semn de precauţie.

A lăsat pleoapele în jos şi s-a frecat cu mâna pe frunte. Interlocutorul se afla la celălalt capăt al firului, aşa că nu trebuia să-şi ascundă expresia de pe chip, deşi, la începutul carierei, fusese instruit să rămână cât mai inexpresiv cu putinţă, ca să nu bănuiască nimeni ce gândea. Lui Gudni nu-i fusese niciodată foarte greu să facă asta, dar, uneori, îi prindea bine să rămână de unul singur şi să-şi arate făţiş dezamăgirea sau, mai rar, bucuria.

— Cum a murit?

— Încă nu s-a făcut autopsia, dar se pare că s-a sinucis, i-a răspuns Stefán.

Din vocea lui nu se înţelegea prea bine dacă întâmplarea i se părea plictisitoare sau tragică ori dacă-l lăsa de-a dreptul rece. Poate că poliţia din Reykjavík avea zilnic de-a face cu întâmplări de genul acela.

— Bănuiesc c-o să aflăm mâine. Nu ştiu nimic mai mult. Însă, de vreme ce mi s-a comunicat asta, m-am gândit că e bine să vă ţin la curent. Evident că n-am fost eu la faţa locului, aşa că nu ştiu mai multe acum. Plec mâine şi poate că o să aflu mai multe.

— Unde a fost găsită? a întrebat Gudni.

Nu s-ar fi gândit niciodată că Alda ar fi fost în stare de un gest aşa de disperat, dar, cu toate acestea, o cunoscuse îndeaproape numai în copilărie şi-n tinereţe. Nu-i lipsise nimic, fusese şi frumoasă, şi deşteaptă. Bineînţeles, lucrurile ar fi putut să se schimbe cu timpul şi poate că viaţa ei luase o turnură neplăcută. S-a rugat să nu fi fost aşa, dar, în caz contrar, spera sincer că soarta ei nu avea nicio legătură cu lucrurile petrecute cu multă vreme în urmă în Insule.

— Acasă la ea, a zis Stefán. A găsit-o colega ei, din câte am înţeles. S-a dus să vadă de ce nu venise la muncă.

— Asta complică puţin cazul cadavrelor din pivniţă, a zis Gudni.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— Şi nu neapărat pentru că Alda nu mai poate confirma mărturia lui Markús.

— Nu, a spus Stefán, concis. N-am apucat s-o interogăm. N-am reuşit să dăm de ea, dar, când vom afla data exactă

a morţii, s-ar putea să apară o problemă nouă: dacă a încercat sau nu să scape de interogatoriu.

— În cazul ăsta, probabil c-ar fi lăsat un bilet sau orice altceva care să-l scape pe Markús de suspiciuni, a zis Gudni. Ar fi crud să-l lase să poarte toată vina pentru asta, dacă a avut ceva murdar de ascuns. Au fost prieteni buni, din câte am înţeles, şi probabil că Alda ştia foarte bine că numai ea îi putea confirma povestea. Oare e posibil să nu fi ştiut nimic despre declaraţia lui şi despre cadavrele descoperite?

— Habar n-am, a pufnit Stefán. Încerc să nu-mi dau cu presupusul când investigaţia e încă la început. Nu ştim nici măcar care e cauza morţii. La cum arată lucrurile acum, se pare că şi-a luat viaţa cu mâna ei, dar, cine ştie, poate că e vorba de cu totul altceva — de un accident sau de ceva mai grav. Mâine o să-i percheziţionăm casa. Cine ştie ce-o să mai descoperim!

— Să sperăm că nu alte cadavre, a zis Gudni. Asta numai dacă nu e vorba de corpul bărbatului decapitat.

A zâmbit.

— Să nu uitaţi de pivniţă!

A închis şi a rămas cu ochii pironiţi asupra telefonului de pe masă. Lucrurile n-aveau nicio noimă.

Thóra a pus jos plasa cu alimente şi a început să-şi caute, bâjbâind, mobilul. Melodia soneriei se auzea înăbuşit şi încerca să-şi amintească dacă-şi pusese telefonul în buzunarul drept sau stâng al gecii ori dacă-l îndesase în geantă. În cele din urmă, a dat peste el în buzunarul stâng, printre monede şi chitanţe vechi de card. A văzut că pe ecranul mobilului era afişat numărul lui Markús şi a hotărât să nu răspundă. Putea să mai aştepte până

dimineaţă. A pus telefonul pe masă şi s-a apucat să aşeze în dulap mâncarea pe care o cumpărase în drum spre casă. În curând, aveau să sosească Hannes şi Sóley; o scăpase de-o grijă, ba chiar acceptase bucuros propunerea ei, oferindu-se s-o ducă pe fiica lor la înot. Thóra a sperat că aşa aveau să decurgă lucrurile în viitor: că relaţia ei cu fostul soţ avea să prindă, în sfârşit, un contur mai prietenos, mai degajat.

Telefonul a scos un semnal acustic. În loc să-l ia de pe masă şi să citească mesajul, Thóra şi-a văzut în continuare de aşezatul alimentelor, apoi a aprins cuptorul. A citit instrucţiunile de preparare de pe pachetul cu lazane congelate şi le-a băgat în cuptorul rece, contrar recomandărilor producătorului. Într-un final, tot aia avea să iasă: o mâncare caldă, chit că o băga în cuptorul preîncălzit sau rece. După aceea şi-a luat telefonul, s-a dus în camera de zi şi s-a trântit pe canapea. Mesajul era de la Markús. *„Alda e moartă. Poliţia vrea să ne întâlnim mâine. Sună-mă, te rog!“*

Thóra a oftat adânc. Se părea că Markús avea să mai fie clientul ei o vreme. S-a ridicat în picioare şi l-a sunat. Fie el era cel mai ghinionist om din ţară, fie în spatele acelor lucruri se afla altceva, mult mai grav.

Capitolul 5

Miercuri, 11 iulie 2007

Markús şi-a trecut, agitat, mâinile prin păr. Nu era prima oară când Thóra se afla în biroul ei alături de un client disperat, aşa că ştia cum să-l ia. Era aproape inutil să-i spună că va fi bine, că nu avea niciun motiv să-şi facă griji, pentru că totul se va termina în curând şi aşa mai departe. Discuţiile de genul acela erau, în general, departe de adevăr şi nu ajutau la nimic altceva decât la amânarea inevitabilului. Tocmai se întorseseră de la poliţie, unde Markús dăduse un interogatoriu care nu decursese rău, dar nici foarte bine. Markús întâmpinase cu răceală cererea poliţiei de a le furniza probe biologice, dar, în cele din urmă, se calmase şi le dăduse atât probe de păr, cât şi de salivă.

— Partea bună, Markús, e că ţi-au pus foarte puţine întrebări despre relaţiile tale anterioare cu Alda. Fie cred că a murit de moarte bună, fie nu te suspectează pe tine pentru moartea ei.

L-a privit cu un aer dur.

— Partea proastă însă e că acum Alda nu mai poate confirma că ai spus adevărul despre capul din cutie.

— Nu mai spune! a mârâit Markús.

Thóra nu i-a luat în seamă tonul sarcastic.

— Eşti sută la sută sigur că n-aţi discutat niciodată despre asta prin e-mail sau în prezenţa altor oameni care te-ar fi putut auzi vorbind cu ea? De pildă, în prezenţa colegilor tăi de muncă?

Markús administra o companie care comercializa piese pentru utilaje şi motoare navale, şi cu toate că Thóra n-avea idee despre funcţionarea unei astfel de afaceri, ştia că lui Markús îi mergea bine şi că avea mulţi angajaţi. Probabil că erau nişte oameni conştiincioşi, pentru că Markús nu părea să fie indispensabil la muncă; nu fusese niciodată nevoit să amâne sau să anuleze vreo întâlnire cu Thóra sau cu altcineva implicat în caz, din cauza muncii.

— Nu m-a auzit nimeni, a spus Markús, pe un ton hotărât. Vorbeam cu Alda mai ales la telefon şi numai în particular. Nu prea ne întâlneam regulat şi, în general, nici în prezenţa altcuiva, iar în rarele ocazii când se mai aflau şi alţii prin jur nu discutam despre asta. Iar e-mailul îl folosesc numai pentru probleme de muncă. Nu sunt genul care primeşte pe e-mail bancuri sau poze cu pisicuţe.

Thóra nici nu se gândise c-ar putea fi.

— Deci n-a auzit nimeni conversaţiile voastre?

Markús a dat din cap, enervat.

— Nu.

— Când le-ai spus poliţiştilor că Alda te-a sunat cu o noapte înainte să mergem noi în Insule, au părut foarte încântaţi. De vreme ce ţi-au pus foarte multe întrebări despre apelul ăla, probabil că ai sunat-o cu puţin timp înainte să moară.

Thóra a răsfoit copia declaraţiei lui Markús, care-i fusese înmânată după interogatoriu.

— Ai zis că Alda vorbea ciudat, că era mai indispusă şi mai abătută ca de obicei şi că te-ai gândit că era agitată fie pentru că urma să cobori în pivniţă în dimineaţa următoare, fie pentru că era cineva cu ea şi nu putea să-ţi vorbească degajat. Şi ai mai spus că erai la volan şi că n-ai putut să discuţi prea mult cu ea.

— Pur şi simplu, aşa mi s-a părut. N-a zis nimic care să-mi dea de înţeles că ar fi fost cu cineva — doar că mi s-a părut că-mi vorbea reţinut.

— Te întreb asta pentru că poate a auzit cineva fără să vrea ultima voastră discuţie şi ar putea confirma că Alda a amintit de descinderea ta în pivniţă. Ne-ar fi de folos, mai ales dacă a zis ceva de cutie şi de faptul că ţi-a dat-o ţie.

Thóra i-a zâmbit încurajator lui Markús, dar el i-a aruncat o privire mânioasă.

— Chiar dacă nu-mi mai amintesc tot ce-am vorbit, sunt foarte sigur că n-a zis nimic de genul ăsta. M-a rugat să am grijă şi să iau o pungă cu mine, în caz că o fi putrezit cutia.

Pe Markús l-au trecut fiorii.

— Măcar de mi-ar fi dat de înţeles după ce anume trebuia să merg în pivniţă. Nu ştiu cum de s-a gândit că aş fi putut pune capul în pungă, pentru ca, dup-aia, să ies de-acolo ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici n-aş fi îndrăznit să pun mâna pe el!

— La câte ai făcut până acum pentru ea, fără să-i ceri nicio explicaţie, sunt sigură că s-a gândit că o să faci la fel şi-n continuare, a răspuns Thóra.

— Eram doar un puşti, a zis Markús, tranşant. M-am mai schimbat şi eu de-atunci.

Şi-a îndreptat spatele în scaun. Thóra nu putea nega că Markús nu mai arăta ca un om care putea fi prostit de oricine. Avea, în mod clar, un oarecare şarm masculin. Figura lui nu era deloc delicată, având trăsături mai degrabă aspre. Thóra bănuia că-şi vopsea părul, pentru că nu dădea niciun semn de încărunţire şi avea totuşi aproape cincizeci de ani. Asta însemna că se preocupa de înfăţişarea lui, fapt susţinut şi de îmbrăcămintea impecabilă şi evident scumpă pe care o purta.

— Da, eu înţeleg asta, a zis Thóra. Dar poate că ea n-a realizat niciodată că te-ai schimbat.

A lăsat jos raportul.

— O să mă interesez la poliţie dacă au informaţii cum că Alda ar fi primit pe cineva în vizită în seara aia. Poate avem noroc.

S-a uitat la Markús şi a continuat:

— Sigur, mai rămâne o problemă: ai declarat că nu ştiai nimic despre cadavrele din pivniţă. Cu asta ce facem?

S-a rezemat de speteaza scaunului.

— Singura persoană care s-a opus săpăturilor ai fost tu. E de presupus că oricine a pus cadavrele acolo ar fi încercat să împiedice cumva săpăturile.

Thóra s-a gândit mult cum să formuleze ceea ce avea de gând să zică în continuare.

— Din câte înţeleg, părinţii tăi sunt încă în viaţă. Te-a îndemnat cumva vreunul dintre ei să opreşti săpăturile?

Preţ de o clipă, Markús s-a uitat uluit la Thóra, incapabil să scoată o vorbă.

— Dacă sugerezi că au avut ceva de-a face cu toată treaba asta, eşti nebună.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a zis Thóra, liniştită. Te-au încurajat sau nu?

Markús a zâmbit cu nespusă mâhnire.

— Tata are Alzheimer. Nu e în stare să încurajeze şi nici să descurajeze pe nimeni. Însă mama e perfect sănătoasă şi n-a privit deloc săpăturile cu aceiaşi ochi ca mine. A fost chiar bucuroasă când a auzit vestea. Spera să-şi recupereze o veselă preţioasă. Deşi tata a reuşit să ia foarte multe dintre lucrurile noastre până să fie acoperită casa de cenuşă, tot au mai rămas câteva. Numai la vesela mamei nu s-a gândit el atunci.

Thóra a dat din cap. Fireşte că bărbatul se dăduse peste cap să salveze sistemul audio şi alte chestii de felul ăsta. Sigur, bucuria cu care întâmpinase mama lui Markús ideea săpăturilor nu-l scutea pe soţul ei de suspiciuni; ar fi putut foarte bine să transporte cadavrele în pivniţă fără ştirea soţiei.

— Măcar un lucru e clar: cineva a pus cadavrele acolo. Ai idee cine?

Markús a scuturat din cap.

— Nu-mi mai amintesc de fiecare om care locuia pe vremea aia în Insule, dar gândul că vreunul dintre cei pe care încă-i mai ţin minte i-ar fi omorât pe indivizii ăia trei mi se pare ridicol. Toată lumea din zonă era normală; numai familii tipice de pescari.

Markús a început să-şi plimbe din nou degetele prin păr.

— Cel mai bine mi-i amintesc pe prietenii mei şi bine-înţeles că, pe vremea aia, toţi erau nişte copii proşti, la fel ca mine.

— Şi eşti absolut sigur că tatăl tău n-a avut nimic de-a face cu treaba asta? a întrebat Thóra. Totul s-a petrecut în casa ta şi mi se pare destul de nefiresc să fi intrat cineva acolo prin efracţie ca să ascundă nişte cadavre.

— Prin efracţie? a repetat Markús. Nici nu era nevoie. Toate uşile erau descuiate. Oamenilor li s-a cerut să-şi lase casele descuiate, pentru ca echipele de salvare să poată intra şi ieşi ori de câte ori aveau nevoie.

Markús s-a înseninat.

— Bineînţeles că zona a fost luată cu asalt de oameni care au venit de pe insula principală după noaptea în care a început erupţia. Nu-mi amintesc de niciunul, dar echipele de salvare au avut nevoie de multă forţă de muncă şi majoritatea celor care au dat o mână de ajutor nu erau din Insule. Casa noastră n-a fost acoperită imediat de cenuşă.

Thóra s-a gândit puţin la asta.

— Deci crezi că e mult mai probabil ca unul dintre oamenii ăia să fi pus cadavrele acolo?

Markús a ridicat din umeri.

— De unde să ştiu eu? Tot ce ştiu e că n-am avut nimic de-a face cu asta.

Thóra spera să fie aşa. O liniştea să ştie că lupta pentru o cauză justă.

— Poate că ne pripim cu presupunerile astea. Ar trebui să aşteptăm rezultatele autopsiei medico-legale asupra cadavrelor şi a capului.

I-a zâmbit reţinut lui Markús. Oare cum decurgea autopsia unui cap?

— Cine ştie, poate că bărbaţii au murit, pur şi simplu, din cauze naturale sau s-au sufocat în pivniţă. Parcă aşa s-a întâmplat şi cu singurul om care a murit în timpul erupţiei, nu?

— N-a murit nimeni în timpul erupţiei, a zis Markús, nervos, aproape ca şi cum ar fi sărit în apărarea bunei reputaţii a catastrofei.

— Serios?! a zis Thóra. Am avut mereu impresia că a murit un om. Şi, culmea, chiar într-o pivniţă.

— A, omul ăla, a zis Markús. Nu se pune. Era un beţiv.

Expresia confuză care s-a întipărit pe chipul Thórei l-a făcut pe Markús să-i dea mai multe explicaţii.

— A coborât în pivniţa farmaciei după nişte tărie. Moartea lui n-a avut nicio legătură cu erupţia.

Nicio legătură în afara faptului că murise din cauza gazelor toxice emanate în timpul erupţiei — dar Thóra n-avea chef să-şi piardă vremea cu astfel de lămuriri. A luat din nou raportul de pe masă şi s-a apucat să-l frunzărească.

— Ce ciudat! Aşa-i că nu te-a întrebat nimeni dacă îl mai văzusei vreodată pe vreunul dintre oamenii morţi?

Surprins, Markús a dat din cap, tresărind.

— Nu, nu m-a întrebat nimeni, pentru că sunt aproape imposibil de identificat, la cum arată. Iar jos, în pivniţă, n-am reuşit să le văd prea bine.

— Adică nu crezi că i-ai mai văzut vreodată.

Dacă oamenii ar fi putut să fie identificaţi, ar fi fost mai uşor de aflat ce li se întâmplase.

Markús a clătinat uşor din cap.

— Nu, sunt destul de sigur de asta, a zis el. Dar, aşa cum am zis, e posibil şi să-i cunosc. Ar trebui să-i mai văd o dată, mai bine, deşi mă îndoiesc că apoi aş fi de altă părere.

Thóra s-a gândit la cadavrele zbârcite şi pline de praf, înţelegând limpede că era greu să fie identificate altfel decât în laboratorul unui medic legist.

— Probabil că sunt străini. Chiar dacă, din când în când, mai dispar fără urmă şi islandezi, e imposibil să fi dispărut trei oameni în acelaşi timp, fără să-şi fi pus nimeni nicio întrebare cu privire la ei.

Apoi s-a corectat degrabă:

— Adică patru.

Capul retezat i se părea încă atât de ireal, încât uita întruna să-l pună la socoteală, alături de celelalte cadavre. S-a gândit puţin.

— Oare să fi fost marinari? a întrebat ea. Poate au făcut parte din echipajul vreunui vas eşuat.

— Şi, mă rog, cum de-a ajuns echipajul ăla în pivniţa noastră? a întrebat Markús, cu uluire în glas.

— Ei bine, asta-i altă problemă, a zis Thóra, zâmbind. Trebuie să aşteptăm rezultatele autopsiei. Bănuiesc că poliţia o să te sune din nou pentru interogatoriu după ce-o să primească rezultatele autopsiei şi-o să citească raportul medicului examinator. Până atunci o să încerc să găsesc nişte martori sau orice altceva care să-ţi confirme declaraţia despre Alda şi cutie.

Markús s-a ridicat în picioare şi a pufnit:

— Da, vezi să nu găseşti, a zis el, îmbufnat. Alda era singura mea salvare.

Thóra a încercat să pară încurajatoare, dar i-a fost cu neputinţă. Situaţia arăta rău; acum, singura şansă ca Markús să rămână nepedepsit era să se constate că oamenii din pivniţă muriseră prin sufocare. Iar uitase să pună la socoteală capul retezat. Cum naiba ar fi putut s-o mai justifice şi pe asta?

Stefán a lăsat telefonul jos, a închis ochii şi a numărat până la zece. Apoi s-a scuturat.

— Era legistul, i-a zis el poliţistului din faţa lui, după care s-a ciupit ca să-şi păstreze calmul. Se îndoieşte că Alda s-a sinucis. Autopsia a scos la iveală câteva lucruri care trebuie lămurite pe parcurs.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Cum naiba de-aţi percheziţionat numai dormitorul? Da' chiar nu puteţi face nimic ca lumea când nu stau cu ochii pe voi?

A făcut un semn către mormanul de hârtii de pe masă, lovindu-l uşor cu arătătorul. Tânărul ofiţer s-a făcut roşu la faţă, iar Stefán se întreba dacă se înroşise de vinovat ce se simţea sau de nervos ce era. Apoi şi-a reluat ideea:

— Cum aţi lăsat locul faptei după ce-aţi plecat? Aţi marcat casa cumva, să ştie şi rudele decedatei că n-au voie să umble pe-acolo ca la ele acasă sau doar aţi închis uşa şi v-aţi văzut liniştiţi de drum?

— Îhî, a zis tânărul poliţist, devenind roşu ca sfecla.

— Îhî, a reluat Stefán, ca un papagal. Ce „îhî"?

— N-am marcat locul într-un fel anume, a răspuns tânărul. Părea să fie o sinucidere. Că doar am văzut şi eu atâtea cazuri din astea, a completat el, arătându-se mai încrezător.

— Nu face pe arogantul cu mine! a şuierat Stefán printre dinţi. Mă doare-n cot de câte cazuri din astea ai văzut, c-or fi trei sau trei sute. Cazul ăsta mă nemulţumeşte pe mine acum, atât. N-am de gând să-l ascult pe legist scoţându-mi ochii că oamenii mei habar n-au să-şi facă treaba.

S-a oprit puţin, ca să se liniştească.

— Zice că probele sunt insuficiente: că aţi făcut prea puţine poze la locul faptei şi că în raportul percheziţiei n-aţi descris nicio cameră din casă, în afară de dormitor. Ba mai zice şi că n-aţi scris nimic despre nicio urmă de sânge, cu toate că, la ce leziuni prezintă cadavrul, trebuie să fi fost.

— Erau, da, erau nişte urme de sânge, a bodogănit tânărul ofiţer, simţind că-i năvălea şi lui sângele în obraji. Era

câte-o baltă de sânge pe fiecare parte a patului, cauzate de rănile de pe obraji şi de pe gât ale femeii.

— Bravo, şi-acuma spui? a şuierat Stefán, ridicând tonul. N-ai vrea să-ţi dreg eu raportul? Cum aţi putut să omiteţi asta? Sunt aşa de şocat, c-am rămas fără grai.

S-ar fi putut spune multe despre starea lui Stefán din clipa aia, însă nu şi c-ar fi „rămas fără grai".

— Ni s-a spus că leziunile femeii au fost autoprovocate. Cred că avea urme de sânge şi de piele sub unghii.

Tânărul şi-a îndreptat spatele.

— Vreau să se menţioneze la dosar că medicul care a venit cu ambulanţa a decis că e vorba de o sinucidere. Tot el a decis şi cu privire la urmele de sânge, de-asta nu mi s-a părut necesar să le menţionez în raport. Ne-am făcut treaba exact ca pentru un caz de suicid, având în vedere că toate duceau înspre concluzia asta.

S-a uitat curios spre şeful lui.

— Dar ce s-a descoperit la autopsie, mai exact?

Stefán s-a încruntat.

— Se pare că victima nu s-a otrăvit. Medicul a recoltat probe de sânge şi de suc gastric pentru a analiza conţinutul substanţei active din medicamentele găsite pe noptieră. Cantitatea descoperită nu pune viaţa în pericol.

Tânărul ofiţer a ridicat din sprâncene.

— Păi, şi cum a murit?

Stefán se calmase de tot. Se liniştise auzind că suicidul fusese constatat de un doctor; asta avea să-i scape pe oamenii lui de vina de a fi ruinat cazul.

— Bine, probabil că trebuie să se facă şi alte analize înainte să fie confirmată ipoteza asta, dar medicul a zis că, după toate probabilităţile, femeia s-a sufocat.

— S-a sufocat? a îngânat tânărul poliţist. Adică s-a înecat?

Stefán a dat din cap.

— Încă nu se ştie sigur. Examinatorul n-a exclus posibilitatea ca sufocarea să fi survenit firesc, în urma unei boli, dar a zis că vrea ca locuinţa victimei să fie cercetată mai îndeaproape, în caz că una sau mai multe persoane au fost implicate în moartea ei.

— Am înţeles, a zis tânărul, total uşurat că Stefán părea să-şi fi venit în fire. Noi mai avem puţin şi ieşim din tură — vreţi să ne prezentăm la locul faptei mâine-dimineaţă, la prima oră, sau…?

Stefán a făcut ochii mici.

— Nu! Vă duceţi acum! Imediat!

S-a uitat fix în ochii tânărului, provocându-l să-l înfrunte.

— Vreau să percheziţionaţi locul de-a fir a păr, apoi să faceţi un raport complet, ca şi cum aţi cerceta locul unei crime. Şi mâine dimineaţă să găsesc o copie pe birou!

I-a făcut semn să iasă.

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş grăbi, vezi să nu-ţi plece colegii acasă — şi să te lase la greu.

Tânărul a deschis gura, dând să obiecteze, dar n-a mai zis nimic. S-a îndreptat către ieşire. Când a ajuns în pragul uşii, l-a auzit pe Stefán adăugând:

— Notează toate telefoanele pe care le-a primit sau le-a dat victima de acasă sau de pe mobil. Având în vedere că a murit, probabil, duminică seara, fireşte că apelurile din intervalul ăla sunt cele mai importante.

— Aşa voi face, a răspuns tânărul, cu o urmă de amărăciune în glas.

Ce rahat! Avusese o zi grea, era rupt de oboseală şi abia aştepta să se trântească pe canapea şi să se uite la televizor. Nu-l încânta prea tare să scotocească prin ditamai casa după Dumnezeu cine ştie ce.

— A, şi încă ceva, a strigat Stefán, înainte ca ofiţerul să apuce să închidă uşa de tot.

— Vă ascult!

Tânărul a băgat capul pe uşă.

— Vreau să ştiu mai ales dacă Alda l-a sunat cumva în noaptea aia pe Markús Magnússon pe mobil şi, dacă da, cât a durat convorbirea. Clar?

— Da, domnule.

Uşa s-a închis. Stefán a rămas cu privirea pironită asupra ei, cântărind lucrurile. Era conştient că ar fi trebuit să-l sune pe colegul lui din Insulele Westmann, să-l ţină la curent cu noile descoperiri, dar n-avea nicio poftă să facă asta. Putea să mai aştepte. Avea să se ducă la Spitalul Naţional, să stea de vorbă cu legistul şi să inspecteze cadavrul Aldei. A recunoscut în sinea lui că nu-l împingea numai munca într-acolo: medicul legist zisese că femeia prezenta semne evidente de mărire — un cuvânt care lui Stefán nu-i spunea mare lucru, până când nu i-a explicat cineva ce însemna. Soţia lui îl tot bătea la cap că voia să-şi facă o mărire de sâni, aşa că îşi dorea să vadă cu ochii lui ce presupunea asta. Cine ştie, poate că avea să-i dea undă verde, dacă-i plăcea ce vedea.

Capitolul 6

Sâmbătă, 14 iulie 2007

Singurii invitaţi de la ceremonia de premiere de duminică dimineaţa erau copiii premiaţi şi părinţii lor. Sóley stătea între maică-sa şi Gylfi, frate-său, zâmbind larg. Competiţia făcea parte din programul Săptămâna Artei, sprijinit de Biblioteca Municipală, şi consta din realizarea unor desene cu obiecte casnice care le făceau viaţa mai uşoară membrilor unei familii. Sóley zăbovise o după-amiază întreagă asupra desenului ei, creionându-l şi colorându-l cu conştiinciozitate. Spre marea surpriză a Thórei, fiica ei luase premiul întâi, cu toate că, până atunci, fata nu dăduse dovadă de prea mult talent artistic. Fata din grupa mare, care luase şi ea un premiu, s-a întors la locul ei ţinând în mână un bucheţel de flori şi un cec din partea sponsorului competiţiei, una dintre cele mai mari companii de electrocasnice din ţară. Bibliotecara a strigat numele lui Sóley, care, roşie până-n vârful urechilor, s-a îndreptat spre ea.

— Felicitări! a spus bibliotecara, apucând-o pe Sóley de mânuţă.

Femeia a făcut un semn înspre desenul fetiţei, agăţat pe un panou special, alături de celelalte ilustraţii care fuseseră acceptate în concurs. Nu erau aşa de multe, după cum bănuise şi Thóra când primise vestea premierii Sóleyei.

— Trebuie să recunosc că desenul tău, cu fierul de călcat, e foarte artistic, i-a zis bibliotecara Sóleyei, în timp ce-i înmâna un buchet de flori şi un plic mare.

Thóra s-a încruntat. De ce desenase Sóley un fier de călcat? Pe-al lor îl luase fostul ei soţ când se despărţiseră, pentru că Thóra nu avea haine care trebuiau călcate. Se îndoia că Sóley ştia cum arată un fier de călcat, dar iată că reuşise să se descurce destul de bine şi fără un model. Thóra şi-a luat ochii de la desen şi s-a uitat mândră la fiica ei, care, şi mai roşie în obraji decât înainte, stătea lângă bibliotecară, cu premiul în mână şi cu capul plecat. Sóley părea să aibă lacrimi în ochi, dar şi le-a învins strângând din dinţi.

— E un snowmobil, nu un fier de călcat, a zis Sóley, muşcându-şi buza de sus.

Bibliotecara s-a înroşit şi ea uşor, dar, spre mare uşurare a Thórei, femeia a clarificat problema spunând că nu-şi citise corect notiţele. Însă Gylfi a stricat iar lucrurile izbucnind în râs când s-au postat cu toţii în faţa desenului care pe el îl amuza în continuare.

— Ăsta numai fier de călcat nu e, a zis el. Ce ţi-a venit să desenezi un snowmobil? Ţi se pare cumva că e un aparat electrocasnic?

Thóra a sărit să-i ia apărarea fiică-sii.

— Normal că e! La ţară, oamenii folosesc snowmobilurile ca pe electrocasnice.

A apucat-o pe Sóley mai strâns de mână, văzând-o că lăsa capul în jos.

— Nu te lua după el! Habar n-are cum arată un snowmobil!

Nu că Sóley ar fi ştiut.

— O să-ţi cumpăr o îngheţată. O meriţi, doar ai fost premiată.

Şi-a luat ochii de la desenul cu snowmobilul şi s-a uitat şi la restul.

— Sóley, desenul tău nici nu poate fi comparat cu celelalte. E de departe cel mai frumos!

— Nu, e urât, a zis fetiţa. Mai bine desenam o uşă, aşa cum am vrut de la bun început.

Thóra şi-a dat seama că trebuia, cu prima ocazie, să-i explice fiicei ei ce însemna sintagma „aparatură casnică".

— Hai, linişteşte-te! a zis ea. Ai câştigat, asta e tot ce contează. Ai făcut cel mai frumos desen dintre toate. Fierul de călcat seamănă cu un snowmobil mai mic. De asta s-a şi încurcat bibliotecara.

A sărutat-o pe Sóley pe obraz şi apoi i-a aruncat fiului ei o privire cu subînţeles, văzându-l că mai avea puţin şi izbucnea iar în râs.

— Ia mai bine fă tu ceva pentru mine. Caută-mi o carte despre erupţia din Insulele Westmann, i-a zis ea lui Gylfi.

Astfel, fiul ei avea să uite de snowmobilul-fier de călcat, iar ea putea să se documenteze cu privire la evenimentele din 1973, pe care le cunoştea prea puţin. Când Gylfi a plecat să caute cartea, Thóra a profitat de ocazie ca să-şi înveselească fiica, deşi Sóley a schiţat cu greu primul zâmbet, şi asta abia după ce s-au aşezat amândouă la o masă, alături de două cupe mari de îngheţată cu topping de frişcă. Mobilul Thórei a sunat exact când lua

ultima gură de îngheţată, dar a hotărât să nu răspundă, de teamă ca universul fiicei ei să nu se năruiască la loc. Însă, când s-a uitat pe ecranul telefonului şi a văzut că era Markús, s-a răzgândit. Universul lui chiar că se năruia, iar situaţia nu se prea putea redresa cu îngheţată.

Thóra a încheiat convorbirea telefonică cu Bragi, partenerul ei de la firma de avocatură, şi a oftat. Era obosită după o zi plină, în care nimic nu mersese aşa cum plănuise. Markús fusese chemat la un alt interogatoriu, de data asta ca suspect pentru moartea timpurie a Aldei şi pentru implicare în uciderea oamenilor din pivniţă. Apelul pe care-l primise de la Markús o solicita urgent, aşa că, după ce şi-a terminat îngheţata, s-a dus direct la secţie, iar nu la cinema sau în cine ştie ce alt loc, împreună cu copiii ei. A fost nevoită să asculte aceleaşi întrebări care-i fuseseră puse clientului ei şi în timpul interviurilor anterioare, la care s-au adăugat câteva întrebări suplimentare despre Alda. Toate aveau legătură cu prezenţa lui Markús acasă la Alda duminică seara, când se presupunea că murise femeia. Bărbatul a negat, insistând asupra versiunii lui: că vorbiseră numai la telefon. În primă fază, a afirmat cu vehemenţă că nu mai trecuse pe la ea pe acasă de săptămâni întregi, dar, mai târziu, a recunoscut că, de fapt, o vizitase — nu în seara despre care-l întreba poliţia, ci cu o seară înainte. Făcuse un mic popas la Alda, timp în care băuse un pahar de vin.

Thórei i-a venit să ţipe când l-a auzit pe Markús scoţând la iveală un asemenea detaliu. O dezamăgise în special pentru că încercase să-i ascundă vizita făcută Aldei, cu atât mai mult cu cât întâlnirea lor avusese loc în afara intervalului de timp de care era interesată poliţia.

În sine, faptul ăsta nu făcea decât să înmulţească suspiciunile care planau asupra lui. Thóra s-a gândit că se încăpăţânase să nu recunoască vizita aceea de teamă să nu fie acuzat că urcase băut la volan. Faptul nu era neobişnuit — mulţi oameni îi ascundeau poliţiei detalii nesemnificative, dacă acestea implicau acţiuni ilegale, şi aveau tendinţa de a le ţine sub tăcere chit că erau acuzaţi de fapte mult mai grave. Markús n-a părut deranjat de străduania poliţiei de a depista legătura lui cu o crimă, dar a sărit ca ars când atenţia lor s-a îndreptat asupra violării regulilor de circulaţie. Era limpede că se agăţa de convingerea puerilă că, în cele din urmă, numele lui avea să rămână nepătat cu privire la crime, şi asta fără să facă eforturi prea mari în sensul respectiv.

Când poliţia a ajuns la ultimele întrebări privitoare la vizita lui Markús la Alda acasă, Thóra a simţit că detectivii obosiseră şi că Markús trecuse de ceea ce fusese mai rău. Dar avocata se înşela. Markús a reacţionat violent când poliţia i-a zis, la final, că dorea să le interogheze şi pe rudele lui cele mai apropiate. La un moment dat, Thóra a crezut că Markús va fi arestat pentru protestele lui, dar, într-un final, a reuşit să-l calmeze înainte ca lucrurile să se încingă prea rău. După ce au ieşit din biroul poliţiei, Thóra a insistat pe lângă Markús să-i spună din ce cauză reacţionase aşa de agresiv: bărbatul i-a zis că-şi făcea griji pentru părinţii lui bătrâni, cu toate că, probabil, nu erau singurii care aveau să fie interogaţi; poliţia voia să vorbească şi cu Leifur, fratele lui mai mare, care conducea firma de pescuit a familiei, din Insule. Markús îi ceruse Thórei să asiste la toate interogatoriile şi a înţeles foarte greu când ea i-a spus că nu avea voie să facă asta, din cauza unui conflict de interese. De asemenea,

Thóra a încercat să-i explice lui Markús că poliţiştii erau, pur şi simplu, în căutarea unor piste; că nu căutau neapărat dovezi cu ajutorul cărora să-l prindă pe el în laţ, ci şi dovezi graţie cărora să-i slăbească strânsoarea de tot. Scopul investigaţiei era acela ca poliţia să-şi facă o părere clară asupra situaţiei; nu era vorba de o anchetă oficială prin care să-l învinovăţească pe Markús de orice lucru de care putea fi învinuit. Thóra se îndoia că Markús avea să fie de acord cu spusele ei, dar, într-un final, el i-a dat dreptate.

Însă mai exista un lucru care o îngrijora pe avocată — călătoria inevitabilă pe care trebuia s-o facă în Insulele Westmann. Odată ajunsă acolo, îşi propusese să caute în lung şi-n lat pe cineva care ar fi putut elucida problema cadavrelor descoperite în pivniţă şi chiar pe cineva care să fi auzit ce vorbiseră Alda şi Markús în zilele dinaintea erupţiei. În jur de două treimi dintre locuitorii Insulelor se întorseseră acasă după erupţie, iar oricare dintre ei ar fi putut deţine informaţii relevante pentru caz. Deşi planul respectiv nu era nici pe departe perfect, la atât s-a putut gândi Thóra în acel stadiu al investigaţiei. Markús a acceptat planul fără nicio obiecţie, ba chiar i-a plăcut ideea avocatei. Îşi dorea cu disperare să iasă din situaţia aceea şi, de vreme ce cazul ajunsese deja în presă, ştia că era numai o chestiune de timp până când numele lui avea să fie corelat cu el. Însă, având în vedere cum arătau lucrurile în prezent, se părea că reporterii aflaseră puţine de la poliţie, deşi cazul fusese privit cu mare interes, aşa cum, de altfel, era de aşteptat. Thóra a simţit că era de datoria ei să fie la curent cu reportajele, putând numai să admire ingeniozitatea cu care reuşiseră unii reporteri să-şi însufleţească articolele cu privire la caz, chiar şi fără să dispună de informaţii noi. Sigur că

lucrurile nu aveau să rămână mult timp aşa; pentru a-şi păstra reputaţia, poliţia trebuia să difuzeze informaţii despre investigaţie. Numele lui Markús nu avea să apară în comunicate lor de presă, dar exista riscul ca poliţia să declare că deja investiga o persoană în calitate de suspect.

Apoi aveau să înceapă cercetările şi, în cele din urmă, numele lui avea să fie dat în vileag. Prin urmare, era absolut necesar să înlăture cât mai repede orice acuzaţie în privinţa lui, dar Thóra nu putea să grăbească prea mult investigaţia înainte să afle în ce constau raportul autopsiei şi descoperirile de la locul faptei. După ce avea să intre în posesia acelor informaţii, avocatei abia de-i mai rămânea timp să meargă în Insule şi să discute cu posibilii martori. Aşa că trebuia să facă asta neîntârziat. N-o deranja călătoria în sine — Insulele Westmann erau, desigur, destul de frumoase şi era plăcut să călătoreşti într-acolo. O deranja însă că Thór, avocatul junior din cadrul firmei, avea mult prea multă treabă ca s-o însoţească. Thóra s-a gândit că i-ar fi prins bine să aibă pe cineva alături de ea în Insule, cu care să se consulte. Dintre toţi, numai Bella, secretara ei, era disponibilă. Pe bună dreptate, Bragi îi spusese deja că lui îi era totuna dacă Bella rămânea la birou sau dacă-şi vedea de treabă în altă parte. Aşa că Thóra putea s-o ia fără probleme cu ea, ca asistentă. Ceilalţi aveau să fie cu toţii prinşi în ceva a doua zi dimineaţa — aşa că fie o lua pe Bella cu ea, fie pleca singură.

Thóra a scos un oftat şi a căutat în lista de contacte numărul secretarei. Şi-ar fi dorit să-l sune pe Matthew şi să-l roage s-o însoţească în Insule. Dacă ar fi putut, sigur ar fi venit, însă ea nu se îndura să-l sune, pentru că asta ar fi însemnat să-şi încalce promisiunea de a-l lăsa în pace să se gândească la viitor. O bancă islandeză cumpărase

recent banca germană pentru care lucra el şi, prin urmare, i se propusese să fie administratorul sistemului de securitate în cadrul noii filiale din Islanda. Trebuia să ia o decizie cât de curând. Munca presupunea cam acelaşi lucru cu ceea ce făcuse el până atunci, dar salariul era mult mai mare — fapt care pe Thóra n-o surprinsese aşa de mult cât îl surprinsese pe el —, pe plan local se ştia că băncile ofereau salarii incredibil de mari. Matthew nu trebuia să ia o decizie în privinţa jobului în sine, ci în privinţa mutării în Islanda. Nu ştia pe nimeni acolo în afară de Thóra şi de copiii ei, aşa că ea nu voia să se amestece în hotărârea lui. Dacă l-ar fi încurajat să facă acest pas, s-ar fi simţit obligată moral să întreţină relaţia lor. Dacă nu l-ar fi susţinut, el s-ar fi putut simţi dat la o parte. Thóra realizase cu mult timp în urmă că era absolut necesar ca orice potenţial partener de viaţă să locuiască în Islanda, aşa că relaţia ei cu Matthew ţinea de decizia pe care urma s-o ia el. Dacă nu venea în Islanda, relaţia lor era ca şi încheiată. Rareori petreceau timp împreună şi, efectiv, nu mergea aşa. Thóra s-a înroşit când şi-a amintit de sexul prin telefon, pe care-l încercaseră, dar fără niciun rezultat. Înţelesese limpede că nu putea face sex decât cu un bărbat în carne şi oase, aflat în aceeaşi cameră cu ea. Aşa că era mai bine să aibă o relaţie cu cineva care nu locuia la mii de kilometri distanţă. Pe de altă parte, Thóra spera că Matthew avea să vină în Islanda; îl plăcea şi se simţea bine cu el. De asemenea, se părea că exista o oarecare criză de bărbaţi atrăgători care să aibă vârsta potrivită pentru ea. Nu-i plăcea de niciunul dintre cei cărora le dăduse o şansă, nici măcar după al cincilea pahar. Iar asta spunea multe despre bărbaţi. Bărbaţii care-i atrăgeau ei atenţia erau ori prea tineri, ori deja cuplaţi,

ori homo. Înainte să-şi alunge aceste gânduri, Thórei i-a trecut prin cap că poate în Insulele Westmann erau bărbaţi din belşug. Era liberă să viseze. Nu strica s-o care pe Bella după ea, mai ales că, în comparaţie cu secretara ei, Thóra părea ruptă de pe coperta revistei *Playboy*. „Dar gata cu asta", şi-a zis ea, revenind cu picioarele pe pământ, apoi a sunat-o pe Bella.

Cum Sóley se băgase în pat şi la televizor nu avea ce să vadă, Thóra s-a apucat să răsfoiască volumul *Evenimente memorabile 1971–1975,* din seria *Secolul nostru*. Intrase în posesia colecţiei respective după moartea bunicului ei şi, deşi nu deschisese acele cărţi de prea multe ori, îi fuseseră din când în când de folos. Cartea nu era groasă şi, în mod evident, nu cuprindea multe dintre evenimentele notabile din perioada cu pricina, dar Thóra s-a gândit că dispariţia a patru oameni n-avea cum să nu fie menţionată în carte, dacă se făcuse mare tam-tam pe seama ei la vremea aceea. A dat repede paginile referitoare la evenimentele din 1973 până când a ajuns la cele cuprinse între vara anului respectiv şi sfârşitul erupţiei din Insulele Westmann. Casa în care copilărise Markús fusese acoperită de cenuşă cândva în timpul primei luni de la izbucnirea erupţiei. Totuşi, Thóra a vrut să se asigure că nu-i scăpa nimic, aşa că a citit fiecare însemnare până la cea cu titlul „Erupţia s-a încheiat!", din data de 4 iulie.

Citind toate acestea, a descoperit puţine lucruri care puteau fi corelate cu cadavrele din pivniţă. Avionul Vor, cu patru oameni la bord, se prăbuşise la sfârşitul lunii martie la nord de gheţarul Langjökull; aşa cum reieşea din primul articol pe această temă, încă nu fusese descoperit locul prăbuşirii. Un articol despre acelaşi incident, datat mai târziu, relata că echipajele de salvare identifi-

caseră atât locul, cât şi pasagerii — care muriseră de la primul până la ultimul. Un alt articol asupra căruia i-au căzut Thórei ochii era datat la sfârşitul lui ianuarie şi privea dispariţia pescadorului britanic *Cucul* şi a echipajului format din patru oameni. Plecase din Thorlákshöfn la jumătatea lunii, iar după aceea nimeni nu mai auzise nimic despre echipajul lui. Thóra s-a ridicat în capul oaselor pe canapea în timp ce citea acest articol, dar s-a întins din nou la loc când, după câteva pagini, a constatat că vasul fusese adus la ţărm împreună cu rămăşiţele unuia dintre membrii echipajului. Se spunea că pescadorul se răsturnase din cauza unei furtuni care izbucnise la puţin timp după ce acesta plecase din port. Tot răsfoind cartea, Thóra a redevenit atentă când a citit că un grup de şase excursionişti se rătăcise în timpul unei călătorii din Landmannalaugar. Era un grup format din patru geologi străini şi doi ghizi islandezi care ar fi trebuit să cunoască zona. Thóra nici n-a avut timp să-şi imagineze cum căutase o parte din grup să se adăpostească într-o pivniţă din Insulele Westmann, ca să se ferească de vremea proastă de pe insula principală, pentru că pe pagina următoare exista un reportaj potrivit căruia bărbaţii fuseseră găsiţi într-o stare jalnică, degeraţi, într-o căbănuţă pentru situaţii de urgenţă, de pe platoul muntos. Se rătăciseră, rămăseseră înzăpeziţi şi fuseseră de-a dreptul norocoşi să dea peste căbănuţa aceea. În continuare, Thóra a citit un reportaj despre nişte oameni dispăruţi, care nu fuseseră găsiţi niciodată. În februarie, *Steaua mării* se scufundase în partea de sud-est a insulei principale, având la bord un echipaj de zece oameni. Pe vas erau şi două bărci de cauciuc, care nu fuseseră găsite nicăieri. Era un grup format din nouă bărbaţi şi

o femeie: cinci islandezi şi cinci feroezi. Cu toate că a cercetat articolele îndelung, Thóra n-a reuşit să afle dacă echipajul fusese descoperit sau nu până la urmă. Singura nepotrivire era că proprietatea lui Markús fusese, probabil, deja acoperită de cenuşă când dispăruse nava; mai mult, distanţa dintre Insule şi locul în care se scufundase aceasta era foarte mare.

Cu toate că era dezamăgită, Thóra a continuat să citească şi a ajuns la un articol care i-a dat speranţe noi. Era despre numărul mare de reporteri care veniseră în Islanda să scrie despre erupţie. Bineînţeles că nu era menţionată dispariţia vreunuia dintre ei, cu atât mai puţin a patru reporteri. Deşi era puţin probabil ca un jurnalist sau un reporter care lucra cu normă întreagă să dispară, să nu se mai întoarcă din Insule, fără că acest lucru să ajungă în presă, era posibil ca lucrurile să fi stat diferit pentru freelanceri. Poate că unii dintre aceştia plecaseră în Islanda fără să anunţe pe nimeni. Poate că nu-i căutase nimeni în zonă, dacă rudele lor de acasă constataseră dispariţia cu întârziere.

În prima parte a anului se petrecuseră alte câteva lucruri mărunte care nu puteau dezvălui identitatea cadavrelor. Se dezlănţuise Războiul Codului[1], dar Thóra n-a găsit nicăieri vreun indiciu c-ar fi dispărut sau ar fi fost dat dispărut cineva pe mare, care să fi avut legătură cu conflictul dintre britanici şi islandezi cu privire la extinderea apelor teritoriale ale Islandei de la douăsprezece la cincizeci de mile. Erau multe alte articole în

[1] Războiul Codului a cuprins o serie de confruntări care au avut loc în anii '50 şi '70 între Marea Britanie şi Islanda. Conflictul viza drepturile de pescuit în Atlanticul de Nord. (n. red.)

care se menţionau decese sau dispariţii, dar nu ale unor grupuri de oameni, ci numai ale unor indivizi izolaţi. Thóra s-a gândit că era puţin probabil ca trupurile neînsufleţite să fi fost puse laolaltă în pivniţă, dacă aparţineau unor persoane care dispăruseră sau muriseră în împrejurări şi în zile diferite. Aşa că Thóra n-a citit în detaliu acele ultime articole.

A aruncat o privire rapidă şi asupra evenimentelor din 1972, de vreme ce exista o posibilitate ca trupurile neînsufleţite să fi fost în pivniţă încă dinainte de începerea erupţiei. Însă evenimentele din anul respectiv, la fel ca şi cele din 1973, nu s-au dovedit a fi semnificative în raport cu ceea ce urmărea ea să descopere. Thóra a manifestat o oarecare curiozitate faţă de o fotografie cu un vas care se scufunda, dar în articolul alăturat scria că era vorba despre un trauler care se lovise de o mină. Ba mai mult, după investigarea circumstanţelor care cauzaseră scufundarea, s-a descoperit că proprietarii vasului detonaseră explozibil în cala acestuia, în speranţa că aveau să fie despăgubiţi prin asigurare. Se pare că nu murise şi nu dispăruse nimeni în timpul acelui incident.

Un alt titlu care i-a atras atenţia Thórei menţiona că optzeci de traulere britanice porniseră degrabă înspre zonele islandeze de pescuit. Articolul fusese scris la sfârşitul lunii august 1972, adică puţin cam devreme pentru ce căuta ea; însă cazul respectiv implica foarte mulţi bărbaţi, deci era posibil ca patru dintre ei să fi dispărut fără să observe nimeni. În realitate, nu scria nicăieri c-ar fi dispărut vreunul dintre ei, dar articolul reda foarte bine nuanţa relaţiilor dintre cele două naţiuni în timpul Războiului Codului. La sfârşitul articolului era citat un căpitan britanic de trauler, care spunea că, dacă islandezii

încercau să urce la bordul unui vas britanic în intervalul dintre cele douăsprezece şi cincizeci de mile, aveau să fie întâmpinaţi cu apă clocotită şi saci de piper. Thóra s-a amuzat puţin pe seama afirmaţiei despre piper, dar nu neapărat şi pe seama celei referitoare la apa clocotită. Din spusele căpitanului reieşea că oamenii respectivi se pregătiseră pentru orice — chiar şi pentru răni fizice.

După ce a terminat de citit, Thóra n-a avut sentimentul c-ar fi descoperit cine ştie ce lucruri noi. Numai că ceva îi spunea că trupurile neînsufleţite din pivniţă aveau o oarecare legătură cu Războiul Codului. Până la urmă, prin „război“ Thóra înţelegea distrugere şi moarte.

A închis cartea şi a dat fuga să-şi facă bagajele pentru călătoria pe care avea s-o facă în dimineaţa următoare.

Capitolul 7

Duminică, 15 iulie 2007

Thóra s-a aşezat alături de Bella în avion. I-a mulţumit lui Dumnezeu că zborul dura numai o jumătate de oră — o îngrozea gândul de a întreţine o conversaţie cu fata asta, aşa aproape cum stăteau una de alta. Până la urmă, Bella a fost cea care a sporovăit tot timpul fără să respire; pe parcursul întregului monolog, n-a făcut altceva decât s-o roage pe Thóra să dea statul în judecată pentru că interzisese fumatul în locurile publice. Thóra i-a zâmbit stânjenită, dar n-a îndrăznit să spună nimic. Ba chiar a dat din cap aprobator, dar deloc convingător, când secretara a zis că, odată cu interzicerea fumatului în avion, majoritatea pasagerilor începuseră să se simtă rău în timpul zborurilor pe distanţe mari, pentru că aerul din aeronavă devenea stătut. În loc să inhaleze fum de ţigară, pasagerii inhalau microbi şi bacterii răspândite de oameni din lumea-ntreagă şi care, după cum spunea Bella, puteau fi infestaţi cu virusul Ebola sau cu cel al gripei aviare. Thóra se îndoia că oamenii care contractaseră asemenea boli călătoreau spre Insulele Westmann, dar, cu toate

acestea, a încercat să respire mai rar ca de obicei. La aterizare, Thóra a luat o gură mare de aer proaspăt imediat ce a pus piciorul afară din avion şi s-a delectat simţindu-şi faţa mângâiată de briza călduţă din aer. Bella a urmat-o grăbită pe Thóra până la ieşirea din aeroport, nerăbdătoare să-şi aprindă o ţigară.

— Ei bine, a zis Thóra, luând bagajele şi întinzându-i-le Bellei — care stătea lângă un coş de gunoi prevăzut cu scrumieră, savurându-şi ţigara —, cred că ar trebui să luăm un taxi, nu-i aşa?

S-a uitat de jur împrejur, dar n-a zărit niciun taxi. S-a simţit de-a dreptul descumpănită văzând că unii dintre pasagerii care zburaseră cu acelaşi avion se pregăteau s-o ia la pas spre oraş. Oare în Insule nu existau taxiuri? În timp ce se pregătea să intre înapoi în aeroport ca să se lămurească în privinţa taxiurilor, un jeep Range Rover nou a oprit lângă ea şi Bella. Thóra aflase de curând cât costa o astfel de maşină, dar suma i se păruse aşa de mare, că tot nu-i venea să creadă că era adevărat. Geamul opac a fost lăsat în jos, dispărând în canelură, şi un bărbat de vârstă mijlocie a scos capul, chemându-le pe cele două femei.

— Dumneavoastră sunteţi Thóra? a zis el, uitându-se la Bella.

Bărbatul avea o voce pătrunzătoare.

— Nu, nu, eu sunt, a răspuns Thóra repede, evident jignită că cineva ar fi putut s-o confunde cu secretara ei.

Cu toate că Thóra nu se credea o mare frumuseţe, diferenţa dintre înfăţişarea şi îmbrăcămintea ei şi cele ale Bellei era la fel de mare ca diferenţa dintre zi şi noapte. Thóra încerca mereu să se îmbrace bine: purta nişte blugi de bun-gust şi o geacă sport care costase mult, chiar exagerat de mult, în timp ce secretara ei arăta de parcă ar fi

fost gata să urce pe scenă şi să joace într-o piesă de teatru despre banda teroristă Baader-Meinhof[2]. Şi, ca şi cum lucrurile n-ar fi fost şi-aşa destul de rele, fata mai avea şi un machiaj care-o făcea să arate ca un vampir. Thóra s-a apropiat puţin de maşină.

— Bună ziua, a spus bărbatul, întinzându-se să deschidă uşa din dreapta. Eu sunt Leifur, fratele lui Markús. M-a sunat şi mi-a spus că veniţi încoace, aşa că m-am gândit să vin să vă iau.

— Mulţumesc, a răspuns Thóra numaidecât. E şi secretara mea cu mine, sper că nu e nicio problemă.

— Sigur că nu e, a răspuns Leifur, coborând din maşină şi băgând bagajele în portbagaj. Staţi la hotelul Thórshamar, nu-i aşa? a zis el după ce s-au îngrămădit cu toţii în maşină.

— Da, a răspuns Thóra, profitând de ocazie ca să-l analizeze mai bine pe bărbat.

A remarcat o oarecare asemănare între cei doi fraţi, gândindu-se că, în tinereţe, trebuie să fi fost amândoi foarte chipeşi. Leifur era puţin mai în vârstă decât Markús, având, probabil, puţin peste cincizeci de ani. La fel ca frate-său, se ţinea bine pentru vârsta lui şi părea a fi obişnuit să dea ordine în stânga şi-n dreapta. Pe Thóra n-o atrăgeau prea mult bărbaţii în vârstă, dar remarcase că cei doi fraţi arătau bine. După hainele bune pe care le purta Leifur, era clar că aprecia lucrurile de bună calitate, ceea ce, desigur, justifica şi alegerea maşinii pe care-o conducea. Însă Thóra ştia că nu numai haina îl face pe om. Bella, de pildă, nu avea nici în clin, nici în mânecă

[2] Baader-Meinhof a fost una dintre cele mai violente grupări de extremă stângă active în Germania, după cel de-al Doilea Război Mondial. (n. red.)

cu teroriştii sau cu vampirii, cu toate că, pe bună dreptate, s-ar fi putut crede că are.

— Hotelul este într-un loc grozav, a zis Leifur, pornind maşina. E chiar în centrul oraşului, foarte aproape de port.

— Mă bucur să aud asta! a spus Thóra, întrebându-se despre ce-ar fi putut discuta în continuare.

Habar n-avea ce ştia el despre caz şi n-ar fi vrut să-i dezvăluie ceva ce nu-i ajunsese încă la urechi. N-ar fi fost deloc bine ca bărbatul să se apuce să spună apoi poliţiei ce discutase cu ea. S-a uitat de jur împrejur, sperând să găsească un subiect de conversaţie.

— Excelentă vreme! a zis ea, iar apoi s-a admonestat în gând pentru clişeul folosit. E aşa de frumos mereu?

Leifur s-a întors spre ea şi a zâmbit.

— Sigur, da.

Spre regretul Thórei, discuţia despre vreme n-a mers mai departe. Nimeni n-a mai scos niciun cuvânt preţ de câteva momente, iar Thóra a profitat de ocazie, admirând peisajul. Pe străzi erau puţine maşini sau, uneori, niciuna, la fel ca data trecută când fusese Thóra în Insule. Peisajul era la fel de încântător, iar Thóra tocmai se pregătea să menţioneze asta, când Leifur a spart tăcerea, de data asta pe un ton nu la fel de optimist ca înainte:

— Mă îngrozeşte treaba asta cu cadavrele, a zis el, aruncându-i o privire Thórei. Bănuiesc că nu e cazul să ne ferim de secretara ta?

— A, nu, nu-i nicio problemă. Totuşi, nu pot să discut prea multe despre caz cu dumneavoastră. Adică nu pot discuta despre lucruri pe care nu le ştiţi.

— Staţi liniştită, n-am de gând să vă descos, a răspuns bărbatul. M-aţi înţeles greşit. Voiam doar să spun că am

rămas uluit când am aflat că au fost descoperite în casa noastră. Familia mea are şi-aşa destule pe cap acum.

Thóra a ciulit urechile.

— Cum aşa?

A aruncat o privire prin interiorul jeepului, aducându-şi aminte că şi Markús părea să se descurce destul de bine cu banii. Nu se putea spune că familia lor ar fi avut probleme financiare.

— Păi, a răspuns Leifur, cu tristeţe în glas, e vorba de multe lucruri mărunte combinate cu nişte probleme mai mari. Boala tatei e cea mai gravă dintre toate.

— Da, mi-a zis Markús, a răspuns Thóra.

Îi era mereu foarte greu să vorbească cu o persoană străină despre probleme ca boala şi moartea.

— Îmi pare rău. E, într-adevăr, o boală foarte gravă.

— Mulţumesc, a spus el. Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Markús mi-a spus deja ce părere are el despre toată întâmplarea asta şi trebuie să recunosc că, deşi totul pare incredibil, am încredere în el. Mi s-a părut cam ciudat că a umblat atâţia ani după Alda. Într-adevăr, pe vremea aia era cea mai răsărită dintre fete, şi totuşi… Era în stare să facă orice pentru ea — de fapt, a făcut destule prostii şi fără să aibă vreo legătură cu ea.

— Da, totul e foarte straniu, a zis Thóra. M-am gândit că, venind aici, poate voi descoperi ceva care să arunce o oarecare lumină asupra lucrurilor, dar poate că mi-am făcut speranţe cam mari. A trecut foarte mult timp de-atunci.

— Şi da, şi nu, a răspuns Leifur, gânditor. Oamenii care au fost martori la erupţie şi la evenimentele ulterioare încă şi le amintesc destul de bine. Au trecut printr-un adevărat chin.

— Îmi dau seama, a zis Thóra.

Apoi a făcut un semn cu mâna înspre arcul de cărămidă care marca intrarea în cimitir.

— Asta nu-i poarta din poza aia faimoasă?

Se referea la o fotografie făcută în timpul erupţiei, în care cimitirul apărea acoperit total de cenuşă, singurul lucru care mai răzbătea din învelişul negru ca smoala fiind arcul şi inscripţia biblică de pe el: „Eu sunt viu şi voi veţi fi vii". În fundal se vedea o coloană de foc, care parcă ajungea la cer. Imaginea era de-a dreptul emoţionantă, iar fotograful reuşise să transmită povestea într-un mod incredibil.

— Nu m-am gândit că şi cimitirul a fost scos la suprafaţă.

— Multe au fost scoase la suprafaţă după erupţie. A fost o vreme când se dădeau zilnic la o parte circa zece mii de metri cubi de cenuşă din oraş. Biserica Landa a fost acoperită numai parţial, a zis Leifur, indicând capela semeaţă, dar deloc ostentativă, de lângă cimitir. Au fost scoase la suprafaţă şi câteva case, în afară de cele la care se lucrează acum.

Thóra şi-a dat seama că trebuia să se informeze mai mult asupra erupţiei, dacă nu intenţiona să-şi piardă timpul aflând lucruri care erau deja bine-cunoscute de toată lumea. Luase cu ea cartea pe care i-o găsise Gylfi la bibliotecă, aşa că putea să se apuce s-o citească chiar din seara aceea, după ce ajungea la hotel. Leifur a vorbit mai departe:

— Sincer să fiu, nu ştiu de ce n-au fost scoase la suprafaţă şi casele de pe strada noastră tot atunci. Sunt sigur că există o explicaţie pentru asta, ca pentru toate lucrurile, de altfel. Fără îndoială că au crezut că ajunseseră

nişte dărăpănături. Şi e de înţeles. De ce s-ar chinui cineva să transforme o ruină dezgropată într-o casă locuibilă?!

— Pe mine, una, sigur nu m-ar putea convinge nimeni să mă mut în vreuna dintre casele alea, a zis Thóra. Mi-a ajuns experienţa de acum câteva zile, şi asta fără să mai pun la socoteală şi ce-am găsit în pivniţă.

— Eu şi soţia mea ne gândeam să vă invităm la cină mâine seară, a zis Leifur în timp ce parca maşina în faţa hotelului. Pe amândouă, desigur, a adăugat el când şi-a dat seama că n-o luase şi pe Bella în calcul. Nu-i mare lucru, dar cred că o să vă fie mai uşor decât să mergeţi la restaurant. Nici nu sunt prea multe locuri unde poţi lua masa aici, în oraş, aşa că mă gândesc că v-ar prinde bine.

Thóra s-a uitat în spate, către Bella, care a ridicat nepăsătoare din umeri. Apoi s-a întors din nou către Leifur şi a zis:

— Sigur, venim cu mare plăcere. La ce oră?

După ce s-au lămurit în privinţa cinei, Thóra şi Bella şi-au luat rămas-bun, dar Leifur s-a oferit să le ajute să ducă bagajele în hotel şi şi-a luat la revedere numai după ce ambele femei şi-au luat în primire cheile de la camera fiecăreia, desigur.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, să-mi daţi de veste, le-a spus el. Cunosc locul ăsta ca-n palmă şi, la o adică, vă pot ajuta. După cum cred că vă închipuiţi, vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru frate-meu.

Apoi i-a lăsat Thórei numărul lui de mobil, s-a întors şi a plecat.

— E ceva ciudat cu tipul ăsta, a zis Bella, care stătea alături de Thóra în holul hotelului şi, prin fereastra largă, îl privea pe bărbat urcându-se în maşină.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat-o Thóra, surprinsă.

Ea îl găsise foarte agreabil, chiar dacă omul era oarecum distant.

— Nu ştiu, e ceva straniu cu el, a zis Bella, fără nicio altă explicaţie, după care s-a îndreptat spre scări.

Adolf s-a întors pe-o parte şi stomacul i-a chiorăit. Ştia prea bine ce se afla lângă el în pat, şi asta fără să fi deschis ochii. În nări îi pătrundea un miros de parfum şi alcool. Stomacul îl deranja din ce în ce mai tare, dar rezista cu stoicism, respirând pe gură, ca să nu vomite. Când durerea de stomac i s-a calmat aproape de tot, a regretat că nu borâse pe femeia de lângă el, pe care nu-şi amintea sub nicio formă cum o chema, pentru că dacă ar fi făcut asta, s-ar fi asigurat că nu avea s-o mai vadă sau să mai audă vreodată de ea. A privit-o şi a încercat să-şi amintească ce-l atrăsese la ea. În niciun caz nasul ei, care, după cum a observat privindu-l de aproape, era plin de puncte negre. Stratul gros de rimel negru de pe genele femeii se împrăştiase, dându-i senzaţia că se trezise alături Alice Cooper. Adolf s-a gândit să dea încet aşternutul la o parte de pe ea, ca s-o vadă goală, în speranţa că poate femeia avea totuşi un trup de invidiat. După conturul care se întrevedea prin cuvertură, nu părea să fie grasă; dimpotrivă, părea o tipă foarte slabă. Oricum ar fi fost, grasă sau slabă, tot făcuse o mare greşeală aducând-o la el acasă. Acum, mai mult ca oricând, era foarte important să fie singur. Şi-a dat ochii peste cap, apoi, dezgustat, i-a închis. De ce nu se putea ţine niciodată de cuvânt? Două beri şi gata, punct. Acas' cu tine! Singur!

Încă dormind, fata s-a întors pe partea cealaltă, iar Adolf şi-a ţinut respiraţia, de teamă să n-o trezească. Îi trebuia puţin timp să se adune înainte să stea de vorbă

cu femeiuşca aceea pe care abia şi-o aducea aminte. Oare cu ce se ocupa, oare câţi ani avea? Nu-l interesa prea mult cum o chema — nu-şi amintea niciodată numele oamenilor. Aşa cum învăţase din experienţă, se întâmpla rareori ca oamenii să-şi spună pe nume în timp ce vorbeau. Pe de altă parte, trebuia să se pregătească, în caz că fata avea să fie afectuoasă cu el. Mai mult, trebuia să găsească o cale prin care să scape de ea fără s-o rănească sau s-o jignească. Având în vedere că era duminică, ar fi fost ridicol să-i spună că trebuia să plece la muncă, deci era la ananghie. Ar fi vrut să ştie cât era ceasul. Oare fata era pe punctul de-a se trezi? A dat să se uite la ceasul deşteptător de pe noptieră, fiind nevoit să ridice capul ca să vadă peste trupul ei. S-a mişcat cu grijă, ca să nu scârţâie arcurile patului. De-abia zece şi jumătate. A răsuflat oarecum uşurat. Nu-şi aducea aminte când ajunseseră acasă şi cu atât mai puţin la cât adormiseră. După mirosul din cameră, ar fi zis că terminaseră de curând. În acelaşi timp, era sigur că băuse până târziu în noapte.

De ce naiba nu era în stare să ia aminte la ce-i spusese avocata lui? Chiar nu putea să stea departe de femei câteva luni de zile? Că doar aveau să treacă repede şi, în plus, femeile nu-i lipseau prea mult. Constatase cu surprindere că începuse să i se ia de cât de repede îi cădeau în plasă. Era suficient să iasă într-un club, să se aşeze la bar şi să facă pe îngânduratul. În numai câteva minute, o tipă beată criţă se posta lângă el şi începea să-l întrebe vrute şi nevrute. Era la fel de provocator ca faptul de a arunca năvodul într-un bazin plin cu peşte, la o crescătorie. Psihologul la care mersese cu forţa îi zisese că era unul dintre acei bărbaţi care vrând, nevrând, atrăgea anumite femei, aşa că trebuia să fie cu ochii-n patru. Da,

vezi să nu! Ce vină avea el? De parcă ele ar fi fost uşă de biserică! Ce vină avea el că trimitea involuntar nişte semnale primitive pe care sexul opus le găsea irezistibile?

Oricum, cel mai rău ar fi fost ca mai multe femei să-l dea în judecată sau să scrie despre el pe bloguri. Chiar şi aşa, tot nu putea să reziste tentaţiei. Trebuia să-şi ţină pornirile în frâu. Mai era atât de puţin până când avea să pună mâna pe bani, încât aproape că-i auzea zornăind. Ce bine-ar fi fost dacă s-ar fi putut concentra numai asupra acestui lucru, dacă s-ar fi putut mulţumi doar cu el de fiecare dată când i se punea pata pe vreo femeie. Banii nu-i slujeau la nimic, dacă avea să fie găsit vinovat. Ce s-ar fi ales atunci de cuceririle lui? Că doar nu intenţiona să-şi risipească averea pe prostituate! S-a gândit din nou cu dezgust la sine însuşi, iar durerea de cap i s-a înteţit. A scos un geamăt şi, spre groaza lui, pleoapele pline de rimel ale fetei s-au mişcat. Adolf şi-a ţinut respiraţia şi a aşteptat. Fata nu s-a trezit, iar el s-a simţit oarecum uşurat — dar nu pentru mult timp, căci ea a deschis ochii privind fix înainte, încă năucă de somn. A văzut-o cum căuta cu privirea de jur-împrejur, încercând să-şi dea seama unde se afla. În cele din urmă, a dat cu ochii de el, iar faţa i s-a luminat şi ea a zâmbit larg, dând cuvertura la o parte.

— 'Neaţa, a zis ea, uşor răguşită.

— 'Neaţa, i-a răspuns el. Cum te simţi?

Şi-a dres vocea, ca să nu pară că îl interesa prea puţin cum se simţea ea.

— Am avut şi clipe mai bune, a recunoscut ea. Aş bea o cola. Ai?

I-a aruncat o privire care, neîndoielnic, se voia seducătoare, dar care în el n-a trezit nimic, în afară de un

sentiment de iritare. Poate că i s-ar fi părut drăguţă, dacă ar fi fost mai îngrijită, dar aşa, cu machiajul vraişte şi cu faţa buhăită de nesomn, nu vedea aproape nimic la ea. Poate că, în viaţa de zi cu zi, arăta altfel; spera pentru ea să fie aşa.

— Cum să nu? a zis el, ridicându-se în capul oaselor şi dând să coboare din pat.

A stat puţin aşezat pe marginea patului, aşteptând să-i treacă ameţeala şi abia apoi s-a ridicat de-a dreptul în picioare. Trebuia neapărat să se lase de băut. Ori, măcar, să bea mai puţin. S-a ridicat şi a mai zăbovit o clipă înainte să pornească hotărât spre bucătărie. Nici nu trebuia să se întoarcă spre fată ca să-şi dea seama că se holba la trupul lui gol. Şi, oricât de prost se simţea ştiind asta, tot nu şi-a putut stăvili erecţia. În timp ce dădea să iasă din cameră, s-a uitat în jur după o ţigară şi a ochit un pachet mototolit pe măsuţa de cafea, lângă o scrumieră care dădea pe dinafară de plină ce era. În timp ce înhăţa din pachet o ţigară îndoită, şi-a zis în gând că era cazul să-şi ia o scrumieră mai mare. Bricheta zăcea într-o baltă de vin roşu vărsat pe masă, care, între timp, se şi uscase. După câteva încercări ratate, bricheta a scos, ca prin miracol, o flacără şi bărbatul şi-a aprins ţigara. Apoi a tras cu sete din ea şi a scos fumul uşor pe gură, fără să expire. Nu-i mai trebuia decât o cola, după care lucrurile aveau să reintre în normal. Ţinând ţigara aprinsă între buze, a intrat în bucătărie şi a deschis uşa de la frigider. Întotdeauna avea cola în casă, în sticle de diferite mărimi. A desfăcut capacul unei sticle de doi litri şi a băut cu lăcomie câteva guri de suc rece, ca să-i treacă durerea de stomac.

Când a închis uşa de la frigider, privirea i-a căzut pe un bileţel pe care-l lipise acolo cu mult timp în urmă şi

pe care uitase să-l arunce. „Alda — miercuri 6:00“. Adolf l-a rupt, l-a mototolit şi a azvârlit mingea de hârtie în direcţia coşului deschis. Ghemotocul s-a lovit de margine şi a căzut pe podea, rostogolindu-se până la picioarele lui, unde s-a mai clătinat de câteva ori înainte să se oprească de tot. Adolf s-a uitat la el, apoi l-a lovit cu piciorul şi l-a trimis, prin aer, într-un colţ al încăperii. Era mai bine să uite cu totul de femeia aceea, şi asta cât mai repede cu putinţă. Se asigurase că nu avea să-l mai deranjeze niciodată.

Adolf şi-a luat gândul de la ghemotocul de hârtie şi s-a concentrat asupra situaţiei lui prezente. Nu-şi aducea aminte dacă folosiseră vreun mijloc de contracepţie. Judecând după ceaţa care învăluia amintirile lui din noaptea trecută, probabil că nu folosiseră nimic. În cazul ăsta, trebuia să ia măsuri. Şi-aşa îi era de ajuns că plătea pensie alimentară pentru un copil prost crescut. Şi încă o pensie destul de mare. A deschis uşa de la bufet, ca să ia un pahar. Nu avea niciun pahar identic cu altul; le lua de peste tot pe unde mergea. A scotocit prin bufet până a găsit ce căuta: un pahar mare, gros, albastru-închis, aproape opac. Apoi a tras de un sertar şi a înhăţat un plic. Din plic a luat şase pastiluţe albe pe care le-a aşezat pe o farfurioară ciobită şi le-a pisat cu o lingură. Probabil că ar fi ajuns şi patru, dar mai bine punea şase, pentru că nu avea cum să se asigure că fata avea să ia şi a doua doză, care, în mod normal, trebuia administrată după douăzeci şi patru de ore. A amestecat praful cu cola şi s-a uitat pe fundul paharului, bucuros că nu se vedea nimic. Doar la suprafaţă mai pluteau câteva particule. A îndepărtat firimiturile albicioase cu arătătorul, pe care, apoi, l-a curăţat cu limba. Ce rău puteau să-i facă? Adolf a luat

plicul în mână, l-a închis şi, înainte să-l bage înapoi în sertar, l-a pipăit, constatând, spre amărăciunea lui, că nu mai erau decât două pilule. Trebuia să ia neîntârziat altele.

Adolf a pus dopul sticlei de cola şi a luat-o în mână. Apoi a ridicat paharul şi l-a înclinat ca şi când ar fi dat noroc cu un prieten nevăzut, după care s-a întors în dormitor. În tot acest timp, s-a gândit cum ar putea să scape cel mai uşor de fată fără să aibă neplăceri în viitor. Pilulele de a doua zi pe care le amestecase cu lichidul îl ajutau să câştige bătălia doar pe jumătate; trebuia să facă ceva care să-i împiedice să ţină legătura. Pentru că nu avea prea mult timp de gândire, a ales să apeleze la o scuză veche care-l scosese de multe ori din încurcătură. Avea să-i spună că se străduia să se repună pe picioare după o despărţire grea şi că nu se simţea în stare să-şi ia niciun angajament. Apoi avea s-o întrebe dacă putea s-o sune după ce îşi făcea ordine în viaţă, pentru că simţea că era o tipă deosebită. Ea avea să muşte momeala pe de-a-ntregul — cui nu-i place să audă că e o persoană deosebită? De-ar fi ştiut ea cât de mediocră era, de fapt. Până seara n-avea să-şi mai amintească nici măcar culoarea părului ei. A stins mucul de ţigară în scrumiera plină ochi, drept pentru care două alte chiştoace au căzut pe masă. Dumnezeule, ce dezastru! Poate reuşea s-o păcălească să-l ajute la curăţenie; ori şi mai bine: să facă ea totul, iar el să stea şi să se uite.

— Cola, a zis el, fluturând paharul.

S-a oprit în pragul uşii, rezemându-se de toc.

— Vrei o gură?

Fata şi-a ridicat privirea spre el şi şi-a trecut limba peste buzele uscate.

— Da, te rog!

A zâmbit şi s-a ridicat în capul oaselor, iar aşternutul a alunecat de pe trupul ei, dezvelindu-i sânii. N-a schiţat niciun gest din care să reiasă c-ar fi intenţionat să-i acopere la loc. Adolf i-a zâmbit şi el. Nu avea de ce să ascundă nişte sâni aşa de frumoşi. S-a aşezat pe marginea patului, alături de ea, şi i-a înmânat paharul. Ea a băut câteva guri mari de suc, de parcă ar fi fost moartă de sete, iar Adolf s-a uitat la sânii ei care pulsau în sus şi-n jos. Fata a luat paharul de la gură şi a tras aer adânc în piept.

— Doamne, da' mahmură mai sunt!

I-a dat înapoi paharul aproape gol.

— Îţi mai aduc unul?

A luat paharul, dar n-a băut din el. În schimb, l-a aşezat împreună cu sticla de cola pe noptieră şi s-a tras mai aproape de fată. Acum i-ar fi plăcut foarte mult să vadă cum era în pat — că nu-şi mai amintea mare lucru din noaptea trecută. Apoi putea să-şi ţină în voie discursul despre cât de rănit îi era sufletul. Până la urmă, îşi irosise ultimele pilule pe ea. Un zâmbet larg i s-a strecurat pe buze. Nu minţea cu neruşinare. Chiar *era* devastat din punct de vedere emoţional. Felul în care se purtase cu târfa aia de Alda stătea mărturie pentru asta. Fără să vrea, a scos un chicot uşor de satisfacţie. Văzând expresia de pe chipul fetei, a înţeles clar că ea nu prea ştia ce să facă. Ce prostie! De parcă tipa ar fi avut de ales! Dacă nu voia, nu voia şi gata — era pregătit să facă faţă unui refuz. Şmecheria era însă să înăbuşi refuzul din faşă, înainte de a fi rostit. A sărutat-o pe biata fată pe frunte şi i-a astupat uşor gura cu mâna.

Capitolul 8

Duminică, 15 iulie 2007

— Ştii ceva despre vulcan? a întrebat-o Thóra în timp ce ieşeau din hotel în aerul cald de afară.

— Nu, i-a răspuns Bella. Doar că a erupt, atât.

— Da, de regulă asta se întâmplă cu vulcanii, a zis Thóra, întrebându-se ce fusese în mintea ei când o luase cu ea pe secretară. Ei bine, o să afli mai multe despre ei. Din câte spune Markús, omul cu care o să ne întâlnim ştie totul despre vulcani.

— De-abia aştept…, a zis Bella cu glas tărăgănat, scoţând un pachet de ţigări din buzunarul jachetei.

Thóra n-a luat-o în seamă şi şi-a văzut în continuare de drum în timp ce secretara s-a oprit să-şi aprindă ţigara. Însă Bella nu s-a grăbit s-o prindă din urmă, aşa că au parcurs la o mică distanţă una de alta restul drumului până la biroul administratorului portului. În tot acest timp, Thóra s-a gândit la ce voia să afle de la acest Kjartan Helgason. Se părea că, în tinereţe, străbătuse marea-n lung şi-n lat, iar Markús susţinea că era unul dintre cei mai bine informaţi oameni cu privire la erupţie şi la

activităţile ulterioare ale echipajelor de salvare. Markús îi spusese că, de vreme ce Kjartan fusese prieten cu taică-său, sigur avea să-l convingă uşor să-i vorbească despre cele întâmplate. Thóra nu spera să scoată prea multe din întrevederea cu el, dar măcar aşa ea şi Bella puteau să afle mai multe despre erupţie. Poate că bărbatul avea vreo idee despre identitatea oamenilor din pivniţă, şi putea s-o pună şi pe Thóra pe drumul cel bun. Era cât se poate de conştientă că poliţia făcea cercetări zi şi noapte, pentru depistarea aceluiaşi lucru, şi că detectivii aveau legături cu toată lumea — Thóra neputând concura cu asta, oricâte cărţi din colecţia *Secolul nostru* ar fi avut. Pe de altă parte, avocata ştia prea bine că identificarea cadavrelor avea să grăbească semnificativ investigaţia şi să faciliteze găsirea indiciilor referitoare la relaţiile şi la treburile pe care le desfăşuraseră bărbaţii în Insule. Oamenii mor în funcţie de cum trăiesc.

L-au găsit pe Kjartan aşteptând pe scări în faţa biroului administraţiei portuare, unde fuma o ţigară împreună cu un bărbat mai tânăr. La sosirea Thórei, s-a prezentat şi a dat mâna ferm cu ea. Îi lipsea falanga superioară a arătătorului drept şi avea palmele aspre. Părea să fie aproape de vârsta pensionării: avea părul cărunt şi numai din loc în loc câte-un fir negru. Şchiopătând uşor, le-a poftit înăuntru; chiar dacă nu l-a întrebat niciuna nimic despre mersul lui, el le-a explicat că rămăsese beteag după o explozie nefericită care avusese loc în urmă cu douăzeci de ani.

— De-asta n-am mai ieşit în larg, a zis el, cu un zâmbet trist. Când eşti olog, adio navigat!

S-a lovit cu mâna peste coapsă.

— Şi de pe vas aţi ajuns direct în biroul ăsta? l-a întrebat Thóra în timp ce se îndreptau spre al doilea etaj.

— Nu, drăguţă, nu, a răspuns Kjartan, urcând cu mare greutate încă o treaptă. Mi-am mai făcut de lucru cu una şi alta de când am devenit om al uscatului. Aici lucrez numai de cinci ani.

— Păi, şi nu puteţi să vă mutaţi biroul la parter? a întrebat ea, surprinsă că un om parţial schilodit trebuia să se chinuiască să urce pe scări.

— Ba da, cum să nu, a răspuns Kjartan. Dar nu vreau. Merită osteneala să urc scările.

A ajuns în dreptul unui birou mic şi a deschis uşa.

— Nu pot trăi fără să văd marea, a zis el, arătând spre fereastra prin care se zăreau portul şi vârful Heimaklettur. Sunt ca un papagal de mare. Nu pot să-mi iau zborul, dacă nu am marea în faţa ochilor.

A arătat spre lucrurile din jur.

— Altfel, n-aş mai face nimic.

Văzând grămezile de hârtii şi tăieturile din ziare care acopereau pereţii, Thóra s-a îndoit că bărbatul făcea mare lucru, cu toată priveliştea asupra mării pe care o avea.

— Şi eu locuiesc lângă mare, aşa că vă înţeleg, a zis ea, ridicând un dispozitiv bizar de pe cel mai apropiat scaun. Unde-aş putea să pun asta? a întrebat avocata, căutând cu privirea un loc sigur pentru lucrul respectiv.

Cu toate că arăta ca o vechitură, ar fi putut la fel de bine să fie valoros, de vreme ce fusese pus pe un scaun, iar nu pe jos, ca majoritatea lucrurilor din birou.

— A, lasă-l jos, i-a răspuns Kjartan, aşezându-se la locul lui.

Thóra a plasat obiectul pe podea cu grijă şi s-a aşezat pe scaun. Bella şi-a tras şi ea un scaun aproape de biroul

lui Kjartan şi a luat loc după ce a dat la o parte de pe el o pungă în care părea să fie nişte pahare sau ceşti. A trântit plasa jos, iar Thóra a aşteptat să înceteze clinchetul paharelor, după care a trecut la subiect:

— Sper că nu v-am făcut să veniţi de acasă special ca să vă întâlniţi cu noi, a zis ea. Markús ne-a spus că vă găsim la birou, dar, fiind duminică, mi-a fost cam greu să-l cred.

— Dragele mele, staţi liniştite, a răspuns Kjartan. Oricum aveam de muncă în weekendul ăsta. Săptămâna asta trebuie predate procesele-verbale şi nu suntem decât doi care ne ocupăm de lucruri pe aici. În plus, o să mai fie şi-o inspecţie idioată.

Thóra s-a relaxat puţin, dar, în acelaşi timp, i s-a făcut milă de el, pentru că la cum arăta biroul, se părea că va avea foarte mult de muncă.

— Bine, atunci, a zis ea, trecând la subiect. Bănuiesc că v-a spus Markús care-i rolul meu în toată treaba asta, că-i ofer asistenţă într-un caz care se pare că are legătură cu erupţia, a zis Thóra pentru început. Mi-a spus că sunteţi la curent cu toate.

Apoi a adăugat repede, plină de speranţă:

— Şi că vă ştiţi cu toată lumea…

— Vasăzică, asta se spune despre mine! a zis Kjartan, afişând un zâmbet afectat. Nu-i chiar aşa, dar am auzit de cazul ăsta în care e implicat Markús.

S-a uitat ţintă la Thóra.

— Insulele sunt mici. Toţi de pe-aici au aflat de treaba cu cadavrele, ba sunt la curent şi cu ce scrie în ziare, şi cu ce se zvoneşte prin zonă.

Thóra a dat să zâmbească. Era de aşteptat. În Insulele Westmann erau aproape patru mii de locuitori pe o rază de treizeci de kilometri pătraţi, aşa că povestea trebuie să

fi ajuns destul de repede la urechile tuturor. Acum nu-i mai rămânea decât să spere că asta era valabil şi pentru povestea care se ascundea în spatele cadavrelor.

— Ce s-a întâmplat, mai exact, aici, în Insule, în noaptea erupţiei şi în ziua de dinainte ca proprietatea lui Markús să fie acoperită de cenuşă? Markús mi-a povestit ce-şi aminteşte el, dar, fireşte, era foarte tânăr pe atunci; în plus, chiar în noaptea aceea a fost trimis pe insula principală. Din câte am înţeles, s-a întors ceva mai târziu în zonă, iar până atunci casa lui era deja sub cenuşă.

— Să înţeleg că mă întrebaţi dacă a mai intrat cineva în pivniţă în afară de Markús? a spus Kjartan.

Se legăna înainte şi-napoi în scaunul care scârţâia.

— Vreau să ştiu dacă ipoteza asta este plauzibilă, a răspuns Thóra, precaută.

Era prevăzătoare. N-ar fi vrut ca bătrânul să profite de întâlnirea lor ca să-şi satisfacă propria curiozitate.

— Poate-mi puteţi spune cum s-au întâmplat lucrurile. Ori poate vă amintiţi ceva care-ar fi de folos în cazul lui Markús.

— Nu ştiu dacă ceea ce-mi amintesc eu îl poate ajuta cumva pe Markús.

Kjartan s-a aplecat repede în faţă. Scaunul a scârţâit din nou.

— Cu toate că tare mi-aş dori să fie aşa — mi-e drag băiatul. M-am înţeles tare bine cu taică-său. Pe vremuri, toată lumea-i spunea Krúsi Coronarul, pentru că vorbea mereu numai şi numai despre bani.

Thóra a zâmbit. Trecuseră zeci de ani de când Markús era doar un copil şi se părea că aşa rămăsese în mintea acestui bărbat.

— M-ar ajuta să-mi spuneţi care este părerea dumneavoastră despre toată povestea asta. Cine ştie ce va mai ieşi la iveală? a zis Thóra. Cum a început totul? Din câte-am înţeles până acum, erupţia a început din senin.

Era rândul lui Kjartan să zâmbească.

— Eu zic că erupţia de pe Surtsey era previzibilă.

S-a întors spre peretele din spate şi a dat jos o hartă înrămată, cu Insulele. Harta era veche şi plină de praf; Kjartan a suflat pe deasupra ei, înlăturând praful, apoi a indicat locul în care se afla Surtsey şi s-a plimbat cu degetul pe deasupra Insulelor aliniate în formă de potcoavă, din dreptul lui Surtsey şi până la Heimaey.

— Nu trebuie să fii geniu ca să-ţi dai seama că centura vulcanică se află aici. Distanţa nu-i chiar aşa de mare, a zis el, punând degetul mic pe Heimaey şi degetul mare pe Surtsey. Sunt în jur de treişpe-paişpe mile marine.

A pus harta pe birou, în faţa lui.

— Erupţia de pe Surstey a început în 1963, iar Eldfell a izbucnit în 1973. Pe scara istoriei geologice, zece ani înseamnă puţin.

— Aşa o fi, a spus Thóra. Dar pentru oameni e o perioadă mare de timp. Să înţeleg că, după ce s-a terminat ridicarea de teren din Surtsey, locuitorii din Insulele Westmann n-au mai stat cu grija unei erupţii?

— Da, da, chiar aşa a fost, a zis Kjartan. De fapt, singurele avertismente au fost câteva cutremure mici din noaptea dinaintea erupţiei. Dar nimeni nu le-a dat prea multă atenţie, pentru că oamenii au crezut că trepidaţiile proveneau de la centrala energetică ce se construise recent în zonă. Acuma, eu nu-s specialist în cutremure, dar mi s-a spus că unul dintre cele trei seismografe care înregistrau mişcările scoarţei pământului se stricase,

motiv pentru care nu s-a putut depista epicentrul cu o precizie mare. Nimeni dintre cei care au simţit trepidaţiile nu s-a gândit că era vorba de un cutremur.

Kjartan a făcut o pauză.

— De fapt, au mai fost şi alte indicii pe care lumea nu le-a luat în seamă, a adăugat el, fără să se uite în ochii Thórei. O femeie care locuia la o altitudine mai mare, acolo unde s-a declanşat erupţia, a constatat cu uimire că, cu două zile înainte de eveniment, elfii şi-au făcut bagajele şi s-au mutat în altă parte.

— Elfii?! a îngânat Thóra, cu precauţie. Aşa deci.

A ales să nu spună ce credea ea despre elfi.

— Da, iar mai înainte cu câteva zile, o fetiţă le-a spus alor ei că urma să izbucnească o erupţie în locul în care apăruse fisura.

Kjartan a ridicat din umeri.

— Au mai circulat şi alte zvonuri de genul ăsta, despre întâmplări inexplicabile care au precedat nenorocirea, dar nimeni n-a ştiut câtă crezare să le dea. Un pictor amator, de exemplu, a făcut un tablou cu zona respectivă, înfăţişând vulcanul şi lava, iar asta înainte de erupţie. Sincer, eu cred că unii oameni pot să simtă cumva că urmează să se întâmple o catastrofă — la fel ca animalele, de altfel. Însă eu nu mă număr printre ei.

Thóra i-a mulţumit lui Dumnezeu că se îndurase de ea şi-l făcuse pe Kjartan să se oprească.

— Să revenim. Apoi spuneaţi că a început erupţia. Chiar în toiul nopţii, nu?

— Exact, a spus Kjartan, evident uşurat că Thóra nu voia să discute despre chestii supranaturale. Fisura s-a format la două dimineaţa, când au început să iasă şi stropi de lavă. Cea mai apropiată fermă era la numai

două sute de metri, aşa că e mare minune că a scăpat toată lumea.

— Cred că oamenii au fost îngroziţi, a zis Thóra. N-am văzut niciodată o erupţie, dar cred că zgomotul a fost infernal.

— Deşi e greu de crezut, n-a fost aşa de mult zgomot, a răspuns el. Cei care locuiau lângă povârniş au fost treziţi de zgomot, dar pe mulţi dintre cei care stăteau mai departe a trebuit să-i trezească alţii. Maşini de poliţie, de pompieri şi multe alte vehicule au dat ture pe străzile din oraş cu sirenele pornite, ca să-i avertizeze pe oameni. După puţin timp s-a hotărât evacuarea Insulelor, iar lumea a fost rugată să meargă în port. Auzind una ca asta, mulţi s-au îmbulzit numaidecât într-acolo. Totuşi pe câţiva a trebuit să-i scoată cu forţa din case.

— Cum aşa, nu-şi dădeau seama ce pericol îi păştea? a întrebat Thóra. N-aş fi zis că un vulcan în erupţie nu e un motiv destul de bun ca s-o iei din loc!

— Da, ştiu, dar era miezul nopţii şi lumea fusese luată din somn. Unii au crezut că era vorba de un incendiu; prima persoană care a văzut vulcanul erupând a sunat la poliţie şi a raportat un incendiu. Era fermierul de la Kirkjubær, iar fisura trecea pe terenul fermei lui. Era lungă de peste doi kilometri, dacă-ţi vine să crezi.

Kjartan părea aproape mândru că nu fusese o erupţie minoră, de ocazie.

— Alţii au crezut că începuse vreun război. Pe atunci, Războiul Codului era în toi — cum altfel putea să fie? Şi nu uita că, azi, peisajul e înşelător. La cum arată locul acum, nu prea-ţi poţi da seama ce s-a întâmplat aici. Pe atunci încă nu exista conul Eldfell — s-a format în timpul erupţiei. În locul lui era doar o bucată netedă de pământ,

care a început să scuipe pe nepusă masă stropi de lavă. De la distanţă, ziceai că era vorba despre nişte clădiri în flăcări. Ori de o pajişte care luase foc. Mai mult, trebuie să luăm în calcul faptul că lumea reacţionează diferit în situaţii de criză.

Amintindu-şi de toate acele lucruri, Kjartan a zâmbit.

— Până şi eu m-am chinuit să conving o femeie să-şi părăsească locuinţa, care era foarte aproape de craterul vulcanic. Se urcase la etaj şi se apucase să facă clătite! Şi ne-a luat tare mult s-o convingem să lase naibii tigaia aia!

Thóra a râs. A observat că Bella stătea lângă ea ca o fosilă; nu se mişcase deloc de când se aşezase pe scaun. Thóra nu putea spune dacă era de bine sau de rău; tânăra fie era fascinată de cele auzite, fie toate îi intrau pe-o ureche şi-i ieşeau pe cealaltă.

— Însă până la urmă i-aţi evacuat pe toţi de pe Insule, nu?

— Da, am reuşit. Cam într-o oră am reuşit să-i trezim pe toţi şi să-i mobilizăm, iar oamenii au luat-o înspre port. Cu o zi înainte, vremea fusese neprielnică pentru navigat, aşa că toată flota de pescuit era în port. Altfel, probabil că s-ar fi petrecut un adevărat măcel aici, pentru că, la puţin timp după ce s-a declanşat erupţia, a început să plouă peste oraş cu tăciuni incandescenţi şi fierbinţi şi cu grohotiş. Tefră, aşa se numesc, generic. Din cauza asta, situaţia a devenit şi mai riscantă.

Kjartan s-a rezemat de speteaza scaunului.

— Noi, cei din echipajele de Salvare, a trebuit să ne mişcăm foarte repede. Lava mai avea puţin şi bloca portul, de vreme ce fisura se întindea până la colina Ystaklettur, zona de acces dinspre mare. Nu era de joacă — trebuia să evacuăm cinci mii de oameni, ca să nu mai amintesc de oi şi de găini.

— Oi şi găini? l-a îngânat Thóra. Aţi îmbarcat şi animalele pe vasul care mergea către insula principală? Şi cu câinii şi pisicile ce-aţi făcut?

Thóra nu se mai gândise şi la animale. Normal că erau şi alte vieţuitoare pe insulă în afară de oameni.

— Pe atunci, oamenii n-aveau voie să aibă câini. Pisicile însă au fost lăsate aproape toate aici. Cele mai multe au murit pe măsură ce s-a înteţit erupţia, din cauza gazelor toxice. Însă oile au fost trimise imediat pe insula principală cu elicopterele de la baza americană, iar găinile au fost transportate pe vas, a răspuns Kjartan.

Apoi s-a oprit brusc.

— Cu toate că mi-am văzut casa dispărând sub lavă, mai greu mi-a fost să privesc cum au fost duse în port vacile de la Kirkjubær, ca să fie ucise. A fost groaznic. Ferma avea să fie rasă prima de pe suprafaţa Insulelor, întrucât vulcanul era pe proprietatea fermierului; iar el era prea bătrân şi nu putea să se mai apuce din nou de crescut animale. N-a avut de ales, dar a fost mare păcat că s-a întâmplat aşa. Dezastrele naturale sunt fatale pentru animale. Şi, ca şi cum n-ar fi fost şi-aşa destul de rău, am impresia că vacile au simţit că drumul lor înspre port avea să fie ultimul.

Kjartan şi-a dres glasul.

— A doua zi de dimineaţă, fermierul a fost dus cu elicopterul pe insula principală. Nu mai avea decât câteva lucruri îndesate într-o cutie mică pe care a ţinut-o în poală tot drumul.

Thóra a refuzat să vizualizeze imaginea aceea — îi ajungea cutia lui Markús.

— Deci toţi oamenii au plecat din oraş? a întrebat ea.

— Au mai rămas în jur de două-trei sute de oameni, ca să recupereze ce mai putea fi recuperat. Toţi ceilalţi — printre care, desigur, şi femei, şi copii — au fost trimişi pe Insulă. Slavă Domnului că flota era în port! Lucrurile ar fi fost mult mai grave dacă bărcile ar fi fost în larg, la pescuit. Bag mâna-n foc pentru asta!

Kjartan s-a uitat o clipă pe geam, privind dincolo de port, după care s-a întors spre cele două femei.

— Oamenii stăteau pe vase ca sardelele, n-aveai unde să mai pui piciorul. A fost îngrozitor, multora li s-a făcut rău de mare. Nici nu se putea altfel, pentru că nu erau obişnuiţi cu valurile care-i legănau şi cu duhoarea de peşte care se simţea în jur. Plus că mai erau şi nedormiţi şi în stare de şoc.

În mod clar, Bella îi asculta, pentru că Thóra i-a văzut grimasa cu coada ochiului.

— Mai era vreo altă barcă în port în afară de cele de pe Insulele Westmann? a întrebat ea. De pildă, vreuna străină?

— Nu, nu mai era niciuna, a răspuns Kjartan, prompt, după care s-a încruntat. Nici nu încape vorbă!

Thóra a hotărât să abandoneze subiectul, cu toate că spera să fi acostat vreo barcă străină acolo.

— Vă amintiţi ceva din noaptea aia cu privire la Markús sau la Alda, prietena lui?

— Nu, a răspuns Kjartan, fără nicio urmă de ezitare în glas.

Apoi a tăcut, nefiind dornic să intre în detalii.

— Sunteţi sută la sută sigur? a întrebat Thóra, surprinsă de maniera diferită în care-i răspunsese. Nu era şi el acolo cu tatăl lui, cu care aţi zis că aţi fost prieten?

— Pe taică-său probabil că l-am văzut, deşi nu-mi amintesc precis de asta, a răspuns Kjartan, încruntându-se. Făcea parte dintr-un echipaj de salvare şi a fost în Insule în zilele de după erupţie. Însă nu-mi amintesc dacă ne-am văzut sau nu în noaptea aia. Nu-mi aduc aminte nici de fiu-său şi nici de Alda. A fost ca la balamuc! Toţi luaseră ce li se păruse mai de preţ atunci când li se spusese să se îndrepte către port. Numai eu ştiu câte lucruri incredibile mi-a fost dat să văd. În general însă, lucrurile cu adevărat importante au fost lăsate în urmă; albume de fotografii şi alte suvenire — nimeni nu şi-a amintit de ele în graba de a salva vreo veioză modernă sau alte bunuri lumeşti care se puteau devaloriza oricând.

— Dar sunteţi sută la sută convins că ştiţi la care Alda mă refer? a insistat Thóra.

I s-a părut ciudat că Kjartan pronunţase numele femeii cu atâta siguranţă. Poate că-l auzise pe Markús vorbind despre capul retezat şi-şi amintise de ea. Thóra spera că se înşela, pentru că asta ar fi însemnat că Markús fusese foarte indiscret.

— În Insule nu era decât o singură Alda pe vremea aia. Era cam de aceeaşi vârstă cu Markús şi eram prieten şi cu taică-său. Se numea Thorgeir; a murit de curând. A fost unul dintre cei care au venit în ajutorul echipajelor de Salvare, împreună cu mine şi cu Magnús, tatăl lui Markús.

— Ştiţi că Alda a murit săptămâna asta? a întrebat Thóra.

— Da, am auzit, i-a răspuns el. Maică-sa şi soră-sa încă locuiesc în Insule. Le cunosc pe amândouă. Într-un cuvânt, toată situaţia asta e tragică, iar eu chiar nu înţeleg ce-i face pe unii să recurgă la soluţii aşa de disperate. Maică-sa e la pământ, nici n-avea cum altfel.

Kjartan şi-a îndreptat ochii spre geam, privind iar dincolo de port, iar apoi a continuat. Părea dornic să schimbe subiectul. Se vedea clar că îi era greu să vorbească despre chestiuni atât de delicate, aşa cum se întâmplă de obicei cu toţi bărbaţii de vârsta lui.

— Dar să revenim. Nu-mi amintesc dacă Alda sau Markús au fost acolo în noaptea aia. Gândeşte-te ce înseamnă o gloată de cinci mii de oameni care mişună peste tot. A fost ca la balamuc, nu era vreme de stat la taclale cu nişte tineri aflaţi în stare de şoc.

— Markús mi-a zis că, în drum spre insula principală, a fost pe acelaşi vas cu Alda şi că au şi vorbit cât au fost la bordul lui, a spus Thóra. Putem să verificăm cumva asta? Adică există registre în care să scrie cine pe ce vas s-a îmbarcat în noaptea cu pricina?

Kjartan a ridicat din umeri.

— Asta chiar nu ştiu. Cei de la Crucea Roşie au făcut o listă cu numele oamenilor care au coborât de pe vas, aranjând să fie trimişi în Reykjavík din Thórlákshöfn. Mă gândesc că poate au trecut pe listă şi numele oamenilor care au fost luaţi în primire de rude şi aşa mai departe. Acum nu ştiu dacă şi-au notat şi cu ce vase a călătorit lumea, iar dacă au făcut-o, cine ştie dacă au păstrat registrele.

— Probabil că sunt la Arhivele Naţionale, a izbucnit Bella, pe nepusă masă.

S-a înroşit puţin când Thóra şi Kjartan au privit-o cu surprindere. Amândoi uitaseră de ea.

— Mă rog, eu acolo le-aş duce, a adăugat ea, iar apoi a tăcut la fel de brusc cum a deschis gura.

— E şi aici, în oraş, o arhivă, a zis Kjartan. La bibliotecă, la primul etaj. Poate găsiţi documentele acolo.

— Iar dacă nu, probabil că sunt la Arhivele Naţionale, aşa cum bine ai zis tu, Bella, a spus Thóra, încântată de interesul pe care-l arătase secretara ei faţă de problemă.

Avocata s-a gândit că putea s-o pună pe Bella să se ocupe de căutarea lor cât stăteau prin Insule. Secretara putea să caute prin documentele din arhiva locală până când avea să descopere numele celor doi: Alda şi Markús. Iar dacă nu găsea nimic acolo, putea să-şi continue cercetările mai târziu în Reykjavík. Miza era mare — cu toate că acele documente nu erau suficiente ca să-l scape pe Markús de suspiciuni, măcar aveau să-i confirme declaraţia într-o oarecare măsură. Pe vas îi spusese Aldei că ascunsese cutia în pivniţă, iar de vreme ce aceasta nu mai era în viaţă, Markús avea nevoie de orice lucru, oricât de mărunt, care să-i confirme mărturia. Thóra s-a întors spre Kjartan.

— Cei care au rămas să ajute echipajele de salvare, a zis ea, puteau călători liber de pe o insulă pe alta sau fusese pus la punct vreun sistem?

Kjartan a clătinat din cap.

— În primele două-trei zile a fost un haos total. Oamenii munceau ca nebunii aşa cum credeau ei de cuviinţă, salvând tot ce puteau. Apoi lucrurile s-au schimbat, au devenit mai organizate. Cu toate că s-au făcut încercări de sistematizare a operaţiunilor, natura era singura care controla totul, după capriciile ei. De asemenea, în scurt timp au venit de pe insula principală alte echipaje de salvare, dar, din păcate, nu pot să vă spun precis cât de mari sau cât de bine organizate au fost. Îmi amintesc însă că, în toiul operaţiunilor de salvare, se strânseseră vreo trei-patru sute de oameni.

Kjartan a privit-o pe Thóra direct în ochi.

— De mă întrebi dacă ar fi putut intra vreunul dintre ei în casă, să aşeze cadavrele acolo — sau să-i fi omorât pe oamenii ăia în pivniţă —, sigur că da, e posibil. Oricine ar fi putut face asta. Casele care sunt scoase acum la suprafaţă n-au fost acoperite imediat de cenuşă — ci abia după două săptămâni de la erupţie. Eu n-aş fi intrat în nicio casă atunci, pentru că erau aproape de crater, dar poate că cineva a fost destul de disperat cât să-şi asume riscul ăsta. Circa patru sute de case au fost acoperite de lavă şi logic că nu s-a mai putut face nimic în privinţa lor. Însă un alt şir de case a fost acoperit de cenuşă, care nu e la fel de distrugătoare ca piatra topită. Dac-ar fi fost să ascund eu nişte cadavre, evident că le-aş fi dus într-una dintre casele acoperite de lavă, dar pentru asta mi-ar fi trebuit foarte mult curaj. Lava nu curge prea repede, dar puţine lucruri sunt mai înspăimântătoare la vedere decât ea. Distruge tot în calea ei. Şi nu doar lava fierbinte ar fi fost problema, ci şi gazele toxice pe care le produce.

— Aveţi idee cine au fost oamenii din pivniţă? a întrebat Thóra. Ştiţi cumva dacă a dispărut cineva atunci? De pildă, cineva din echipajele de salvare?

— N-am nici cea mai vagă bănuială, a răspuns Kjartan. Din câte ştiu eu, s-au întors cu toţii acasă după ce s-a sfârşit totul. N-a murit nimeni în timpul erupţiei.

— Cu excepţia omului din pivniţa farmaciei, a zis Thóra.

— Da, dar el n-a murit din cauza erupţiei, a zis bărbatul. Era un beţiv.

Thóra a rămas fără grai. Asta era opinia generală a oamenilor din Insule. Beţivii nu contau. A hotărât să nu intre în discuţia asta.

— Dar bănuiesc că v-aţi gândit cine-ar putea fi oamenii ăia, a zis ea apoi. Insulele Westmann nu-s aşa de mari,

deci, după toate probabilităţile, oamenii ăştia trebuie să fi avut vreo cunoştinţă.

— Habar n-am, a zis Kjartan, strângând din buze. Din câte-am văzut la ştiri, nu ştie nimeni cine sunt oamenii ăştia şi nici cum de-au ajuns în pivniţă.

— Într-adevăr, aşa e, a zis Thóra, cu răbdare. Dar nu strică să vă gândiţi puţin la asta. Eu zic că poate totul are legătură cu Războiul Codului, că or fi fost marinari şi că au murit într-un accident maritim sau într-o încăierare dintre islandezi şi britanici. S-ar putea deci să fi fost englezi.

— N-aş zice, a răspuns Kjartan. A fost o perioadă grea atunci, dar nu s-a întâmplat nimic din ce presupuneţi dumneavoastră. În plus, dac-ar fi fost aşa, sigur n-ar fi fost trecut sub tăcere atâta timp. Islandezii n-ar fi putut să omoare patru britanici fără să se facă mare tam-tam pe tema asta. Din păcate, nu ştiu absolut deloc cine sunt oamenii ăştia.

Thóra s-a gândit să nu forţeze lucrurile mai mult de atât. A surprins-o că bărbatul exclusese cu totul posibilitatea ca decedaţii să fi fost străini. Era indiscutabil — pur şi simplu, n-ar fi avut cum să dispară patru islandezi fără ca întâmplarea să fie raportată. Thóra s-a neliniştit. Omul din faţa ei ştia mai multe decât pretindea. Îşi pregătise discursul de dinainte, bolborosind întruna numai despre chestiuni mărunte. Thóra s-a uitat la Bella şi s-a ridicat de pe scaun.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

A dat mâna cu Kjartan.

— S-ar putea să vă mai deranjez şi altă dată, dacă o să mai fie nevoie.

În drum spre ieşire, avocata a observat pe peretele de lângă uşă o fotografie înrămată. Înfăţişa cinci oameni

care se ţineau cu toţii de umeri. Purtau cagule, iar în spatele lor se afla un şuvoi de cenuşă care se înălţa spre cer. În mod sigur, unul dintre oameni era Kjartan, tânăr. Păreau cu toţii obosiţi şi nu zâmbise niciunul la aparat.

— E şi tatăl lui Markús în poza asta?

Kjartan s-a deplasat până în dreptul ei şi a arătat spre un individ din fotografie.

— El e. Ăsta e Magnús. Iar aici e Geiri, sau Thorgeir, tatăl Aldei.

— Iar aici sigur sunteţi dumneavoastră, dar cine sunt ceilalţi doi? a întrebat Thóra.

Kjartan a pufnit, pe un ton grosolan:

— Aici e Dadi, a zis el, indicând un individ cam urât şi considerabil mai scund decât ceilalţi. Un nemernic plictisitor care s-a însurat cu o femeie şi mai plictisitoare decât el.

Apoi a mişcat degetul.

— Iar ăsta e Gudni.

— Poliţistul? a întrebat Thóra, întorcându-se spre Kjartan. A fost şi el prieten cu dumneavoastră?

— Bine zis *a fost*, i-a răspuns Kjartan.

Capitolul 9

Duminică, 15 iulie 2007

Bella se relaxa trăgând dintr-o ţigară, în timp ce stăteau amândouă în faţă la Café Kró, un mic restaurant din port, peste care dăduseră în încercarea lor de a găsi un loc unde să ia cina. Thóra o însoţea, ceea ce era împotriva instinctelor ei naturale, dar vremea era atât de frumoasă, că era imposibil să fii prost dispus. Tocmai luase masa şi era foarte liniştită, iar briza mării o însufleţea. Aerul de seară era mai rece, deşi soarele strălucea încă pe cer ca şi cum acest lucru ar fi fost cât se poate de normal. Nici măcar fumul Bellei, care trecea din când în când prin faţa Thórei, nu putea să strice acea seară frumoasă. O barcă mică a pornit în larg, iar odată cu ea şi-au luat zborul câţiva pescăruşi de pe debarcader. Altfel, pe chei era linişte, se vedeau numai doi bărbaţi care reparau timoneria unui vas mic de pescuit, care era legat chiar de pontonul aflat în dreptul lor. Reparaţiile se desfăşurau leneş, căci bărbaţii mai mult vorbeau decât munceau, iar Thóra i-a admirat pentru atitudinea lor degajată. Poate că oamenii se simţeau aşa datorită frumuseţii

nemaipomenite a împrejurimilor. Privind mişcările pline de viaţă ale păsărilor care dădeau târcoale pereţilor abrupţi ai vârfului Heimaklettur, Thóra simţea că se eliberează de stres şi că ar fi putut zăbovi acolo toată seara, savurându-şi băutura.

— Şi câte cadavre s-au găsit? a zis Bella, întrerupându-i grosolan reveria.

— În pivniţă? a întrebat Thóra, cu toate că Bella n-avea cum să se fi referit la altceva. Patru. Sau, mai bine zis, trei şi un sfert. Pentru că din al patrulea nu mai era decât capul. N-ai citit în ziare? a întrebat-o Thóra, peste măsură de uimită.

— Nu, nu citesc prostii dintr-astea.

Bella şi-a pus ţigara în colţul gurii şi a scos un nor mare de fum. L-a privit atentă pe măsură ce se înălţa, observându-l cum se răspândeşte şi se face nevăzut.

— Cine omoară patru oameni dintr-un foc? a întrebat ea, încruntându-se. Unul, da, mai zic şi eu; poate chiar şi doi. Dar patru sunt prea mulţi. Oare e posibil să nu fi fost o crimă?

Thóra a fost nevoită să recunoască faptul că se gândise şi ea la asta.

— Încă n-au venit rezultatele autopsiei; poate că mai au de lucru. E posibil ca trei dintre ei să fi murit pur întâmplător, să se fi otrăvit; ori poate c-au murit din alte cauze decât de mâna omului.

Thóra a tras adânc în piept mirosul mării, care încă biruia mirosul ţigării secretarei.

— Pe de altă parte, chestia asta cu capul e greu de explicat. Dacă bărbaţii n-au fost ucişi — atunci ce-i cu capul ăsta? Cine şi de ce ar decapita un cadavru?

Bella a ridicat din umeri.

— Poate că individul a suferit un accident şi a rămas fără cap. Se mai întâmplă!

— Bine, bine, dar cum a ajuns capul în cutie? Iar cutia alături de trei cadavre, în pivniţa lui Markús?

Surprinsă, Thóra şi-a dat seama că-i făcea plăcere să discute despre toate acele lucruri cu Bella. N-avea de unde să ştie cum evolua cazul ei şi se întreba cum ar fi putut să profite cel mai bine de timpul petrecut în Insule. Dacă nu găsea informaţii folositoare aici, putea la fel de bine să se întoarcă şi în Reykjavík.

Bella s-a încruntat şi Thóra s-a liniştit constatând că era un semn de mare concentrare, iar nu unul care să-i fi dat de înţeles că o insultase în vreun fel anume.

— Femeia asta care i-a dat cutia clientului tău, a zis ea, trăgând un fum din ţigară, crezi că ea i-a omorât pe oamenii ăia?

— Nu, nu prea cred, a răspuns Thóra. Era o adolescentă pe atunci, aşa că mă îndoiesc că ar fi putut să omoare patru bărbaţi. În orice caz, nu singură.

S-a rezemat de zid şi s-a bucurat de razele blajine ale soarelui care apunea.

— Trebuie să fac cumva să mă întâlnesc cu maică-sa, pentru că e foarte probabil să ştie ceva despre provenienţa capului — şi nu numai. Mare ghinion că taică-său e mort! Mă gândesc că şi el e implicat cumva în treaba asta. Oricum, chit că familia Aldei e sau nu implicată în caz, maică-sa tot trebuie să ştie *ceva*. Adolescentele se pricep de minune să ascundă tot felul de lucruri de părinţii lor, dar nu prea o văd pe Alda umblând nepăsătoare prin oraş cu o cutie în care se află un cap de bărbat. Cel puţin, maică-sa o să fie în măsură să-mi spună cu cine şi-a petrecut Alda timpul după catastrofă. Poate că a mărturisit

totul dup-aia vreunei prietene; ori poate mai multora. Markús n-a mai reuşit să ia legătura cu ea după ce au plecat pe insula principală, aşa că el iese din calcul.

— Păi, maică-sa încă mai locuieşte aici, în Insule, a zis Bella, uitându-se de jur împrejur de parcă s-ar fi aşteptat ca femeia să stea într-unul dintre depozitele de pe chei. Cel puţin, aşa a zis moşul ăla azi. Ar trebui s-o suni sau să-i faci o vizită.

— Da, locuieşte aici, a zis Thóra. Însă nu cred că e cazul s-o vizitez acum, având în vedere prin ce trece.

— Eu zic că nici că se poate un moment mai bun ca ăsta, a spus Bella, dând un bobârnac ţigării şi trimiţând-o într-un butoi din apropiere. Aşa vulnerabilă cum e, după moartea fiică-sii, o să-ţi vorbească deschis.

Thóra a dat din cap.

— Nu, nu e bine. Dacă e în stare de şoc, n-o să stea de vorbă cu mine. O să-l întreb pe fratele lui Markús despre familia Aldei mâine-seară, iar dacă ştie ceva, poate c-o să mă înveţe cum să procedez. Să sperăm că ştie cum face faţă maică-sa situaţiei.

Bella nu părea să-i dea ascultare.

— Mai ţii minte cimitirul ăla pe lângă care am trecut cu maşina? a întrebat ea din senin. Care avea o poartă în formă de arc?

— Da, a răspuns Thóra, curioasă să afle ce-i trecea Bellei prin cap.

Oare i se năzărise să meargă la cimitir şi să arunce o privire printre morminte?

— Ce crezi, cadavrele ar putea proveni de-acolo? a întrebat Bella. Poate că o rudă sau oricine altcineva a încercat să le salveze, să nu le lase să dispară în timpul erupţiei. Cimitirul a fost acoperit de cenuşă şi scos la

suprafaţă mai târziu. Poate că omul care a deshumat cadavrele nu ştia că cimitirul o să fie scos la suprafaţă.

Thóra s-a uitat şocată la secretara ei.

— Să dezgropi nişte cadavre doar ca să le duci în pivniţa unei case care urma să aibă aceeaşi soartă ca şi cimitirul?! Sincer, mă îndoiesc de asta.

Thóra voia să pună punct acelor presupuneri inutile, dar nu s-a putut gândi la nicio soluţie isteaţă, aşa că a zis:

— Cred c-ar trebui să plecăm. Ştiu că e devreme, dar eu abia aştept să mă pun în pat, ca să avem timp pentru mai multe mâine.

Bella s-a uitat la ceas, iar apoi şi-a ridicat, nedumerită, privirea spre Thóra.

— Sper că glumeşti! Nu m-am mai culcat la ora asta de la trei ani.

Thóra s-a înroşit puţin în obraji.

— N-am zis c-o să mă culc imediat ce-o să ajung la hotel. Trebuie să-i sun pe copii şi mai trebuie să vorbesc şi cu alţi câţiva oameni.

Bella a ridicat din nou din umeri.

— Treaba ta!

S-a uitat în jur.

— Eu rămân să dau o raită pe-aici, poate găsesc vreun bar.

Thóra nu vedea asta cu ochi buni, dar ştia prea bine că nu putea spune nimic cu privire la felul în care-şi petreceau angajaţii ei timpul liber.

— Bine, atunci. Vezi ce faci pe-acolo! a zis ea, pe un ton aparent vesel. Mâine am de gând să mă întâlnesc cu arheologul care supraveghează derularea săpăturilor, apoi vreau să trecem pe la arhivă. Dup-aia, cine ştie ce-o să se mai ivească. Altfel spus, ne aşteaptă o zi plină.

— N-ai tu grijă, că mă descurc eu, a zis Bella, iar apoi a luat-o în direcţia opusă faţă de hotel. Tu eşti aia care întârzie întotdeauna!

Thóra nu s-a putut abţine să nu se enerveze din cauza replicii Bellei. Putea să zică multe despre secretara ei, însă nu şi că întârzia la muncă. Ea, pe de altă parte, nu era aproape niciodată punctuală, pentru că îi lua mult să se pregătească dimineaţa şi, în plus, trebuia să-i mai pregătească şi pe copii. Cu toate că situaţia era departe de a fi ideală chiar şi atunci când rămânea acasă doar cu copiii ei, aceasta se înrăutăţea şi mai tare când intrau în scenă nepotul şi nora.

— Bănuiesc că-ţi dai seama că n-o să-ţi poţi deconta cheltuielile de prin baruri, a strigat ea după fată. Contabilul nici n-o să se uite la ele!

Însă imediat ce a rostit aceste cuvinte, a regretat profund. O replică mai stupidă de atât nici că se putea.

Bella nu s-a întors să se uite la ea, dar, în timp ce se îndepărta, a ridicat o mână şi i-a arătat Thórei degetul mijlociu.

Capitolul 10

Luni, 16 iulie

Thóra s-a înfuriat văzând că Bella coborâse la dejun înaintea ei. Secretara se aşezase la o masă de lângă geam şi se înfrupta din mai multe farfurii umplute până la refuz cu mâncăruri bogate în calorii. Pe chip avea o expresie atât de încrezută, încât Thóra s-a gândit chiar să se ducă la altă masă, dar a lăsat la o parte orgoliul şi s-a aşezat pe un scaun, alături de Bella.

— Ei bine, a zis ea, apropiind ibricul cu cafea, te-ai distrat azi-noapte?

Ea urcase direct în camera de hotel şi sunase acasă, la părinţii ei, care se deranjaseră să vadă de casă şi de copii, cât era ea plecată. Era mai bine aşa decât să fi mers toată gaşca la ei acasă, printre care şi Orri, şi maică-sa. Tatăl Thórei era bucuros că-şi instalase tabăra în garaj, pe care era nerăbdător de multă vreme să-l repare, cu toate că maică-sa nu fusese prea încântată de ideea lui. Maică-sa era de părere că acasă la Thóra totul se ducea de râpă: filtrul maşinii de spălat era înfundat, hainele stăteau să cadă din dulap de fiecare dată când deschidea uşa ca

să caute ceva de îmbrăcat pentru Sóley, iar în cel mai îndepărtat colţ al frigiderului se afla un borcan cu gem care expirase de-un veac. Prin urmare, Thóra fusese nevoită să îndure o predică de-o jumătate de oră, timp în care maică-sa îi reproşase că era o gospodină groaznică, lucru pe care, de altfel, îl ştia şi ea prea bine. Într-un final, reuşise să vorbească la telefon şi cu Sóley, care, bucuroasă, i-a spus că purta nişte şosete imense de-a lui Gylfi, pentru că bunica nu găsise nicio pereche de-ale ei. Apoi a urmat Gylfi, care a bombănit în receptor că trebuia să se întoarcă neapărat acasă — că bunică-sa îl scotea din sărite şi că Sigga era deprimată. Înainte să pună capăt convorbirii, Thóra i-a promis că va avea grijă de toate; o îngrijora că noră-sa era depresivă. A pornit televizorul şi a schimbat canalele, dar n-a găsit nimic interesant de văzut. În cele din urmă, a ales să se uite la nişte bărbaţi care purtau ochelari de soare şi jucau pocher, dar a adormit înainte să-şi dea seama care erau regulile jocului.

— A fost dementţial! a zis Bella, după care a luat o gură mare de pâine cu gem.

Stratul de gem pe care şi-l întinsese pe pâine era atât de gros, că era mai potrivit să spui că mânca gem cu pâine. Pentru că gemul atârna prea greu, felia s-a rupt într-un colţ, iar Bella s-a ales cu o pată purpurie pe bărbie. Dar secretara nu s-a sinchisit prea mult: a îndepărtat gemul cu arătătorul, pe care apoi l-a băgat în gură.

— Am întâlnit nişte oameni grozavi!

— Bravo, a zis Thóra, punându-şi lapte în cafea. De vârsta ta?

— Nu le-am cerut buletinele, a spus Bella, ducând ceaşca de cafea la gură.

S-a uitat la Thóra peste marginea ceştii şi a ridicat din sprâncene.

— M-am culcat cu cineva.

Thóra s-a înecat cu cafeaua.

— Poftim? a bolborosit ea.

— Ce-ai auzit! a zis Bella, cu mândrie în glas. A fost genial. Marinarii ăştia ştiu meserie, nu glumă!

— Marinarii? a întrebat Thóra, încă şocată. Adică au fost mai mulţi?!

Cum de reuşea fata aia să ajungă cu unul sau cu mai mulţi bărbaţi în pat, ca şi cum totul ar fi fost floare la ureche, pe când ea, Thóra, simţea că n-ar fi fost în stare să aibă parte de o partidă interesantă nici măcar într-o închisoare plină cu bărbaţi? De fapt, nu era chiar aşa: deseori, ea era cea dezinteresată, iar nu bărbatul cu care se întâlnea. Cu toate astea, situaţia tot o scotea din sărite.

— Nu, a fost numai unul, a zis Bella. Nu că n-aş fi putut s-o fac cu mai mulţi — sunt sigură că aş fi putut să mă culc cu doi.

Thóra a rămas fără grai şi n-a mai scos nicio vorbă până la sfârşitul mesei. Nu c-ar fi contat, pentru că Bella a sporovăit atâta despre peripeţiile ei din noaptea trecută, încât Thóra oricum n-ar mai fi izbutit sub nicio formă să spună şi ea ceva.

Dís şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Şi-acum ce facem?

Încerca să-şi revină după şocul pe care-l avusese descoperind cadavrul Aldei. În prima noapte de după întâmplare, zăcuse în pat, ruptă de oboseală, dar incapabilă să închidă un ochi. Se tot întreba dacă Ágúst, colegul ei, ar fi putut trece cu vederea vreun semn că Alda nu

se simţea bine. Din câte-şi amintea ea, toate interacţiunile lor cu Alda se reduseseră la muncă, la viitoarea intervenţie chirurgicală şi la starea în care se afla mica lor cameră de depozitare. Dacă Alda ar fi dat vreun semn, cei doi doctori n-ar fi avut cum să remarce asta. La primele ore ale dimineţii, când reuşise, în sfârşit, să adoarmă, s-a resemnat cu gândul că toate rănile se vindecau în timp. Dar traumele treceau mai greu decât traumatismele şi scurgerea timpului n-o ajuta deloc să se împace mai uşor cu moartea Aldei. Dimpotrivă, s-a gândit Dís, se simţea mai rău acum decât în ziua în care descoperise trupul neînsufleţit al asistentei. Ştia că nu va uita clipa aceea niciodată; după ce raportase decesul, rămăsese alături de Alda în dormitor, aşteptând. Ulterior, şi-a dat seama că ar fi fost mai bine să meargă jos, în camera de zi sau în bucătărie, ori chiar să se fi dus în maşina ei, dar în momentul respectiv simţise că, procedând astfel, nu i-ar fi acordat atenţia cuvenită, aşa că s-a aşezat la măsuţa ei de toaletă, de la capul patului. În mai puţin de zece minute după ce a sunat la Salvare, a venit şi ambulanţa; însă acele zece minute au fost cele mai lungi din viaţa ei. În timpul acela rămăsese inertă, uitându-se la trupul neînsufleţit al Aldei, la privirea ei fixă îndreptată spre uşă, de parcă acolo ar fi identificat un mare adevăr, şi la gura căscată care părea să se fi contorsionat într-un ţipăt chinuit. După dovezile aflate pe noptieră, părea să fie vorba de un suicid, cu toate că aspectul cadavrului sugera altceva. Dís nu ştia atât de multe despre patologie sau medicină legală, cât să aibă habar despre cum trebuia să arate cadavrul unui om care luase o supradoză din medicamentele aflate lângă pat, dar dacă pastilele respective fuseseră cu adevărat cauza morţii Aldei, era clar că femeia

făcuse o alegere greşită. Ţinea pumnii încleştaţi, iar Dís a avut impresia că pe obrajii ei, care, de obicei, erau impecabili, se vedeau nişte zgârieturi destul de adânci din cauza cărora îi sângerase pielea şi se formase balta de sânge întunecat în care îi zăcea capul.

— Cum adică ce facem? Nu putem face nimic. S-a sinucis, a răspuns Ágúst, pe un ton rece. O să-i ducem nişte flori la înmormântare. O coroană sau ceva de genul ăsta.

Auzindu-i vocea, Dís nu şi-a putut da seama dacă era sau nu mâhnit de moartea Aldei, cu toate că asistenta lucrase zece ani pentru el.

Dís a lăsat mâinile în jos şi şi-a îndreptat spatele.

— Ce dracu' ai, nu ţi-e bine? a întrebat ea, pe un ton ascuţit. O asistentă care a lucrat pentru noi moare înainte de vreme, iar tu nu poţi să zici decât că o s-o petrecem pe ultimul drum cu un buchet de flori — sau „ceva de genul ăsta". Se pare că nu prea-ţi pasă!

A aruncat un ochi prin cameră, neînţelegând cum de o surprindea răceala lui. Biroul lui Ágúst îi oglindea perfect personalitatea: era rece, lipsit de viaţă. Cu toate că nici biroul ei nu era din cale-afară de interesant, al lui era atât de minimalist şi de curat, încât ar fi putut face chiar şi o operaţie urgentă pe masa lui de lucru. Toate obiectele din birou îşi aveau rostul lor, nici măcar unul dintre ele nu se afla acolo pentru că ar fi fost atrăgător sau amuzant. Până şi fotografiile înrămate de pe pereţi, înfăţişând cele mai cunoscute tehnici de chirurgie plastică, aveau un rost al lor. Chiar înainte să le atârne acolo, Ágúst îi spusese Dísei că erau menite să-i înspăimânte pe pacienţii care aveau îndoieli în privinţa operaţiilor. Logica lui era că, văzându-le, pacienţii şovăielnici îşi dădeau seama de la bun început dacă erau capabili cu adevărat

să treacă printr-o intervenţie chirurgicală doar ca să arate mai bine. Ágúst îi zisese de curând Dísei că, de când pusese pozele pe pereţi, numărul celor care renunţau în ultima clipă scăzuse considerabil.

Bărbatul se balansa cu scaunul, în mod evident surprins.

— Ă? a zis el, iar apoi a tăcut cu totul.

A scos un oftat.

— Ştiu că par rece, dar nu-mi place să fiu sentimental de faţă cu alţii.

S-a întins şi a luat-o pe Dís de mâna pe care o aşezase leneş pe marginea biroului.

— Doar ştii prea bine cât de mult o apreciam. Pur şi simplu, cred că n-am avut când să mă gândesc la asta. Mă gândesc tot timpul cum am putea să facem rost de o asistentă nouă care să ne ajute cu operaţiile care vin.

A zâmbit trist.

— E mai uşor să-ţi ocupi mintea cu chestii mărunte.

Dís a zâmbit şi ea, făcându-i-se milă de el.

— Aşa e, a zis ea. Şi eu m-am gândit la asta.

Şi-a eliberat mâna dintr-a lui şi a aşezat-o în poală. Nu-i plăcea să-l atingă, deşi sentimentul era stupid, pentru că mâinile lor acoperite cu mănuşi de latex se atingeau mereu în timpul operaţiilor.

— O să fie bine, a zis ea, dându-şi scaunul mai în spate. Totul se rezolvă de la sine.

Apoi s-a ridicat.

— Cred că nu m-aş simţi aşa de rău, dacă n-aş fi descoperit-o eu.

— E normal, a răspuns Ágúst. Încearcă să nu te mai gândeşti la asta. Gândeşte-te la cum era ea când era încă în viaţă. Aşa ar trebui să ne-o amintim cu toţii.

Dís a dat din cap. Iar apoi a întrebat:

— Crezi că e posibil să fi fost ucisă?

— Ucisă? a îngânat Ágúst, peste măsură de uluit. Cine şi de ce ar fi făcut una ca asta?

— De unde să ştiu eu…? a zis Dís, cu precauţie. Poate vreun violator care voia să se răzbune, a adăugat ea.

— Doamne fereşte! Nu cred una ca asta, a zis Ágúst, încruntându-se. Cei de la asociaţia pentru violuri ţin lucrurile foarte bine sub control.

Dís a zâmbit.

— Se numeşte Unitatea de Intervenţii Rapide şi Asistenţă pentru Victimele Violurilor şi n-aş băga mâna-n foc că au situaţia sub control. Alda se săturase de ei până-n gât, de aia şi-a şi dat demisia de la urgenţe.

Cu câteva luni mai înainte, Alda luase dintr-odată hotărârea de a renunţa la jobul ei cu jumătate de normă. Activase ca voluntară la A&E, în tura de noapte, în timpul săptămânii şi în weekend şi, printre altele, dobândise o reputaţie bună pentru sprijinul şi asistenţa pe care le oferea victimelor violurilor. Se părea că-i plăcea ce făcea acolo, poate că decizia ei de a-şi da demisia era indiciul pe care-l căuta Dís. Cine ştie, poate că Alda nu mai putuse face faţă ororilor pe care le vedea acolo.

— Ori poate că a omorât-o altcineva, a spus ea, precaută.

— Şi cine, mă rog? a zis Ágúst, pe un ton irascibil. Mickey, Goofy şi Pluto?

— Nu. Tu, de pildă, a răspuns Dís, cu calm, scoţând o punguţă de hârtie din buzunarul halatului.

Ágúst s-a ridicat. Nu părea nervos, ci doar bulversat.

— Eu?

Dís şi-a văzut de plan, punând punguţa pe masă, în faţa lui.

— Am luat asta de pe noptiera de lângă pat. Având în vedere cum arăta cadavrul, Alda a murit în chinuri. Iar asta n-are nici în clin, nici în mânecă cu un deces cauzat de somnifere.

Ágúst a privit-o pe Dís ostentativ în ochi.

— Şi de-asta crezi c-am omorât-o eu?

— Deschide punga, a zis ea, cu glas domol. Să vezi că nu vorbesc aiurea!

Ágúst a coborât privirea asupra pungii şi a înhăţat-o. Apoi s-a uitat degrabă înapoi la Dís.

— Ai grijă să nu atingi chestia aia dinăuntru, a zis ea, cu calm. S-ar putea să trebuiască s-o duc la poliţie.

L-a văzut că Ágúst căpătând o expresie dură, după care a adăugat, pe un ton serios:

— Dacă eşti cumva implicat în treaba asta, n-o duc nicăieri. Altfel sunt nevoită s-o predau poliţiei. Că doar am luat-o de pe noptiera ei.

A făcut un semn spre pungă.

— Dar de asta ne ocupăm mai încolo. Acum trebuie să clarificăm situaţia.

Bărbatul s-a uitat la ea.

— Nu te uita aşa la mine până nu vezi ce-i acolo. Uită-te!

Ágúst a desfăcut punga cu mare grijă, folosindu-şi arătătorul. Nici n-a fost nevoie s-o desfacă de tot, pentru că, imediat ce a întrezărit conţinutul, şi-a dat seama despre ce era vorba.

— La dracu'! a zis el, cu glas domol, lăsând capul în jos. Şi-acum ce facem?

— Tot ce ştiu e că nimeni nu s-a opus câtuşi de puţin săpăturilor, în afară de Markús, a zis Hjörtur, îndreptându-se către un raft ce părea să se rupă sub povara unui şir lung de dosare şi a unei grămezi înalte de ziare.

Arheologul a pus foile pe care le ţinea în mână deasupra unui morman, apoi a revenit la Thóra şi la Bella.

— Părinţii şi frate-său n-au avut nimic de zis. Şi sunt sigur că aşa-zisa Alda, de care tot vorbiţi, n-a luat niciodată legătura cu mine. Poate c-o fi discutat cu altcineva care lucrează aici, dar eu n-am auzit nimic despre asta.

Thóra a dat din cap, profund mâhnită.

— Puteţi să vă interesaţi, vă rog? Dacă a vorbit cu cineva, situaţia se schimbă deja.

Iritat, Hjörtur a privit-o cu coada ochiului.

— Bine, dar nu ştiu dacă are vreun rost.

Thóra şi-a dat seama că trebuia s-o ia pas cu pas cu arheologul, ca nu care cumva să-i obstrucţioneze cercetările. Nu era obligat să-i răspundă la întrebări sau s-o ajute în vreun fel.

— Vă mulţumesc foarte mult, a zis ea, pe un ton umil. Ştiu, cadavrele astea v-au dat destul de rău munca peste cap şi bănuiesc că sunteţi la fel de nerăbdător ca mine să se rezolve cazul. Aşadar, se poate spune că avem interese comune.

Hjörtur n-a muşcat momeala.

— Sincer, sper că poliţia va rezolva totul cât mai repede, dar nu sunt nici pe departe la fel de grăbit ca dumneavoastră. Treburile de care trebuie să mă ocup eu sunt vechi de treizeci şi cinci de ani, aşa că pentru mine situaţia, per ansamblu, n-o să se schimbe, chiar dacă întârzii sau grăbesc lucrurile cu câteva zile sau săptămâni. Nu luptăm pe acelaşi front!

Şi-a încrucişat braţele.

— Dacă aţi terminat, aş vrea să-mi continui munca. Profit de pauza asta ca să termin câteva rapoarte care

nu-mi dau pace. O fi ea, zona, temporar închisă, dar aici lumea munceşte!

Bella a pufnit, iar Thóra s-a grăbit s-o ia înaintea secretarei ei, care tocmai se pregătea să spună ceva.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări. O să fiu rapidă, promit, a zis ea. O să terminăm într-o clipită.

A zâmbit şi s-a rugat ca lucrurile să iasă cât mai bine. Bella se uita ca împietrită la arheolog.

Thóra nu şi-a dat seama dacă tonul ei mieros sau privirea acră a secretarei l-a sensibilizat pe Hjörtur, dar cert e că omul a acceptat să stea de vorbă cu ele câteva minute. Femeile l-au urmat într-o sală mică de conferinţe.

— Aţi găsit ceva, în timpul săpăturilor, care-ar putea avea legătură cu cadavrele descoperite? a zis Thóra, pentru început. Ceva care, iniţial, poate nu vi s-a părut important, dar care acum, după ce au fost găsite cadavrele, ar putea fi relevant? Şi nu mă refer numai la săpăturile făcute pe proprietatea părinţilor lui Markús.

— Nu, a răspuns Hjörtur. Nu-mi amintesc să fi dat peste nimic de genul ăsta. Şi nici nu mi-am bătut capul prea mult cu asta.

— Bănuiesc că toate lucrurile descoperite sunt luate în evidenţă şi apoi depozitate, a zis Thóra. E posibil să aruncăm şi noi o privire peste aceste lucruri?

Arheologul a scuturat din cap.

— Nu, nu se poate. Numai proprietarii caselor şi numai în prezenţa noastră au dreptul să vadă aceste lucruri după efectuarea săpăturilor, urmând să stabilim împreună ce o să se întâmple cu ele, a zis arheologul, dându-şi la o parte ceaşca goală de cafea. De regulă, organizăm câte-o expoziţie cu obiectele găsite în situl arheologic şi, cu puţin noroc, chiar în casă. După cum ştiţi, toate lucrurile

dezgropate intră în posesia autorităţilor din Insulele Westmann. Fireşte, noi n-am avea nimic împotrivă să le parvină proprietarilor de drept. Un lucru care nouă ni se pare inutil s-ar putea să fie nepreţuit, să aibă valoare sentimentală pentru proprietarul iniţial.

Hjörtur şi-a tras sufletul.

— Ne-au contactat mulţi oameni cu problema asta, să ne întrebe în special de albume cu fotografii şi alte lucruri de genul ăsta ori chiar de togi universitare, trofee sau ceasuri de mână. Luăm în evidenţă fiecare obiect pe care-l găsim şi le depozităm pe toate în aşa fel încât să aflăm cu uşurinţă care în ce casă a fost găsit. Ne-ar lua mult să răscolim prin toate, aşa că nu se poate face asta momentan.

— Dar poliţia n-a înaintat nicio cerere ca să se uite la obiectele astea? a întrebat Thóra. În mod normal, ar trebui să se arate cât de cât interesaţi de lucrurile descoperite în casa lui Markús.

Hjörtur a dat din cap.

— Nu, încă n-au făcut nimic în sensul ăsta şi să sperăm că nici n-or să facă. Am muncit mult ca să punem lucrurile la punct şi ar fi o adevărată bătaie de cap să ne apucăm acum să deschidem cutiile.

— Aş putea să arunc o privire prin registrul cu aceste obiecte? a întrebat Thóra. S-ar putea să-mi fie de folos.

Hjörtur a strâns din buze.

— Trebuie să verific, a zis el, cu jumătate de gură.

Thóra a decis s-o lase puţin mai moale.

— E posibil să fi intrat cineva în pivniţă înaintea lui Markús? a întrebat ea. Când s-a făcut curat la parter, uşa de la pivniţă era închisă sau deschisă?

— Ce vreţi să insinuaţi? Că trupurile au fost puse acolo înainte sau după efectuarea săpăturilor? a zis Hjörtur.

— Într-adevăr, la asta mă gândeam, a răspuns Thóra. Dacă-i aşa, ar creşte numărul celor care ar putea avea legătură cu cazul.

— Din câte-mi amintesc, am închis uşa de la pivniţă imediat ce ne-am croit drum prin casă până la ea şi, după cum aţi remarcat şi dumneavoastră, am închis-o destul de bine, a zis el, inexpresiv. Ne-a luat câteva ore să înaintăm cu săpăturile până acolo, dar apoi am bătut-o în cuie, aşa cum ne-a fost înţelegerea. Totul s-a desfăşurat potrivit înţelegerii noastre. Bineînţeles că, dacă cineva ar fi vrut să intre în pivniţă, ar fi putut, dar nici nu se pune problema să fi dus acolo vreun cadavru după efectuarea săpăturilor.

— Şi ce vă face să fiţi aşa de sigur? a întrebat Thóra. Nu mă înţelegeţi greşit — nu insinuez că dumneavoastră şi echipa aţi fi avut ceva de-a face cu asta.

— Am intrat în pivniţă împreună cu poliţia după ce au fost găsite cadavrele. Până şi cineva care nu e arheolog şi-ar fi dat seama că trupurile acelea zăceau acolo de ani întregi, ba chiar de zeci de ani, şi nicidecum de câteva zile.

— Nu se poate să le fi făcut cineva să arate aşa? a insistat Thóra. Să le umple de praf sau ceva de genul ăsta, ca să pară că zăceau acolo, neatinse, de ani de zile?

— Sub nicio formă, a zis Hjörtur, cu glas ferm.

— Bănuiţi cumva cine au fost oamenii aceia? Doar sunteţi din zonă, nu-i aşa?

Hjörtur a zâmbit în barbă.

— Când a erupt vulcanul, aveam trei ani, aşa că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat şi nici ce oameni locuiau pe aici, a zis el. Însă mă îndoiesc foarte tare că oamenii ăia

sunt din Insule. Au fost salvaţi toţi locuitorii din zonă, aşa că n-aveau cum să dispară patru oameni.

Thóra a hotărât să nu mai amintească de omul care murise sufocat în pivniţa farmaciei.

— Totuşi nu v-aţi gândit deloc la asta? a zis ea. Nu v-aţi întrebat cine au fost oamenii ăia? Doar sunteţi arheolog, şi propriile descoperiri trebuie să vă intereseze.

— Bineînţeles că m-am întrebat, a mărturisit Hjörtur. Dar nu am prea multă imaginaţie, aşa că n-am ajuns la nicio concluzie. Însă vă pot asigura de un lucru, a adăugat el. Din pură curiozitate, m-am uitat peste ziarele din perioada aceea — avem o arhivă aici, pe microfilm — şi n-am găsit nicio ştire despre vreo persoană dispărută, fie ea din Islanda sau din altă parte. Deci se pare că n-a raportat nimeni dispariţia, ceea ce e foarte bizar.

Şi-a dres glasul.

— Nu ştiu cât de bine aţi apucat să vedeţi cadavrele când aţi coborât acolo, jos. Cert e că, atunci când m-au cooptat pe mine să merg acolo, puseseră deja proiectoare. Iar eu am văzut că cel puţin doi dintre ei aveau verighete. Ce fel de oameni să fi fost, dacă soţiile lor nici nu s-au deranjat să-i caute?

În mintea Thórei şi-a făcut loc un gând neplăcut despre soţul ei, dar l-a alungat.

— Bună întrebare! s-a mărginit ea să spună.

După care a întrebat:

— Aţi observat ceva care să dea de înţeles că erau marinari? Mai în glumă, mai în serios, mă gândeam că, poate, situaţia asta are legătură cu Războiul Codului.

Hjörtur a clătinat uşor din cap.

— Din câte-am văzut şi din câte-mi amintesc eu, nu purtau haine impermeabile — sau, mă rog, nimic din ce

te-ai aştepta să fi purtat marinarii din acea vreme, a zis el. Dar asta nu înseamnă mare lucru, pentru că marinarii, la fel ca restul lumii, nu poartă tot timpul hainele de lucru.

A zâmbit şi s-a uitat în jos, la blugii lui plini de zgură.

— Am înţeles, a zis Thóra, care sperase să primească un alt răspuns, poate chiar ca arheologul să-i fi spus că bărbaţii aveau asupra lor frânghii şi năvoade.

A stat puţin pe gânduri, apoi a continuat:

— Credeţi că e posibil ca cineva să se fi încurcat şi să fi dus cadavrele într-un loc greşit? a întrebat ea. S-a întâmplat vreodată, în timpul erupţiei, ca vizibilitatea să fi fost foarte proastă?

Hjörtur a ridicat din umeri.

— Asta chiar nu ştiu, a zis el. Mi se pare puţin probabil, dar n-aş băga mâna în foc.

S-a scărpinat în cap.

— E posibil chiar să fi dispărut casa în care poate că trebuiau puse cadavrele iniţial, apoi să fi fost aleasă casa lui Markús. Există un site foarte bun cu casele care au dispărut, atât cu cele din zona asaltată de lavă, cât şi cu cele acoperite de cenuşă, pe care le scoatem la suprafaţă. Poate o să găsiţi acolo vreo informaţie de folos.

Thóra i-a zâmbit bărbatului în timp ce-şi nota adresa site-ului. Avea dreptate; poate că vinovaţii nu intenţionaseră să pună cadavrele acolo; poate că le lăsaseră acolo numai din cauza hazardului produs de erupţie. De ce-ar fi pus cineva nişte cadavre în propria pivniţă când existau atâtea alte case unde le putea duce? Oare cadavrele şi capul retezat ajunseseră din întâmplare în acelaşi loc? Pe Thóra începea s-o enerveze misterul care învăluia problema cadavrelor. Trebuia neapărat să afle care era

povestea din spatele lor. În special pentru binele lui Markús, dar şi pentru satisfacerea propriei curiozităţi.

Thóra savura un cappuccino aburind în acelaşi restaurant în care luase masa cu Bella cu o seară în urmă. Observase că locul era dotat cu calculatoare care puteau fi accesate de clienţi, aşa că putea împuşca doi iepuri dintr-o lovitură: să bea o cafea şi să caute informaţii pe internet. Îşi împărţise sarcinile cu Bella: ea trebuia să meargă la arhive, iar Thóra trebuia să cerceteze site-ul pe care i-l recomandase Hjörtur. Avocata ştia că sarcina ei era mai agreabilă decât cea a secretarei — ea stătea bine-mersi într-un mediu plăcut, savurând o cafea, în timp ce Bella trebuia să cotrobăiască prin dosare pline de praf după două nume —, dar Thóra şi-a zis că împărţirea sarcinilor în felul acela compensa norocul Bellei la bărbaţi, din noaptea trecută. Cu toate că, în parte, Thóra o trimisese pe Bella altundeva ca să scape de ea, spera că secretara avea să-şi îndeplinească sarcina, în ciuda şanselor mici de realizare a acelui lucru. Thóra o trimisese la arhivă fără ca măcar să verifice, mai întâi, dacă fişierele transferate în Reykjavík în noaptea erupţiei se aflau la bibliotecă, dar, de vreme ce Bella n-o sunase deloc, probabil că găsise ceva prin care să cotrobăiască. Ori, cine ştie, poate că arhiva se afla în grija unui bărbat pe care Bella îl sedusese.

Thóra a cercetat textul de pe ecranul computerului. A găsit repede informaţii despre casa lui Markús şi despre rezidenţii din vremurile acelea, recunoscând numele părinţilor şi al fratelui lui. Şi-a notat numele celor mai apropiaţi vecini, iar apoi pe cele ale oamenilor care locuiseră în alte zece case de pe aceeaşi stradă. Având în

faţă toate acele nume, Thóra a dedus că Kjartan, cel cu care ea şi Bella se întâlniseră la biroul de administraţie a portului, locuise în casa alăturată de cea a lui Markús. Cel puţin, numele capului familiei respective era Kjartan Helgason. Chiar de-ar fi fost doi bărbaţi cu acelaşi nume, pe site nu mai exista nicio altă informaţie despre el.

Thóra a dat clic pe linkul următor, referitor la rezidenţii de pe strada Sudurvegur, descoperind biografiile scurte a patru dintre ei. Din fericire, una dintre acele prezentări biografice se referea la Kjartan Helgason şi, în mod şi mai fericit, articolul era însoţit de o fotografie. Thóra l-a recunoscut imediat pe bărbat. Biografia expusă imediat sub fotografie nu era cine ştie ce. Scria că Kjartan avusese o carieră îndelungată ca navigator, după care se angajase în diverse alte locuri şi, în cele din urmă, ajunsese să deţină postul actual, de administrator portuar. Se căsătorise şi făcuse patru copii, care acum erau mari. După ce a terminat de citit articolul respectiv, Thóra s-a uitat şi pe alte biografii, nemaigăsind însă nimic care să-i fie de folos lui Markús. S-a arătat interesată numai de numărul copiilor din fiecare casă în parte. Cu excepţia unui singur cuplu care se pare că nu avusese copii, Magnús şi soţia lui, Klara, erau singurii care avuseseră doar doi copii — pe Markús şi pe Leifur, fiii lor.

Thóra şi-a terminat cafeaua şi a sunat-o pe Bella, ca să vadă cum se descurca — şi ca să se liniştească în privinţa arhivistului. Secretara era ursuză. Era evident că dosarele se aflau la arhivă, numai că Bella nu reuşise încă să descopere pe ce vas călătorise Markús. Thóra a regretat că nu-l întrebase pe Markús cum se numea vasul, având în vedere că dosarele erau aranjate după numele ambarcaţiunilor. Thóra a făcut tot ce a putut ca s-o încurajeze

pe Bella, spunându-i că munca ei era foarte importantă, iar înainte de a-şi lua la revedere, i-a zis secretarei că ea avea să se întoarcă la hotel şi că se vor întâlni acolo, pentru a stabili cum să profite cel mai bine de restul zilei, înainte să meargă să ia cina cu Leifur şi familia lui.

Vremea era atât de frumoasă, că Thóra a preferat să facă un ocol şi să se bucure de soare. A trecut pe lângă un magazin de suvenire şi a intrat înăuntru ca să cumpere un bibelou înfăţişând un albatros pentru Sóley şi o pereche de mănuşi de lână pentru Orri, nepoţelul ei. Exact când vânzătoarea era pe punctul de a termina de împachetat suvenirele, a sunat-o Bella.

— Ghici ce-am aflat? a zis ea, mândră. Markús şi Alda au mers cu aceeaşi barcă spre insula principală.

Thóra i-a mulţumit, a închis şi apoi i-a zâmbit, fericită, vânzătoarei, în timp ce-i înmâna cardul de credit. Trecuseră de primul hop.

Capitolul 11

Luni, 16 iulie 2007

— Vă rog, daţi-mi şi mie sarea! a zis Thóra, încercând să pară naturală.

În faţa ei, pe o farfurie frumoasă din porţelan se afla un mic ou albastru cu pete maro, pe care îl decojise pe jumătate, scoţând la iveală un albuş aproape transparent, cu toate că oul era, chipurile, fiert tare. Thóra nu se aventura prea mult când venea vorba de mâncare, iar printre preferinţele ei culinare nu se numărau neapărat ouăle de păsări sălbatice. În alte circumstanţe, l-ar fi refuzat politicos şi ar fi aşteptat să vină felul principal, dar, cum lua cina în casa unor gazde pe care nu le cunoştea, n-a avut ce să facă, decât să săreze oul bine, să-l înghită şi să zâmbească. Înmânându-i sarea, Leifur a afişat un zâmbet şi i-a spus:

— Nu prea mulţi se dau în vânt după asta! Nu e nevoie să-l mănânci, dacă nu vrei.

Thóra a zâmbit şi ea.

— Este în regulă, chiar vreau să văd cum e, a minţit ea şi a agitat elegantul recipient cu sare pe deasupra albuşului care bătea în gri.

Apoi i-a pasat recipientul Bellei şi a privit-o făcând cam acelaşi lucru ca ea. Secretara s-a uitat cu coada ochiului la Thóra, confruntându-se, evident, cu aceeaşi dilemă.

María, soţia lui Leifur, le urmărea îndeaproape din celălalt capăt al mesei. Se vedea clar că era iritată. Şi-a luat privirea de la cele două femei şi s-a întors spre soţul ei.

— Nu înţeleg de ce ţii să-i obligi mereu pe oaspeţii noştri să mănânce chestia asta, mai ales că rar vine cineva pe la noi, a zis ea, ridicând paharul şi luând o gură zdravănă de vin alb. Nu mi se mai pare deloc inteligent din partea ta!

Paharul s-a lovit cu zgomot de masă, când l-a pus jos. Deşi era stânjenitor, se vedea clar că băuse puţin cam mult. Femeia arăta foarte bine, probabil că, în tinereţe, fusese din cale-afară de frumoasă; era însă neînchipuit de slabă, iar Thóra ar fi fost în stare să pună pariu pe orice că se menţinea aşa de frumoasă prin mijloace medicale. Purta nişte haine impecabile, aparent noi şi de marcă, cu toate că nu ultimul răcnet. Avea o ţinută clasică, o fustă bej până la genunchi şi o cămaşă de mătase care se armoniza cu pantofii cu tocuri înalte, din piele de căprioară şi deschişi la culoare. De vreme ce hainele Maríei erau prea puţin colorate, Thórei i s-a părut că era aşa de monotonă, încât, dacă s-ar fi perindat prin faţa unei şuri cu fân, n-ar fi putut s-o distingă de fundal.

— Dragă, să înţeleg c-ai fi preferat să serveşti celebra ta supă de ceapă arsă? a zis Leifur, săgetând-o pe nevastă-sa cu o privire care numai drăgăstoasă nu era.

El nu era îmbrăcat aşa de formal ca ea, cu toate că purta o cămaşă şi o pereche de pantaloni şic. Poate că ţinuta lui părea mai lejeră datorită gesturilor şi mimicii lui, căci era mai relaxat decât nevastă-sa în toate privinţele.

— Staţi dintotdeauna aici, în Insule? a întrebat Thóra, încercând să calmeze spiritele.

Avusese şi ea probleme în căsnicie şi ştia prea bine că, în perioada dinaintea divorţului, din cauza incidentelor de acel gen, ceilalţi ajunseseră să refuze invitaţiile ei şi ale lui Hannes la cină. Şi asta fără să le fi servit oaspeţilor la masă ouă de păsări sălbatice, pe jumătate crude, ca să-i pună pe fugă.

— Vai de mine, nu, a pufnit María.

— Probabil v-aţi dat seama că María nu e din Insule, a zis Leifur, zâmbindu-i sarcastic nevesti-sii. Ne-am întâlnit pe când studiam în Reykjavík şi am locuit împreună acolo doi ani de zile, până la absolvire. Eu am stat dintotdeauna aici, în Insule, mai puţin cât am fost la şcoală.

Leifur a dat la o parte coaja oului pe care-l terminase şi a mai luat unul.

— Mi-am dorit mereu să merg la şcoală ca să mă fac amiral, dar am ajuns om de afaceri.

Cu mâini pricepute, a spart coaja din partea de sus a oului frumos colorat.

— Mi-am dat seama că afacerea iniţiată de taică-meu se dezvolta şi mi-am zis că, pentru familie şi pentru companie, e mai bine să mă calific în domeniul afacerilor.

— Şi a fost o decizie înţeleaptă, nu-i aşa? a întrebat Thóra.

Markús îi spusese că afacerea cu pescuitul mergea foarte bine. Thóra a înfipt lingura în ou, a scobit după o bucăţică închegată mai bine şi a încercat s-o înghită repede.

— Da, aşa cred, a zis Leifur. De fapt, cred că studiile nu m-au ajutat prea mult. Am avut noroc cu capturile. Plus că avem căpitani foarte buni. În realitate, am reuşit să

consolidez compania, dar asta e numai o parte din tot ce-am făcut. Suntem puţin strâmtoraţi acum, de când s-au redus dividendele, ca să nu mai zic de instabilitatea coroanei islandeze.

Thóra a dat din cap şi a evitat să ducă mai departe conversaţia despre cursul valutar. Nimic n-o plictisea mai mult ca discuţiile despre bani şi exista riscul să-şi dea pe faţă ignoranţa, dacă discuţia continua la fel.

— Şi Markús n-a contribuit deloc la afacere? a întrebat ea.

— Nu, şi-a văzut de drumul lui, a răspuns Leifur. Poate c-a fost mai bine aşa, a adăugat apoi. O companie nu trebuie să aibă doi directori. De când s-a retras taică-meu, mă ocup singur de afacere şi-mi iese bine. Markús nu se plânge de nimic. Oricum, şi dacă ar face-o, n-ar conta prea mult. E mulţumit cu partea lui de profit.

María a pufnit:

— Ar fi fost şi mai bine dac-ai fi vândut-o. Nu eşti singurul din familia asta care are studii de administrare a afacerilor şi ştiu prea bine cât poţi lua pe dividende şi pe vase. Magnús zice că am putea trăi liniştiţi numai din dobândă. Şi noi, şi Markús.

A mai luat o înghiţitură mare de vin.

— Să dea Dumnezeu să vindem odată şi dividendele, şi compania!

Thóra nu înţelegea despre care Magnús vorbea femeia, dar în mod clar nu putea fi vorba de tatăl lui Markús şi al lui Leifur. Însă acel Magnús conta mai puţin pentru Thóra, care şi-a dat seama care era mărul discordiei din cuplu. María voia ca bărbatul ei să vândă compania şi să se mute amândoi în Reykjavík. Da, acolo unde se afla bulevardul Laugavegur, cu magazine în care puteai

cheltui o avere. María s-ar fi încadrat perfect într-un apartament luxos şi îngrozitor de scump din 101 Reykjavík, cartierul central, de la fereastra căruia ar fi privit golful albastru de după o lalea aşezată elegant în vază, în timp ce şi-ar fi savurat cafeaua cu lapte. Leifur, în schimb, ar fi fost la fel de bine-venit în acel decor minimalist ca o pătură făcută din cârpe. Neîndoielnic, el îşi dorea să păstreze compania şi să rămână în Insule, unde putea să lucreze în continuare în industria pescuitului. Poate că avea şi o obligaţie morală în sensul ăsta; dacă era să vândă dividendele şi compania, la ce-ar mai fi stat în Insulele Westmann? Trebuie să fi fost într-o poziţie dificilă, fiind responsabil pentru slujbele atâtor muncitori într-o comunitate mică precum aceea. Cu toate că, din două vizite scurte făcute în zonă, Thóra nu putuse afla prea multe despre comunitatea din Insule, simţea că aceasta oglindea anumite caracteristici ale întregii ţări, aşa cum fusese ea în trecutul apropiat. Islanda înainte de era capitalismului. Islanda în vremea când oamenii erau aproape egali din punct de vedere financiar şi când cei mai bogaţi dintre ei erau farmaciştii. Casa Maríei şi a lui Leifur nu se deosebea deloc de celelalte case din vecinătate: era mare şi bine întreţinută, dar departe de a fi luxoasă. Probabil că era ciudat să aibă atâţia bani şi să nu-i cheltuiască pe nimic, mai ales pentru María, care, în mod evident, aprecia lucrurile mai rafinate. Thóra s-a gândit că era mai bine să schimbe subiectul.

— Părinţii dumneavoastră încă mai locuiesc aici? l-a întrebat ea pe Leifur, luând încă o gură din ou.

I se părea interminabil şi se gândea că numai struţul mai face ouă de asemenea dimensiuni.

— Da, a zis Leifur. Stau pe strada asta, la câteva case mai încolo, dar nu ştim cât o să mai fie aşa. Tata a devenit foarte problematic şi mama este aşa de bătrână şi de obosită, că de-abia se mai poate descurca cu el. María o tot ajută, dar de-acum are deja nevoie de asistenţă de specialitate şi ne e greu să găsim pe cineva în Insule care să aibă grijă de el.

Pentru efortul ei, María a crescut pe neaşteptate în ochii Thórei. S-a uitat la ea şi s-a gândit că, în ciuda atitudinii ei reci, femeia avea, cu siguranţă, un suflet bun. Nu-i era greu să se pună în locul ei, o cloşcă fără pui, care nu avea nimic de făcut, în timp ce bărbatul ei muncea de se spetea. Pentru că femeia era din Reykjavík, probabil că apropiaţii ei se aflau acolo; vechile prietene veneau rar pe la ea, ca să bea o cafea împreună.

— Aveţi copii, nu-i aşa? a întrebat Thóra, uitându-se spre María. Stau şi ei aici?

— Nu, a răspuns femeia, cu amărăciune în glas.

Apoi a adăugat numaidecât:

— Nu, adică nu stau aici, dar da, avem copii. Doi, Magnús şi Margrét.

Femeia s-a îndreptat mai bine de spate.

— Margrét e în străinătate, studiază medicina. Iar Magnús e administrator, la fel ca tatăl lui. Lucrează pentru o bancă mare şi, de curând, l-au făcut director al departamentului de imobiliare.

S-a uitat la soţul ei.

— Aşa că e o tâmpenie să-ţi închipui că va prelua vreunul dintre ei afacerea. Magnús câştigă deja de două ori mai bine ca taică-său.

— Ei, nu-i aşa de simplu, i-a zis Leifur nevesti-sii. Ştii şi tu prea bine!

S-a întors spre Thóra.

— Deşi copiii noştri au ales să facă altceva în viaţă, nu ştii niciodată când se pot răzgândi. În plus, lui Hjalti, fiul lui Markús, îi plac foarte mult marea şi compania. Vine aici aproape în fiecare vară şi deseori iarna, în week-enduri. L-ar dezamăgi foarte tare dacă afacerea ar încăpea pe mâini străine.

Se părea că discuţia se îndrepta din nou spre problemele nerezolvate ale cuplului.

Thóra a auzit-o pe Bella oftând încet. Probabil că era sătulă de conversaţia lor; ori, la fel de bine, de oul care încă se afla pe farfuria ei, pe jumătate neatins.

— Vă mai amintiţi ceva din timpul erupţiei? l-a întrebat Thóra pe Leifur, într-o încercare disperată de a detensiona situaţia.

— Cum să nu, dragă, a răspuns Leifur, dând la o parte farfuria din faţa lui. Lucrurile astea nu se uită.

— Aţi luat acelaşi vas ca Markús spre Reykjavík? a întrebat Thóra. Încerc să dau de cineva care ar putea confirma că Markús şi Alda au vorbit unul cu altul în timpul călătoriei.

— Da, am fost şi eu la bord, a răspuns Leifur, cu un aer gânditor. Însă nu-mi amintesc s-o fi văzut neapărat pe Alda, dar asta nu înseamnă că n-a fost pe vas. Alda era de aceeaşi vârstă cu Markús, cu doi ani mai mică decât mine. La vârsta aia, nu eram prea atent la copii.

A luat o gură de vin.

— Oricum, sunt sigur că, dacă Alda chiar era pe vas, Markús nu putea fi prea departe de ea.

A pus paharul jos.

— Nu cred c-a trecut vreodată peste slăbiciunea asta a lui pentru ea, nici măcar după ce a crescut de-a binelea.

— Aşa mi se pare şi mie, a zis Thóra, pe măsură ce se străduia să îndese oul în coajă, ca să pară că-l terminase.

A lăsat lingura jos din mână şi s-a şters la gură cu un şervet, ca să fie şi mai convingătoare.

— Credeţi că există cineva care şi-ar putea aminti că au avut o conversaţie pe vas? De pildă, mama dumneavoastră?

Leifur a scuturat din cap.

— În niciun caz. Are rău de mare, aşa că n-a fost în stare de nimic. Cred că nici măcar pe Markús nu l-a văzut.

A rotit paharul pe masă.

— Numai puţin, să mă mai gândesc… Poate-mi aduc aminte cine a mai fost pe vas. Probabil că au fost mulţi dintre prietenii din copilărie ai lui Markús; ei ar fi putut observa ceva; toţi băieţii din clasă erau îndrăgostiţi de Alda, aşa că poate-şi amintesc.

Thóra a băgat mâna în geanta care atârna pe spătarul scaunului şi a scos o copie a raportului pe care-l găsise Bella în arhivă.

— Asta e o listă cu oamenii care s-au îmbarcat pe acelaşi vas. Poate recunoaşteţi pe cineva.

I-a întins-o lui Leifur.

Bărbatul a cercetat lista care era scrisă de mână şi avea patru pagini în total. Dintr-odată, s-a luminat la faţă.

— Jóhanna, sora mai mică a Aldei. Încă locuieşte în Insule şi lucrează la banca la care merg eu de obicei. Poate ştie ceva, deşi nu ştiu dacă-şi mai aduce aminte de evacuare. Dacă vreţi, pot să vorbesc mâine cu ea.

Thóra i-a mulţumit. A văzut că Bella renunţase să mai mănânce oul, acoperindu-l cu un şervet printr-un gest mult prea elegant.

— Mulţumesc, a zis ea cu glas domol, dând farfuria uşor la o parte. Ceva special, într-adevăr, a adăugat, fără să ridice privirea cu care fixa faţa de masă.

María le-a zâmbit amândurora, dar cu răceală. S-a ridicat şi s-a apucat să strângă masa. Apoi, cu braţele pline, s-a dus în bucătărie, de unde ceilalţi o auzeau pregătind felul principal. Thóra şi-a încrucişat degetele, în speranţa că nu avea să le mai aducă niciun preparat special, deşi se temea foarte tare că femeia o să-şi facă apariţia ţinând în mână un platou cu stele de mare prăjite.

— V-a contactat poliţia pentru declaraţii? l-a întrebat Thóra pe Leifur, uitând de grija meniului. Sau poate pe părinţii dumneavoastră?

— A sunat cineva deunăzi din Reykjavík şi le-am spus că nu ştiu nimic, a răspuns el. Mă îndoiesc că vor renunţa aşa de uşor, pentru că bărbatul cu care am vorbit mi-a pus o grămadă de întrebări despre planurile mele viitoare de călătorie şi despre mama şi tata. Mi-a zis şi că o să mă mai contacteze — asta însemnând că vom fi citaţi. I-am explicat că tata nu poate fi interogat, spunându-i ce boală are. Dacă-mi amintesc bine, asta a fost vineri, iar de atunci nu m-a mai căutat nimeni.

Leifur a ridicat din umeri, aproape indiferent, cu toate că Thóra nu şi-a dat seama prea bine dacă nepăsarea lui era sinceră.

— Când o să vină, o să vină. N-avem nimic de ascuns!

— Nu trebuie să vă faceţi griji, l-a asigurat Thóra. Dar cum credeţi că au ajuns cadavrele în pivniţă? Bănuiesc că v-aţi gândit la asta.

Leifur a făcut un gest indiferent.

— Normal că m-am gândit, a răspuns. Aş vrea să pot spune că am găsit şi o explicaţie pentru asta. Habar n-am

cine au fost oamenii ăia şi cum au ajuns tocmai în pivniţa noastră, din atâtea locuri câte sunt. Dar sunt destul de sigur că au fost străini. E imposibil să nu-şi fi dat nimeni seama că au dispărut patru islandezi în timpul erupţiei.

— Păi, şi s-au perindat străini pe-aici în perioada aia? a întrebat Thóra. În „perioada aia", adică în timpul şi înainte de începerea erupţiei.

— Hm, a zis el, cugetând. Înaintea erupţiei s-au perindat mereu străini prin zonă, deşi mai puţini decât acum. Cei mai mulţi erau marinari şi oameni care lucrau în industria pescuitului, iar nu turişti, cum sunt azi.

I-a zâmbit Thórei formal.

— Recunosc că nu ştiu dacă a fost vreun străin pe aici exact în timpul erupţiei. Bănuiesc că or fi fost câţiva care au ajutat la operaţiunile de salvare. Poate soldaţi de la bază.

Thóra, care nu se gândise la aşa ceva, şi-a propus să se intereseze dacă dispăruse cineva în perioada aceea de la Aeroportul Keflavík al Marinei Militare. A sperat că informaţiile nu dispăruseră odată cu decolarea celor de la Forţele Armate.

— Credeţi că aş putea vorbi cu tatăl dumneavoastră? a întrebat ea, cu prudenţă. Poate că-şi mai aminteşte ceva de atunci, chiar dacă nu mai ştie multe lucruri din trecutul lui.

Leifur părea foarte trist.

— Mă tem că e inutil. Taică-meu mai are şi zile bune, dar nu mai e capabil de multă vreme să poarte o conversaţie decentă. De vorbit, vorbeşte, dar ceea ce spune nu are, de obicei, niciun sens, e fără noimă. Mama însă e ageră la minte.

S-a apropiat de Thóra şi a privit-o.

— Dar ce vreţi să insinuaţi? Credeţi că taică-meu are vreo legătură cu asta?

Spre uşurarea Thórei, Leifur nu părea nervos, ci doar curios.

— Nu, nu neapărat. Mă gândeam că poate-mi va spune câte ceva despre oamenii care au trecut pragul casei lui sau că, cine ştie, o să-mi dea un indiciu referitor la identitatea cadavrelor, a zis ea. Bănuiesc că şi-a supravegheat casa îndeaproape. Cu siguranţă că ceilalţi oameni care s-au ocupat cu operaţiunile de salvare au fost mai puţin interesaţi de asta.

— Aveţi dreptate, a zis Leifur. Dar el nu vă poate ajuta. Din păcate. Iar mama n-a fost aici când s-au desfăşurat operaţiunile. Însă poate că ea ştie ceva despre vreun străin care a fost prin zonă înainte de erupţie.

A clătinat din cap.

— Nu ştiu dacă e în măsură să vă spună şi alte lucruri. Cine ştie? Poate că nici măcar nu-şi mai aminteşte ce-a fost atunci. A trecut atâta vreme… Până şi eu îmi amintesc numai frânturi.

În cameră a pătruns un miros subtil de fum, iar Bella s-a foit în scaun.

— Se fumează aici? a întrebat ea, plină de speranţă.

— María fumează în bucătărie, a răspuns bărbatul, făcându-i un semn Bellei către uşă. Vă rog! O să fie încântată de companie.

Bella n-a aşteptat să i se spună de două ori.

— N-aţi cunoscut-o deloc pe Alda? a întrebat Thóra, după ce a plecat Bella. Se pare că joacă un rol esenţial în toată treaba asta, dacă povestea fratelui dumneavoastră, cum că ea i-a dat capul retezat, rămâne în picioare. Eu cred

că cele trei cadavre şi capul retezat au legătură între ele. Altfel, ar fi o coincidenţă prea mare.

— Sunt de acord cu dumneavoastră în privinţa asta, a răspuns Leifur. Din păcate, n-am cunoscut-o prea bine pe Alda. Sigur, ştiam cine era; ba mai mult, părinţii noştri ţineau legătura destul de mult pe atunci; dar, aşa cum v-am zis, Alda era mai tânără ca mine, aşa că nu mă interesa prea mult. După ce-am plecat pe insula principală, părinţii noştri au cam pierdut legătura. Părinţii ei s-au mutat în fiordurile de vest, dacă-mi amintesc bine, iar tata a rămas în sud, ocupat cu pescuitul lui.

— Dar mama ei nu locuieşte aici, în Insule? a întrebat Thóra. Aşa am înţeles de la Kjartan, când ne-am văzut la biroul administraţiei portuare. Tot el mi-a zis şi că tatăl Aldei a murit de curând.

Apoi a adăugat, în chip de explicaţie:

— M-am întâlnit ieri cu Kjartan, la recomandarea lui Markús.

Leifur a dat din cap.

— Cum v-am spus, ştiu că Jóhanna, sora Aldei, încă locuieşte în zonă, dar de mama ei nu sunt sigur. Ca să fiu cinstit, nu prea mă aveam bine cu vechii prieteni ai tatălui meu. Cu atât mai puţin după ce am trecut la conducerea companiei.

— Cum aşa? a reacţionat Thóra. Ce s-a întâmplat?

Leifur a dat ochii peste cap, exasperat.

— Tata a fost dintotdeauna prea bun cu ei. Simţea că le era dator cu ceva, mai ales lui Geiri, tatăl Aldei, deşi toate negocierile au fost făcute cu cărţile pe faţă.

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic, a zis ea. Despre ce negocieri vorbiţi?

— Vorbesc de cumpărarea primului vas, a răspuns Leifur. Taică-meu şi Geiri, tatăl Aldei, l-au luat împreună. Aşa a funcţionat compania la început, au fost coproprietari.

A făcut un semn către un tablou agăţat pe perete în spatele Thórei.

— Ăsta-i vasul, *Strokkur VE,* un trauler cu un motor de o sută de tone. Tabloul a fost în biroul tatălui meu. L-am luat de acolo când am preluat afacerea, pentru că mi se părea că amintea prea mult de taică-meu. Şi voiam ca lumea să înţeleagă că trecuse un nou căpitan la cârmă. Nu e vorba că nu voiam să mai dau cu ochii de tablou, doar că nu-mi doream să-l mai văd la muncă.

Leifur a zâmbit.

— Azi, vasul ăsta nu mai pare aşa de mare, dar, la vremea lui, oamenii îl priveau cu admiraţie.

Pe chipul lui a apărut o expresie curios de mândră şi de afectuoasă, cu toate că tabloul nu era tocmai o capodoperă.

— Nava a stat în proprietatea lor cam un an, până la erupţie, iar după aceea taică-meu nu s-a mai înţeles deloc cu Geiri. El a vrut să vadă de companie şi după erupţie, însă Geiri a renunţat pur şi simplu, acceptând ca taică-meu să cumpere partea lui.

— Am văzut o ştire veche din vremea aia, despre un trauler care a fost scufundat pentru ca proprietarul să ia bani de pe asigurare, a zis Thóra. Din câte-mi dau seama, nu le-a mers chiar bine oamenilor care lucrau în domeniul ăsta.

— Aşa e, a zis Leifur. A fost foarte greu o vreme. Din fericire, noi n-a trebuit să recurgem niciodată la soluţii atât de disperate, dar am fost la un pas de asta când lucrurile mergeau cum nu se putea mai rău.

— Înainte să înceapă afacerea asta, tatăl dumneavoastră era înstărit? a întrebat Thóra, luându-şi ochii de la tablou şi întorcându-se spre Leifur. Nu ştiu nimic despre vase, dar bănuiesc că valorează ceva.

Leifur a zâmbit.

— Nu, nu era înstărit deloc. A investit până şi ultimul bănuţ ca să reuşească să acopere jumătate din preţul vasului, şi tot nu i-au ajuns. El şi Geiri au făcut un împrumut mare pentru achiziţia asta, ipotecând tot ce aveau. Sigur, şi vasul a avut o ipotecă mare. De asta taică-meu i-a dat lui Geiri înapoi numai suma cu care a contribuit iniţial. Însă, în primii ani, nu se întrevedea că afacerea avea să aducă vreun profit în viitorul apropiat şi nu ştia nimeni dacă treaba va mai merge şi după erupţie. O parte din garanţie s-a dus pe apa sâmbetei odată cu casa noastră, iar asta a complicat destul de mult problemele financiare ale familiei mele.

Leifur a luat o gură de vin.

— Dar taică-meu nu s-a dat bătut nici măcar când lucrurile au mers îngrozitor; din contră, a fost şi mai perseverent. A reuşit să păstreze şi vasul şi a întors lucrurile în avantajul lui cumpărând aproape pe nimic singura instalaţie de prelucrare de aici, din port, iar asta în timpul erupţiei. Fusese abandonată de foştii proprietari, iar el şi-a încercat norocul şi a pus-o din nou pe roate chiar înainte de sfârşitul erupţiei. Când a încheiat afacerea asta, nimeni nu credea c-o să reuşească, pentru că pe atunci oamenii erau convinşi că toate proprietăţile din Insulele Westmann aveau să-şi piardă valoarea.

— Şi cum a reuşit tatăl dumneavoastră să-şi plătească datoriile? a întrebat Thóra. A mers pescuitul, în ciuda dezastrului?

— Flota din Insulele Westmann a înregistrat o captură record în iarna aia. Taică-meu a prins mai mult peşte ca niciodată, dar n-a adus captura în Insule, pe uscat, decât după ce-a cumpărat instalaţia. Taică-meu a muncit de s-a spetit, dar a fost şi norocos. Capturile bune şi inflaţia, care au acoperit împrumutul în timp, l-au ajutat să-şi propulseze afacerea. După ce a început cu dreptul operaţiunile de procesare, a reuşit, încet şi sigur, să-şi facă propria flotă, iar în timp şi-a mai luat un trauler, apoi încă unul şi tot aşa. Tot în timpul erupţiei a pus şi bazele companiei, aşa cum există ea azi. Când totul părea fără speranţă, îndrăzneala l-a ajutat să devină bogat, în timp ce partenerul lui, care n-a avut curaj în vremurile grele, s-a lăsat păgubaş, neavând cu ce să se mândrească.

— Am văzut o fotografie cu tatăl dumneavoastră, cu Geiri şi cu alţi câţiva oameni, în biroul lui Kjartan, a zis Thóra. Unul dintre ei era Gudni Leifsson, inspectorul poliţiei, care, din câte am auzit, se număra printre prietenii tatălui dumneavoastră. Am înţeles că au încetat să mai fie prieteni la un moment dat.

Leifur a dat din cap.

— Nu, taică-meu şi Gudni au fost prieteni întotdeauna. Dar Kjartan s-a simţit ofensat când a fost asociat cu un caz de contrabandă de lichior. Se aştepta ca Gudni să închidă ochii cu privire la rolul lui în toată treaba asta, întrucât erau prieteni. Din fericire, tata n-a avut nicio legătură cu asta. Nu ştiu de ce se mai poticneşte Kjartan de chestia asta, că, oricum, cazul a fost respins, iar el n-a avut niciodată de suferit de pe urma lui.

Leifur şi-a dres glasul, făcându-şi de lucru cu un nasture de la cămaşă. Thóra avea impresia că-i ascundea

ceva, însă nu credea neapărat că o minţea. El a privit-o întrebător.

— Gudni face cumva pe nebunul?

— Nu, a zis Thóra, cu jumătate de gură. Cel puţin, până acum. Şi sper să nu aibă ocazia, până la terminarea investigaţiei.

Leifur şi-a încleştat mandibula şi a dat să spună ceva, dar chiar atunci s-au întors María şi Bella, mirosind a fum de ţigară, iar el s-a oprit. Spre uşurarea Thórei, felul principal a constat în pulpă de miel. Era sigură că Leifur nu-i spusese tot ce era de spus. Cei care nu sunt obişnuiţi să ascundă adevărul se dau întotdeauna singuri de gol.

Capitolul 12

Marţi, 17 iulie 2007

Thóra a pus mobilul pe masă şi a oftat.

— Nu răspunde nimeni, i-a zis ea Bellei, cu regret. Ăsta a fost ultimul!

Se aflau în holul hotelului, unde Thóra intrase pe internet ca să caute numerele de telefon ale femeilor care, potrivit lui Markús, ar fi putut să fie prietene cu Alda în tinereţe. Thóra îl sunase la scurt timp după ce se trezise, ca să-i spună că nu reuşea deloc să dea peste cineva care i-ar fi putut confirma povestea legată de cutie. Markús îi spusese nişte prenume şi, judecând după lista pe care Thóra o mâzgălise în grabă, Alda fusese destul de populară. Din păcate, Markús nu reuşise să-şi amintească şi numele femeilor, aşa că, după multe cercetări, Thóra s-a ales numai cu o listă cu cinci opţiuni. Trei persoane îi răspunseseră la telefon, spunându-i toate aceleaşi lucruri — că pe vremuri fuseseră prietene foarte bune cu Alda, dar că pierduseră legătura între timp, pentru că Alda, spre deosebire de ele, se mutase în fiordurile de vest după erupţie şi se întorsese abia după un an în Insule, la părinţii ei.

Din spusele femeilor, majoritatea refugiaţilor se mutaseră în Reykjavík şi în împrejurimi, dar, din cine ştie ce motiv, familia Aldei ajunsese undeva la ţară. Nu ştiau dacă asta se datora rudelor sau serviciului, întrucât nu mai vorbiseră deloc cu Alda, deşi toate încercaseră să dea de ea. Alda nu făcuse parte din „clasa erupţiei" care se formase în cadrul Şcolii Bústadur pentru adolescenţii veniţi din Insule; iar în vara de după erupţie nu mersese nici în excursia în Norvegia, unde fuseseră invitaţi toţi copiii din Insulele Westmann care aveau între şase şi şaisprezece ani. Uneia dintre femei i se părea ciudat acel lucru; îi spusese Thórei că Alda îi mărturisise adesea că-şi dorea mult să călătorească peste hotare. Niciuna dintre ele nu-şi amintea ca Alda să le fi încredinţat vreun secret chiar înainte de erupţie, la fel cum niciuna nu se îmbarcase pe acelaşi vas cu Alda în noaptea evacuării. Aşa că nu puteau depune mărturie pentru nicio conversaţie dintre Alda şi Markús, deşi toate îşi aminteau perfect şi de Markús, şi de faptul că fusese îndrăgostit lulea de ea. Singurul lucru care a ieşit la iveală în timpul acelor conversaţii a fost că una dintre femei a spus că fusese şocată că Alda nu se întorsese la părinţii ei în Insule, alegând, în schimb, să se mute în Reykjavík şi să meargă acolo la colegiu, sub aripa protectoare a rudelor tatălui ei. Femeia a zis că e posibil ca Alda să nu mai fi pus vreodată piciorul în Insule după erupţie.

Thóra a închis telefonul şi l-a băgat în geantă.

— Dacă e adevărat că Alda nu s-a mai întors aici, e destul de clar că s-a întâmplat ceva, a zis ea.

— Adică ce? a întrebat Bella, indiferentă. Ce ţi se mai poate întâmpla ca să ajungi să cari după tine o cutie cu un cap?

— Bună întrebare, a spus Thóra.

Bella făcuse o remarcă bună. Ce evenimente se petrecuseră, de reuşise o adolescentă să intre în posesia unui cap de om?

— Oricum, eu tot nu pot să cred că, la vârsta ei, a fost capabilă să omoare pe cineva.

— De ce? a zis Bella. Eu, la vârsta ei, eram mai capabilă *ca oricând* să omor pe cineva.

S-a uitat fix la Thóra.

— Ba cred c-aş fi putut s-o fac chiar fără să stau prea mult pe gânduri.

Thóra a zâmbit reţinut.

— Puţin probabil, s-a rezumat ea să spună, cu toate că, în sinea ei, o vedea în stare.

Bella era capabilă de aşa ceva chiar şi acum, dar atunci! Thóra şi-a întrerupt gândurile, pentru că cineva o bătea pe umăr. În spatele ei se afla o femeie de vreo patruzeci de ani. Era îmbrăcată într-un costum albastru, cu pantaloni, iar pe reverul hainei se afla o etichetă cu numele ei: *Jóhanna Thorgeirsdóttir.* Pesemne că era sora Aldei. În mod sigur, Leifur se ţinuse de promisiunea făcută cu o seară înainte.

— Bună ziua, sunteţi Thóra Gudmundsdóttir? a zis femeia, cu glas domol.

Avea ochii roşii şi era trasă la faţă.

— Aşa mi-a spus femeia de la recepţie.

Thóra s-a ridicat şi a dat călduros mâna cu femeia, dar, când s-a uitat mai bine la ea, şi-a dat seama că nu avea deloc o privire prietenoasă.

— Da, eu sunt. Bună ziua. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi sora Aldei.

A strâns mâna femeii.

— Condoleanţe pentru pierderea surorii dumneavoastră.

Apoi i-a eliberat mâna, pentru că femeia o ţinea fără vlagă.

— Nu mă aşteptam să veniţi, sper că Leifur nu v-a presat prea mult cu asta.

Femeia s-a întunecat la faţă, încruntându-se şi mai mult.

— Leifur n-a vorbit cu mine. A vorbit cu directorul filialei, care m-a trimis aici. Sunt prieteni buni, iar prietenii buni îşi fac favoruri unii altora. Din câte am auzit eu, e bine să te porţi cu mănuşi cu el.

Thóra era nervoasă pe Leifur, dar n-a zis nimic. Din spusele lui, înţelesese că o cunoştea personal pe sora Aldei şi că va lua el însuşi legătura cu ea. Nu se aşteptase ca o femeie a cărei soră decedase recent să fie trimisă la ea asemenea unui băiat care livra pizza.

— Îmi pare foarte rău, a fost tot ce-a putut să zică Thóra, potolindu-şi furia.

Apoi a făcut o pauză. Femeia chinuită din faţa ei merita să fie tratată cum se cuvine.

— Nu e nevoie să vorbim chiar acum, dacă nu vreţi. Ştiu că treceţi printr-o perioadă grea şi nu vreau să profit de pe urma insensibilităţii lui Leifur sau a bărbatului pentru care lucraţi. Nu i-am rugat eu să facă asta!

Femeia a privit-o şi a zis:

— De fapt, directorul filialei e o femeie.

S-a uitat în jur.

— Şi, ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să stau jos câteva clipe. Doi din cei patru funcţionari au sunat de dimineaţă să anunţe că se simt rău. Dar, conform normelor de muncă ale băncii, trebuie să fie mereu doi casieri la ghişee. Eu sunt unul dintre ei, pentru asta am venit azi la muncă.

A făcut un semn înspre canapeaua din faţa biroului de recepţie.

— Să ne aşezăm acolo. Directoarea mea n-are decât să se descurce singură: ori îmi ţine ea locul, ori o pune pe femeia de serviciu la ghişeu.

Thóra i-a zâmbit aprobator surorii Aldei.

— Bună idee, a zis ea. Dar n-aţi vrea, mai degrabă, să mergem în cafenea? E mai linişte şi putem să bem şi-o cafea.

S-a descotorosit de Bella, iar apoi s-au aşezat amândouă la o masă de lemn, în cel mai retras colţ al localului, ca să bea o cafea.

— În primul rând, vreau să vă previn că încă nu mi-am revenit după vestea cu Alda, a zis Jóhanna, în timp ce s-a aşezat. Deşi era o diferenţă de opt ani între noi, am fost prietene foarte bune. Nu vorbeam zilnic, dar tot am fost apropiate.

A sorbit din cafea, a pus ceaşca la loc pe farfurioară cu stângăcie, potrivind-o la loc cu atenţie.

— Nu cred că s-a sinucis. N-ar fi făcut aşa ceva! Ori a fost un accident, ori altceva mai grav.

Şi-a ridicat privirea spre Thóra.

— Bănuiesc că toată lumea care a avut o rudă care s-a sinucis gândeşte aşa, dar Alda era diferită. Nu era genul de om care să-şi pună capăt zilelor.

Thóra şi-a dat seama că femeia nu ştia care era scopul întrevederii lor.

— Eu am ţinut să ne vedem nu ca să discutăm despre moartea tragică a Aldei.

A tras aer adânc în piept.

— Din păcate, nu ştiu cum s-a întâmplat, aşa că nu pot comenta pe marginea subiectului. Lucrez pentru Markús,

fratele mai tânăr al lui Leifur. S-ar putea spune că e într-o situaţie foarte delicată, pentru că în pivniţa casei în care a copilărit au fost descoperite trei cadavre. În timpul investigaţiei, a fost pomenit numele Aldei şi mă gândeam că poate ştiţi ceva care l-ar putea ajuta pe Markús ori că poate-mi indicaţi pe cineva care poate face asta.

Thóra s-a oprit, aşteptând să vadă reacţia femeii. N-ar fi surprins-o deloc să spună, dintr-odată, „mi-a părut bine“, apoi să-şi ia la revedere.

Jóhanna s-a uitat la Thóra, aparent destul de surprinsă.

— Da, am citit prin ziare şi i-am auzit şi pe oameni vorbind despre cadavrele astea. Aşa cum era de aşteptat, toată lumea discută despre ele.

Apoi a continuat, uşor stânjenită:

— Am auzit spunându-se că Markús e implicat, dar am crezut că e doar o bârfă, de vreme ce numele lui n-a apărut în ziare. N-am auzit niciodată să fi menţionat cineva numele Aldei, am auzit numai că e vorba de nişte britanici care, probabil, au fost omorâţi înaintea erupţiei.

— Britanici? a zis Thóra, mirându-se. Ştiţi cumva cine a lansat zvonul ăsta?

Oare era posibil ca ipoteza ei despre Războiul Codului să fi fost corectă?

— Sincer, nu ştiu, nu m-a interesat asta, a răspuns femeia. Am avut şi-aşa destule pe cap. Dar parcă-mi amintesc că la autopsie s-a descoperit totul.

Thóra şi-a îndreptat spatele în scaun. Cum de era posibil ca majoritatea locuitorilor din oraş să fi fost la curent cu desfăşurarea investigaţiei înainte ca persoanele implicate în caz să afle informaţiile respective? A încercat să pară indiferentă, dar ardea de nerăbdare să pornească

în trombă spre comisariatul poliţiei şi să-l ia la întrebări pe inspectorul Leifsson.

— Nu ştiu nimic despre asta, aşa că habar n-am dacă e adevărat, a zis ea. Fie că e sau nu aşa, poliţia e cea care se ocupă de caz, iar investigaţia e încă la început. Prin urmare, eu sunt la curent numai cu informaţiile legate de clientul meu, iar pentru el, moartea Aldei a fost o lovitură grea. Numai ea ştia anumite lucruri care-ar fi putut menţine investigaţia pe linia de plutire şi care-ar fi probat nevinovăţia lui Markús.

Jóhanna s-a îndreptat şi ea în scaun, respirând repede, cu pupilele dilatate.

— Credeţi c-a omorât-o cineva ca să-i închidă gura? a întrebat ea, pe nerăsuflate. Asta trebuie să fie explicaţia.

A dus o mână la bărbie.

— Oare cel care i-a omorât pe oamenii din pivniţă a omorât-o şi pe Alda?

— Să nu ne pripim cu presupunerile, a zis Thóra, pe un ton calm. Aşa cum am zis, nu ştiu ce legătură e între moartea Aldei şi cazul ăsta, dacă o fi vreuna. Exact asta încerc şi eu să aflu.

N-a vrut să-i spună că respectivul caz ar fi putut explica sinuciderea Aldei — dacă, într-adevăr, se sinucisese. Se mai întâmplaseră lucruri de genul ăsta, când cineva care nu fusese în stare să-şi accepte greşelile alesese calea necunoscutului.

— Există multe şanse să fie o legătură între ele. Oricum, coincidenţa e foarte mare.

— Ce vreţi să aflaţi de la mine? a întrebat Jóhanna, cu hotărâre în glas. Dacă pot, o să vă ajut.

Thóra era din ce în ce mai furioasă pe Leifur. Dacă el s-ar fi comportat aşa cum se cuvenea, ea ar fi fost mai

bine pregătită. A rostit prima întrebare care i-a trecut prin minte:

— Ştiu că, în noaptea în care a izbucnit erupţia, aţi plecat împreună cu mama şi cu sora dumneavoastră spre insula principală. Vă amintiţi să-i fi văzut pe Alda şi pe Markús vorbind unul cu altul la bordul vasului?

Jóhanna a făcut ochii mari.

— Ce ciudat! Îmi amintesc de călătoria aia ca şi cum ar fi fost ieri. Aveam numai şapte ani, dar n-o să uit niciodată prin ce-am trecut în noaptea aia. Am crezut că începuse războiul.

— Şi i-aţi văzut cumva, din întâmplare, pe Alda şi pe Markús vorbindu-şi? a întrebat Thóra, răbdătoare.

— Da, cred că i-am văzut, a răspuns Jóhanna. O ţineam pe maică-mea strâns cu o mână şi pe Alda cu cealaltă şi-mi amintesc că n-am vrut să-i dau drumul când a încercat să plece. Sunt destul de sigură că s-a dus la Markús. Au dispărut undeva, dar nu ştiu nici unde şi nici cât au lipsit. Îmi amintesc doar că am plâns tot timpul cât a fost plecată, pentru că eram convinsă că n-o să se mai întoarcă.

— Aţi fi de acord să declaraţi asta la poliţie? a întrebat Thóra, străduindu-se să-şi ascundă încântarea.

Lucrurile mergeau excelent.

— Da, de ce nu? a răspuns Jóhanna. S-ar putea să-şi amintească şi mama de întâmplarea asta, poate chiar mai bine ca mine, pentru că, normal, era mai în vârstă decât mine când s-a întâmplat totul.

Îşi făcea de lucru cu linguriţa în farfurioară.

— Acum, din cauza celor întâmplate cu Alda, nu e în stare să facă faţă unui interogatoriu, dar sper că o să-şi revină. Tata a murit de curând, după o luptă grea cu

cancerul, aşa că mama a avut foarte mult de suferit anul ăsta.

— Am înţeles, a zis Thóra. Am auzit că v-aţi mutat în fiordurile de vest după catastrofă. Cum i-a fost Aldei atunci? Ştiu că eraţi mică, dar vă amintiţi dacă s-a schimbat ceva la ea? Dacă s-a comportat ciudat sau dacă vi s-a părut cumva deprimată?

Jóhanna a dat din cap.

— Nu, nu cred. Alda a plecat la internat imediat după ce ne-am mutat în vest, aşa că nu ne-am văzut prea des. Ca toţi ceilalţi din familie, a fost departe de casă şi fireşte că n-a mai fost chiar în apele ei. Cred că mama ştie mai multe ca mine.

— La ce şcoală a mers? a întrebat Thóra.

Poate că putea să dea peste câteva colege de şcoală de-ale Aldei.

— Dacă nu mă înşel, a învăţat la Colegiul Ísafjördur, a zis Jóhanna.

Thóra s-a străduit să-şi ascundă surprinderea; nu mai înţelegea nimic.

— Dar prietenele ei mi-au spus că a fost la Colegiul Reykjavík. Sau nu?

— Nu, categoric nu, a răspuns Jóhanna. S-a transferat la altă şcoală în toamnă, preferând să stea în Reykjavík, şi nu în vest, de vreme ce plecaserăm cu toţii de acolo şi ne întorseserăm în Insule.

Nu avea noimă. Cum de începuse Alda şcoala în toiul semestrului de iarnă, învăţând într-o clasă mai mare cu un an decât cea în care trebuia să fie? Markús avea aceeaşi vârstă ca Alda şi colegii ei de clasă, iar în anul în care avusese loc erupţia încă nu terminase liceul.

— Alda învăţa bine? a întrebat Thóra.

— Da, foarte bine, a răspuns Jóhanna. A fost mereu extrem de conştiincioasă şi de silitoare. Îi plăcea cu adevărat să înveţe. Spre deosebire de mine.

A zâmbit, dar zâmbetul i-a dispărut repede de pe chip.

— Ce amuzant, a zis ea, cu toate că nu părea deloc amuzată, pe drum încoace m-am tot gândit ce i s-o fi întâmplat Aldei, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că totul ar putea avea legătură cu cadavrele din pivniţă. Eram atât de sigură că e ceva legat de munca ei la urgenţe, că unul dintre violatorii ăia îngrozitori a intrat prin efracţie în casa ei şi a omorât-o.

— Păi, nu există nicio dovadă că s-a întâmplat aşa, a zis Thóra. Adică, poate că moartea Aldei are o oarecare legătură cu cadavrele.

— Da, sunt sigură că aşa e, a spus Jóhanna, cu determinare, punându-şi mâinile pe piept.

Thóra ştia că oamenii îndureraţi de moartea cuiva se agăţau de cele mai slabe speranţe, ajungând la tot felul de teorii şi explicaţii ilogice. Era o modalitate prin care se concentrau asupra altor lucruri şi uitau de durerea şi de vina care i-ar fi putut bântui pentru tot restul vieţii.

— Sunt convinsă că adevărul o să iasă la lumină, a zis Thóra, deşi nu era deloc convinsă de asta. Cât despre violatorii de care aţi amintit — Alda avea des de-a face cu ei? Eu am crezut că se ocupa mai mult de victime, nu de făptaşi.

Markús îi vorbise Thórei despre munca Aldei pentru Unitatea de Intervenţii Rapide şi Asistenţă pentru Victimele Violurilor.

— Acum, că aţi pus problema aşa, presupun că nu prea are sens, a răspuns Jóhanna. Din câte ştiu eu, nu s-a întâlnit niciodată cu ei, dar m-am gândit că vreunul o fi

reuşit să-i afle numele şi să pună la cale un plan răzbunător. Depusese mărturie cel puţin în două cazuri. Se săturase până peste cap de urgenţe, de-aia a şi demisionat pe neaşteptate de la ei, imediat după un eveniment tragic. A intervenit ceva despre care n-a apucat să-mi vorbească. Îşi propusese să se urce în avion şi să vină încoace weekendul viitor, să stăm împreună. Mi-a zis că trebuia să-mi spună ceva şi că era neapărat nevoie să ne vedem faţă în faţă.

— A vrut să vină încoace? a întrebat Thóra. Din discuţiile pe care le-am purtat cu prietenele ei din copilărie, am înţeles că nu s-a mai întors niciodată aici după erupţie.

— Da, aşa e, nu s-a mai întors, a zis Jóhanna, aprobator. Erupţia a afectat-o atât de rău, că n-a mai vrut să revină aici. De asemenea, a fost ocupată cu şcoala şi a lucrat în fiecare vară. Nu ştiu dacă a luat decizia asta în mod conştient sau dacă aşa a fost să fie. Poate că voia să rupă legăturile cu toţi cei din Insulele Westmann, deşi mie nu mi-a zis niciodată nimic despre asta. Partea tragică a fost că, după catastrofă, copiii din Insule au refuzat să mai spună de unde proveneau. Eram dispreţuiţi de ceilalţi, ne făceau să ne simţim ca nişte paraziţi care trăiau pe spinarea întregii ţări. Islandezilor nu prea le pasă de nevoile celorlalţi, nici măcar de cele ale concetăţenilor. Nu sunt foarte miloşi. Poate că Alda a simţit nevoia să păstreze o distanţă faţă de Insule din pricina asta.

Thóra se îndoia că acela era motivul. Mult mai probabil, Alda nu-şi mai dorise să se întoarcă în zonă din cauza motivului care o determinase să-l roage pe Markús să ascundă capul retezat.

— Şi v-a spus cumva despre ce voia să vă vorbească? a întrebat ea.

Jóhanna a dat din cap.

— S-a purtat cam ciudat. Mi-a zis c-ar fi trebuit să-mi spună de mult acel lucru, c-ar fi trebuit să scape de povară.

S-a oprit, gata-gata să izbucnească în plâns.

— De asta nu cred că s-a sinucis; n-ar fi făcut aşa ceva înainte să apuce să-mi spună despre ce era vorba. A insistat atât de mult să ne vedem faţă-n faţă, subliniind întruna că nu putea vorbi despre acel lucru la telefon.

— Când aţi vorbit ultima oară cu ea? a întrebat Thóra.

— Cu o zi înainte să moară, m-a sunat să-mi spună că-şi luase bilet. Părea mai fericită decât când mă sunase mai înainte.

Jóhanna s-a frecat cu mâna la ochiul drept.

— Se purta de parcă ar fi primit o veste bună ori şi-ar fi luat o povară de pe umeri. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Thóra bănuia că Alda se înveselise auzind că Markús o să scoată capul din pivniţă. Iar starea de nervozitate din timpul primei conversaţii cu sora ei fusese, probabil, cauzată de faptul că încă nu ştia nimeni cum vor decurge săpăturile. Auzind că lucrurile or să se rezolve, se înveselise din nou, dar totul durase foarte puţin, pentru că apoi lucrurile au luat cea mai rea întorsătură cu putinţă.

— Să sperăm c-o să iasă totul la lumină, a zis Thóra, pe un ton duios.

— Mi-a zis ceva ce n-am înţeles, a spus apoi Jóhanna, cugetând. M-a întrebat de ce şi-ar face cineva un tatuaj. Era aşa de binedispusă, încât părea că nu voia neapărat să-i răspund la întrebare. Şi a mai zis ceva, tot fără noimă, cum că oamenii trebuie să fie atenţi, să nu-i judece pe ceilalţi şi că ea n-o să mai facă niciodată greşeala asta.

Apoi a zis că-mi va spune mai multe weekendul viitor, dar mi s-a părut că întrebarea despre tatuaj avea cumva legătură cu veselia ei.

— Despre tatuaj? a zis Thóra, încruntându-se. Ce legătură poate să aibă una ca asta cu întreaga situaţie?

Capitolul 13

Marţi, 17 iulie 2007

Thóra era încântată de Bella. Tânăra femeie stătea lângă ea cu mâinile încrucişate la piept şi cu o privire atât de furtunoasă întipărită pe chip, încât până şi inspectorul Leifsson s-a vânzolit pe scaun.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns să aflăm de la oamenii de pe stradă cum decurge investigaţia, a continuat Thóra. Pentru că dumneavoastră sunteţi cel care conduce comisariatul şi pentru că informaţia trebuie să fi plecat iniţial de aici, nu-mi rămâne decât să vă trag la răspundere pentru scurgere de informaţii.

Norul negru de lângă ea a dat din cap, aprobator.

Gudni n-a scos niciun sunet preţ de câteva momente, aşa cum îi stătea în obicei. S-a balansat cu scaunul înainte şi înapoi, iar după aceea s-a aplecat în faţă, punând coatele pe masă:

— De la mine n-a plecat nimic, a zis el, pe un ton calm. În afară de mine, aici mai lucrează şase ofiţeri, ca să nu mai zic de recepţioneră şi de femeia de serviciu. Oricare dintre ei ar fi putut scăpa o vorbă sau două despre asta,

fără să fiu eu musai implicat. Aşa că gândeşte-te mai bine înainte să mă acuzi de scurgere de informaţii.

— Să vă acuz? a pufnit Thóra. Nu vă *acuz* de nimic. Am venit numai să vă cer o copie după raportul autopsiei, care, din câte am înţeles, v-a parvenit. Vreau să văd cu ochii mei ce scrie acolo, şi nu să mă iau după bârfele care circulă printre oameni.

— Am înţeles, a zis Gudni, cu glas domol.

În mod vădit, nu era încântat de noua întorsătură a lucrurilor, dar se străduia să nu arate asta. Thóra a observat că i se contractaseră câţiva muşchi în jurul gurii.

— N-am nimic împotrivă să vedeţi documentele. Crezi că e nevoie să verific, să văd ce scrie *la carte* despre asta?

— Chiar vă rog, a răspuns ea, ştiind că inspectorul habar n-avea unde să caute după legile de reglementare a accesului la dosare într-un caz de crimă.

De fapt, se îndoia că Gudni avea prin birou vreo copie cu reglementările respective. Şi, probabil, nu ştia nici unde anume să le caute pe internet.

— Dar nu văd care-i rostul, a zis Gudni, ridicându-se în picioare.

A luat câteva foi aşezate grămadă într-un colţ, apoi le-a fluturat prin faţa Thórei.

— Sunt sigur c-o să intri în posesia lor în curând, pentru că mă îndoiesc că mai e mult până când o să fie reţinut Markús. Raportul autopsiei îl pune într-o lumină proastă.

— La ce vă referiţi? a întrebat Thóra.

Ardea de nerăbdare să pună mâna pe raportul pe care-l ţinea bărbatul în mână şi să se apuce să-l citească.

— Avem, în sfârşit, dovezi clare cum că e vorba de o crimă. Vasăzică, de acum înainte investigăm o crimă.

Ba mai mult, raportul conţine şi indicaţii despre naţionalitatea bărbaţilor. Probabil că sunt britanici. Poliţia britanică a fost deja contactată, să facă investigaţii cu privire la identitatea victimelor. Aşa că, mai mult ca sigur, cazul va ajunge în toate ziarele britanice, iar apoi îţi garantez că departamentul de poliţie o să se apuce serios de treabă şi o să-l reţină pe Markús, pentru că o să aibă nevoie de nişte răspunsuri. Până acum el e singurul suspect.

Gudni s-a uitat ţintă la Thóra.

— În raportul autopsiei nu scrie nimic de Alda.

— Fireşte, nici nu ne aşteptam la asta, a zis Thóra.

Apoi a scos un oftat adânc. Singurii oameni care ar fi putut să explice situaţia şi să restabilească reputaţia lui Markús erau fie morţi, fie nebuni.

— Nu are nicio importanţă că britanicii ăştia au fost ucişi în timpul Războiului Codului, a zis Gudni. Atât aici, cât şi în Marea Britanie mai sunt câte unii care tot n-au scăpat de ranchiuna provocată de disputa aceea. Presa britanică sigur va bate monedă pe asta.

— Credeţi că bărbaţii ăştia au fost omorâţi pentru peşte? a izbucnit Bella. Pentru *cod?*

Gudni i-a aruncat o privire plină de reproş.

— Tavernele de pe malul oceanului fac bani grei din cod. N-ar trebui să-i subestimaţi importanţa.

Bella era cât pe ce să-şi ia apărarea, aşa că Thóra s-a grăbit să intervină:

— Deci au fost pescari?

— Nu scrie nicăieri asta, dar poţi să citeşti şi tu raportul şi să tragi ce concluzii vrei, a răspuns Gudni. Mai bine mă duc să fac o copie.

A trecut pe lângă ele fără să mai scoată un cuvânt.

Bella i-a aruncat o privire furioasă, apoi s-a apucat să cerceteze micul lui birou.

— Tâmpitu' dracu'! a zis ea, aparent mai mult pentru ea însăşi decât ca s-o audă Thóra.

S-a apropiat de biroul lui Gudni şi s-a uitat la lucrurile aşezate pe el.

— Potoleşte-te, nu-ţi băga nasul pe-acolo! a rostit Thóra printre dinţi, exasperată.

— Nu ne lăsa el singure aici, dacă avea pe birou ceva ce n-ar fi trebuit să vedem, a zis Bella, aplecându-se deasupra mesei de lucru.

A întors cu faţa în sus o foaie de hârtie care se afla pe tăblie.

— Ia mai zi o dată, când a avut loc erupţia? a întrebat ea.

Thóra s-a dat mai aproape.

— În ianuarie 1973. Erupţia a început pe 23, noaptea. De ce?

— Am dat peste un raport vechi, a zis Bella. De pe 20 ianuarie 1973. Nu ţi se pare cam ciudat că are un raport ca ăsta pe birou?

— Ce scrie în el? a întrebat Thóra, nerăbdătoare.

Supraveghea uşa, dar nu se vedea nimeni. Cât dura să fotocopiezi 10 pagini?

— Grăbeşte-te! a zis ea.

— Stai, a zis Bella, ridicând foaia, ca să vadă mai bine. E un raport despre o presupusă luptă sau altercaţie care ar fi avut loc pe chei. Administratorul portului a chemat poliţia, pentru că a descoperit mult sânge pe debarcader duminică dimineaţa, pe 20 ianuarie. Cum nu şi-a putut explica nicicum situaţia, a sunat la poliţie, gândindu-se că poate cineva comisese o crimă. A declarat că portul

rămăsese nesupravegheat de vineri, de la miezul nopţii, până când a intrat el în tură, sâmbătă dimineaţa, la opt.

Bella şi-a plimbat degetul până în josul paginii.

— Ofiţerul de poliţie a examinat dovezile, care erau solide, şi l-a întrebat pe administratorul portului ce vase acostaseră acolo. S-a constatat că, vreme de mai multe zile, nu acostase niciun vas în locul cu pricina. Poliţia a verificat dacă se prezentase vreun om rănit în noaptea aceea la spital, dar nu se dusese nimeni acolo după miezul nopţii, în afară de un cuplu căsătorit, cu un bebeluş bolnav.

Bella s-a uitat la Thóra.

— Oare chestia asta are legătură cu cadavrele? a întrebat ea.

— Habar n-am, a zis Thóra, mai mult în şoaptă. Grăbeşte-te, citeşte mai departe!

S-a uitat rapid cu coada ochiului înspre uşă, dar era linişte.

— Ca urmare a acestui fapt, poliţia a intervievat mai mulţi oameni. Doi martori au declarat că l-au văzut pe Dadi Karlsson învârtindu-se prin zonă dis-de-dimineaţă. Unul dintre ei a afirmat că bărbatul venise în port cu o şalupă, iar celălalt, că-l văzuse în locul plin de sânge. Ofiţerul a vorbit cu Dadi, dar el a negat totul, spunând că nu fusese acolo. A pretins că fusese acasă, dormind, şi a zis că soţia lui îi putea confirma spusele, ceea ce s-a şi întâmplat. Apoi, ofiţerul a cercetat traulerul pe care-l pilota Dadi, dar n-a descoperit nimic suspect acolo. Cazul a fost clasificat drept insolvabil, urmând ca poliţia să investigheze ulterior dacă sângele ar fi putut proveni cumva de la vreun animal sau de la vreo captură ilegală care fusese adusă la ţărm noaptea, pe ascuns.

Bella şi-a luat ochii de pe raport.

— Cum îl cheamă pe ofiţerul care a întocmit raportul? a întrebat Thóra în pripă, făcându-i Bellei un semn cu mâna că nu mai aveau timp.

Se auzea zgomot de paşi înaintând pe coridor.

— Gudni Leifsson, a zis Bella, grăbindu-se să pună hârtiile la loc.

Nici n-a apucat bine să le aşeze la loc pe birou, că Gudni a şi intrat pe uşa aflată în spatele lor.

Thóra s-a întors cu faţa spre el, încercând să-şi ascundă vinovăţia. Nu ştia sigur ce însemna raportul acela, dar, dacă n-avea legătură cu cazul, de ce răsfoia Gudni un document aşa de vechi? De asemenea, avea senzaţia că inspectorul nu făcea o investigaţie obiectivă a cazului, alături de colegii lui din Reykjavík, ci făcea cercetări pe cont propriu. Nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă dacă asta era de bine sau de rău pentru Markús.

— Bun…, a zis ea, îndreptându-se spre Gudni.

Bărbatul i-a întins o copie a raportului cu examenul medical şi s-a uitat suspicios la Bella, care se afla încă foarte aproape de birou.

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat-o el, pe un ton rece.

Bella l-a privit la fel de inexpresiv.

— Nu, de ce întrebaţi?

Căutătura ei cruntă îl provoca s-o acuze de indiscreţie.

Gudni n-a căzut în plasa ei, însă a privit-o pe sub sprâncene preţ de o clipă, înainte să se întoarcă spre Thóra.

— Sunt câteva chestii aici care o să incite presa, dacă şi când va fi făcut public raportul, a zis el. Se referă la cap, iar dovezile sunt incontestabile.

A zâmbit tăios.

— Ceea ce e cam surprinzător pentru un caz despre care n-aş fi crezut că poate deveni mai grav de atât.

— Mi se pare că acest caz ne rezervă încă multe surprize, a zis Thóra, simţind în acelaşi timp că n-ar fi trebuit să spună asta.

Bărbatul din faţa ei avea ceva care-i dădea fiori. Oricum, în timp ce a rostit ultima frază, s-a abţinut să se uite în direcţia hârtiilor de pe biroul lui. Gudni n-avea decât să se întrebe ce o fi vrut să zică.

Thóra a pus hârtiile jos şi s-a apucat să bată darabana cu degetele, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Parcursese trei dintre cele patru secţiuni; fusese întocmit câte-un raport particular pentru fiecare cadavru în parte, precum şi unul pentru cap. Secţiunile pe care le citise se refereau la cele trei cadavre, dintre care două se dovediseră a fi ale unor bărbaţi trecuţi de treizeci de ani şi celălalt, al unui bărbat de vreo cincizeci de ani. Bărbaţii erau caucazieni, iar toate cadavrele se păstraseră bine în timp, mulţumită condiţiilor neobişnuite în care fuseseră depozitate. Aşa cum era de presupus, căldura emanată în timpul erupţiei contribuise foarte mult la conservarea lor, la fel şi lipsa de umiditate din pivniţă, precum şi faptul că emisia densă de gaze toxice distrusese orice insectă de la subsol.

Cu toate că textul era greu de citit, căci unul din doi termeni era medical, deci de nepătruns, din raport reieşea clar că bărbaţii nu muriseră din cauza gazelor toxice. Cu toate că nu exista nicio concluzie cu privire la cauza exactă a morţii, existau sugestii elocvente potrivit cărora cei trei bărbaţi fuseseră agresaţi. Toţi aveau răni pe mâini, care păreau să se fi vindecat cu multă vreme în urmă şi

care, prin urmare, nu aveau nicio legătură cu evenimentele care conduseseră la moartea lor. Păreau să fie nişte cicatrici provocate de zgârieturi adânci, ale căror cauze rămâneau necunoscute, fiind însă puţin probabil să fi fost făcute cu vreo unealtă sau cu vreun cuţit, întrucât aveau o formă neregulată. Se presupunea că doi dintre bărbaţi muriseră în urma unor leziuni craniene, întrucât aveau craniile zdrobite, aparent de unul şi acelaşi obiect teşit şi neidentificat. Nasul unuia dintre ei fusese spart atât de rău, încât cartilajul fusese împins în creier, cu toate că examinatorul n-a putut determina dacă murise din cauza acelei leziuni sau din cauza fracturii craniene. Mai departe, în raport scria că leziunile craniene ale celui de-al treilea bărbat erau minore, el având însă şi spatele rupt, şi trei coaste fracturate care-i perforaseră un plămân. În încheierea raportului scria că ultima leziune cauzase o hemoragie în cavitatea toracică şi intrapulmonară, din cauza căreia omul se înecase, în cele din urmă, cu propriul sânge. Thóra s-a cutremurat, dar, totodată, a înţeles limpede că era imposibil ca o adolescentă să fi putut provoca de una singură atâtea daune unui grup de bărbaţi.

Concluzia examinatorului cu privire la naţionalitatea bărbaţilor se sprijinea pe mai mulţi factori, cu menţiunea că fiecare dintre ei, luat individual, era insuficient pentru a determina originea bărbaţilor, dar că, luaţi laolaltă, aceştia susţineau destul de bine ipoteza că victimele erau de naţionalitate britanică. În raport mai scria şi că persoana sau persoanele care transportaseră cadavrele în pivniţă nu se aşteptaseră ca acestea să fie găsite, de vreme ce nu se străduiseră deloc să îndepărteze hainele victimelor sau orice alt lucru care putea servi la identificarea

lor. Acest fapt s-a dovedit folositor în determinarea naţionalităţii bărbaţilor, pentru că etichetele cu mărcile hainelor şi ale încălţămintei erau încă lizibile pe alocuri, dovedindu-se că aparţineau în special unor companii britanice; bărbatul în vârstă purta nişte haine de firmă, mai scumpe decât ale celorlalţi doi indivizi mai tineri. S-a constatat că materialul din care erau confecţionate plombele celui mai tânăr dintre bărbaţi era cel folosit de dentiştii britanici înainte de 1960; ca urmare a unui traumatism mai vechi, una dintre victime avea o tijă metalică în gleznă, pe care era imprimată marca unui producător britanic. Mai erau luate în calcul şi alte lucruri; cei doi bărbaţi mai tineri aveau amândoi tatuaje cu iniţialele *HMS*[3], — probabil că, un timp, făcuseră parte din marină şi, în amintirea acelui lucru, doriseră să-şi întipărească sigla pe piele. Doi dintre bărbaţi aveau în buzunare nişte bileţele pe care făcuseră nişte socoteli în lire, iar unul avea la el un pachet vechi de ţigări englezeşti.

Thóra s-a întrebat dacă tatuajul despre care-i vorbise Alda surorii ei era similar cu cele menţionate în raport. Ce-i zisese ea, mai exact? „De ce şi-ar face cineva un tatuaj?“ Oare se referise, cumva, la faptul de a intra în serviciul militar? Thóra a dat instinctiv din cap — imposibil să fi fost vorba de asta. Era convinsă că tatuajul nu avea nicio legătură cu cazul, dar a făcut un semn în dreptul menţiunii respective, ca să-i fie mai uşor să-şi amintească de acel detaliu specific, dacă se mai lovea de problema tatuajelor.

Per total, lectura raportului era dezolantă, dar Thóra a fost încântată să afle că, probabil, cadavrele fuseseră

[3] Her Majesty's Service — abreviere folosită pentru navele din flota regală. (n. red.)

duse în pivniţă după ce începuse erupţia. Acest lucru se baza pe descoperirea urmelor de cenuşă de pe spatele gecilor bărbaţilor — cadavrele fuseseră aşezate cu faţa în sus. Stratul fin de cenuşă care pătrunsese în casă prin crăpături şi se depusese pe toate lucrurile din pivniţă n-ar fi avut cum să intre sub cadavre, de vreme ce fuseseră aşezate jos, pe duşumea. În plus, pe hainele bărbaţilor mai existau şi nişte găuri mici, cauzate de arsuri, care indicau fie că victimele fuseseră încă în viaţă şi se plimbaseră de colo-colo în timpul erupţiei, fiind lovite de tăciuni mici scuipaţi de vulcan în perioada aceea, fie că acest lucru se întâmplase în timp ce cadavrele fuseseră cărate în casă. Tăciunii nu avuseseră cum să pătrundă în pivniţă, pentru că cele câteva ferestre ale încăperii fuseseră acoperite cu scânduri bătute în cuie. Însă praful fin de cenuşă putuse să se strecoare înăuntru prin crăpături. Cu alte cuvinte, vii sau morţi, bărbaţii fuseseră în mişcare în timpul erupţiei. Spre marea uşurare a Thórei, asta însemna că Markús n-avusese cum să ducă trupurile neînsufleţite în pivniţă.

Când s-a apucat să citească secţiunea din raport care se referea la cap, Thóra s-a simţit şi mai uşurată. Aceasta începea cu descrierea cutiei în care, aşa cum spusese Markús, se aflase capul şi se încheia cu menţiunea că dovezile indicau că avusese dreptate. Urmele de sânge uscat şi foarte vechi, precum şi alte materii biologice de pe fundul cutiei indicau că înăuntrul ei se aflase un cap. De asemenea, în părul de pe cap nu se găsise nicio urmă de cenuşă, fapt care arăta că stătuse într-un spaţiu închis, ferit fiind de praf, spre deosebire de celelalte lucruri din pivniţă. Şi acest lucru venea în apărarea lui Markús,

iar Thóra s-a oprit puţin din citit, făcând un semn la marginea secţiunii. Din nefericire, analiza amprentelor de pe cutie nu dezvăluia nimic important, cu excepţia faptului că se distingea un singur set de amprente. Amprentele erau recente, iar în raport era specificat că, la data întocmirii lui, nu fuseseră comparate cu amprentele lui Markús, pentru că acestea nu erau încă la dosar. Thóra ştia că Markús o să fie chemat la poliţie, ca să i se ia amprentele, dar nu era îngrijorată, pentru că, dacă se dovedea că amprentele de pe cutie erau ale lui, acest lucru nu putea decât să completeze perfect secvenţialitatea evenimentelor, aşa cum o descrisese el. Acestea erau singurele amprente identificabile: orice alte amprente care existaseră sau nu pe cutie nu fuseseră îndepărtate în mod intenţionat, ci, mai degrabă, dispăruseră din pricina condiţiilor neobişnuite de depozitare şi a perioadei care trecuse până la descoperirea cutiei. Mare ghinion, pentru că dacă s-ar fi descoperit amprentele Aldei pe cutie ar fi fost de mare ajutor. Aceste rezultate nu erau considerate suficiente, prin urmare cutia avea să fie trimisă la un laborator din străinătate, care dispunea de un echipament mai bun pentru efectuarea unei astfel de analize. În acelaşi fel avea să fie făcută şi analiza molarilor din spate ai bărbaţilor. Thóra şi-a notat rapid pe un bileţel să-şi amintească să sune la poliţie şi să ceară să fie luate şi amprentele de pe corpul Aldei, în eventualitatea în care aveau să fie găsite şi alte amprente pe cutie, cu toate că s-a gândit că era imposibil ca poliţia să nu fi luat deja o asemenea măsură.

Şi iată că a ajuns la secţiunea în care se vorbea efectiv despre cap. Thóra încă nu dăduse peste nimic care să

justifice aluziile defăimătoare ale lui Gudni la adresa lui Markús, aşa că s-a încăpăţânat să afle despre ce era vorba. Această diviziune a raportului începea destul de neutru, cu observaţii despre vârsta dentiţiei care sugera că fusese vorba despre un bărbat tânăr, probabil de vreo 20 de ani. Apoi se făcea referire la cauza morţii, care era imposibil de determinat în absenţa corpului. Dovezile arătau că victima fusese decapitată post-mortem. Această concluzie se baza pe faptul că tăieturile de la baza gâtului erau nefiresc de netede, indicând că era probabil ca omul să fi fost deja mort în timpul decapitării. Thóra s-a oprit din citit, întrebându-se dacă asta însemna că un om viu, fie el şi inconştient, s-ar fi zbătut în timp ce i-ar fi tăiat cineva capul. La fel ca mai înainte, a cuprins-o un sentiment de nelinişte când s-a gândit la capul retezat. Niciunul dintre asistenţii ei preparatori de la universitate n-ar fi putut s-o pregătească pentru aşa ceva. S-a apucat iar de citit. Raportul menţiona că, pe baza măsurătorilor mandibulei, făcute în urma radiografiei, precum şi a altor măsurători ale craniului, era vorba de un cap de bărbat. În plus, în jurul bărbiei fuseseră descoperite fire de barbă nerase. Victima nu avea plombe dentare, aşa că nu s-a putut determina sub nicio formă naţionalitatea şi nici măcar rasa. După părerea Thórei, asta era de rău. Dacă ar fi fost vorba tot de un britanic ar fi însemnat că victima făcea parte din acelaşi grup, cu care Markús nu avea nicio legătură demonstrabilă. Asta ar fi ajutat-o să susţină cu uşurinţă că Markús intrase întâmplător într-o încurcătură serioasă despre care nu ştia nimic şi că nu era la curent cu nimic atunci când dusese cutia în pivniţă. Situaţia nu era deloc ideală.

Thóra a dat pagina şi a citit în continuare. După câteva rânduri, a pus însă mâna la gură. La asta se referise Gudni! Şi-a ridicat privirea înspre tavan şi a tras aer adânc în piept. Lucrul pe care îl întrevăzuse în pivniţă în gura capului retezat, crezând că era limba, era, de fapt, cu totul şi cu totul altceva.

Capitolul 14

Marţi, 17 iulie 2007

Înainte să apese butonul *trimite*, Adolf a recitit mesajul succint pe care-l scrisese. Era acasă, tolănit pe canapea, şi trăgea cu coada ochiului la televizor, la un concurs de golf despre care nu ştia nici cum se numea, nici în ce loc se ţinea. Nu-i plăcea golful, dar, în mod straniu, îl fascina cât de plictisitor putea să fie jocul văzut la televizor. Îl captiva felul cum zburau mingile albe una după alta prin aer, dispărând pe cerul senin şi apoi reapărând, sărind şi rostogolindu-se prin iarba tunsă la milimetru. Adolf nu mai reţinea dacă activase sau nu soneria telefonului după ce ieşise din biroul avocatei. O activase, iar mesajul pe care tocmai îl trimisese ajunsese deja la destinaţie.

A pus telefonul jos, s-a ridicat în capul oaselor pe canapea şi a înşfăcat ziarul. Trebuia să găsească ceva de făcut în seara aia, având în vedere că prietenii nu-i răspundeau nici la apeluri, nici la mesaje. Nu că l-ar fi surprins: oamenii care aveau serviciu erau, de obicei, ocupaţi în weekend. Şi el lucrase, dar fusese concediat

după arest şi nu se mai complicase să-şi găsească un alt serviciu. De când cu moartea maică-sii, avea destule pe cap. După ce scăpa de beleaua cu tribunalul, intenţiona să-şi caute un job în altă parte, dar în momentul de faţă era inutil, pentru că n-ar fi dat bine să se angajeze din nou şi să se învoiască mereu, ca să meargă la tribunal. A deschis ziarul şi a dat paginile până a ajuns la lista cu cinematografe. Cum nimeni nu avea poftă de nimic în seara aceea, intenţiona să meargă să vadă un film. Nu se vedea stând acasă de unul singur, încercând să-şi învingă neliniştea. Planul B era şi mai practic: să meargă la sală şi să facă exerciţii până la epuizare, apoi să se ducă să închirieze un film hollywoodian care nu avea să-l solicite cu nimic mai mult decât să-şi ţină ochii deschişi. S-a întrebat dacă ar fi fost bine s-o ia şi pe fiică-sa la cinematograf; fetei i-ar fi priit să iasă din casă şi ar fi avut şi el cu cine să vorbească în timpul reclamelor. Deşi trecuse binişor de treizeci de ani, tot nu se simţea bine să meargă singur la cinematograf, în ciuda faptului că acest lucru nu i se mai părea atât de deplasat ca pe vremea când era mai tânăr. Dacă o lua şi pe Tinna cu el, trebuia să renunţe la mersul la sală, pentru că ea de-abia avea putere să ţină un prosop în mână şi să se şteargă după duş, dar să mai ridice greutăţi.

Dă-o-ncolo de sală, putea să meargă şi altă dată! A sunat-o pe fiică-sa şi ea a fost de acord să-l însoţească la cinematograf în seara aceea, urmând să vadă orice film la alegerea ei. După voce, Tinna n-a părut nici încântată, nici neîncântată, iar Adolf a avut impresia că acceptase dintr-un oarecare simţ al datoriei. N-o înţelesese niciodată. Cu maică-sa petrecuse împreună numai o seară, neavând niciodată o relaţie bună cu ea. Aşa că nu ştia dacă el era singurul care nu reuşea să empatizeze cu fata

sau dacă lucrurile stăteau la fel şi în privinţa celorlalte rude ale ei. Biata fată avusese dintotdeauna nişte probleme mintale, dar de ceva vreme era atât de deprimată, că se vedea cu ochiul liber. Gândindu-se la acest lucru, Adolf şi-a amintit că încă nu-i spusese avocatei lui de boala Tinnei, făcând, probabil, o mare greşeală. Oare era posibil ca fata să stârnească mila judecătorului, dacă depunea mărturie? Adolf se purtase întotdeauna destul de bine cu ea, o luase, încă de mică, pe la el o dată la două weekenduri — dar asta după ce făcuse, desigur, testul de paternitate. Cu toate că, în general, o lăsase în grija părinţilor lui, auzise că, de obicei, copiilor le pria să stea cu bunicii, iar fata nu păţise nimic rău, deşi cu greu s-ar fi găsit un cuplu mai plictisitor decât cel format din părinţii lui.

Cu doi ani în urmă, după ce murise taică-său, Adolf sperase maică-sa o să devină mai senină şi, de ce nu, poate chiar alt om. De când îi ştia el, părinţii lui se certaseră mereu din orice fleac, reuşind să-şi îndepărteze toţi prietenii şi toate rudele. De fapt, mai trecuseră ocazional pe la ei una-două rubedenii, din obligaţie familială, dar din cauza atmosferei ostile din casă, îşi luaseră mereu tălpăşiţa. Singurele cuvinte pe care şi le adresau ai lui în prezenţa altor oameni erau critici jenante şi înţelese numai de ei sau împunsături impulsive care-i vizau pe cei din jur. Reuşeau întotdeauna să întoarcă pe toate părţile orice subiect mundan de discuţie, făcând tam-tam pe seama lui ore în şir. Adolf s-a cutremurat oarecum la amintirea acestor lucruri. Nu ştia dacă acel tipar comportamental fusese înrădăcinat în familie de maică-sa sau de taică-său, pentru că nu-şi amintea ca părinţii lui să fi fost vreodată altfel decât nespus de nefericiţi. Dacă taică-său ar fi fost de vină pentru asta, atunci maică-sa ar fi trebuit să fie aşa de sfâşiată până la momentul morţii lui, încât

să nu se mai vadă nimic din adevărata ei fire. Însă ea a continuat să protesteze, chiar dacă n-o mai auzea nimeni. Aşa că de curând, în ziua când murise, fiu-său — de altfel, singurul — nu fusese din cale-afară de îndurerat. Adolf s-a gândit că lucrurile stătuseră mai degrabă aşa: părinţii lui aleseseră împreună să fie nefericiţi în toate privinţele, inclusiv în ceea ce-l privea pe fiul lor, şi nu meritau să le poarte nimeni doliu.

Dar ce zisese Alda despre ei? Că într-o vreme intentaseră divorţ? Dacă era adevărat, Adolf n-avea niciun dubiu că ar fi fost mai bine să se despartă, decât să-şi bată joc de restul vieţilor lor şi să se nefericească unul pe altul. Nu înţelegea cum doi oameni atât de diferiţi ca ei putuseră ajunge la căsătorie, asta în cazul în care nu se întâmplase ulterior ceva care-i făcuse să se schimbe atât de mult, încât să nu se mai regăsească niciodată. Îi era greu să creadă una ca asta şi s-a gândit că fuseseră, pur şi simplu, nişte oameni complet dezagreabili prin natura lor, care tunaseră şi fulgeraseră unul la altul în speranţa că două energii negative se vor transforma într-una pozitivă. În schimb însă, viaţa lor fusese până în ultima clipă îngrozitor de mizerabilă şi de ostilă. Adolf n-avea de gând să sfârşească aşa. Şi-a amintit iar de judecata care-l aştepta la tribunal. Poate că reuşea să stârnească mila judecătorului şi povestindu-i cum fusese crescut. Chiar dacă nu-i lipsise niciodată nimic din punct de vedere material, căci părinţii lui o duseseră destul de bine cu banii, îi lipsise afecţiunea. A fost atât de încântat de ideea asta, încât a notat-o pe un bileţel pe care intenţiona să i-l dea avocatei lui. Poate că avea să funcţioneze, mai ales dacă ar fi fost citată şi Tinna şi dacă ar fi convins-o să spună că taică-său era cel mai de nădejde om pentru

ea. Niciun judecător care era cât de cât uman n-ar fi putut să-l condamne la închisoare auzind o asemenea mărturie din gura unui copil bolnav. Adolf s-a bucurat că Tinna încă mai arăta ca o copilă, în ciuda faptului că avea deja 16 ani.

S-a întrebat în treacăt dacă ar fi trebuit să-şi sune avocata, ca să vorbească cu ea — se simţea mereu mai bine după ce făcea asta. Ea reuşea întotdeauna să vină cu o idee care-i alunga gândurile pesimiste cu privire la caz. Uneori, în acest scop, îi dădea o veste bună despre celălalt caz la care lucra tot pentru el, în care era implicat spitalul Ísafjördur, al cărui personal, din păcate, trebuia să-şi dea seama până la urmă că n-avea cum să se eschiveze de la plata compensaţiei către Adolf, pentru decesul maică-sii. A zâmbit numai amintindu-şi de suma pe care o menţionase avocata. N-avea de ce să se plângă de situaţia lui materială; moştenise casa părinţilor, achitată în totalitate, şi tot ceea ce reuşiseră să agonisească împreună timp de o viaţă-ntreagă — şi asta fără nicio condiţionare, dacă nu punea la socoteală taxa aia nenorocită de succesiune. Compensaţia pe care avea s-o primească era precum cireaşa de pe un tort care-i fusese pus în faţă fără ca măcar să-l ceară. În cele din urmă, a hotărât să n-o sune pe avocată. Probabil că avea de gând să-i vorbească despre Alda şi nu-i ardea de aşa ceva acum. Nu voia să-şi amintească de lucrurile care se întâmplaseră în timpul întrevederii lor. Şi nu voia nici să-i spună avocatei de ce nu mai putea Alda să depună mărturie în cazul lui, aşa cum speraseră. Acum nu mai exista nicio speranţă.

— Mâine, a răspuns Thóra la întrebarea pe care i-o punea fiică-sa în mod obişnuit: „Când vii acasă?“ De fapt, mâine-dimineaţă. Probabil undeva înainte de prânz.

— Bine, a zis Sóley, fericită.

Apoi i-a zis ceva în şoaptă, aşa că Thóra a fost nevoită să-şi ciulească urechile ca să audă despre ce era vorba.

— Bunica face iar chifteluţele alea oribile, învelite în foi.

— Aha, a zis Thóra, zâmbind în sinea ei.

Nici ei nu-i plăceau sarmalele când era de vârsta Sóleyei.

— O să-ţi fac eu ceva la prânz. Stai liniştită!

Şi-a luat la revedere de la fiica ei, care i-a spus că Gylfi voia şi el să-i vorbească. În receptor s-a auzit vocea aspră a fiului ei:

— Poţi să-mi cauţi şi mie un loc de cazare în Insule în perioada festivalului? a zis el, fără s-o salute sau să-şi piardă vremea întrebând-o chestii mărunte.

Of, se apropia festivalul din august, şi-a amintit Thóra. Uitase de asta! Iar în Insulele Westmann se sărbătorea cu fast.

— Totul e rezervat şi Sigga şi Orri nu pot să stea la cort, a continuat el.

— Şi eu care credeam că tu eşti cel care nu poate să stea la cort, a zis Thóra.

Gylfi nu era înnebunit după ieşirile în aer liber.

— Şi nici să nu te gândeşti c-o să iei copilul cu tine la festival. E mult prea mic!

S-a uitat în sus, spre tavan.

— De fapt, până şi voi sunteţi prea mici.

Ce păcat că trupul uman se maturiza aşa de devreme! Cu siguranţă că acest lucru reprezentase un avantaj pe vremea când oamenii mureau la treizeci de ani, dar odată cu creşterea duratei de viaţă, devenise absurd.

— Nu-i o idee bună să veniţi încoace!

— Mă gândeam că poate stai şi tu cu noi, a zis Gylfi, în treacăt. Putem să închiriem un apartament şi să stăm cu toţii acolo, inclusiv Sóley. Iar tu ai putea să ai grijă de Orri, dacă Sigga şi cu mine vrem să mergem la cumpărături sau mai ştiu eu pe unde.

La început, Thóra s-a arătat surprinsă şi încântată să audă că Gylfi îşi dorea să le ţină companie, dar apoi i-a picat fisa. Pesemne că ea trebuia să plătească chiria pentru apartament, să le gătească, să facă curat şi, desigur, să mai aibă grijă şi de Orri. Trebuia să i-o plătească într-un fel lui Gylfi: prea o făcuse pe şmecherul cu ea. Măcar bine că trecuse direct la subiect — avea o bilă albă pentru asta.

— Să văd ce pot face, cu toate că nu ştiu dacă o să mai găsesc vreun apartament liber în zonă, a zis Thóra, după un moment de gândire.

Se putea gândi la lucruri mult mai rele decât acela de a petrece o vacanţă scurtă cu copiii ei în weekendul festivalului. Pe de altă parte, era destul de sigură că, dacă n-ar fi fost copilul, Gylfi şi Sigga n-ar fi invitat-o să le ţină companie.

— Grozav! a zis Gylfi. Interesează-te şi de bilete de avion, a adăugat el, înainte să-şi ia la revedere. N-am mai găsit nici zboruri!

Thóra a dat ochii peste cap şi şi-a luat rămas-bun. Apoi a încercat în repetate rânduri să găsească un loc în care să se cazeze pentru weekendul cu pricina, dar n-a reuşit. Cum stătea în hotel, a sunat la recepţie, în speranţa că poate mai aveau două camere libere. Însă întrebarea ei a fost întâmpinată cu hohote de râs; la fel s-a întâmplat şi când a sunat la un alt hotel din Insule. Unei femei care avea o pensiune i s-a făcut milă de ea şi s-a oferit să verifice dacă mai erau apartamente libere. Existau

întotdeauna oameni dispuşi să-şi închirieze apartamentele în weekendul respectiv unor familii, mai degrabă decât unor grupuri de tineri. Şi-a notat numărul Thórei, dar i-a spus să nu-şi facă speranţe prea mari. Thóra a considerat că nu era nevoie să caute şi bilete de avion sau curse pe mare, până când nu avea cazarea asigurată. Copiii n-aveau de ce să vină la festival, dacă nu le găsea un loc unde să stea. Tocmai când se pregătea să coboare ca să se întâlnească cu Bella şi să mănânce ceva, i-a sunat din nou telefonul. Era Matthew. Părea bucuros, cu toate că încă nu se hotărâse dacă să accepte sau nu jobul din Islanda. Din câte şi-a dat ea seama, el aştepta să vadă dacă Thóra avea de gând să-i înlesnească decizia: ar fi venit, dacă ea l-ar fi încurajat, însă ar fi rămas acolo unde era, dacă ea îi dădea de înţeles că era mai bine aşa.

Se părea că nu avea de gând să spună nimic despre hotărârea lui, chit că din cauza asta discuţia lor era stânjenitoare şi ciudată. Ea îşi dorea ca el să vină în Islanda, dar îşi făcea griji cu privire la felul în care aveau să decurgă lucrurile între ei, dacă şi-ar fi pierdut interesul unul pentru celălalt. A hotărât să schimbe subiectul, ca nu care cumva să ajungă să lase garda jos şi să-l roage să accepte jobul.

— De ce ar tăia cineva organele genitale ale unui bărbat, pentru ca, apoi, să i le îndese în gură? a fost singurul lucru care i-a trecut Thórei prin cap.

Se tot gândea la partea din raportul autopsiei referitoare la cap. După cum scria acolo, în gura capului retezat se aflau organele reproducătoare ale unui bărbat, probabil chiar ale victimei. Asta era componenta şocantă la care făcuse aluzie Gudni.

La celălalt capăt al firului nu s-a auzit nimic o bună bucată de vreme.

În cele din urmă, Matthew a spus:

— Încerc să-mi dau seama ce vrei să spui cu asta. Ori poate c-am înţeles eu greşit. Însă, de vreme ce nu-mi trece prin minte niciun răspuns, probabil că am înţeles cât se poate de bine.

— Da, a zis Thóra, ai înţeles bine. Mai nou, lucrez la un caz care, printre altele, presupune şi existenţa unui cap care se află exact în starea asta.

— Un cap? a spus Matthew, evident încurcat. Văd că încă n-ai trecut la cazuri de divorţ, aşa cum ziceai că ai de gând. Ori ăsta e, cumva, unul dintre ele?

— Aş vrea eu să ştiu al cui e acest cap, a spus Thóra, cu tristeţe în glas, înainte să-i spună în linii mari despre ce era vorba.

După ce a terminat, a repetat întrebarea iniţială.

— Dac-aş şti ce l-ar putea determina pe un criminal să facă una ca asta, poate c-aş putea tăia de pe listă câţiva dintre posibilii suspecţi.

— Am impresia că ăsta e unul dintre cazurile alea care rămân nerezolvate, a zis Matthew, refuzând implicit să discute despre mutilarea victimei. La cât timp a trecut de-atunci, mi-e greu să cred c-o să descurci iţele poveştii ăsteia.

— N-ar fi bine deloc pentru clientul meu, a spus Thóra. Mă îndoiesc că-şi doreşte ca suspiciunea asta să-l urmărească toată viaţa, şi exact asta se va întâmpla, dacă adevărul nu iese la iveală.

Apoi a făcut o pauză şi a adăugat:

— Adică, la cum arată lucrurile acum, mai bine s-ar ruga să se întâmple aşa. E foarte posibil să fie acuzat sau

condamnat. În momentul ăsta, nu există alţi suspecţi, iar investigaţia are toate şansele să se transforme într-un circ mediatic. Cazurile de genul ăsta nu scot la iveală tot ce au mai bun poliţia şi sistemul de justiţie.

— Te ocupi de cele mai ciudate cazuri, a zis Matthew. Faci asta deliberat?

— A, nici pe departe, a zis Thóra, cu emfază. Ori, cel puţin, aşa vreau să cred. Nu eu l-am căutat pe bărbatul ăsta. M-am aşteptat la ce era mai rău când am preluat cazul, dar nici chiar să dau peste un cap retezat…

A luat o gură de aer.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce crezi despre felul în care a fost tratat capul? Ai mai pomenit aşa ceva?

— Ei bine, nu-s expert, a răspuns Matthew, iar Thóra şi-a dat seama, după vocea lui, că devenise mai serios. Dar fireşte c-am citit şi-am auzit despre întâmplări asemănătoare.

— Fireşte, a zis Thóra. Doar se întâmplă zilnic câte o chestie d-asta.

Simţindu-se ofensat, Matthew a zis:

— Ştii bine la ce mă refer. S-au întâmplat lucruri d-astea în vreme de război; de fapt, nu m-ar surprinde să se fi întâmplat şi-n timpuri preistorice. Sunt destul de sigur că scopul unui astfel de tratament e privarea victimei de bărbăţie şi, totodată, expunerea repulsiei făptaşului faţă de individul cu pricina. Şi mafia le făcea asta trădătorilor.

Thóra a ridicat din sprânceană, sarcastic, chiar dacă Matthew nu putea s-o vadă.

— Mă îndoiesc că mafia are vreo legătură cu asta. Totul s-a întâmplat într-o comunitate mică ce trăieşte din pescuit, aşa că nu prezintă mare interes pentru mafioţi.

— Bănuiesc că există un port pe-acolo.

— Da, chiar e, dar tot nu cred că mafia are vreo legătură cu asta, a zis Thóra, încrezătoare.

Văzuse poze cu Insulele Westmann din timpul dezastrului, iar mafioţii îmbrăcaţi la patru ace şi cu trabucul aşezat tacticos în gură s-ar fi potrivit în peisaj la fel de bine ca nişte astronauţi îmbrăcaţi în costumele lor specifice.

— Într-adevăr, Războiul Codului dintre Islanda şi Marea Britanie era în toi pe vremea aia, dar n-a fost propriu-zis un război, deci mă îndoiesc că poate fi asociat cu vreo violenţă.

— Dacă nu mă înşel, tratamentul ăsta mai apare şi în cazul crimelor comise din ură, când oamenii sunt ucişi din cauza rasei, religiei sau preferinţelor lor sexuale. Asta se potriveşte?

— Să fiu a naibii dacă ştiu, a răspuns Thóra. Cadavrele n-au fost identificate, deci cazul pare imposibil de rezolvat. Să sperăm c-or să fie identificate mai repede. Până nu aflu mai multe, n-am cum să plec de aici.

— De un lucru sunt sigur, Thóra, a zis Matthew, oftând. Fapta omului ăstuia vădeşte extrem de multă ură, duşmănie şi cruzime. Oricine ar fi făptaşul, dacă mai trăieşte nu e de bine pentru tine. N-o să fie prea încântat că lumea s-a apucat să răscolească trecutul.

Thóra a încercat să însenineze discuţia.

— A, stai liniştit! Făptaşul e fie la şase metri sub pământ, fie foarte bătrân. Nu cred că mă paşte niciun pericol.

Matthew a tăcut preţ de o clipă.

— Ura nu dispare niciodată. Cu atât mai puţin ura unui astfel de om, Thóra. Ai mare grijă!

După încheierea discuţiei, Thóra s-a aşezat jos preţ de o clipă, privind în gol. A încercat să-şi imagineze cum

ar fi fost să taie penisul unui bărbat şi să i-l vâre în gură, dar n-a rezistat. Şi-a dat seama că Matthew avusese mare dreptate prin ceea ce-i spusese. Crima aceea fusese comisă cu o ură de nedescris; o ură care nu putea caracteriza decât pe cineva care nu mai avea contact cu oamenii civilizaţi. Dar pentru ce atâta ură?

Capitolul 15

Miercuri, 18 iulie 2007

Când Thóra a coborât la recepţie să înapoieze cheile, n-a găsit pe nimeni acolo. Bella nu se vedea pe nicăieri, aşa că i-a trimis un mesaj, spunându-i că trebuia să se grăbească, dacă voiau să prindă avionul. Thóra n-avea chef să rateze cursa de dimineaţă şi să aştepte până seara după alt zbor, pentru că avea multe de făcut şi acasă, şi la muncă. A trântit cheile pe masă, sperând s-o audă recepţionista, dar degeaba. Zărind un clopoţel vechi, a sunat puternic din el. În scurt timp, femeia care ar fi trebuit să se ocupe tot timpul de biroul de recepţie a apărut toată un zâmbet şi a primit cheile camerei. Însă Bella nu dădea încă niciun semn de viaţă. Oare ieşise iar în oraş noaptea trecută, iar acum dormea în braţele vreunui marinar oarecare? După ce s-a uitat la ceas, Thóra şi-a dat seama că încă nu avea motive de panică, aşa că s-a trântit pe un scaun moale şi a înşfăcat câteva ziare. Se pare că erau din ziua anterioară, dar asta n-a deranjat-o.

După un timp, Jóhanna, sora Aldei, a intrat în holul hotelului şi s-a îndreptat spre ea. Thóra a lăsat degrabă ziarul pe care-l citea şi a salutat-o.

— Vai, ce bine! a zis Jóhanna, în timp ce a dat delicat mâna cu Thóra, străduindu-se să-şi tragă sufletul. Nu credeam că vă mai prind! Plecaţi acum, cu cursa de dimineaţă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, a zis Thóra, uitându-se încă o dată la ceas. Fata cu care am venit aici întârzie puţin, din fericire, altfel, acum eram la aeroport.

I-a zâmbit Jóhannei.

— Mă căutaţi cu un scop anume?

— Am găsit ceva ieri-seară. După ce am discutat cu dumneavoastră, m-am tot gândit la Alda şi la cadavrele din pivniţă despre care mi-aţi vorbit. Dacă sora mea a fost ucisă, vreau să vă ajut cum pot mai bine.

A ridicat o pungă de plastic pe care o adusese cu ea şi i-a întins-o Thórei.

— Aşa că m-am apucat să caut astea. Aş vrea să vă uitaţi peste ele.

Thóra s-a uitat în jos la pungă, cu surprindere, apoi a luat-o.

— Ce aveţi aici?

Jóhanna s-a uitat la ea în chip de scuză, frecându-şi bărbia cu mâna.

— Alda a ţinut mereu câte un jurnal şi ştiam că sunt toate puse bine pe undeva prin casa alor mei, împreună cu alte lucruri. Casa noastră s-a numărat printre cele care n-au fost acoperite de tot de cenuşă, aşa că n-a trebuit să fie scoasă la suprafaţă ulterior. Când a murit tata, mama a scos casa la vânzare, dar nu s-a arătat nimeni interesat. Am ajutat-o să facă ordine prin lucruri, să arunce din ele,

astfel încât casa să poată fi vizionată fără ca mama să se simtă stânjenită din pricina tuturor nimicurilor din pivniţă şi din garaj. Printre lucrurile pe care le-a abandonat Alda în timpul evacuării, am găsit şi astea. Am vrut să vi le aduc încă de weekendul trecut, când ne-am întâlnit.

A zâmbit, în chip de scuză.

— Acum, că Alda a murit, mama a plecat în Reykjavík, aşa că nu ştie că le-am luat. Ca să fiu sinceră, nici nu cred că-şi aminteşte de ele.

De bucurie, Thórei îi venea să sară de gâtul femeii, dar s-a abţinut. Ştia prea bine că n-ar fi trebuit să ia jurnalele, pentru că puteau fi folosite ca probe de către poliţie în investigaţie, dar mai ştia şi că, dacă ar fi refuzat să le ia, n-ar mai fi apucat să le vadă prea curând, iar atunci probabil că n-ar fi putut să le citească niciodată de la cap la coadă. Oricum, în calitate de avocată, era obligată să procedeze regulamentar.

— Cel mai bine ar fi ca jurnalele astea să ajungă la poliţie, a spus ea, întinzându-i Jóhannei punga. E posibil să cuprindă informaţii pe care poliţia are dreptul să le cunoască.

Chipul Jóhannei s-a înăsprit, femeia începând să-şi mai frece bărbia cu mâna.

— N-o să le dau lui Gudni şi colegilor lui. Nici nu mă gândesc! Aici se află gândurile intime ale Aldei de când era adolescentă, deci vulnerabilă, şi nu vreau să fie făcute publice, să ajungă bătaia de joc a oamenilor care n-au cunoscut-o.

— Aţi citit jurnalele? a întrebat Thóra, încă ţinând punga întinsă spre Jóhanna.

— Nu, a zis ea, dând din cap. N-am curaj. În vremea aia, jurnalele astea au fost cele mai sfinte lucruri ale Aldei şi

nu m-ar fi lăsat să pun mâna pe ele nici măcar când încă nu ştiam să citesc. Nu vreau să-i aflu secretele, oricât de banale ar părea ele azi.

S-a uitat la Thóra cu ochii înlăcrimaţi.

— Am încredere în dumneavoastră, deşi nu vă cunosc deloc. Aţi fost şi dumneavoastră adolescentă. Şi, în plus, aveţi capacitatea să vă daţi seama dacă există ceva relevant în jurnale cu privire la cadavre şi la uciderea Aldei.

— Încă nu se ştie sigur dacă Alda a fost sau nu omorâtă, a zis Thóra, mai mult în chip de formalitate.

Jóhannei îi intrase ideea asta în minte şi nimic din ce-ar fi putut face sau spune Thóra n-ar mai fi putut-o face să se răzgândească.

— Şi chiar dacă jurnalele aruncă o lumină asupra cazului, asta nu înseamnă că vor justifica neapărat şi moartea surorii dumneavoastră.

— Sunt conştientă de asta, a răspuns Jóhanna, cu toate că expresia chipului ei vădea contrariul. Poate că nu conţin nimic important. Ori poate că, totuşi, conţin ceva important. Rămâne de văzut!

A apucat-o pe Thóra de mână.

— Vă rog să le citiţi dumneavoastră în locul meu. Dacă nu conţin nimic care să prezinte interes pentru poliţie, o să le iau înapoi şi n-o să afle nimeni că vi le-am dat.

A făcut o pauză.

— Dacă descoperiţi însă ceva, bănuiesc că jurnalul respectiv o să ajungă la poliţie. N-am nimic împotrivă. Doar că nu pot să întinez amintirea surorii mele ducând jurnalele la poliţie, dacă nu e nevoie.

Thóra s-a uitat la femeia din faţa ei. La fel ca data trecută, purta o uniformă simplă de funcţionară bancară, iar bluza verde pe care alesese s-o asorteze cu costumul

albastru nu se potrivea deloc în combinaţia asta. În plus, mai avea şi o pată albă de pastă de dinţi într-un colţ al gurii. Fireşte, preocuparea pentru modă şi ferchezuiala nu se numărau printre îndeletnicirile majore ale unui om îndoliat, aşa că Thórei i s-a făcut, efectiv, milă de ea.

— O să le citesc, dar va trebui să duc la poliţie tot ceea ce consider că are legătură cu cazul.

S-a uitat la pungă.

— Sigur că cel mai bine ar fi să le citiţi dumneavoastră.

Jóhanna a dat brusc din cap, iar coafura, dacă putea fi numită aşa, i s-a stricat în totalitate.

— Nu, nu vreau. Probabil că mă luaţi drept caraghioasă sau laşă, însă am motivele mele pentru care refuz să fac asta, în afară de loialitatea pentru sora mea.

A inspirat pe nas, iar apoi a expirat uşor.

— S-a întâmplat ceva între Alda şi tata. Nu-mi amintesc să-şi mai fi vorbit sau să se mai fi văzut vreodată dup-aia. Mă îngrozeşte gândul c-aş putea descoperi ce a cauzat asta, dacă tata i-a făcut Aldei ceva de neiertat. Vreau să mi-i amintesc pe amândoi aşa cum i-am cunoscut şi, în plus, e prea târziu să mai schimb ceva. Sunt morţi amândoi.

Thóra a dat din cap. Pricepuse ideea. Incestul era mult prea comun; de asta se temea Jóhanna, cu siguranţă. A zis:

— Am înţeles. Puteţi să staţi liniştită, n-o să duc la poliţie nimic din ceea ce nu e legat de caz. O să vă contactez înainte să fac asta.

Jóhanna a zâmbit, uşurată.

— Bine.

S-a uitat la ceasul mare care se afla la recepţie.

— Vai de mine, trebuie să plec. Am întârziat rău!

Thóra a privit-o pe femeie ieşind pe uşa hotelului şi târşâindu-şi picioarele în drum spre muncă. A urmărit-o până când a dispărut după colţ. Punga atârna greu în pumnul încleştat al Thórei. Murea de curiozitate să citească jurnalele. Spera cu adevărat să nu cuprindă nimic care s-o îndurereze pe Jóhanna, dar se temea că nu era aşa. Orice lucru relevant pentru caz nu putea fi altfel decât negativ şi dureros pentru ea. Şi-a amintit de ceea ce-i spusese Matthew despre ură şi s-a întrebat, în sinea ei, dacă-şi dorea cu adevărat să afle ce declanşase şirul acela tragic de evenimente.

Bella s-a trântit pe un scaun alături de Thóra, care se aşezase la o masă din aeroport. A făcut dintr-odată un semn cu degetul mare peste umăr, în direcţia bufetului.

— Numai prostii! Şi nici măcar nu le depozitează ca lumea!

S-a răsucit cu scaun cu tot, iar Thórei i s-a părut că a privit-o cu ochi răi pe casieră.

— Şi mai zic că ăsta-i aeroport!

— Zborul durează numai douăzeci de minute, Bella, a zis Thóra, cu iritare în glas. Sunt sigură că poţi supravieţui fără gumă cu nicotină.

De data asta, a privit-o pe ea cu ochi răi, aşa că Thóra şi-a îndreptat privirea în altă parte, către poarta de îmbarcare.

— Probabil că o să anunţe cursa dintr-o clipă-n alta, a zis ea, doar de dragul de-a zice ceva.

Nu doar prostiile pe care le debita Bella o făceau nerăbdătoare să se îmbarce, ci şi dorinţa arzătoare de a citi jurnalele. Se grăbea să le răsfoiască nu doar pentru că voia să afle cât mai repede ce conţineau, ci şi pentru că, dacă trebuia să le ducă poliţiei, era bine să facă asta cât

mai repede. Indiferent de cât de repede ar fi predat jurnalele, poliţia tot avea să reacţioneze urât. Dar pagubele erau mai mici dacă preda jurnalele poliţiei cât mai repede după ce le luase de la Jóhanna. Dacă ar fi reuşit să le citească în aceeaşi zi, le-ar fi fotocopiat şi le-ar fi returnat în ziua imediat următoare.

— De ce s-ar grăbi? a bombănit Bella. Ne-am plătit biletele, acum avionul nu poate să plece fără noi.

S-a ridicat.

— Mă duc să fumez o ţigară.

Thóra s-a simţit uşurată că rămânea singură din nou, iar uşurarea ei a devenit şi mai mare când a auzit anunţul de îmbarcare pentru cursa lor spre Reykjavík. S-a dus s-o ia pe Bella de la intrarea în aeroport, unde stătea rezemată de o statuie construită după vizita lui Gorbaciov şi Reagan în Islanda. Secretara trăgea fum după fum.

— Haide! i-a zis Thóra. Pierdem avionul!

— Nu pleacă nicăieri, a zis Bella, încrezătoare, trăgând totuşi un ultim fum şi stingând ţigara.

A arătat înspre inscripţia de la baza statuii.

— Cine-s ăştia doi?

— Hai odată, a spus Thóra, neavând de gând să-i povestească fetei despre oamenii care conduseseră altădată lumea. Nişte barosani de pe vremuri care nu mai contează acum.

S-a grăbit să meargă înăuntru, deschizându-i uşa secretarei şi mânând-o către avion, dar tot ultimele s-au îmbarcat şi şi-au ocupat locurile. Imediat după ce şi-a pus centura, Thóra a scos jurnalele.

— Ce-s astea? a întrebat Bella, cu surprindere, când a văzut carneţelele multicolore şi uşor deteriorate din poala Thórei.

A ridicat din sprâncenele conturate cu creionul.

— Jurnale? Aveam şi eu dintr-astea când eram mică. Ale cui sunt?

Chiar dacă urmele lui Reagan şi ale lui Gorbaciov puteau fi şterse de timp, existau şi lucruri care supraviețuiau generaţii de-a rândul. Şi Thóra avusese jurnale, dar nu cu grămada, cum erau cele de lângă ea.

— A, astea-s nişte chestii peste care trebuie să mă uit, a răspuns Thóra, fără să spună ale cui erau jurnalele. Nu cred că sunt prea importante.

Judecând după primul jurnal, Thóra dăduse lovitura. Era din 1970 şi, la prima vedere, nimic din ceea ce cuprindea nu părea relevant pentru investigaţie. Scrisul de mână al Aldei era specific unei adolescente: literele erau mari şi rotunde, iar punctul de deasupra literei „i“ era, uneori, o inimioară. Adesea, însemnările erau făcute la o distanţă de o săptămână şi poate că de asta reuşise Alda să ţină un jurnal ani la rând. Thóra renunţase după şase luni să mai scrie în jurnal, când însemnările începuseră să arate negru pe alb cât de puţine lucruri se întâmplau în viaţa ei de copil în vârstă de unsprezece ani. A hotărât că era mai bine să scrie doar la ocazii speciale. Ce n-ar fi dat să mai poată cerceta cu privirea lumea propriilor gânduri din copilărie, pe care aproape c-o uitase de tot!

Thóra a închis primul carneţel şi l-a aşezat la fundul grămezii. A găsit jurnalul din 1973, care se distingea de toate celelalte, pentru că era cel mai deteriorat, iar când l-a deschis, cotorul a crăpat. S-a uitat pe prima pagină şi a citit însemnarea făcută în ziua de Anul Nou, prin care Alda saluta sosirea noului an şi făcea o listă cu ceea ce-şi dorea să realizeze în următoarele douăsprezece luni. Thóra a zâmbit citind ce-şi propusese fata să facă:

„1. Să merg într-o ţară străină
2. Să-mi fac temele
3. Să-mi iau un pick-up
4. Să-mi fac un prieten
5. Să nu mă mai gândesc atâta la părul meu — o să crească“

Cu excepţia ultimei însemnări, pe care n-a înţeles-o, toate celelalte se potriveau perfect unei fete de cincisprezece ani, care abia dădea piept cu vârsta adultă. În prezent, planurile acelea se potriveau mai degrabă unui copil de zece de ani, dar în 1973, cu siguranţă că viaţa unui adolescent se derula mai încet. În continuare, Thóra a citit că părinţii Aldei fuseseră extenuaţi după petrecerea dată cu o noapte în urmă şi că Jóhanna, sora ei mai mică, se speriase iar de artificii, care fuseseră chiar mai frumoase decât în celălalt an. Apoi urma un paragraf scurt în care Alda vorbea despre îngrijorarea ei cu privire la focurile de artificii din Insule, neştiind cum să se împartă între faptul că-i plăceau şi că aveau, în mod clar, efecte nefaste asupra animalelor. Însemnarea se încheia cu promisiunea că va avea grijă să facă lucruri cât mai interesante de pe o zi pe alta, ca să fie demne de trecut în jurnal.

Mai departe, Thóra a citit o descriere despre cum petrecuse Alda interminabila lună ianuarie. După vacanţa de iarnă, începuse iar şcoala, însă Alda nu părea deloc dezamăgită de asta, ba chiar se părea că aşteptase momentul cu nerăbdare, după cum scria în jurnal. Se îndrăgostise de cineva pe nume Stebbi şi bănuia că sentimentul era reciproc. Se părea însă că n-avea nicio treabă cu Markús, care-i era doar amic. Thóra nu şi-a dat seama dacă fata conştientizase că el era foarte îndrăgostit de ea,

dar toate însemnările în care vorbea despre el erau pozitive şi păreau să vădească o afecţiune platonică. Data de 15 ianuarie fusese un moment decisiv în viaţa Aldei, pentru că se sărutase cu Stebbi în faţa magazinului; pagina respectivă era plină de inimioare şi floricele. Ziua următoare a fost mai puţin agreabilă, fiindcă atunci a dispărut pisica familiei, acest incident căpătând valenţe dramatice în zilele următoare, până când pisica a fost, în sfârşit, găsită, după căutări îndelungate. Thóra s-a întrebat dacă pisica Aldei se numărase printre nenumăratele pisici abandonate în Insule, murind una câte una pe măsură ce erupţia continua. Din când în când, în jurnal mai apăreau şi alte gânduri pe care Thóra le înţelegea la fel de puţin cum înţelesese menţiunea făcută la începutul anului. Thóra n-a putut găsi nicio explicaţie mai bună decât că Alda se tunsese scurt şi nu fusese mulţumită de rezultat, însă tot nu reuşea să priceapă pe de-a-ntregul de ce o preocupase pe Alda într-atâta lucrul acela.

La începutul celei de-a treia săptămâni a lunii, se părea că Alda era foarte entuziasmată cu privire la o serată şcolară care urma să se desfăşoare în curând la şcoală. În mod clar, era un eveniment mare şi, cu toate că Alda nu-l descrisese în detaliu, se părea că-l aştepta şi cu nerăbdare, şi cu teamă. Făcuse o menţiune despre ceva ce intenţionau să facă toţi colegii ei de clasă, dar Thóra nu şi-a dat seama despre ce era vorba. Când a ajuns la data de 19 ianuarie, Thóra a rămas oarecum uluită. În susul paginii era trecută data, dar în rest se vedeau numai ştersături peste ştersături, îngroşate atât de mult cu un pix cu gel, încât hârtia era pe alocuri sfâşiată. Şi pagina următoare fusese supusă aceluiaşi tratament violent. Ceva se întâmplase şi oricât ar fi încercat Thóra să distingă scrisul,

n-a reuşit să vadă ce scria sub mâzgăliturі. Poate că Stebbi, băiatul de care-i plăcuse Aldei, o lăsase cu buza umflată. Oricum, scrijeliturile erau atât de aspre, încât Thóra s-a gândit că era puţin probabil să fi fost aşa, chiar dacă era vorba de o adolescentă căreia i se urcaseră hormonii la cap. A pus jurnalul în poală.

— Mamă, ce-i cu dezastrul ăsta? a zis Bella, referindu-se la mâzgăliturі. Ce s-a întâmplat cu jurnalul ăsta, a intrat pe mâinile vreunui ţânc?

Thóra nu se gândise la asta. Poate că Jóhanna mâzgălise rândurile acelea din carneţelul soră-sii, într-un moment de invidie sau când o apucaseră pandaliile.

— Nu ştiu, a răspuns ea, cu sinceritate. Până acum scrisul a fost îngrijit.

Bella a pufnit, neîncrezătoare:

— Da, vezi să nu!

S-a uitat ţintă la paginile din cale-afară de mâzgălite, iar Thóra a făcut acelaşi lucru. Însoţitoarea de zbor a anunţat în difuzor că avionul urma să coboare spre Reykjavík şi că pasagerii trebuiau să se aşeze la locurile lor şi să-şi pună centurile de siguranţă.

— Ai auzit vreodată să se prăbuşească un avion şi să supravieţuiască numai pasagerii care-şi pliază măsuţele sau care-şi îndreaptă scaunele, aducându-le în poziţia corespunzătoare? a întrebat Bella, destul de tare, cât s-o audă şi ceilalţi. Cred că pe ăştia nu-i interesează decât să-şi salveze măsuţele şi scaunele, în caz de prăbuşire. Nişte ipocriţi!

Pasagerul de vizavi, de partea cealaltă a culoarului, i-a aruncat Bellei o privire sfidătoare şi a pliat la loc măsuţa prinsă de spatele scaunului care se afla în faţa lui. Thóra a adoptat degrabă o poziţie dreaptă, apoi şi-a văzut

de ale ei. A dat pagina, însă era goală. Pe 21 ianuarie nu era nicio însemnare.

— Fir-ar să fie! şi-a zis ea.

Până în acel moment nu dăduse peste absolut nimic care să aibă legătură cu capul şi cutia. În timpul evacuării, Alda nu scrisese deloc în jurnal, aşa că, pentru Markús, singura şansă era ca fata să fi făcut vreo însemnare importantă pe 22 ianuarie, în noaptea când începuse erupţia. Thóra a respirat adânc şi a încrucişat degetele înainte să dea pagina.

Din fericire, pagina următoare nu era goală şi nici ştearsă pe de-a-ntregul. Însă însemnarea din ziua aceea arăta de parcă Alda fusese drogată sau avusese o febră îngrozitoare în timp ce-o scrisese. Thóra n-a reuşit să pună textul cap la cap. Spre deosebire de însemnările anterioare ale Aldei, aceasta era scrisă văluros pe toată pagina, iar nu ordonat, rând cu rând. Însemnarea consta în repetarea cuvântului *oribil oribil oribil oribil* şi în alte câteva secvenţe precum *de ce oi fi ieşit afară? de ce? de ce?*" şi *aş vrea să mor.* Aceste cuvinte erau scrise unele după altele, în coloană, şi Thóra n-a putut să-şi dea seama dacă aveau vreo ordine anume. După tot talmeş-balmeşul acela venea un rând care spunea astfel:

N-o să mai scriu deloc. De dragul lui Dumnezeu şi al mamei şi al tatei, o să-mi pun capăt zilelor. Aici nu mă mai întorc.

Se părea că fusese mai calmă când scrisese aceste lucruri, pentru că literele erau mai drepte şi mai îngrijite. În rest, nu mai scria nimic. Pe margine era o linie trasă cu pixul, iar în josul paginii se afla un singur cuvânt, scris atât de mic, încât de-abia putea fi citit:

Markús

Thóra a lăsat carneţelul jos şi a oftat. De ce nu putuse Alda să fie mai clară? Oricum, un lucru era limpede: fata trecuse printr-un şoc. Dacă Thóra ar fi făcut uz de propria imaginaţie, numele lui Markús înscris în josul paginii putea fi interpretat ca pe o declaraţie cum că el i-ar fi sărit în ajutor. Pe de altă parte, numele clientului ei pe pagina respectivă nu-i confirma acestuia declaraţia. După însemnarea aceea, toate paginile erau albe.

Capitolul 16

Miercuri, 18 iulie 2007

Thóra a pus ziarul jos. S-ar fi putut împăca cu faptul că fotografia de pe prima pagină ar fi putut fi a oricărui bărbat bogat în vârstă de cincizeci de ani. Doar lumea era plină de asemenea bărbaţi. A sperat că asta îl va consola cât de cât pe Markús, care o privea ca un condamnat din fotografia granuloasă. Probabil că presa căutase peste tot o fotografie în care clientul ei să aibă o privire tăioasă. Cu toate că faţa nu i se vedea clar, omul din fotografie părea să fie capabil de orice. Titlul, „Patru morţi — autopsia sugerează o crimă", fusese conceput de aşa natură, încât părea destul de evident că Markús era întruchiparea ucigaşului. Articolul însoţitor de-abia avea legătură cu titlul, spunând numai că Markús Magnússon, un om de afaceri din Reyjavík, era interogat de poliţie. O scurtă biografie expusă într-o casetă separată din josul paginii arăta că Markús locuise în Insulele Westmann în perioada în care se presupunea că fuseseră ucişi bărbaţii. Însă nu scria nicăieri că, pe vremea aceea, era încă tânăr. Se părea că Markús nu se afişase prea mult prin lume, deoarece

fotografia de pe prima pagină însoţea încă un articol din ziar, alături de alte două poze cu locul săpăturilor şi de încă una, aeriană, cu Heimaey. În mod clar, reporterii nu primiseră încă o copie după raportul autopsiei şi încă nu făcuseră legătura cu cazul Aldei. Corpul principal al articolului consta într-o recapitulare a tot ceea ce se ştia despre cazul cadavrelor descoperite, la care se adăuga implicarea lui Markús şi faptul că totul se transformase într-o investigaţie a unei crime. În mod sigur, mass-media avea să facă rapid legătura între cazul lui şi moartea Aldei, târând şi numele ei în întreaga poveste.

Thóra simţea că era important să investigheze cu atenţie rolul asistentei în povestea aceea, dar imediat ce media avea să se intereseze despre Alda, urma să i se închidă şi ei multe uşi. Şi-a răsfoit notiţele şi s-a uitat puţin peste ceea ce scrisese despre Alda. A hotărât că trebuia să ia neapărat legătura cu cei de la Colegiul Ísafjördur, în speranţa că va da peste prietenele ei din şcoală. Trebuia să sune şi la biroul de chirurgie plastică unde lucrase Alda, precum şi să-i intervieveze pe angajaţii de la urgenţe, din departamentul unde lucrase Alda în tura de noapte şi în weekend. Thóra s-a întrebat dacă ar fi trebuit să vorbească cu un doctor de acolo pe care-l cunoştea foarte bine — fostul ei soţ —, dar a ales să nu procedeze aşa, ca să nu-i rămână datoare cu o favoare. Ştia, din experienţă, că zicala „ochi pentru ochi" se potrivea bine în relaţia lor.

A căutat numărul de telefon al Colegiului Ísafjördur şi şi-a încrucişat degetele, sperând că-i va răspunde cineva. Era mijlocul verii, aşa că nu putea fi sigură că se afla cineva acolo. Din fericire, biroul şcolii era deschis şi a vorbit cu secretara, o femeie extrem de amabilă.

De teamă că n-o va mai prinde ulterior, Thóra a rămas la telefon cât s-a dus femeia să caute dosarul Aldei. După o bună bucată de timp, femeia a revenit la telefon.

— Să ştiţi că la noi n-a fost înregistrată nicio Alda Thorgeirsdóttir în iarna lui 1972-1973, a zis femeia, regretând că nu putea să-i fie de ajutor. Oare s-a prezentat cu un alt nume? Documentele din registrele noastre sunt aranjate în ordine alfabetică. Trebuia să punem în ordine hârţoagele astea acum ceva vreme, dar n-am avut timp deloc, aşa că mă tem că trebuie să-mi spuneţi tot numele.

— Nu, nu cred că s-a prezentat cu alt nume, a răspuns Thóra. Credeţi că e posibil să nu fie în registratură pentru că a început şcoala acolo după Anul Nou? La începutul lui ianuarie, după ce a avut loc erupţia în Insule?

— Nu, n-are importanţă, a zis femeia, încă cu regret în glas. Bine, se poate ca o persoană de aici să fi greşit la completarea datelor, dar e puţin probabil. Finanţarea publică a şcolii depinde de numărul elevilor, aşa că am fost întotdeauna atenţi la înregistrarea lor. Cu toate că acum procedura s-a schimbat în multe privinţe, lucrul ăsta a rămas la fel.

Thóra i-a mulţumit femeii şi a închis. Oare Alda se înregistrase cu alt nume ori, pur şi simplu, Jóhanna îşi amintise greşit unde învăţase sora ei după catastrofă? Probabil că ultima era varianta plauzibilă, pentru că povestea Jóhannei nu se potrivea deloc. Adolescenţii nu săreau peste o clasă, înscriindu-se într-una mai mare la mijlocul semestrului. Întrebându-se cine ar fi putut s-o ajute să elucideze misterul, Thóra a ajuns la concluzia că trebuia să vorbească cu mama Aldei. Ea ştia sigur mai multe despre şcolarizarea Aldei, plus că Thóra putea să profite de ocazie ca să afle, de asemenea, şi alte informaţii.

Îşi notase pe undeva numărul de mobil al Jóhannei, dar când a sunat-o să stabilească o întâlnire cu mama ei, femeia nu i-a răspuns. Probabil că Jóhanna era la muncă, ceea ce însemna că Thóra n-avea decât s-o sune mai târziu. Voia să-i spună Jóhannei şi că nu găsise nimic neobişnuit în jurnale cu privire la relaţia dintre Alda şi tatăl ei.

S-a hotărât să vorbească din nou cu prietenele din copilărie ale Aldei şi să le întrebe prin ce locuri se perindase Alda după evacuare, dacă aveau să-şi mai amintească asemenea lucruri după atâta vreme. Numai două i-au răspuns la telefon, iar după vocea lor, era clar că se temeau că apelurile Thórei aveau să devină o obişnuinţă, odată ce făcuseră greşeala să stea de vorbă deschis cu ea prima dată când le sunase. Amândouă au fost evident mai puţin prietenoase de data aceasta şi niciuna nu şi-a amintit nimic în plus faţă de ceea ce-i spuseseră deja. Amândouă au susţinut cu tărie că Alda se înscrisese la Colegiul Ísafjördur, cu toate că nu ştiau când începuse şcoala acolo şi nici dacă îşi terminase studiile. La sfârşitul conversaţiei, prima femeie a bombănit că era în întârziere şi şi-a luat la revedere înainte ca Thóra să apuce să-i pună şi alte întrebări, dar cea de-a doua n-a fost aşa de şireată, iar Thóra a reuşit s-o întrebe despre câteva lucruri care o măcinau de când citise însemnările din jurnal.

— E posibil să i se fi întâmplat Aldei ceva chiar înainte de erupţie? S-a purtat altfel decât de obicei? a întrebat Thóra.

— Ce să spun? A trecut atâta vreme de atunci, a răspuns femeia, pe un ton care-i trăda teama că apelul acela nu se va termina curând. S-o fi purtat, dar nu-mi amintesc.

— Nu era deprimată sau nervoasă? Nimic de genul ăsta? a insistat Thóra.

— Nu-mi amintesc nimic, a răspuns femeia, dar apoi a făcut o pauză, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva. Ca să fiu sinceră, intraserăm cu toţii oarecum în încurcătură cu o săptămână în urmă — uitasem cu totul de asta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Thóra, nerăbdătoare.

— A, prostii de-ale adolescenţilor, a zis femeia. Am băut alcool pentru prima dată în vinerea dinaintea erupţiei. Ne-am făcut praf şi lucrurile ne-au scăpat puţin de sub control. Eu am fost pedepsită din cauza asta, ar fi trebuit să nu mai ies din casă vreo două luni, dar, aşa cum era de aşteptat, totul a fost dat uitării odată ce a început erupţia. Dacă Alda s-a simţit prost a fost pentru că ai ei erau foarte supăraţi pe ea.

— Unde s-a întâmplat totul? La cineva acasă? a întrebat Thóra, amintindu-şi de propria tinereţe.

— Nu, la o serată şcolară, a răspuns femeia. Care, de fapt, a fost întreruptă, iar noi am fost trimişi cu toţii acasă, chiar şi cei care nu băuseră nimic.

Thóra a încercat să afle şi alte lucruri de la femeia aceea, dar totul a fost aproape în zadar. Tinerii plănuiseră să fure băutură de la părinţii lor; fiecare dintre ei umpluse o sticlă de cola cu ce găsise prin casă, majoritatea aducând la şcoală cantităţi mici de diverse băuturi spirtoase, ca să nu fie bănuiţi. Au rezultat nişte cocteiluri neobişnuite şi, aşa cum era de aşteptat, lucrurile au scăpat de sub control. Şi femeii cu care vorbise Thóra i se făcuse rău, ceea ce însemna că se numărase printre cei ai căror părinţi fuseseră sunaţi şi chemaţi să vină la şcoală să-şi ia copiii, care vomitau şi plângeau. Însă femeia habar n-avea dacă Alda reuşise să ajungă acasă de una singură sau dacă

venise şi după ea cineva. Nu-şi amintea nimic din ultima parte a nopţii, pentru că se îmbătase. Thóra a hotărât să nu mai insiste cu privire la întâmplarea aceea, ci să discute mai relaxat despre asta cu Markús. Poate că el nu fusese atât de afectat de băutură şi-şi amintea mai multe.

— Vreau să vă mai întreb un singur lucru şi gata, a zis ea. Ştiţi cumva ce-o nemulţumea pe Alda la părul ei?

Thóra se aştepta ca femeia să se arate uimită, dar n-a fost aşa.

— A, chestia aia, a zis ea, cu tristeţe în glas. A fost cumplit!

— S-a întâmplat ceva cu părul ei?

Prin mintea Thórei au trecut tot felul de poveşti îngrozitoare pe care le auzise în timp, despre frizeriţe care arseseră din greşeală părul clientelor, cu soluţie pentru permanent sau cu decolorant prea puternic.

— I l-a tăiat cineva, a răspuns femeia. După examene, înainte de Crăciun, cei din clasa noastră au rămas peste noapte în sala de sport. Dimineaţa, când s-a trezit Alda, cineva îi tăiase părul, probabil, în somn. Nu se ştie cine a făcut asta.

Thóra s-a încruntat.

— Cine a fost acolo? Sau cine ar fi putut intra în sala de sport?

— Toată clasa a fost acolo, din câte-mi aduc aminte. Sigur, au existat şi câţiva care fie n-au vrut să vină, fie erau bolnavi, dar au venit majoritatea copiilor. Au fost până şi profesorii, chiar şi preparatorul. E posibil să fi fost şi alţi oameni mari, dar nu-mi amintesc cine. Probabil c-aş fi uitat cu totul de întâmplarea asta, dacă n-ar fi fost problema cu părul Aldei. Fireşte că şi-a ieşit din fire, pentru că avea un păr foarte frumos, lung şi blond. I l-a tăiat

cineva cu foarfeca, făcând o mizerie de nedescris. Desigur, ce-a mai rămas din părul Aldei a fost aranjat imediat la frizerie, dar ea tot arăta ridicol. Avea părul mult prea scurt, parc-ar fi fost băiat.

Thóra i-a mulţumit femeii şi a închis. Rămăsese împietrită, pentru că ştia cât ţineau adolescentele la părul lor. Se îndoia că întâmplarea aceea nefericită avea vreo legătură cu cazul, dar orice era posibil. Trebuia să-l întrebe pe Markús şi despre asta, şi despre beţia tinerilor, despre care-i spusese femeia, din weekendul dinainte să înceapă erupţia — cu o seară înainte de descoperirea sângelui de pe debarcader.

Thóra şi-a îndreptat atenţia asupra cabinetului medical unde lucrase Alda. Căutându-l pe internet, a aflat că era condus de doi plasticieni, Dís Haflidadóttir şi Ágúst Ágústsson. Thórei i se părea cunoscut numele lui Ágúst, avea sentimentul că-l mai auzise şi înainte, la femeile din cercul de cusut pe care-l frecventa, când acestea vorbeau despre tratamente de înfrumuseţare. Prietenele ei care se credeau la curent cu toate spuseseră că era cel mai bun chirurg din oraş, când venea vorba despre mărirea sânilor. Circulau şi zvonuri neconfirmate despre oameni care veneau tocmai din Hollywood ca să fie operaţi de el, dar Thóra şi-a amintit că i se păruseră ridicole. Dacă nu puteai găsi nişte silicoane decente în Hollywood, sigur n-aveai prea multe şanse să găseşti unele în Reykjavík. Oare practica era totul? Totuşi lui Dís nu i se dusese vorba în acelaşi fel; dacă oamenii se îngrămădeau şi la cabinetul ei tocmai din celălalt capăt al lumii, pentru o intervenţie chirurgicală, colegele Thórei din cercul de cusut nu aflaseră nimic despre asta.

Robotul a informat-o pe Thóra că programările se făceau înainte de prânz, în zilele lucrătoare. Cei care-şi doreau să vorbească cu doctorii despre intervenţii deja făcute puteau să sune la numărul de telefon trecut în broşura cu sfaturi pentru îngrijirea ulterioară; era evident că acel număr de urgenţă nu era la cheremul oricui. Thóra a lăsat un mesaj.

Nu-i mai rămăsese decât să sune la urgenţe; ştia numărul pe de rost, având în vedere că fusese măritată mult timp cu un doctor care lucra acolo şi stătea des peste program. Nopţile acelea trecuseră întotdeauna încet. A recunoscut vocea femeii care i-a răspuns la telefon, chiar dacă trecuseră mai bine de cinci ani de când Thóra divorţase de Hannes. În mod clar, femeia de la celălalt capăt al firului nu şi-a amintit de ea: pare-se că vocea Thórei nu i-a spus nimic, la fel cum nici numele ei n-a făcut-o să fie mai amabilă. Thóra s-a consolat cu faptul că personalul era numeros şi că numele ei era destul de comun. După ce a cerut să vorbească cu fosta şefă a Aldei Thorgeirsdóttir, Thóra a fost informată, pe un ton ursuz, că legătura urma să fie direcţionată către asistenta-şefă de serviciu. Thóra a dat să-i mulţumească femeii, dar apelul a fost direcţionat înainte să apuce să facă asta, iar timpanele ei au fost luate cu asalt de un ton metalic şi înspăimântător, diferit de tot ce auzise până atunci.

După câteva minute, o voce distantă s-a prezentat ca fiind Elin, o femeie care nu părea să aibă o înclinaţie copleşitoare pentru alinarea suferinţei celor bătuţi de soartă.

Thóra s-a prezentat şi a menţionat cu ce se ocupă. A spus că făcea cercetări despre Alda Thorgeirsdóttir şi a întrebat dacă ar putea să le facă o vizită la urgenţe, ca

să stea de vorbă cu colegele ei despre un caz în care era implicat un prieten din copilărie al asistentei recent decedate.

— Ştiu că departamentul dumneavoastră are mereu de muncă şi promit că n-o să vă deranjez prea mult, a zis Thóra în cele din urmă, cu speranţă în glas.

Thóra ştia mai bine ca oricine că oamenii de acolo aveau destule pe cap. Ştia că dacă-i va intervieva pe cei din spital, o va face peste rănile deschise.

— Alda Thorgeirsdóttir nu mai lucra la noi când a murit, a zis asistenta-şefă. În realitate, n-a fost niciodată angajată aici cu normă întreagă; venea doar în weekend şi, uneori, noaptea. Lucra la o clinică din oraş, aşa că mai bine încercaţi să sunaţi acolo.

Ce mult o ajuta pe Thóra să audă lucruri deja ştiute.

— Sigur, o să fac şi asta, a răspuns ea, imitând tonul rece al femeii. Dar aş vrea să stau de vorbă şi cu personalul dumneavoastră.

— Nu văd cu ce v-ar putea ajuta una ca asta, a urmat replica ei. În primul rând, pentru că nu avem nimic de zis, în al doilea rând, pentru că nu sunt sigură că avem voie să facem asta; iar în al treilea rând, nu avem, efectiv, nicio obligaţie să stăm de vorbă cu o avocată care ne contactează din senin. La noi se pune mare preţ pe corectitudine.

Corectitudine? Câţi ani avea femeia aia — o sută? O sută cincizeci?

— Bineînţeles că nu vă obligă nimeni să staţi de vorbă cu mine, a răspuns Thóra, dacă n-am suferit nicio vătămare. Dacă preferaţi, pot să vă citez oricând, ca să aflu dacă ştiţi ceva ce ar putea conta în investigaţia mea. Credeţi că e mai bine aşa?

— Să mă citaţi? a zis femeia, şocată, şi părând mult mai puţin sigură pe ea ca înainte. Nu e nevoie! Doar v-am spus că Alda nu mai lucra aici.

A ezitat.

— Dar despre ce e vorba, dacă-mi permiteţi? Despre moartea Aldei?

— E vorba despre un caz la care lucrez, în care e implicat un bărbat care o cunoştea pe Alda, a răspuns Thóra, bucurându-se că lucrurile se întorceau în favoarea ei.

— E vorba de cazul cu violul? a întrebat femeia, pe un ton foarte bănuitor. N-avem ce comenta! Nu luăm apărarea nimănui şi n-o să descoperiţi nimic, dacă vă băgaţi nasul în treburile noastre sub pretexte false. Cazul va fi judecat în curând, urmând să se constate vinovăţia sau nevinovăţia părţilor implicate, şi rolul nostru în treaba asta va lua sfârşit. În astfel de cazuri, ţinem cont de normă şi nu acceptăm ca o avocată din afară să ne bată la cap cu Dumnezeu ştie ce.

A venit rândul Thórei să ezite. Viol? Trebuia să fie atentă, să nu care cumva să se implice în ceva ce nu avea legătură cu cazul lui Markús. În realitate, asistenta fusese destul de corectă; spitalul n-avea nicio obligaţie faţă de ea şi Markús şi fireşte că interesele celor care mergeau acolo pentru asistenţă primau înaintea oricărui alt lucru.

— Nu, nu e vorba de niciun viol. Vă garantez, a zis Thóra, pe un ton serios. Din păcate, se pare că nu putem ajunge la nicio înţelegere, aşa că trebuie s-o lăsăm baltă. Aveţi şi-aşa destule pe cap.

Thóra a închis. Nu renunţase la încercarea de a discuta cu personalul de la urgenţe din respect pentru spital sau pentru jurământul lui Hippocrate. Pur şi simplu, îşi

propusese să intre acolo pe uşa din dos. Învingându-şi orgoliul, a format numărul fostului ei soţ.

Ascultând mesajul de pe robotul telefonic, Dísei i-a dispărut zâmbetul pe care-l afişa mereu după o operaţie de succes. Asta ce mai însemna? O avocată care voia să discute cu ei despre Alda? Nicidecum poliţia, aşa cum se temuse, ci avocata unui oarecare prieten din copilărie al Aldei, un tip despre care Dís nici nu auzise până atunci. A ascultat mesajul din nou, încercând să înţeleagă mai bine despre ce era vorba, dar n-a reuşit. Vocea era caldă şi respectuoasă, fără să lase loc niciunei bănuieli cum că vorbitoarea ar fi ştiut că Dís şi Ágúst ascundeau ceva, dar nici că gestul ei era o simplă formalitate, fără legătură cu cine erau ei. Dís s-a întrebat dacă ar fi trebuit să se ducă după Ágúst, care era pe punctul de a încheia consultaţia cu ultimul pacient din ziua aceea: încă un tânăr care dorea să-şi îndepărteze o cicatrice căpătată în urma unei bătăi. A hotărât să nu se ducă după el. Ágúst avea obiceiul de a fi melodramatic, iar ea n-avea nicio poftă să dea din nervozitate în paranoia. I s-a făcut rău amintindu-şi de singurul caz de judecată în care fuseseră implicaţi din cauza muncii lor. Ágúst se dovedise aproape incapabil să facă faţă stresului pricinuit de acel caz şi fanteziilor lui nebuneşti cu privire la ce li s-ar fi putut întâmpla. Până să se ajungă la un acord în tribunal, Dís era pe punctul de a-şi da şi sufletul alături de celelalte daune pe care primiseră ordin să le plătească. Un preţ mic pentru a-şi putea vedea liniştiţi de muncă în continuare.

Dís şi-a notat în grabă numărul avocatei, după care a şters mesajul, hotărând s-o sune şi să stabilească o întâlnire cu ea în ziua următoare, când Ágúst lipsea de la

birou. Cu siguranţă că nu era vorba de nimic important, poate că era ceva referitor la bunurile decedatei, poate avocata voia să ştie dacă Alda avusese sau nu asigurare de viaţă la muncă sau ceva de genul ăsta. Dís putea să se ocupe singură de asta, iar dacă era vorba de altceva, avea să-l solicite şi pe Ágúst — dar numai atunci, iar nu mai înainte.

S-a îndreptat spre biroul curat al Aldei, care era poziţionat bine în spatele unui compartiment care-l despărţea de camera de aşteptare. Alda nu avusese un birou propriu, ca Dís şi Ágúst, de vreme ce munca ei însemnase mai ales să-i asiste în sala de operaţii şi, din când în când, să-i mai ajute cu hârţogăraia. Dís a aruncat o privire către masa aceea de lucru bine ordonată, care, din punctul ăsta de vedere, semăna cu biroul lui Ágúst. Însă Alda, spre deosebire de el, îşi personalizase puţin spaţiul de lucru: pe birou se afla o fotografie înrămată a unei femei despre care Dís şi-a amintit că era sora mai mică a asistentei — de altfel, şi singura ei soră. De asemenea, se mai afla acolo şi un ghiveci mic, pictat fin, în care era un cactus care părea să crească viguros. „Acum cine o să mai aibă grijă de el?“ s-a gândit Dís. Nici ea, nici Ágúst nu erau în stare să se ocupe de o plantă, iar recepţionerei i-ar fi fost prea greu să lase baltă Facebookul şi să aibă grijă de cactus. Dís era cât pe ce să arunce planta în coşul de gunoi, ca să nu fie nevoită s-o vadă ofilindu-se, dar, de dragul Aldei, n-a putut face una ca asta. Şi-a propus să încerce să-şi aducă aminte de cactus şi să se ocupe de el cum ştia ea mai bine. Intenţiona, cel puţin, să-şi dea silinţa în privinţa asta, chiar dacă planta nu avea să supravieţuiască. Din respect pentru Alda, nu voia să se descotorosească de un lucru pe care ea îl preţuise.

Mândră de gândurile ei nobile, Dís s-a aşezat şi a început să scotocească prin biroul Aldei şi să se uite prin computerul ei. Nu s-a gândit că nu se cădea să facă asta. Ei îi aparţinea compania care deţinea computerul şi toate celelalte lucruri din cabinet, iar dacă Alda ascunsese ceva despre care n-ar fi vrut să se afle la muncă, atunci cel mai nimerit era să descopere acest lucru chiar ea, Dís. Ágúst era un bârfitor, iar recepţionera era cel mult o prostănacă. Niciunul dintre ei nu era destul de matur, cât să respecte intimitatea celorlalţi.

Aşteptând să se deschidă computerul, Dís s-a uitat prin sertarele biroului Aldei. În cel de sus, articolele de papetărie erau atât de perfect ordonate, încât Dís n-ar fi fost în stare să le aşeze la fel nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. În sertarul de sus al biroului era o harababură totală: stilouri, agrafe de birou, ştampile şi multe alte lucruri care sfârşiseră acolo pentru că n-aveau un loc al lor.

În celelalte două sertare se aflau puţine lucruri şi, în plus, câteva dosare cărora Dís nu le-a înţeles rostul. Printre ele se afla şi raportul autopsiei unei femei mai în vârstă care murise în Spitalul Ísafjördur. L-a răsfoit, dar n-a dat peste nimic referitor la Alda sau la munca ei. Numele femeii nu i-a spus nimic. Când s-a aprins computerul, a căutat numele femeii în baza de date. Bătrâna nu se numărase printre pacienţii ei şi ai lui Ágúst. A ridicat din umeri, presupunând că femeia era rudă sau prietenă cu Alda, deşi ultima variantă era puţin probabilă, dată fiind diferenţa de vârstă dintre ele. Dís a pus raportul pe birou, ca să nu sfârşească în vreo cutie alături de alte lucruri care urmau să fie aruncate sau depozitate. Poate că reuşea să găsească vreo explicaţie pentru el. Femeia nu murise de multă vreme, aşa că poate raportul ar fi putut

să o ajute să înţeleagă de ce se sinucisese Alda. Dís s-a cutremurat la gândul că moartea asistentei ar fi putut fi cauzată de altceva în afară de suicid. Oricât de îngrozitor era suicidul, existau multe alte lucruri mai rele de atât, iar Dís n-ar fi ezitat să ofere informaţii care susţineau faptul că Alda îşi luase viaţa cu mâna ei.

În sertar se mai afla şi o fotografie cu un bărbat tânăr pe care Dís nu l-a recunoscut. Fotografia era foarte artistică; se vedea că subiectul nu conştientizase că era fotografiat. Stătea aplecat într-un scaun, privind în gol, solemn, dar deloc încruntat. Avea privirea unui om pe care nu-l speria nimic. Dís nu şi-a putut da seama unde fusese făcută fotografia, pentru că nu se vedea nimic în afară de bărbat, un perete galben şi scaunul. Însă bărbatul avea ceva care-l făcea să pară foarte distins. Înainte ca Dís să lase fotografia din mână, s-a încruntat şi a încercat să-şi dea seama ce-o atrăgea aşa de tare la el. Însă n-a reuşit. Apoi s-a întrebat dacă Alda păstrase fotografia pentru că avusese acelaşi sentiment ca ea.

A închis sertarul şi a revenit la computer, zâmbind când a văzut ce wallpaper îşi alesese Alda. Era fotografia unei pisicuţe, prelucrată în Photoshop, motiv pentru care felina îi zâmbea prosteşte de pe ecran, cu nişte dinţi de om. Dís s-a gândit că n-ar fi avut nimic împotrivă să aibă o asemenea pisică, dacă ar fi fost cu putinţă să arate aşa, şi s-a întrebat în treacăt dacă ar fi fost capabilă să opereze transformarea. Era în mod evident obosită după o zi grea de muncă.

N-a căutat prea mult prin fişierele din computer, pentru că erau foarte multe. După ce a deschis câteva la întâmplare, negăsind nimic care să-i atragă atenţia, a intrat pe internet şi, de curiozitate, s-a uitat ce pagini

marcase Alda ca favorite. Consultând lista, lui Dís i-a picat faţa de uimire.

A făcut clic pe mai multe linkuri la rând, sperând că nu conţineau ceea ce sugerau titlurile lor, dar n-a fost aşa. Pe ecran au apărut o grămadă de site-uri pornografice. Dís a rămas cu gura căscată. Alda fusese o cu totul altă persoană decât crezuse ea. Oare era posibil ca totul să aibă legătură cu munca ei de la urgenţe şi cu cazurile de viol cu care se confruntau adesea cei de acolo? Cu cât vedea mai multe site-uri, cu atât Dís înţelegea mai limpede că nu putea fi vorba de aşa ceva. Era acolo tot spectrul relaţiilor sexuale: sadomasochism, homosexualitate, sex obişnuit între un bărbat şi o femeie şi multe alte variaţii. Dís a răsuflat uşurată când şi-a dat seama că nu erau şi site-uri cu copii. În ce încurcătură intrase Alda? Oare de asta nu avusese nicio relaţie stabilă: pentru că nu ştia ce-şi dorea?

A ieşit de pe internet, simţindu-se de parcă ar fi fost ea însăşi abuzată, cu toate că singură alesese să se uite peste acele materiale, conştientă de ceea ce-o aştepta. Conţinutul paginilor o deranjase mai puţin ca faptul că descoperise o latură necunoscută a Aldei. Ce scârbos, acum avea să-i fie foarte greu să-i scrie necrologul! Dís s-a mustrat pentru faptul că nici măcar nu se apucase de el. A tras aer în piept şi s-a întrebat dacă nu era mai bine să plece şi să oprească computerul. Dar curiozitatea a fost mai puternică decât dreapta ei judecată, aşa că a deschis şi e-mailul Aldei. Şi-a făgăduit că nu avea să citească niciun mesaj care ar fi putut avea legătură cu viaţa sexuală a Aldei, dar n-a ezitat să ordoneze mesajele după expeditor şi destinatar, ca să vadă ce se petrecuse între Alda şi cunoscuţii ei.

În capul listei se aflau mesajele de la Ágúst, iar Dísei i-a fost suficient să deschidă câteva, ca să-şi dea seama ce era între ei. S-a rezemat de speteaza scaunului. Site-urile nu erau nimic în comparaţie cu asta. A sperat din toată inima ca, orice-ar fi vrut avocata aceea, Thóra Gudmundsdóttir, să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce tocmai descoperise.

Capitolul 17

Miercuri, 18 iulie 2007

Broşura despre violuri era, fără doar şi poate, informativă, dar Thóra s-a plictisit destul de repede de ea. Nu mai exista nimic de citit prin jur, iar după ce şi-a aranjat lucrurile prin geantă, Thóra n-a mai avut ce să facă. Stătea picior peste picior pe un scaun incomod, care se afla pe un culoar pustiu al spitalului municipal, iar de plictiseală a început să dea din picior înainte şi înapoi. Nu putea să citească broşura şi a treia oară. Hannes îi aranjase să se întâlnească cu o asistentă care o cunoscuse pe Alda, numai că femeia nu ştia sigur când reuşea să ia o pauză, aşa că-i sugerase Thórei să vină totuşi, să vadă cum le-o fi norocul.

Thóra era pe cale să se dea bătută, când a auzit zgomot de paşi în apropiere. De după colţ a apărut o femeie de vârstă mijlocie, care purta un halat alb şi pantaloni asortaţi. Ţinea strâns la piept o grămadă de hârtii. Apropiindu-se de Thóra, femeia a încetinit.

— Dumneavoastră sunteţi Thóra Gudmundsdóttir? Eu sunt Bjargey. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, a zis ea, întinzându-i mâna.

Nu purta verighetă şi avea unghiile curate şi tăiate scurt.

— Am fost prinsă într-o întâlnire aparent interminabilă.

A făcut un semn din bărbie înspre uşa de lângă Thóra.

— Să intrăm şi să ne facem comode. E o dezordine de nedescris, dar măcar putem vorbi în linişte.

Numai de linişte nu dusese lipsă Thóra în ultimele patruzeci de minute, dar a zâmbit şi s-a ridicat.

— Bine, a zis ea. N-o să vă răpesc prea mult timp!

Au intrat într-un birou micuţ şi asistenta a apăsat întrerupătorul cu cotul.

— Din câte am înţeles, aţi lucrat cu Alda Thorgeirsdóttir şi mă puteţi ajuta, a zis Thóra, după ce s-au aşezat.

— Da, o să încerc, a răspuns femeia, pe un ton calm. Sigur, putem să discutăm despre asta în anumite limite, dar, de vreme ce nu ştiu exact despre ce e vorba, rămâne să vedem dacă vă pot ajuta sau nu. Probabil că ar trebui să vă spun că Hannes m-a rugat să-i fac favoarea de a mă vedea cu dumneavoastră. Lucrăm împreună destul de des.

— Sunt perfect conştientă de asta şi vă mulţumesc foarte mult amândurora, a răspuns Thóra. Nu caut să aflu lucruri despre pacienţi sau despre spital, ci caut pe cineva cu care Alda ar fi putut discuta despre chestiuni personale.

A ridicat privirea către femeie.

— Alda a lăsat în urma ei secrete care n-au cum să mai rămână ascunse multă vreme. Eu sper că le-a încredinţat cuiva, poate unui coleg de muncă.

— Bună înţelegere, a zis Bjargey. Alda nu era foarte vorbăreaţă, chit că era bună cu toţi oamenii, fie ei colegi sau pacienţi. Dar nu-mi trece prin minte nimeni care să fi fost apropiat de ea.

I-a zâmbit Thórei reţinut.

— Alda lucra aici numai în weekenduri, dar, când putea, mai venea şi în tura de noapte. Noaptea era mereu nevoie de oameni, pentru că cei mai mulţi vor să fie liberi seara şi în weekend.

Dându-şi seama că încă mai ţinea în braţe teancul de hârtii, Bjargey l-a pus jos, pe birou, deasupra unei alte grămezi, apoi a continuat:

— Alda lucra în altă parte pe timp de zi şi aici rareori se nimerea în tură cu aceiaşi oameni, aşa că era cumva în afara grupului, spre deosebire de noi, toţi ceilalţi.

— Deci n-a lucrat cu nimeni în mod deosebit? a întrebat Thóra. De pildă, cu dumneavoastră?

Bjargey a dat din cap, iar agrafa cu care-şi prinsese o şuviţă, ca să nu-i intre în ochi, s-a slăbit. Era tunsă scurt, dar părul începuse să-i crească puţin. A ridicat o mână ca să-şi prindă agrafa, fără să se oprească din vorbit:

— Eu întocmesc programul şi alte chestii administrative pentru personalul asistentelor de la urgenţe, aşa că ştiu că n-a fost aşa. Am lucrat şi eu cu Alda din când în când şi îmi plăcea de ea.

Bjargey a dat scaunul mai în spate şi şi-a prins iar agrafa în păr.

— Am fost cel puţin foarte surprinsă să aud că s-a sinucis. Sinceră să fiu, n-aş fi crezut că e în stare de aşa ceva.

— Dar nu încetase munca aici? a zis Thóra. Asistenta-şefă cu care am vorbit mi-a spus că Alda şi-a dat demisia cu puţin timp înainte să moară.

— Da, aşa a fost, a răspuns Bjargey, dregându-şi glasul. De fapt, încă se fac investigaţii pe tema asta atât aici, în spital, cât şi în alte părţi, aşa că nu vă pot da prea multe detalii.

— Adică Alda n-a plecat de bunăvoie? a zis Thóra. Eu aşa am înţeles, când am vorbit cu asistenta-şefă.

— A plecat şi n-a plecat de bunăvoie, a spus Bjargey, pe un ton secretos. S-a întâmplat ceva care a dus la divergenţe între ea şi cei din departament. Drept urmare, s-a recurs la o înţelegere: ca ea să-şi ia un concediu până când avea să se rezolve problema.

Şi-a făcut iar de lucru cu agrafa, cu toate că părea să fie prinsă bine.

— Decizia asta a fost luată fără resentimente. Sunt sigură că Alda ar fi revenit la noi, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Am înţeles, a zis Thóra. Aţi zis că se fac investigaţii şi aici, în spital, şi în alte părţi. Vă referiţi la o investigaţie făcută de poliţie sau de o companie de asigurări?

A încercat să-şi imagineze ce infracţiuni ar fi putut comite cineva într-un spital.

— Alda a făcut vreo greşeală în munca ei? A furat medicamente? Sau…?

Bjargey tăcuse cu totul şi se părea că se întreba cum şi dacă să-i răspundă la întrebare. În cele din urmă, când a vorbit din nou, părea că-şi cântărea cu grijă fiecare cuvânt:

— Alda n-a fost acuzată de malpraxis şi nici n-a furat medicamente. Nu e vorba de nimic de genul ăsta. Este discutabil în ce măsură comportamentul ei a fost adecvat, însă presupusa ei purtare neobişnuită s-a petrecut în afara programului de lucru şi, prin urmare, n-ar trebui să fie

problematică pentru instituţia noastră. Însă, din cauza circumstanţelor, cei de aici au considerat că nu era potrivit să mai lucreze la urgenţe pe parcursul investigaţiei.

Thóra nu reuşea să pună lucrurile cap la cap.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, a zis ea, zâmbind încrezător. Puteţi să-mi explicaţi totul mai pe îndelete?

— Nu, a răspuns Bjargey, fără nicio urmă de ezitare în glas. Problema asta n-are nicio legătură cu moartea Aldei şi nu pricep nici ce legătură ar putea avea cu lucrurile pe care vreţi să le aflaţi. Aş vrea să încheiem aici această discuţie.

A evitat s-o privească pe Thóra în ochi în timp ce a spus asta, dar apoi şi-a îndreptat privirea spre ea şi a adăugat:

— Îmi pare rău. E o chestiune delicată.

Thóra şi-a dat seama că n-avea niciun rost să insiste.

— Nu-i nimic, a spus ea. Dar, revenind la întrebarea mea, există cineva care a discutat îndeaproape cu Alda în turele ei, fără să fie neapărat prietene?

Bjargey s-a uitat cu milă la Thóra.

— Aţi fost vreodată la urgenţe seara sau în weekend?

— Nu, chiar n-am fost, dar am venit aici de câteva ori cu copiii când erau mici. Evident că pe timp de zi.

— Nu există comparaţie, a spus Bjargey. Alda a lucrat aici în timpul celor mai grele şi obositoare ture, când la urgenţe e plin atât de beţivi care vomită întruna şi care şi-au făcut rău cu mâna lor, cât şi de victimele lor care vin la noi fie bătute, fie tăiate. Încercaţi să vă închipuiţi numai ce înseamnă să lucrezi cu un grup de oameni atât de solicitanţi. Beţivii sunt incredibil de agitaţi, iar dacă aşteaptă prea mulţi la rând, situaţia din sala de aşteptare ajunge să fie periculoasă, ca să nu mai zic de cât de

neplăcut e să asculţi certurile şi lamentările lor. Aşa că în acest timp nu e nici vreme, nici loc de stat de vorbă sau de legat prietenii, vă garantez.

— Vai de mine, a zis Thóra, înţelegând prea bine cât de îngrozitor putea să fie un loc de muncă luat cu asalt de oameni beţi.

Auzise multe poveşti de la Hannes de-a lungul timpului, aşa că ceea ce i-a spus femeia n-a surprins-o.

— Alda trebuie să fi fost foarte muncitoare, a spus ea. Se ocupa cu ceva anume sau făcea tot ce trebuie să facă o asistentă, în general?

Bjargey s-a uitat din nou la Thóra, părând că nu voia să-i răspundă.

— Alda se îngrijea cam de orice. A fost o asistentă extraordinară, care ştia foarte bine să închidă o operaţie, având în vedere că lucra într-un cabinet de chirurgie plastică. Doctorii o rugau, de obicei, să-i asiste la suturat şi la alte chestii similare. Era foarte miloasă şi matură, motiv pentru care i se cerea adesea să-i liniştească şi să-i consoleze pe oamenii necăjiţi sau să întocmească rapoartele de consemnare a incidentelor. Era foarte bună mai ales cu femeile, a spus Bjargey, uitându-se în grabă la ceas. Din fericire, în weekend aici sunt mai puţine femei decât bărbaţi, dar, din păcate, raportul se echilibrează din ce în ce mai mult cu fiecare weekend care trece.

Se părea că egalitatea câştiga mai mult teren în părţile urâte ale activităţii umane decât la locurile de muncă, dar Thóra s-a abţinut să spună asta cu voce tare.

— Sora ei mi-a spus că a fost implicată în câteva cazuri de viol şi că, printre altele, a fost nevoită să depună mărturie în tribunal din pricina asta. Aşa e?

Bjargey a ezitat o clipă, după care a răspuns:

— Cum v-am spus deja, Alda venea aici mai ales seara şi în weekend, adică exact în perioada în care se comit cele mai violente infracţiuni. De vreme ce era deosebit de amabilă şi de blândă, lua adesea parte la examenele medicale şi la îngrijirea fetelor şi a femeilor implicate în astfel de acte îngrozitoare. De asemenea, s-a implicat puţin şi în asistenţa post-incident a victimelor, caz în care ea şi victima ajungeau să aibă încredere una în cealaltă. E mult mai bine ca o femeie să nu fie nevoită să discute despre ceea ce i s-a întâmplat cu mai mulţi oameni.

— Fireşte, a spus Thóra. Ce presupune asistenţa asta post-incident?

— Depinde, a zis Bjargey. Nu putem organiza întotdeauna şedinţe de consiliere, pentru că unele dintre femei sunt instabile din punct de vedere psihologic şi nu pot onora toate programările. Bineînţeles că încercăm să implementăm terapia faţă-n faţă, dar, în cele mai rele situaţii, cazurile sunt discutate prin telefon. Alda a fost unul dintre puţinii oameni care n-au avut nimic împotrivă să le lase femeilor propriul număr de telefon şi, adesea, asigura consiliere şi asistenţă telefonică.

Bjargey a adăugat imediat:

— Fireşte că era plătită pentru asta. Îşi nota fiecare apel şi completa documentele necesare.

Bjargey s-a uitat din nou la ceas.

— Mai aveţi întrebări?

— Da, aş vrea să vă mai întreb un singur lucru, iar apoi vă las, a spus Thóra. A vorbit Alda vreodată despre Insulele Westmann sau despre erupţia vulcanică din 1973?

Bjargey s-a încruntat, căzând pe gânduri.

— Din câte-mi amintesc eu, n-a zis nimic despre asta, a spus ea. De fapt, anul trecut, în zilele libere din august

am lucrat cu ea şi a venit vorba despre Insule. Parcă mi-a spus că era de acolo.

Apoi a adăugat repede:

— Spre deosebire de celelalte weekenduri, în zilele libere în Reykjavík e linişte, după cum bine ştiţi. Aşa că a fost o tură mai lejeră şi am apucat să discutăm despre una, alta.

— Vă mai amintiţi despre ce aţi vorbit? a întrebat Thóra, cu precauţie.

Era convinsă că femeia avea să pună capăt conversaţiei în acel punct, dacă se apuca s-o întrebe despre capul retezat.

— V-a spus cumva de ce nu s-a mai întors niciodată acasă?

Bjargey a dat din cap.

— Nu, nu cred, a spus ea. Pur şi simplu, mi-a povestit ce presupunea festivalul pentru locuitorii din Insule. Mi-a vorbit despre corturile albe ale oamenilor de acolo şi despre alte lucruri de genul ăsta. Nu-mi amintesc să fi zis că mergea rar acasă.

Bjargey s-a oprit dintr-o dată, părând că voia să se ridice în picioare.

— De fapt, a mai spus ea, am întrebat-o dacă nu voia să meargă acasă, pentru că mi-ar fi fost uşor să găsesc o altă asistentă care să-i ţină locul.

— Şi? a întrebat Thóra. Ea ce-a zis?

Pe fruntea lui Bjargey au apărut câteva cute.

— Îmi amintesc că răspunsul şi tonul vocii ei mi s-au părut cam nelalocul lor, deloc obişnuite pentru ea, a răspuns Bjargey. A zis că n-o lăsa inima să facă asta, chiar dacă-şi dorea foarte mult.

Asistenta s-a uitat la Thóra.

— Apoi a râs, ca şi cum ar fi făcut cine ştie ce glumă bună.

S-a ridicat.

— Nu ştiu ce-a găsit ea de râs în asta!

Lui Stefán nu i-a plăcut melodia de la radio, aşa că l-a oprit. Se afla în biroul lui, dar, de fapt, ar fi trebuit să fie deja în drum spre casă. Încă o zi în care nu reuşea să ajungă acasă la timp! A scos un oftat adânc. Şi mâine avea să fie la fel. Ca să fie promovat în departamentul poliţiei, trebuia să muncească mai mult timp decât crezuse iniţial că era nevoie, iar acest lucru începea să-şi ceară birul. Nevastă-sa credea că-şi făcea de cap la birou toată seara şi o găsea în fiecare noapte prost dispusă. Lui Stefán începuse să i se ia de felul în care decurgeau lucrurile acasă, mai ales de faptul că, aparent, îi lua cel puţin o oră ca să ajungă în pat cu nevastă-sa când avea chef de asta. Mâine urma să fie acasă cel mai târziu la cinci. Categoric! Însă, se părea că, de fiecare dată când îşi făcea astfel de planuri, se pomenea dintr-odată asaltat de o mulţime de lucruri care trebuiau făcute urgent. De ce nu veneau toţi oamenii ăia cu problemele lor arzătoare între orele nouă şi cinci? De pildă, chiar mai devreme, la cinci fix, îl sunase medicul legist ca să-i transmită rezultatele celei de-a doua analize toxicologice făcute asistentei decedate. Îl rugase pe Stefán să aştepte puţin, pentru că avea ceva de rezolvat în laborator, promiţându-i că o să-l sune din nou când o să se întoarcă în birou, unde lăsase raportul. Aşa că Stefán aşteptase, dar, aşa cum ştia că e bine, sunase acasă ca să explice motivul întârzierii. Dar nevastă-sa nici n-a vrut să-i audă explicaţia. Aşa că nu se aştepta să fie primit cu braţele deschise în seara aceea.

Medicul l-a sunat abia pe la şase şi jumătate, iar Stefán a observat că îi vorbea pe acelaşi ton rece ca nevastă-sa.

— Zi repede ce ai de zis, a spus el. E târziu!

— Crezi că pentru mine nu e târziu? a răspuns medicul, la fel de nervos.

A făcut o pauză şi în acest timp, la celălalt capăt al firului, s-a auzit un frunzărit rapid de documente, după care medicul a trecut direct la subiect:

— După cum bine ştii, prima analiză n-a dat la iveală nimic care să dezvăluie cauza morţii, aşa că am făcut o a doua analiză. Nu ştiu cât de obişnuit eşti tu cu astfel de cazuri, dar prima dată în laborator se fac analize numai pentru ceea ce ni se cere în mod specific. Bineînţeles, le-am cerut să analizeze substanţele active din pastilele găsite pe noptieră, iar apoi i-am rugat să fie atenţi la anumite substanţe, dar a fost în zadar. Însă pentru analiza asta le-am cerut mai multe. Am prelevat şi câteva probe de ţesut şi am cerut să fie analizate.

— Ce ţesut? a întrebat Stefán.

Ştia foarte puţine despre medicina legală, dar nu voia ca medicul să-şi dea seama de asta. A sperat că întrebarea lui nu era din cale-afară de prostească.

— Am prelevat, în special, probe din zonele obişnuite, dar cel mai mult m-a interesat să fie analizat ţesutul de pe limba femeii, a răspuns medicul, pe care Stefán l-a auzit răsfoind iar prin hârtii. N-am mai văzut niciodată un cadavru care să aibă limba aşa şi bănuiesc că s-a petrecut ceva nefiresc.

— Şi? a întrebat Stefán, nerăbdător.

După voce, se părea că medicul urma să-i spună ceva important, vrând să prelungească momentul. Stefán n-avea vreme de pierdut.

— Şi am bănuit bine, a zis medicul, pe un ton triumfător. Femeia a fost omorâtă, iar dovada se află în limba ei.

Frunzăritul a încetat dintr-o dată.

— Foarte, foarte neobişnuit!

Stefán a inspirat adânc şi a numărat în gând până la trei. N-avea timp să numere până la zece.

— Vrei, te rog, să-mi spui şi mie odată care este descoperirea asta fascinantă? Sau trebuie să ghicesc? a întrebat el, pe un ton calm.

— Să ghiceşti? l-a îngânat medicul, râzând. N-ai putea să ghiceşti nici în ruptul capului, dragule. Femeii i s-a injectat botox în limbă, apoi limba i-a fost îndesată pe gât în jos.

Cum Stefán n-a spus nimic, medicul a adăugat:

— Delicios, nu-i aşa?

Stefán a vorbit din nou:

— Botox… Ăsta nu-i un medicament împotriva ridurilor?

Nu-l interesa prea mult chirurgia plastică, dar nevastă-sa îşi bătea joc de toate emisiunile televizate la care se uita, comentând mereu că nu ştiu care actriţă sigur făcuse injecţii cu botox.

— Parcă paralizează pielea sau ceva de genu'?

— De fapt, paralizează muşchii, a răspuns medicul. Medicamentul ăsta, dacă poate fi numit aşa, e asociat îndeaproape cu botulismul, sau toxiinfecţia alimentară, dar poate cauza şi paralizie fatală. Botoxul împiedică trimiterea mesajelor de la terminaţiile nervoase ale muşchilor în partea superioară a feţei, adică inhibă contracţia feţei. Tehnic, muşchii faciali sunt paralizaţi, aşa că nu mai pot forma riduri la nivelul pielii. Efectul durează numai câteva luni, aşa că oamenii trebuie să-şi facă apoi

o nouă injectare, dacă vor să-şi menţină aspectul tânăr al pielii. E o substanţă ingenioasă, cu toate că, în cazul ăsta, a fost folosită într-o manieră foarte neplăcută şi neobişnuită.

— Deci i-a paralizat limba? a întrebat Stefán, deşi răspunsul era evident. Şi i-a alunecat pe gât în jos şi s-a sufocat, nu-i aşa?

— Bănuiesc că ăsta a fost planul, a spus medicul. Însă, ca să funcţioneze perfect, botoxul trebuie să acţioneze câteva ore, uneori chiar şi câteva zile, cu toate că mişcarea muşchilor este inhibată aproape spontan. Cred că ucigaşul s-a săturat s-o vadă zbătându-se, aşa că i-a îndesat limba pe gât în jos. Ea n-a putut s-o scoată afară, pentru că acţiunea muşchilor limbii a fost blocată. Prezenta nişte răni în partea superioară a braţului care ar putea indica faptul că a fost imobilizată.

Medicul s-a oprit.

— Trebuie să recapitulez situaţia acum, cu informaţiile astea noi. E posibil să găsesc şi alte dovezi care să ne ajute să înţelegem mai bine ce s-a întâmplat.

— Dar eşti sigur că e vorba de o crimă? a întrebat Stefán. Să nu uităm că avem de-a face cu o asistentă, deci putea să-şi facă şi singură una ca asta. Când dau de greu, oamenii recurg la soluţii stranii.

— E imposibil să-şi fi făcut aşa ceva de una singură, a spus medicul cu încăpăţânare. După semnele pe care le are pe braţe, n-aş zice că a vrut să sfârşească în felul ăsta. Am senzaţia că cineva a vrut ca totul să pară o sinucidere, dar a intrat în panică şi n-a fost destul de atent. Pastilele erau de ajuns ca s-o omoare, numai că, după voma descoperită în cameră, e clar că stomacul ei le-a respins, încercând să elimine otrava.

— Şi uite-aşa, din senin, ucigaşul avea nişte botox la el, a spus Stefán.

Toate se amestecau în capul lui.

— După cum ai spus, a fost asistentă şi, judecând după corpul ei, nu era străină de chirurgia plastică, a răspuns medicul. Poate că avea botox prin casă, iar asta i-a prins numai bine ucigaşului. Poate că a vrut doar să împiedice regurgitarea.

— Nu ştiu dacă eşti conştient de asta, dar victima a lucrat într-un cabinet de chirurgie plastică, a spus Stefán. Poate că de acolo a luat botoxul, ca să-l aibă aproape pentru când îi apăreau riduri.

— Poate, a spus medicul, cugetând. Mi se pare însă cam greu de crezut că se aproviziona de la cabinet. Substanţa asta nu se foloseşte acasă. Pe de altă parte, cine ştie, poate că i-a făcut o vizită chiar plasticianul pentru care lucra?

A pufnit:

— Dar nu-i nici timpul potrivit şi nu e nici treaba mea să cântăresc cine ar fi putut face una ca asta. Treaba mea e să constat cauza morţii, iar acum cred că ştiu care e. Crimă cu premeditare printr-o formă cât de poate de neortodoxă de sufocare. Mâine, până-n prânz, o să ai raportul pe birou. Aşa că mai bine mă apuc de el.

Patru crime plus încă una făceau cinci. Stefán şi-a luat la revedere de la medic şi a oftat din toţi rărunchii. Mai mult ca sigur că n-avea să ajungă acasă prea devreme. A pornit radioul, dar l-a oprit din nou când, în loc de muzică, a auzit reclamele gălăgioase şi insuportabile. Mai devreme, când oprise radioul, se difuza o melodie despre sex. Sperase să nu se fi terminat, pentru că nu avea absolut nicio şansă să se bucure prea curând de sex în realitate. A oftat din nou şi a format numărul de acasă.

Capitolul 18

Joi, 19 iulie 2007

După cea mai lungă perioadă cu vreme caldă de care-şi putea aminti Thóra, cerul s-a umplut de nori negri şi apăsători. Lumina devenise gălbuie şi întreg orizontul era cenuşiu. S-a înfăşurat strâns în cardiganul subţire şi şi-a dat seama că nu era îmbrăcată bine deloc, pe frigul ăla. Două săptămâni de vreme caldă fuseseră de ajuns s-o facă să uite cum puteau fi verile în Islanda. Thóra s-a simţit la fel de naivă precum străinii care încercau să se apere numai cu ajutorul umbrelelor de ploaia care curgea pe orizontală. A grăbit pasul şi a deschis larg uşa de la comisariatul poliţiei, unde trebuia să se întâlnească cu Markús. Fusese chemat pentru încă o rundă de întrebări. Thóra îl sunase pe Stefán, ofiţerul de poliţie, ca să-l întrebe despre ce voiau să discute cu clientul ei, dar el refuzase să-i răspundă la întrebări, iar ea avea sentimentul că situaţia luase o întorsătură mai gravă. S-a scuturat de apă şi şi-a şters hainele de picăturile de ploaie.

Venise cu zece minute mai devreme. A profitat de ocazie ca să-şi aranjeze machiajul, spunându-şi că o

femeie cu rimelul întins pe faţă se putea face cu greu respectată. După ce s-a declarat oarecum satisfăcută de rezultat, s-a îndreptat din nou spre hol. Markús era deja acolo, purtând o pelerină de culoare albastru-închis şi o pereche de pantofi comozi şi vădind o expresie nenorocită pe chip.

— Ei bine, a zis Thóra în timp ce se apropia de el, eşti pregătit?

În loc să-i răspundă propriu-zis la întrebare, Markús a bombănit ceva. S-au îndreptat amândoi în linişte spre camera unde se ţineau interogatoriile. Thóra era mulţumită că nu trebuia să vorbească cu Markús cât era în starea aceea, pentru că nu era nicidecum momentul pentru întrebări referitoare la ce avea poliţia de gând să-l întrebe. Fusese citat şi convocat la poliţie peste o jumătate de oră în aceeaşi după-amiază, dar înainte de a se urca furtunos în maşină, Thóra avusese timp să arunce în servietă dosarele importante.

Totuşi, când au ajuns în dreptul uşii, Thóra a zăbovit puţin, ca să-i reamintească lui Markús că trebuia să răspundă la întrebări numai cu acordul ei şi că nu era obligat să zică nimic mai mult decât ceea ce presupuneau întrebările; cel puţin, nu înainte de a se sfătui cu ea. Markús a dat din cap în semn că a înţeles, vădind aceeaşi expresie posacă, după care au intrat în birou. Thóra s-a gândit că oamenii reacţionau diferit în situaţii tensionate, unii devenind de-a dreptul insuportabili, cum era şi cazul clientului ei. Oare moartea Aldei îl îndurerase atât de mult? Toată lumea îi spusese că fusese îndrăgostit de ea. Într-adevăr, Alda nu avusese aceleaşi sentimente pentru el, dar era posibil ca Markús să fi primit foarte rău vestea morţii ei. Chiar dacă n-avea ochii umflaţi de plâns, poate

că-şi înfrunta durerea prin furie şi refuzul de a comunica. Thóra s-a gândit că trebuia să fie mai indulgentă cu el.

Când Thóra şi Markús au intrat în camera de interogare, Stefán se afla deja acolo, împreună cu un alt ofiţer, care era pe punctul de a pleca. Ofiţerul i-a salutat grosolan în drum spre ieşire, iar Thóra a avut încă o dată sentimentul că lucrurile urmau să se înrăutăţească. Şi-a încrucişat degetele, sperând că Markús n-o să fie reţinut. În afară de şocul şi neplăcerea prin care putea să treacă el aflând una ca asta, şi Thóra ar fi fost mai presată, fiind nevoită să dedice şi mai mult timp cazului decât până atunci.

Stefán a început interogatoriul anunţând că Markús era încă suspect şi că, din clipa aceea, uciderea Aldei Thorgeirsdóttir avea să fie investigată împreună cu uciderea celorlalţi patru oameni neidentificaţi, din 1973. Thóra s-a străduit să pară impasibilă, dar tot i-a scăpat stiloul pe jos. Markús nu s-a controlat la fel de bine ca ea, dar, la început, se părea că primise vestea cu calm. Însă când Thóra s-a aşezat din nou pe scaun, el era deja roşu la faţă şi respira greoi.

— Adică mă suspectaţi de uciderea Aldei? a zis el, cu glas domol, dar supărat. Sunteţi nebuni! Nu s-a sinucis? Ce dracu' înseamnă asta?

Thóra şi-a aşezat mâna pe umărul lui.

— Lasă-l pe Stefán să spună ce are de spus. Trebuie să fie o neînţelegere la mijloc. O rezolvăm noi.

S-a uitat la Stefán.

— Cum de-a ajuns Markús să fie suspectat pentru uciderea Aldei şi când s-a constatat, de fapt, că e vorba de o crimă?

Stefán părea total indiferent faţă de reacţia lui Markús.

— Pe baza rezultatelor analizei toxicologice a sângelui şi a ţesuturilor conjunctive ale victimei s-a constatat că nu e vorba de un suicid. Pentru bunul mers al investigaţiei, acum nu vă pot spune nimic despre aceste rezultate. Trebuie să-i pun lui Markús câteva întrebări despre relaţia lui cu victima şi-i recomand, cu seriozitate, să răspundă la ele.

Stefán avea chipul împietrit, aşa că cei doi nu puteau citi nimic pe faţa lui.

— Având în vedere că clientul meu este considerat suspect într-un caz de crimă, insist să ne arătaţi rezultatele analizei respective, a spus Thóra. Şi raportul autopsiei.

Stefán a zâmbit batjocoritor.

— Raportul pe care l-aţi luat de la poliţia din Insulele Westmann?

S-a aplecat uşor în faţă.

— Ştiu că Gudni v-a pus la dispoziţie raportul autopsiei făcute cadavrelor din pivniţă. Asta n-o să se mai repete! Dacă vreţi să vedeţi şi alte dosare, va trebui să le procuraţi prin mijloace adecvate.

Apoi şi-a îndreptat spatele.

Thóra trebuia să se justifice, pentru că Markús nu-şi permitea să se pună rău cu Stefán şi cu colegii lui din cauza raportului autopsiei — şi-aşa era destul de presat de presă şi de poliţie, pentru rezolvarea cât mai rapidă a cazului.

— Recunosc, am luat raportul de la Gudni fără să întocmesc o cerere specială, dar trebuie avut în vedere că deja auzisem de la oamenii de pe stradă ce se afla în el. Or, e nefiresc ca informaţiile din dosar să ajungă la urechile tuturor, mai puţin ale părţilor implicate.

Stefán a privit-o pe Thóra, dar n-a zis nimic. S-a întors din nou spre Markús.

— Unde aţi fost sâmbătă seara, pe opt iulie?

Aşadar, confirmaseră data morţii. Thóra şi-a notat acel amănunt.

— Nu ştiu, a spus Markús, tăios. De unde naiba să ştiu asta?

— În locul dumneavoastră, m-aş strădui să-mi amintesc. Anterior, aţi declarat că eraţi în drum spre Insulele Westmann şi că, aşa cum deja se ştie acum, aţi ajuns acolo în dimineaţa zilei următoare.

Stefán a răsfoit nişte hârtii de pe birou.

— Aţi zis că aţi plecat din Reykjavíck pe la şapte şi că, pe la opt jumate, ajunseseraţi deja la casa dumneavoastră de vară de pe malul râului Rang. De acolo aţi plecat spre Bakki dis-de-dimineaţă, a doua zi, de unde aţi luat un avion până-n Insule. Corect?

Markús părea confuz.

— Da, da, aşa e, numai că nu-mi aminteam data. Dacă aţi fi specificat că e vorba de seara de dinainte să vin în Insule, v-aş fi răspuns imediat.

— Cu alte cuvinte, susţineţi în continuare cele declarate? a zis Stefán.

— Categoric, a pufnit Markús. Ce motive aş avea să n-o fac? Asta am făcut. Puteţi verifica la compania aeriană din Insulele Westmann. Sigur au evidenţa călătorilor.

— Nu mă interesează ce-aţi făcut luni dimineaţă, a zis Stefán. Ci numai duminică seara. Nu durează mai mult de două ore să ajungi la aeroportul din Bakki, aşa că nu ne ajută cu nimic c-aţi fost acolo a doua zi de dimineaţă.

Stefán şi-a luat ochii de pe raport.

— Vă poate confirma cineva declaraţia? V-aţi oprit la vreo benzinărie sau la vreun fast-food pe drum?

Markús s-a balansat cu scaunul, încercând să-şi amintească. Thóra spera sincer că se oprise atât ca să alimenteze, cât şi ca să mănânce ceva undeva. Dar speranţele ei au fost deşarte.

— Nu, a zis el. Din câte-mi amintesc, m-am oprit numai în drum spre ieşire din oraş, ca să alimentez.

A expirat, dezamăgit.

— A trecut multă vreme de-atunci. Dar parcă-mi amintesc că m-am oprit la benzinăria Orka de pe strada Snorrabraut.

— Vă mai amintiţi cumva şi la ce oră? a întrebat Stefán.

— Pe la şapte, poate chiar mai devreme. Nu mai ţin minte, a răspuns Markús, după care a adăugat, nervos: Dar nu putem vedea asta pe extrasul de cont al cărţii de credit? Plătesc aproape întotdeauna cu cardul.

Stefán n-a răspuns, dar Thóra ştia că folosirea unei cărţi de credit într-o benzinărie cu autoservire nu reprezenta un alibi.

— Îmi cer scuze că intervin, a zis Thóra. N-ar fi mai bine să demonstraţi că Markús s-a aflat la locul crimei, în loc să-l presaţi să-şi aducă aminte ce-a făcut într-o seară de acum unsprezece zile? Sunt convinsă că ar fi fost mult mai atent la cele întâmplate în seara aia, dacă ar fi ştiut ce-i rezerva soarta.

Venise rândul Thórei să-i zâmbească sarcastic lui Stefán. S-a simţit bine, dar n-a ţinut-o mult.

— Exact asta vrem să facem, a spus Stefán. Să dovedim că Markús a fost la locul crimei în seara cu pricina.

Şi-a luat ochii de la Thóra şi s-a uitat la Markús.

— Ce? a icnit Markús, total dezumflat. Nu se poate, a fost tot ce-a putut el să mai zică.

Nu părea furios, ci, mai degrabă, şocat.

— Pur şi simplu nu se poate, a repetat el.

— Şi totuşi, se poate, a spus Stefán.

Thóra spera că se referea la flaconul cu pastile din casa Aldei sau la orice altceva pe care Markús îl justificase deja. Dar nu i-a surâs norocul.

— Avem un martor care susţine că v-a văzut prin preajmă la ora la care a fost omorâtă Alda. Şi am mai găsit şi nişte probe biologice pe corpul ei. Potrivirea dintre aceste probe şi cele de ADN pe care ni le-aţi dat dumneavoastră de bunăvoie, pentru cazul cadavrelor din pivniţă, e o dovadă incontestabilă.

Era clar că Markús nu avea să revină acasă după acel interviu.

Tinna stătea întinsă în pat, cu ochii larg deschişi. Era obosită, dar ştia că ardea mai puţine calorii în somn decât atunci când era trează, aşa că nici nu se gândea să-şi facă somnul de după-amiază. Prin uşa închisă o auzea pe maică-sa făcând ordine în camera de zi. Situaţia devenise insuportabilă de când renunţase la slujbă ca să aibă grijă de Tinna, pentru că maică-sa complica totul. Înainte, când era plecată de dimineaţa până seara, îi fusese uşor s-o mintă că mânca mâncarea pe care, de fapt, o arunca. Însă acum nu mai putea face asta, pentru că maică-sa era mereu cu ochii pe ea. Într-o zi obişnuită, Tinna ar fi trebăluit prin casă, ştergând vasele cu un prosop sau ajutând la curăţenie, dar acum n-avea poftă. Era supărată pe maică-sa şi ar fi fost şi plictisitor pe deasupra. Mai devreme, maică-sa o găsise la computer, citind, fascinată,

o reţetă după alta. Îşi ieşise din fire, spunându-i Tinnei că mai bine ar fi mâncat ceva, decât să se holbeze la mâncare pe ecranul computerului. După ce s-au certat, maică-sa a izbucnit în plâns, iar Tinna s-a închis în camera ei. Maică-sa n-avea să înţeleagă niciodată ce era în sufletul ei şi n-avea niciun rost să-i explice. Tinna tânjea după mâncarea de pe ecran, ba chiar râvnea aprig după ea. Însă nu ceda niciodată tentaţiei de a şi-o prepara ea însăşi ori de a-şi cumpăra vreun fel de mâncare, pentru că se simţea mai bine refuzând-o decât cedând ispitei.

Dincolo s-a auzit din nou aspiratorul şi Tinna şi-a pus mâinile la urechi, ca să nu audă zgomotul. Era un aspirator vechi, pe care i-l dăduse maică-sii o prietenă, când se stricase al ei. Tinna s-a străduit să estimeze cât mai avea maică-sa până termina cu treburile şi pleca de acasă. Întotdeauna curăţa la sfârşit podeaua din micul apartament, aşa că, probabil, era aproape de final. Apoi avea să meargă la magazin, numai că, înainte să se certe, o rugase pe Tinna s-o însoţească. Normal că Tinna nu intenţiona să se mai ducă acum cu ea, iar gândul ăsta a umplut-o, de fapt, de bucurie. În loc s-o însoţească, putea să profite de ocazie ca să-şi facă un duş lung, după care o să şteargă cada umedă, ca să acopere urmele. Maică-sa nu trebuia să afle sub nicio formă că îşi făcuse iar duş, pentru că putea să sune din nou la spital şi s-o ducă pe Tinna acolo. De-acum ştia că Tinna îşi făcea duş ca să îndepărteze caloriile şi că, cu cât se spăla mai des, cu atât scăpa de mai multe calorii. Era din ce în ce mai nerăbdătoare să se frece pe tot corpul, mai ales că încă mai avea în stomac licoarea aia dezgustătoare pe care i-o dăduse doctorul. Îşi dorea cu ardoare să vomite, dar ştia că n-o s-o ajute prea

mult. Nu, cel mai bine era să elimine substanţa aia nenorocită prin scurgerea căzii.

Ştia că nu trecuse mult de când se ferea de duş ca de ciumă, crezând că apa permitea pătrunderea caloriilor prin piele. A alungat acest gând, pentru că nu-i plăcea să compare cele două teorii. Care era bună? Era greşit să te speli prea des? A strâns iar tare din ochi şi a rămas aşa, întinsă în pat, cu mâinile la urechi. Nici văzul, nici auzul n-o ajutau să-şi limpezească mintea. În ciuda zgomotului făcut de aspirator, a reuşit să se simtă ca şi cum n-ar fi fost acolo. Efectiv, stătea întinsă în pat şi slăbea. Şi poate că apoi avea să devină aşa cum îşi dorise: slabă. Nimeni n-o înţelegea, nici maică-sa, nici doctorii. Taică-său era cel mai bun dintre toţi, pentru că, deşi îi spunea adesea că era prea slabă, nu părea atât de preocupat de ea, cât s-o oblige să mănânce. Aşa că, atunci când era cu el, putea să hotărască singură cât să mănânce. Deseori, când stătuse câte-un weekend întreg la el, reuşise să nu mănânce absolut nimic. Pur şi simplu, el nu remarca asta. Maică-sii, pe de altă parte, nu-i scăpa nimic din vedere, iar după un astfel de weekend în care Tinna fusese la taică-său, femeia reuşise să facă rost de o interdicţie judecătorească, astfel încât Tinna să nu aibă voie să stea la el tot weekendul. Acum putea să stea cu el maxim patru ore consecutiv.

Prin mintea ei se învălmăşeau tot felul de imagini. Doamna vizitându-l pe taică-său. Casa doamnei. Musafirul care se furişase înăuntru. Bileţelul. Doamna dusă pe targă în ambulanţă, acoperită de un cearşaf alb. Doamna care ar fi putut s-o ajute atât de mult. Doamna pe care Dumnezeu o trimisese pe pământ ca s-o facă pe Tinna slabă. Doamna care-i făcea pe oameni frumoşi şi care ar

fi adorat-o pe Tinna, oricât de slabă ar fi fost. Doamna care ar fi înţeles-o. Tinna a încercat să-şi alunge gândurile. Trebuia să uite de tot. Unu, doi, trei… s-a concentrat asupra numerelor lipsite de semnificaţie pe care nu-şi dădea seama dacă le rostea tare sau încet. Apucase să numere până la treizeci şi patru, când cineva a prins-o de umăr şi a scuturat-o. A deschis ochii, dar nu a luat mâinile de la urechi.

— Haide, Tinna, a auzit-o ea pe maică-sa, când şi-a dat mâinile la o parte de pe urechi. Mergem la spital!

Tinna a clătinat din cap şi a închis iar ochii. Simţea că maică-sa încerca să-i desprindă mâinile încleştate pe urechi, obligând-o să-i dea ascultare. Maică-sa era mult mai puternică decât ea, aşa că era inutil să opună rezistenţă. Când Tinna avea să devină aşa de slabă pe cât îşi dorea, avea să fie şi ea incredibil de puternică. Şi atunci n-o să mai poată s-o oblige nimeni să asculte nimic, dacă ea tânjea numai după linişte.

— Nu, a zis Tinna încet, realizând imediat după ce a rostit cuvântul că ţipase.

— Ba da, a spus maică-sa, privind-o cu tristeţe. Ori vii cu mine de bunăvoie, ori mă faci să chem ambulanţa. Tu alegi.

A eliberat mâna Tinnei şi s-a uitat la ea. Dintr-odată, şi-a plimbat degetele prin părul fiică-sii şi i-au dat lacrimile, rostogolindu-i-se pe obraji în jos.

— Hai, ridică-te, draga mea, a zis ea, fără să facă ea însăşi asta. Trebuie să mergem…

Tinna s-a întrebat ce-ar fi putut să spună ca s-o facă pe maică-sa să se răzgândească, dându-şi seama aproape instantaneu că era inutil să încerce. Nu era prima dată când trecea prin aşa ceva. Poate că maică-sa o lăsa acasă,

dacă-i spunea ce se întâmplase între taică-său şi doamna aceea. Mai ales dacă-i spunea că doamna murise şi că taică-său ar fi putut fi implicat în asta. Poate că el îl cunoştea pe musafirul care se furişase afară din casa femeii. Poate că-l puteau găsi cu ajutorul bileţelului. Zburase pe geam afară din maşină. Mama Tinnei nu-l putea suporta pe taică-său şi ar fi fost încântată să audă de întâmplarea aceea, dar Tinna a hotărât să-şi ţină gura. Cu toate că lui taică-său nu-i păsa prea mult de ea, era, în general, bun cu ea şi promisese c-o să-i cumpere ceva de îmbrăcat. Era pe punctul de a obţine o grămadă de bani, după care aveau să meargă amândoi la cumpărături. Dacă Tinna ar fi spus cuiva ceea ce ştia, el n-ar mai fi pus mâna pe bani, iar ea n-ar mai fi văzut nicio haină. Maică-sa n-ar fi fost în stare să păstreze secretul, iar un secret ştiut de toată lumea nu mai avea niciun haz. Era mai bine să se ridice şi să meargă la maşină. Putea să mimeze că totul era bine, astfel încât doctorul să nu facă nimic mai mult decât s-o certe pe maică-sa că-l făcuse să-şi piardă vremea de pomană. Tinna ştia exact ce făcea. În caz contrar, putea să sublinieze din nou ideea că era vorba de corpul ei şi că numai ea avea drepturi asupra lui. Nu maică-sa şi nici doctorul care o cerceta prea de aproape. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a pus picioarele peste marginea patului. Maică-sa a izbucnit şi mai tare în lacrimi.

— Uită-te la picioarele tale, scumpa mea, a zis ea, înghiţindu-şi lacrimile.

S-a ridicat şi a ieşit din cameră.

— Mă duc să iau cheile de la maşină. Ia-ţi hanoracul pe tine! Plouă.

Glasul i s-a frânt de plâns.

Tinna s-a ridicat cu grijă în picioare. Era ameţită, dar nu trebuia sub niciun chip să leşine. Altfel, o duceau direct în salonul cu smintiţi, unde avea să rămână multă, multă vreme. A respirat uşor şi a făcut câţiva paşi nesiguri, luând dicţionarul limbii engleze pe care i-l făcuse cadou mătuşa ei, ca să întărească legătura lor. Era foarte greu, aşa că o ajuta să slăbească în drum spre maşină. S-a înveselit. La spital putea să-şi facă un duş, apoi încă unul când se schimba tura. Poate că totuşi nu era aşa de rău.

Adolf a pus telefonul jos şi s-a gândit la boala stranie care o chinuia pe fiică-sa. Nu înţelegea deloc ce presupunea. Fata nu fusese niciodată dolofană; înainte să se îmbolnăvească, fusese puţin durdulie, ca orice copil, dar deloc grasă. Acum ajunsese un schelet ambulant care refuza să mănânce, motiv pentru care niciun bărbat n-ar fi dorit-o, nici măcar dacă l-ar fi plătit. Nu era vorba că el o vedea aşa — era prea tânără şi, în plus, era fiică-sa. Numai că asta era viaţa care o aştepta, dacă nu-şi băga minţile în cap.

Maică-sa fusese isterică la telefon, spunându-i întruna că fata avea o boală care putea să-i fie fatală. El nu era chiar de aceeaşi părere — fiind convins că, într-un final, fetei o să i se facă atât de foame, încât o să pună mâna să mănânce. Îşi amintea vag de un titlu dintr-o revistă mondenă, referitor la un model care murise de anorexie, dar era vorba de o cu totul altă problemă. Femeia respectivă se înfometase cu bună ştiinţă, de dragul profesiei ei, însă Tinna nu avea de ce să facă una ca asta. Trebuia să-şi revină într-un final.

S-a ridicat de pe canapea şi s-a dus în bucătărie ca să-şi facă o cafea, dar n-a avut cu ce. Nu avea decât un

borcănel cu nişte cafea instant, care expirase de câteva luni. Dar tot şi-a făcut o fiertură din cafeaua aia şi a dat-o pe gât fără să respire, aşa neagră şi fără zahăr cum era. Trebuia să se înzdrăvenească puţin, ca să fie numai ochi şi urechi când o să vorbească cu avocata. Şi-a dat seama că, de când îşi pierduse slujba, lumea din jur îl preocupa mai puţin şi că era mai apatic. Probabil pentru că avea prea mult timp liber, fapt care-i permitea să tărăgăneze lucrurile până-n ultima clipă. S-a scuturat, astfel încât cofeina din sânge să-şi facă efectul mai repede. Nu-şi mai amintea cine-i recomandase să procedeze aşa, dar se părea că funcţiona mereu. A format numărul avocatei.

— Ştiai că asistenta care voia să ne întâlnim a murit? au fost primele ei cuvinte.

— Nu, a minţit Adolf.

Cu câteva zile în urmă, văzuse ştirea care anunţa moartea ei şi se simţise uşurat.

— Dar ce contează?

Avocata şi-a dres glasul.

— Eu zic că contează, a spus ea. Din câte am înţeles, ştia nişte lucruri care ţi-ar fi putut fi de folos. Ţi-ar fi prins bine ajutorul ei, asta e clar.

— La dracu', chiar n-am violat-o pe fata aia, a mârâit Adolf.

Numai abureli. Era imposibil să-l acuze de asta.

— Nu mie trebuie să-mi spui asta, a zis avocata, pe un ton oarecum obosit. Dacă femeia asta, Alda, putea să depună mărturie în favoarea ta, ar fi fost mare lucru. Situaţia ta e şi-aşa destul de proastă.

— E de neconceput ca o persoană să raporteze un viol după mai bine de douăzeci şi patru de ore! a zis el, cu înverşunare. Dacă aş fi violat-o cu adevărat, s-ar fi dus direct la poliţie sau la spital. Nu acasă!

— Asta nu te ajută cu nimic şi purtarea ei nu e deloc aşa de neobişnuită, deci argumentul ăsta e insuficient, dacă nu e susţinut şi de altceva. Îmi amintesc că avea nişte zgârieturi şi că avea o hemoragie inexplicabilă în zona genitală.

Cum Adolf n-a avut poftă să comenteze, ea a continuat:

— Dar, fireşte, ştii şi tu prea bine lucrurile astea, aşa că n-are niciun rost să le reluăm la nesfârşit.

A făcut o pauză, timp în care el n-a spus nimic, aşa că femeia a vorbit iar:

— Când m-a sunat femeia asta, Alda, mi-a zis că vrea să vorbească mai întâi cu tine şi abia apoi să se întâlnească cu mine. Am tot încercat s-o fac să se răzgândească, dar a ţinut-o una şi bună pe-a ei. A luat cumva legătura cu tine?

— Nu, a minţit Adolf pentru a doua oară. Nu m-a căutat.

— Rău a făcut, a zis avocata. Eşti sigur?

Era evident că nu-l credea, aşa că, probabil, pentru a masca acest lucru, a spus:

— Mă gândesc numai că Alda s-a ocupat de fată când s-a dus la urgenţe, aşa că, orice-ar fi vrut să-ţi spună, probabil că putea să schimbe foarte mult situaţia. La cum arată lucrurile acum, raportul de la spital te pune într-o lumină foarte proastă.

Adolf era conştient de aceste lucruri.

— Ţi-am spus, Alda n-a trecut pe la mine.

— De fapt, mi-ai spus că nu te-a căutat, dar, mă rog, nu contează.

Se părea că femeia nu era convinsă că Adolf îi spunea adevărul.

— Te rog să mă anunţi dacă, prin cine ştie ce minune, îţi aminteşti cumva că te-a sunat sau că ţi-a făcut o vizită de care, efectiv, ai uitat.

Vorbele ei i-au intrat lui Adolf pe o ureche şi i-au ieşit pe cealaltă.

— N-am ce să-mi amintesc.

A avut o clipă de ezitare, după care a continuat:

— Nu mă simt prea bine. Fiică-mea e în spital, bolnavă. E destul de grav…

Judecând după tăcerea de la celălalt capăt al firului, vestea a surprins-o pe avocată, care, de obicei, era imperturbabilă.

— Însă sunt sigur c-o să-şi revină. Poate că o să reuşească totuşi să depună mărturie…

Capitolul 19

Vineri, 20 iulie 2007

Norii de furtună din ziua anterioară dispăruseră şi în locul lor au apărut unii diafani, care umpleau cerul de altfel senin. De parcă Dumnezeu pufăise dintr-o ţigară şi scosese fumul pe gură în direcţia Islandei. Thóra stătea afară, pe verandă, savurând dimineaţa. Filele cotidianului *Morgunblaðið*, aşezat pe masă în faţa ei, foşneau în bătaia vântului, iar din ceaşca ei de cafea ieşeau aburi. A închis ziarul şi a luat o gură de cafea. Slavă Domnului, *Morgunblaðið* fusese mai indulgent cu Markús în ceea ce privea relatarea despre reţinerea clientului ei şi despre procesul care urma aibă loc, în vederea soluţionării ordinului de detenţie. Poate că era de aşteptat să fie aşa, pentru că judecătorul nu se pronunţase. Un timp, Thóra a crezut că intenţiona să refuze cererea procurorului statal. Însă n-a făcut-o, fiind totuşi de acord cu reducerea perioadei recomandate de detenţie de la trei săptămâni la cinci zile. Obiecţia şi observaţiile Thórei cu privire la dovezile care atestau nevinovăţia lui Markús au fost, probabil, de folos. Pentru prima dată în viaţa ei simţea

nevoia să-şi aprindă o ţigară ori, cel puţin, să simtă fum de ţigară. Probabil că ajunsese fumătoare pasivă, stând atât pe lângă Bella. Ori poate, Doamne fereşte, îşi pierdea minţile. Thóra a sperat totuşi că prima variantă era cea adevărată. Nu-şi putea pierde încrederea în ea chiar atunci, pentru că în după-amiaza aceea Curtea Supremă urma să se pronunţe cu privire la ordinul de reţinere.

Evident că Markús voise să conteste decizia tribunalului local. De fapt, când a fost anunţată decizia respectivă, lui îi mai rămăseseră trei zile de detenţie din cinci. Însă, în ciuda acestui fapt, Thóra îl înţelegea. Acele trei zile i se păreau interminabile: niciun om nevinovat nu vrea să stea după gratii. S-a uitat la ceas şi a văzut că nu era nici măcar opt. Dacă pleca de acasă într-o oră, ar fi putut să găsească şi alte lucruri care să combată decizia Curţii. Însă nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce-ar fi trebuit să caute. Fără îndoială, judecătorul de la tribunalul local ezitase să se pronunţe în privinţa vinovăţiei sau nevinovăţiei lui Markús din cauza jurnalului din 1973 al Aldei, care-i influenţase decizia. Thóra îl predase poliţiei imediat după intervievarea lui Markús. Stefán se enervase şi-o acuzase că tăinuise dovezi faţă de poliţie. Thóra încercase în zadar să se justifice. Când procurorul se străduise să minimalizeze relevanţa jurnalului pentru proces, judecătorul i-a ţinut partea Thórei, spunând că, având în vedere circumstanţele, predarea întârziată a jurnalului nu fusese făcută în mod intenţionat. Mai obţinuseră o victorie mică şi când judecătorul pusese multe întrebări despre probele care sugerau că cele trei cadavre fuseseră plasate în pivniţă la ceva timp după începerea erupţiei, când Markús plecase deja de pe Insule. Poliţia nu avea prea multe dovezi împotriva lui Markús

cu privire la cadavrele din pivniţă, dacă nu se punea la socoteală şi capul.

În ceea ce privea moartea Aldei, lucrurile stăteau diferit. Markús avea foarte puţine avantaje de partea lui: existau atât un martor, cât şi dovezi care indicau că fusese la locul faptei. Martorul s-a dovedit a fi un băiat care, în seara în care fusese ucisă Alda, distribuia pliante pentru clubul de sport la care mergea. Poliţia găsise un pliant acasă la Alda şi dăduse de urma băiatului, care-l descrisese pe bărbatul ce apăruse în zonă exact când plecase el de la Alda, adică pe la şapte şi jumătate. Descrierea i se potrivea perfect lui Markús şi, în plus, băiatul selectase şi o fotografie cu el din mai multe care-i fuseseră arătate. Băiatul a declarat că bărbatul se îndreptase spre casa Aldei, dar că nu-şi amintea să fi ieşit din vreo maşină şi nici vreun detaliu semnificativ despre maşinile parcate pe stradă în seara aceea. Thóra a încercat să sublinieze că Markús avea o maşină pe care, cu siguranţă, orice adolescent normal şi sănătos ar fi observat-o, dar s-a chinuit în zadar. S-a pus accent pe faptul că Markús putea foarte bine să fi parcat în altă parte, cu atât mai mult dacă se dusese la Alda acasă cu intenţii criminale, nedorindu-şi să fie remarcat de nimeni. Obiecţia Thórei, potrivit căreia Markús avea o înfăţişare cât se poate de comună şi descrierea făcută de martor li se putea potrivi multora, n-a fost de mare folos. Şi nici faptul că era posibil ca băiatul să fi ales fotografia lui Markús la întâmplare din grămadă. Însă Thóra a sperat că va putea să susţină mai vehement acel punct de vedere după examinarea fotografiilor care-i fuseseră arătate băiatului, pentru că era foarte posibil ca poliţia să-i fi pus la dispoziţie o selecţie de poze din care numai fotografia lui Markús se potrivea descrierii. Urma

să le vadă pe toate mai târziu. În plus, Thóra a sperat că, odată cu asta, o să primească şi o listă cu apelurile făcute către şi de pe telefonul lui Markús, precum şi de pe al Aldei. Thóra se agăţa de speranţa că lista respectivă avea să arate că Alda îl sunase pe Markús în timp ce acesta se afla la volanul maşinii lui, îndreptându-se spre ieşirea de est din Reykjavík, aşa cum afirmase el în nenumărate rânduri. Acest lucru i-ar fi consolidat destul de bine mărturia; Alda n-ar fi avut de ce să-l sune pe Markús, dacă el s-ar fi aflat în casa ei.

Thórei îi era mai greu să găsească o justificare pentru proba de ADN găsită pe corpul Aldei, care s-a dovedit a-i aparţine lui Markús. Era un fir de păr descoperit în urma percheziţionării părului pubian al femeii. Acesta a fost comparat cu proba de păr furnizată de Markús şi s-a constatat că provenea din capul lui. Autopsia nu dăduse la iveală niciun contact sexual recent, aşa că fuseseră luate probe din organele genitale ale Aldei, căutându-se urme de salivă, însă nu se descoperise nimic. Prin urmare, nu ştia nimeni ce căutase capul lui Markús între picioarele femeii şi, mai mult, Markús s-a dovedit incapabil să explice acest amănunt, de vreme ce o ţinea una şi bună că nu fusese acasă la Alda, şi cu atât mai puţin între picioarele ei. Singura concluzie la care a putut ajunge Thóra cu privire la problema respectivă a fost că firul de păr putea proveni de pe hârtia igienică sau de pe oricare alt lucru cu care Markús intrase în contact când o vizitase, cu o seară înaintea crimei. Nu era imposibil, dar o asemenea explicaţie nu avea să fie luată în considerare în stadiul în care se aflau lucrurile în acel moment. Partea bună era că, dacă se ajungea la proces, procurorul trebuia să dovedească irevocabil că firul de păr ajunsese acolo chiar în

noaptea aceea fatală şi că avea legătură cu crima; nu că se afla acolo de mai înainte sau din întâmplare.

Auzind care era decizia tribunalului, Markús reacţionase incredibil de calm. Nu era bucuros, dar a înţeles că trebuia să se împace cu ideea şi să aştepte decizia Curţii Supreme. Thóra l-a lăudat pentru curajul lui şi i-a spus că îi va anunţa ea pe cei din familie, adică pe Hjalti, singurul fiu al lui Markús, care atunci când nu era în Insule, la unchiul său, Leifur, locuia cu mama lui, fosta soţie a lui Markús. Thórei i-a fost greu să-l sune: Hjalti era puţin mai mare ca fiu-său, Gylfi, având numai 19 ani, şi a părut foarte supărat la aflarea veştii. A întrebat-o în repetate rânduri dacă taică-său o să fie condamnat la închisoare şi oricât s-a străduit Thóra să-l asigure că era puţin probabil să se întâmple aşa, el nu s-a lăsat convins. S-a liniştit puţin numai când Thóra i-a transmis mesajul lui Markús, că totul avea să fie bine şi că nu trebuia să-şi facă nicio grijă. Făcându-i-se milă de băiat, Thóra i-a spus, la sfârşitul conversaţiei, că putea s-o sune oricând, dacă avea nelămuriri sau dacă voia să vorbească cu ea despre cazul tatălui lui. Spera ca băiatul s-o ia în serios şi să ţină cu adevărat legătura cu ea, mai ales acum, când numele lui taică-său apărea în ziare.

Thóra a mai luat o gură de cafea şi s-a ridicat. Şi-a dus mâna streaşină la ochi, a privit valurile liniştite, apoi a închis ochii şi a tras adânc aer pe nas. S-a gândit cum ar fi putut să-şi petreacă mai bine orele libere pe care le avea la dispoziţie, dar n-a ajuns la nicio concluzie. Din cauza reţinerii lui Markús, îi era şi mai greu să găsească un posibil martor. Era clar că mama şi sora Aldei nu aveau s-o primească cu braţele deschise. Desigur, nici prietenele Aldei nu aveau s-o mai privească cu ochi buni,

chiar dacă nu fuseseră la fel de apropiate de Alda ca rudele ei. Totuşi, Thóra s-a hotărât să înceapă cu ele. Cu o zi înainte, primise un mesaj de la Dís, plasticiana care deţinea cabinetul unde lucrase Alda, prin care-i transmisese că accepta să se întâlnească cu Thóra. Trebuia să-şi încerce norocul, poate că femeia poseda vreo informaţie utilă. Poate că ştia până şi motivul real pentru care-şi dăduse Alda demisia de la urgenţe. Teoria surorii Aldei, că ucigaşul era un violator vindicativ, începea să i se pară din ce în ce mai convingătoare, în lipsă de alte opţiuni mai plauzibile.

Thóra a redeschis ochii şi s-a uitat la marea liniştită — o privelişte mult mai agreabilă decât cea a grădinii năpădite de buruieni. Thóra îşi propusese să se ocupe de grădină în vara aceea, numai că vara era aproape pe sfârşite. În afară de faptul că tunsese peluza, nu făcuse aproape nimic din ceea ce-şi propusese. Gardul viu crescuse cât un om de înalt, lucru de care Thóra nu era mândră. Ramificaţiile lui, lăsate în plata Domnului, mai aveau puţin şi atingeau cerul. Rondurile cu flori fuseseră năpădite de iarbă. Acum înţelegea cum de oraşe întregi pot dispărea sub vegetaţia luxuriantă a unei păduri tropicale, având în vedere viteza cu care ierburile copleşeau totul, până şi aici, într-un climat polar. A intrat din nou în casă. Grădina putea să mai aştepte şi până la anul.

Dintre cei patru oameni aflaţi în camera de aşteptare, Thóra a simţit că ea avea cea mai mare nevoie de serviciile unui plastician. Se aflau acolo două femei tinere şi atrăgătoare, în ciuda părului lor oxigenat, care nu le punea prea mult în valoare. Pe un alt scaun se afla un bărbat tânăr, iar Thórei i-a fost absolut imposibil să-şi dea

seama ce voia să schimbe la el. În numele tuturor femeilor islandeze, spera din toată inima că nu voia să-şi facă o schimbare de sex, însoţită, desigur, de implanturi cu silicoane.

Camera de aşteptare era simplă, dar accesoriile şi mobilierul păreau scumpe. Prin comparaţie, micuţa încăpere care servea drept cameră de aşteptare în firma ei de avocatură arăta ridicol, ceea ce însemna că timpul unui chirurg plastic valora mult mai mult decât cel al unui avocat. Nu c-ar fi fost o surpriză: oamenii erau mult mai preocupaţi de aspectul decât de reputaţia lor. Thóra s-a uitat la ceas şi s-a rugat să-i vină şi ei rândul în curând; începea s-o incomodeze aşteptarea alături de toţi oamenii aceia care o priveau, întrebându-se ce voia să schimbe la ea. Tocmai ce se pregătea să-i spună unuia dintre ei, care se uitase prea des la sânii Thórei, să-şi vadă de treaba lui, când a apărut recepţionera, informând-o că putea să meargă la Dís. Thóra s-a ridicat şi a urmat-o pe femeia suplă. Purta o rochie scurtă şi nişte tocuri aşa de înalte, că, privind-o, Thóra a simţit că încep s-o doară picioarele. Din nou a făcut comparaţia cu ce se întâmpla la ea la birou, unde Bella îi direcţiona pe clienţi către postul sălii de aşteptare, ca un remorcher abil şi gotic, măturând podeaua cu trena zdrenţuită a rochiei ei lungi până la pământ.

— Pe aici, vă rog, a spus tânăra cu părul negru, dezvelindu-şi dantura de un alb imaculat. Sper să vă placă noua înfăţişare!

A deschis uşa de la birou, după care s-a întors şi a plecat.

Dís vorbea la telefon, dar i-a făcut un semn Thórei să ia loc, după care a pus receptorul jos, s-a ridicat şi i-a

întins mâna. Purta o cămaşă albă strânsă pe corp şi o pereche de blugi negri care-i evidenţiau talia, precum şi o centură groasă care contrasta cu ţinuta ei altfel conservatoare. Thóra s-a gândit că erau cam de aceeaşi vârstă amândouă şi a observat că doctoriţa arăta foarte bine. Nu părea să aibă trupul sculptat cu un scalpel, ci părea să-l întreţină prin mult efort fizic şi multă transpiraţie — probabil că făcea zilnic câteva ore bune de antrenament cu un antrenor personal. Un chirurg plastic trebuia să arate bine.

— Bună ziua, a zis Dís, care părea să fi remarcat că Thóra îi analiza silueta.

S-a aşezat din nou la locul ei.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, n-am crezut că voi avea aşa de multe treburi. De obicei, aici e destul de linişte înainte de prânz.

— Nu-i nimic, a spus Thóra. Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să ne întâlnim atât de repede.

— M-am gândit că e important, a spus Dís, afişând un zâmbet reţinut.

Până şi la chip semăna oarecum cu Thóra, având pometii şi buzele mari. Principala diferenţă dintre ele era că Dís avea părul aranjat frumos, cu stil, şi un machiaj impecabil, pe când Thóra îşi prindea, de obicei, părul la nimereală, într-o coadă de cal, şi se dădea numai cu rimel.

— Vreau să vă ajut cum pot mai bine ca să-l descoperiţi pe cel care i-a făcut asta Aldei. Am citit în ziare că a fost reţinut un bărbat. Sper ca pedeapsa să fie pe măsura faptei lui îngrozitoare!

Thóra şi-a dres glasul.

— Aşa e. Am uitat să vă spun, dar, de fapt, eu reprezint interesele suspectului.

Şi-a dat seama că femeia nu a primit bine vestea ei. Chipul ei luminos s-a înăsprit.

— Clientul meu susţine că e nevinovat şi, în plus, se ştie că poliţia nu are prea multe dovezi împotriva lui. O să fie reţinut, însă numai pentru o perioadă neobişnuit de scurtă în raport cu gravitatea cazului, iar asta reflectă dubiile judecătorului cu privire la vinovăţia clientului meu. În realitate, există multe dovezi care-i susţin pledoaria de nevinovăţie. Eu caut informaţii care să-l ajute şi, totodată, vreau să aflu şi de ce a murit Alda, de fapt.

A inspirat adânc.

— Oamenii care au iubit-o ar trebui să ajute la găsirea vinovatului adevărat.

Dís n-a spus nimic. S-a uitat gânditoare la Thóra care, la rândul ei, a privit-o cu hotărâre. Apoi, Dís s-a luminat dintr-odată la faţă.

— Fireşte că şi eu vreau acelaşi lucru, a spus ea. Nimeni nu doreşte să fie acuzat un om nevinovat. Aşa că sunt dispusă să vă ajut, dacă e adevărat că el nu are nicio vină.

Thóra nu şi-a mai pierdut vremea apărându-l pe Markús în faţa doctoriţei. Nu venise acolo pusă pe ceartă şi dacă îşi contrazicea interlocutoarea n-avea s-o ajute cu nimic.

— Bine, vă mulţumesc!

A scos lista cu întrebări, hotărâtă să afle cât mai multe de la ea în puţinul timp pe care-l avea la dispoziţie. Poate că vreunul dintre cei care se aflau afară aştepta ca femeia să-l consulte cu privire la vreo intervenţie urgentă.

— Când aţi auzit că Alda a fost ucisă, a spus ea, v-aţi gândit care ar fi putut fi cauza acestui lucru sau cine ar fi dorit să-i facă rău?

Dís n-a stat pe gânduri, ci a răspuns imediat:

— Recunosc că abia azi-dimineaţă am aflat că a fost ucisă, când am citit în presă despre ordinul de reţinere. După cum ştiţi, eu am găsit-o pe Alda moartă, iar în momentul acela am crezut că s-a sinucis. În general, în ziare nu prea apar cazuri de sinucidere, aşa că azi-dimineaţă, când am citit în presă despre moartea ei, am fost surprinsă. Nu ştiu absolut deloc ce s-a întâmplat după ce i-am descoperit cadavrul. Nu ne-a spus nimeni nimic despre evoluţia investigaţiei.

Apoi a adăugat numaidecât:

— Bine, nici nu ne-a trecut prin cap că se face o investigaţie.

— Vorbiţi la plural, a spus Thóra. La cine vă mai referiţi?

— A, da, uitasem, a răspuns Dís. La mine şi la Ágúst, partenerul meu. Şi el e chirurg plastic, iar Alda a lucrat pentru noi amândoi.

— Am înţeles, a spus Thóra. Dar azi-dimineaţă, când aţi constatat că s-a trecut la investigarea unei crime — v-aţi gândit cine-ar putea fi vinovatul?

Dís s-a înroşit uşor în obraji, bombănind un răspuns negativ, iar apoi a întrebat:

— Eu ştiu, poate vreun tâlhar…

— Sincer, n-aş prea zice, a răspuns Thóra. Avea Alda ceva prin casă care să-i fi atras atenţia vreunui tâlhar?

— Nu, din câte-mi amintesc, nu avea, a spus Dís. Dar nu prea am întâlnit pungaşi cu pretenţii. Bănuiesc că Alda avea multe lucruri pe care orice tâlhar de rând şi-ar fi dorit să pună mâna — televizor, sistem audio, câteva bijuterii. Poate că n-or fi fost dintre cele mai preţioase, dar mă gândesc că un om care e aşa de sărac încât să fure bunurile altuia, nu-şi pune prea multe probleme cu privire la ele.

— Aşa e, a încuviinţat Thóra. Dar tâlharilor nu le stă în fire nici să omoare oameni şi nici să facă în aşa fel încât totul să pară o sinucidere.

— Da, aveţi dreptate, a spus Dís. Numai că nu-mi amintesc ca Alda să fi avut vreun duşman, aşa că ăsta a fost singurul lucru la care m-am putut gândi.

— N-a fost căsătorită? N-a avut niciun iubit care nu-i dădea pace sau care o hărţuia? a întrebat Thóra.

— Nici vorbă, a răspuns femeia. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. De fapt, era divorţată, dar, din câte am dedus, divorţul a decurs amiabil şi Alda n-a mai ţinut legătura cu fostul ei bărbat. Şi nu ştiu dacă a avut vreun iubit, pentru că nu-mi vorbea despre asta. N-am discutat niciodată cu ea despre bărbaţi.

Thórei îi era greu să creadă că femeia nu avusese nicio relaţie. În raportul autopsiei scria că îşi făcuse implanturi cu silicoane şi lifting facial, că îşi injectase botox în frunte şi că avea nişte cicatrici care indicau că-şi îndepărtase pungile de sub ochi. În plus, existau şi dovezi că-şi făcuse liposucţie şi alte câteva operaţii mici. De ce-ar fi îndurat atâta chin, dacă nu ca să atragă atenţia vreunui bărbat?

— E posibil să fi avut vreo relaţie şi să nu fi spus nimic despre asta? a întrebat ea.

— Da, normal, a răspuns Dís, înroşindu-se iar. E posibil. Cu toate că era agreabilă şi prietenoasă, Alda nu avea prea multă încredere în oameni.

— V-a spus cumva de ce nu s-a mai întors în Insulele Westmann? Sau v-a povestit despre vreo întâmplare urâtă prin care a trecut în preajma erupţiei?

Având în vedere că Dís o descrisese pe Alda drept o femeie timidă, retrasă, Thóra nu se aştepta la cine ştie ce răspuns la întrebarea ei.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre Insulele Westmann, a zis Dís. Dacă ajungeam, cumva, să discutăm despre asta, ceea ce se întâmpla destul de rar, ea schimba subiectul.

S-a uitat la Thóra, curioasă.

— Dar ce i s-a întâmplat? Ce vreţi să spuneţi? a întrebat ea. Alda nu mi-a zis nimic cu privire la asta.

Thóra a hotărât să nu răspundă la întrebarea doctoriţei, pentru că nu ştia ce se întâmplase cu Alda. I-a zâmbit femeii şi a zis, pur şi simplu, „botox", apoi a aşteptat să vadă reacţia ei. Evident că nu putea spera ca femeia să emită vreo teorie utilă cu privire la uciderea sau la felul în care trăise Alda, aşa că Thóra a schimbat subiectul.

N-a trebuit să aştepte prea mult reacţia doctoriţei; Dís părea oarecum încurcată. S-a rezemat de speteaza scaunului şi, preţ de câteva clipe, n-a zis nimic. A privit-o fix pe Thóra, care ar fi dat aproape orice ca să afle la ce se gândea.

— Ce-i cu botoxul? Vreţi să vă faceţi o injecţie?

A pus mâna pe un stilou.

— În cazul ăsta, trebuie să vă faceţi o programare, ca toată lumea.

Thóra i-a zâmbit cu toată faţa, astfel încât fiecare rid să devină vizibil.

— Nu, sincer, nu vreau, a zis ea. Cel puţin, nu acum. Analizele făcute de medicul legist arată că, cel mai probabil, Alda a murit din cauza botoxului.

— Ce? a bombănit Dís, dar Thórei nu i s-a părut prea convingătoare reacţia ei. Nu se poate! Botoxul nu e periculos.

— Nu, nu e periculos dacă e injectat în frunte, a zis Thóra. Nu pot să vă dezvălui ce scrie în raport, însă pot să vă spun că botoxul a fost folosit într-o manieră foarte neobişnuită.

O vedea pe doctoriţă că mai avea puţin şi-şi muşca limba, atât de tare se chinuia să nu-i pună nicio întrebare.

— E posibil ca Alda să fi avut botox acasă? a întrebat ea, înainte să se lase dusă de nas de curiozitatea Dísei.

— Cum, *Alda*? a întrebat Dís.

Thóra n-a zis nimic, permiţându-i doctoriţei să-şi dea seama cât de prostească era întrebarea ei.

— Nu, a zis ea. Din câte ştiu eu, Alda n-avea botox acasă. Fireşte, la cabinet avea acces la el, dar ne supraveghem îndeaproape proviziile, aşa că nici nu se pune problema să fi luat medicamente de aici. Suntem foarte atenţi cu orice lucru care ţine de munca noastră şi nu i-am fi permis niciodată să ia substanţa ca s-o folosească în scopuri personale. Sincer, nu ştiu de unde altundeva ar fi putut s-o ia. Cei de la urgenţe nu ţin aşa ceva, asta ştiu sigur.

— De unde procuraţi botoxul pe care-l folosiţi în cabinet? a întrebat Thóra.

— Facem comandă la farmacia de la care ne aprovizionăm, a răspuns Dís. Am încheiat un contract bun şi avem o reducere destul de mare, cât să nu fim nevoiţi să apelăm la un angrosist. Sigur, nu luăm numai botox de acolo, ci şi alte lucruri şi medicamente.

— Cine ţine legătura cu farmacia? a zis Thóra.

Dís s-a uitat la ea.

— Eu. Uneori şi Ágúst.

A strâns din buze.

— Alda n-a avut nicio treabă cu asta, a adăugat ea.

— Vă daţi seama că, dacă Alda nu avea botox în casă, înseamnă că l-a dus acolo cel care a omorât-o? a zis Thóra.

I-a lăsat lui Dís puţin timp ca să digere întrebarea, după care a continuat:

— Şi nu au prea mulţi oameni acces la provizii de botox. Clientul meu sigur nu are.

Roşeaţa care se răspândea din nou pe obrajii lui Dís era mascată, în parte, de fondul ei de ten, dar Thórei tot nu i-a scăpat acest amănunt.

— Recunosc că n-am mai făcut inventarul de la sfârşitul lunii trecute. Dacă lipseşte ceva din dulapul cu medicamente, e prima dată când se întâmplă.

Şi-a dres glasul în mod graţios.

— Eu şi Ágúst nu aveam de ce să-i vrem răul Aldei. Dimpotrivă, moartea ei a fost o mare lovitură pentru amândoi. Toată lumea ştie asta.

Femeia părea sinceră.

— O să vă contacteze şi poliţia, sunt sigură, a zis Thóra. Tocmai au primit rezultatele analizei toxicologice şi mă gândesc că, până acum, având în vedere circumstanţele, poliţia a fost ocupată cu treburi mai urgente. Dar, mai devreme sau mai târziu, o să ajungă şi aici. O să facă inventarul împreună cu dumneavoastră, iar atunci se vor mai lămuri nişte lucruri.

— Poliţia? a repetat Dís. A, da, sigur. Am dat o declaraţie după ce am descoperit cadavrul. Atunci, poliţiştii au crezut că era vorba de o sinucidere şi nu m-au întrebat mare lucru.

A dat din cap.

— Adică nu m-au întrebat mare lucru despre toată nebunia asta.

A închis ochii şi a ridicat uşor din umeri.

— E incredibil cât de egoişti pot fi unii oameni. Când aţi zis de poliţie, primul meu gând a fost că ne va incomoda foarte mult să vină poliţia aici şi să creeze panică printre pacienţi.

S-a uitat în altă parte.

— Dar, fireşte, nu-i nicio problemă. N-avem nimic de ascuns şi să sperăm că lucrul ăsta o să fie dovedit cât mai curând.

Thóra a văzut că Dís s-a uitat cu coada ochiului la un ceas mic de pe birou. Întrevederea cu ea era pe sfârşite.

— Până de curând, am auzit numai lucruri bune despre Alda de la prietenii ei din copilărie, de la sora ei şi de la alţi oameni. Apoi am vorbit cu o femeie care a lucrat cu ea la urgenţe şi abia atunci am început s-o văd cu alţi ochi. Femeia n-a spus nimic rău despre Alda, dar mi-a dat de înţeles că s-a întâmplat ceva la urgenţe, cu toate că nu mi-am putut da seama la ce se referea. Aveţi idee ce i s-a întâmplat Aldei, de şi-a dat demisia?

Dís a dat din cap.

— Nu, din păcate, nu ştiu nimic, a zis ea. Mi s-a părut că nu voia să vorbească despre asta şi mi-am zis că poate o să-şi deschidă sufletul mai târziu. Acum însă e prea târziu. Ar fi trebuit să insist atunci.

Mâhnită, Dís s-a cutremurat.

— M-am gândit mult la asta, dar n-am ajuns la nicio concluzie. Mi-au trecut prin minte o grămadă de teorii care mai de care mai incredibile, dar asta-i tot.

Thóra a avut sentimentul că femeia îi ascundea ceva.

— Şi există o teorie care vi se pare mai plauzibilă ca celelalte?

Dís şi-a muşcat buza.

— Nu ştiu dacă e bine să vă spun asta.

S-a uitat la Thóra, care, mai curajoasă, a privit-o şi ea, aşteptând să audă ce avea de spus.

— Am dat peste extrem de multe chestii pornografice în computerul Aldei. A fost umilitor. N-aş fi zis că avea înclinaţii dintr-astea — în general, bărbaţii devin obsedaţi de lucruri de genul ăsta.

A tras aer adânc în piept.

— După ce am dat peste chestiile astea, am pus lucrurile cap la cap şi m-am tot gândit dacă o fi avut vreo relaţie sexuală cu cineva de la urgenţe, cu un doctor sau cu cineva din cadrul personalului. N-ar fi fost deloc imposibil!

— Şi asta ar fi fost de ajuns ca să-i pună slujba în pericol? a întrebat Thóra, gândindu-se dacă ar fi putut să fie vorba de fostul ei soţ. Angajaţii din spitale n-au voie să aibă relaţii intime între ei?

— Ba da, a zis Dís. Cum să nu. O chestie ca asta ar putea fi cel mult tăinuită, dar nu interzisă. Oricum, chestiile din computerul Aldei n-au nicio treabă cu romantismul. E, pur şi simplu, pornografie în toată regula. M-am gândit chiar şi că Alda o fi făcut sex cu cineva din spital care a luat totul în serios.

Era clar că Thóra trebuia să-i telefoneze din nou lui Hannes. Sigur ar fi auzit vorbindu-se pe acolo despre aşa ceva, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta.

— Şi v-aţi gândit şi cine ar fi persoana în cauză? Poate vreun doctor sau chiar vreun pacient?

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee, sunt numai presupuneri, a zis Dís. M-am gândit la asta numai pentru că, în computer, am găsit şi nişte e-mailuri pe care şi le scriau Alda şi un terapeut specializat pe probleme sexuale. Mi-am zis că poate i-a cerut ajutorul, văzând că intrase în încurcătură din cauza obsesiei sale.

— Scrie ceva despre asta în e-mailuri? a spus Thóra.

— Nu, sunt doar nişte e-mailuri cu confirmările programărilor, în care Alda scria dacă poate sau nu să ajungă la consultaţie într-o zi sau alta şi aşa mai departe.

— Vă mai amintiţi cumva care e numele terapeutului?

Thóra ar fi putut să vorbească şi cu persoana respectivă.

Dís a dat din cap.

— Da, se numeşte Heida. Nu-mi mai amintesc numele, dar nu cred că sunt prea mulţi terapeuţi cu prenumele ăsta în Reykjavík.

— V-a zis Alda vreodată ceva despre un tatuaj? a întrebat Thóra în timp ce-şi nota prenumele. Intenţiona să-i spună ceva surorii ei despre un tatuaj, o chestie destul de secretă.

— Un tatuaj? a întrebat Dís, uimită.

Apoi s-a luminat la faţă.

— De curând a venit la cabinet un tânăr care voia să ştie dacă putem îndepărta un tatuaj. Ţin minte că Alda a fost foarte interesată de chestia asta. A vorbit mult cu el, l-a întrebat unde şi-a făcut tatuajul şi am crezut că se gândea să-şi facă şi ea unul. Dar, când am întrebat-o asta, a râs. Iar apoi, când a ieşit la cafea cu mine şi Kata, secretara, ne-a vorbit iar despre tatuaje, întrebându-ne dacă e posibil ca un om să-şi facă un tatuaj în amintirea unei întâmplări rele. Habar n-am ce avea de gând.

Dís a deschis unul dintre sertarele biroului ei.

— Că tot aţi venit, să vă arăt ceva, a zis ea, scoţând câteva foi capsate la un loc, iar apoi încă una. Am găsit astea printre lucrurile pe care le ţinea Alda în birou. Una dintre ele e o fotocopie a unei fotografii, iar eu zic că e chiar un tatuaj.

I-a înmânat Thórei foaia cu pricina.

— Scrie „Love Sex"? a întrebat Thóra, citind scrisul din imagine.

Fotografia era neclară, voalată din cauza fotocopierii, dar tatuajul se vedea destul de bine.

— Habar n-am, a zis Dís, uitându-se batjocoritor la foaia respectivă. Oricum, ăsta nu e tatuajul pe care voia să şi-l îndepărteze băiatul ăla. El avea tatuat un cuvânt în chineză, din câte-mi amintesc. Aşa că nu ştiu al cui e tatuajul ăsta şi nici de ce îi plăcea Aldei aşa mult. Poate că şi-l făcuse bărbatul ăsta — în sertarul ei am găsit şi poza asta. Nu ştiu cine e. E cumva clientul dumneavoastră?

Thóra a luat fotografia, dar nu l-a recunoscut pe bărbatul tânăr din ea. Cu toate că părea un tip dur, era foarte chipeş.

— Nu. Nu ştiu cine e.

Apoi i-a înmânat înapoi fotografia doctoriţei.

Dís a luat-o, apoi i-a întins Thórei foile capsate la un loc.

— Şi mai sunt şi astea. Cine ştie, poate că-s importante. Când le-am găsit, încă mai credeam că Alda s-a sinucis, ba chiar mi-am zis că foile astea or fi avut vreo legătură cu moartea ei.

S-a uitat la Thóra.

— A fost foarte ciudat — Alda a fost tare fericită cu o zi înainte să moară. În condiţiile astea, n-avea de ce să se sinucidă. Am întors lucrurile pe toate părţile. Acum, că s-a constatat că e vorba de o crimă, poate că hârtiile astea nu mai au nicio importanţă. Ar fi bine să vă uitaţi peste ele; mie, oricum, nu-mi folosesc la nimic.

— Ce scrie în ele? a întrebat Thóra, uitându-se la foile cu pricina.

— E un raport al autopsiei făcute unei femei bătrâne care a murit acum şase luni, a răspuns Thóra. N-am auzit niciodată de ea, aşa că nu ştiu ce legătură are cu Alda. M-am gândit că poate au fost rude ori că Alda a suferit mult când a aflat de moartea ei.

Thóra s-a uitat peste foaia de deasupra şi a citit numele decedatei. Valgerdur Bjólfsdóttir. Dăduse de curând peste numele ăla. Dar unde?

— Pot să fac o copie după foile astea? a întrebat ea.

Capitolul 20

Vineri, 20 iulie 2007

Thóra a descoperit numele femeii imediat ce s-a întors la birou. L-a tastat într-un motor de căutare şi, drept rezultat, a apărut un link către un site despre casele dispărute în timpul erupţiei din Insulele Westmann, acelaşi site pe care Thóra îl cercetase şi când fusese în Insule. Pe site a descoperit şi numele trecut în raportul autopsiei pe care-l ţinuse Alda în sertar. Thóra a citit biografia femeii: locuise împreună cu soţul ei, Dadi Karlsson, în casa învecinată cu cea în care copilărise Markús. Thóra s-a uitat peste întreg articolul în care se vorbea despre cuplul respectiv, dar n-a aflat decât că Valgerdur Bjólfsdóttir lucrase ca asistentă într-un spital din Insulele Westmann şi că bărbatul ei fusese comandantul unui pescador. Niciunul dintre ei nu se întorsese în Insule după catastrofă, iar Thóra n-a întrezărit nicio legătură specială între ei şi Alda, în afară de faptul că ambele femei fuseseră asistente. Poate că Alda o apreciase atât de mult pe femeia aceea, încât hotărâse să se facă asistentă. Oricum, era posibil să fie vorba de o coincidenţă.

În vremurile acelea nu se obişnuia ca o tânără femeie să facă studii în diverse domenii, dar domeniul asistenţei medicale era destul de comun. Se părea că cuplul nu avusese copii — cel puţin, pe site nu scria că ar fi avut. Prin urmare, Alda nu intrase în legătură cu Valgerdur ca prietenă a fiicei ei. Era evident că Thóra nu avea să găsească un răspuns la problema asta pe internet, aşa că a hotărât să-l sune pe Leifur şi să-i ceară detalii despre cuplul respectiv. După pronunţarea hotărârii judecătoreşti cu privire la reţinerea lui Markús, când vorbise cu Leifur, el îi spusese în repetate rânduri că era dispus s-o ajute, iar ea promisese să-i dea de ştire dacă putea face ceva pentru Markús.

Leifur a răspuns după cel de-al doilea ţârâit. Thóra a aşteptat să termine cu întrebările despre apelul la Curtea Supremă şi numai apoi a trecut la problemele ei, întrebându-l despre foştii vecini. Răspunsul bărbatului a surprins-o:

— A, pacostele alea.

A oftat.

— Ce-i cu ei?

— Făcând cercetări despre Alda, am dat peste numele de Valgerdur. Încerc să aflu ce treabă au avut una cu alta. Credeţi că au fost rude? a întrebat ea.

— Din câte ştiu eu, nu, n-au fost, a răspuns el. Au fost vecinii noştri, dar nu ştiu prea multe despre ei. Valgerdur nu era din zonă şi nu ştiu cum l-a cunoscut pe Dadi, dar el era de aici. Au rămas pe insula principală după evacuare, aşa că, dacă intenţionaţi să daţi de ei, nu ştiu dacă o să reuşiţi.

— De fapt, ea a murit, a spus Thóra. Dar despre el nu ştiu nimic. Ca să fiu sinceră, n-am încercat încă să iau legătura cu el, mă întrebam doar dacă Alda şi femeia asta,

Valgerdur, au avut vreo legătură una cu alta. Prima dată m-am gândit că au fost rude, dar poate că lucrurile au stat cu totul altfel.

— Nu ştiu dacă familiile lor au ţinut prea mult legătura una cu alta, a spus Leifur. Valgerdur n-a fost prietenă cu mama Aldei, din câte-mi amintesc. Şi nici bărbaţii lor. Valgerdur şi bărbatu-său erau aşa de plictisitori, că niciun om cu capul pe umeri n-ar fi stat de bunăvoie în compania lor. Lui Dadi toată lumea îi spunea Dadi Potcoavă — şi pe bună dreptate. Imaginează-ţi că avea gura exact ca o potcoavă întoarsă. Iar Valgerdur a fost poreclită Potcoava Doi, când a intrat în peisaj.

— Am înţeles, a zis Thóra, încurcată. Mă gândeam că poate Alda a călcat pe urmele ei, că s-a făcut asistentă datorită ei, dar acum, după ce mi-aţi spus toate astea, cred că e puţin probabil.

— Printre altele, Valgerdur a fost şi profesoară, dar mă îndoiesc că a stârnit vreo pasiune arzătoare pentru meseria asta în sufletul vreuneia dintre studentele ei. I s-a dus vestea că nu-i lăsa pe copii să plece acasă; că nu credea că le era rău până când nu leşinau sau nu vomitau în clasă, direct sub ochii ei. Dacă Alda a cunoscut-o, mă îndoiesc că a inspirat-o în alegerea viitoarei ei profesii.

Nimic din toate aceste lucruri nu justifica interesul Aldei pentru decesul femeii.

— Ar mai fi ceva cu care sper să mă puteţi ajuta, a zis Thóra. E vorba despre nişte dosare pe care nu reuşesc să le obţin.

Şi-ar fi dorit să nu fie nevoie să apeleze la Leifur.

— Am tot încercat să fac rost de o copie după registrul cu obiectele colectate din casele scoase la suprafaţă.

— Şi la cine se află registrul? a întrebat Leifur fără să stea pe gânduri, părând sigur că putea să facă rost de el.

— Arheologul care coordonează săpăturile se numeşte Hjörtur Fridriksson, a răspuns ea. L-am rugat să vadă dacă poate face rost de registru pentru mine, dar n-a mai dat niciun semn.

— Lăsaţi, că mă ocup eu de tot, a spus Leifur, iar Thóra a ştiut că avea să reuşească.

Însă tot nu descoperise ce legătură fusese între Alda cu Valgerdur. A răsfoit raportul autopsiei, pe care i-l fotocopiase Dís, dar n-a descoperit mai nimic în el. A aflat numai că Valgerdur se internase în spitalul din Ísafjördur din cauza unei infecţii streptococice grave şi că i se administraseră intravenos antibiotice, fapt care i-a provocat o reacţie alergică severă din cauza căreia a murit în aceeaşi noapte. Alda nu marcase textul şi nu făcuse nici însemnări pe margine, aşa că Thórei îi era greu să-şi dea seama în ce fel îi stârnise interesul moartea femeii respective.

Thóra şi-a amintit din nou de Hannes. Poate că el putea să înţeleagă ceva din toată problema asta, ceva care ei îi scăpa. Era conştientă că, ori atunci, ori mai târziu, tot trebuia să apeleze la el, chiar dacă ar fi preferat s-o facă mai târziu. Însă trebuia să aştepte până seara, pentru că Hannes nu-şi lua mobilul la muncă, iar dacă i-ar fi trimis un mesaj pe pager, i-ar fi reproşat mai târziu că-l întrerupsese în timpul operaţiei.

O persoană pe care putea s-o sune în timpul programului de lucru era terapeuta la care mersese Alda. Fireşte, probabil că nu avea să-i spună prea multe Thórei, dar merita să încerce. După ce a sunat-o şi a încercat, fără succes, s-o facă să-i spună ceva despre Alda, Thóra s-a dat bătută. Truda ei zadarnică a fost întâmpinată numai cu

o negare vehementă: Alda nu fusese obsedată de sex, aşa cum dădeau de înţeles site-urile pe care le vizitase, şi se uitase pe acele site-uri la recomandarea terapeutei. Femeia nu s-a lăsat ispitită să dezvăluie scopul acestui lucru, convorbirea încheindu-se în punctul respectiv.

După aceea, Thóra a hotărât să meargă la comisariatul poliţiei, cu speranţa că va reuşi să vadă ce fotografii îi fuseseră arătate puştiului care împărţea pliante şi care-l indicase pe Markús drept bărbatul care fusese acasă la Alda în noaptea crimei. Thóra spera că poliţia avea să-i pună la dispoziţie şi lista cu convorbirile telefonice dintre Alda şi Markús în aceeaşi noapte.

— Asta-i o glumă! a spus Thóra, punând fotografiile jos.

A pus degetul pe cea de deasupra.

— Din câte văd, asta-i o femeie şi, cu toate că nu pot băga mâna-n foc, se pare că cel puţin doi dintre oamenii ăştia au peste nouăzeci de ani, iar unul de-abia a trecut de adolescenţă.

Stefán a aşezat fotografiile la un loc, după care, foarte nervos, le-a luat în mână. Pe măsură ce se uita la ele, devenea din ce în ce mai roşu la faţă.

— Fotografiile astea au fost alese la întâmplare, mai puţin cea a lui Markús, fireşte.

A pus teancul jos din nou.

— Iar ăsta-i bărbat, nu femeie, a zis el, arătând spre fotografia persoanei al cărei sex nu putea fi determinat cu exactitate.

— Vreau ca fotografiile astea să fie puse la dispoziţia Curţii Supreme, a zis Thóra, stăruitoare. Asta-i bătaie de joc şi ştiţi prea bine!

După expresia pe care-o avea Stefán, era clar că abia atunci vedea pozele pentru prima oară şi că nu era prea încântat de alegerea lor.

— Oricum, problema asta nu mai are nicio importanţă, a pufnit el. Descrierea pe care-a făcut-o băiatul e suficientă. Pur şi simplu, punctul pe „i" a fost deja pus, pozele alea nu mai sunt de niciun folos.

Deşi n-a zis nimic, Thóra nu era de acord cu el. Citise descrierea făcută de puşti şi era mai degrabă vagă; în plus, fusese făcută la mult timp după ce îşi împărţise el plantele în zonă. Se îndoia că putuse să-şi amintească în detaliu de un om care trecuse pe lângă el pe stradă.

— Aveţi lista cu apelurile telefonice? a întrebat ea.

— O parte din ea, a zis Stefán, fără să-i dea nicicum de înţeles c-ar fi intenţionat să i-o dea şi ei.

Şi-a îndreptat spatele şi şi-a împreunat mâinile la piept.

— Markús e vinovat, a spus el după ce a considerat că adoptase o mină destul de gravă. Vă garantez!

Thóra i-a zâmbit.

— Nu mă îndoiesc că sunteţi convins de asta, dar nu pot să fiu de acord cu dumneavoastră.

Apoi zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— Aţi aflat de unde provine botoxul? Oricum, e clar că Markús nu umblă de colo-colo cu botox după el.

Stefán şi-a desfăcut braţele.

— Încă facem cercetări. În momentul de faţă nu ne rămâne decât să presupunem că substanţa exista deja în casă, de vreme ce victima a fost asistentă calificată. Dar, aşa cum am spus, încă investigăm problema asta.

— Mai bine mă întrebaţi direct pe mine ce meserie a avut, ca să vă scutesc de timpul pe care l-aţi pierdut ca să

aflaţi asta, a zis Thóra, pe un ton sarcastic, după care a adăugat: Unul dintre doctorii de la cabinetul unde a lucrat Alda mi-a spus că nici măcar nu i-aţi contactat ca să cereţi informaţii despre medicament. Mi-au spus că Alda nu avea voie să facă uz de el în afara cabinetului.

A pocnit din limbă.

— O să cercetez asta mai încolo. Reputaţia dumneavoastră o să aibă de suferit dacă vă concentraţi atât de mult asupra unui singur bărbat şi închideţi ochii la celelalte posibilităţi.

— Nu închidem ochii faţă de nimeni şi faţă de nimic, a pus Stefán, îmbufnat. Doar că suntem o mână de oameni şi nu putem să le facem pe toate într-o secundă. Doctorii vor veni mai târziu la secţie pentru declaraţii.

I-a zâmbit cu răceală.

— Aşa că azi o să ne ocupăm şi de problema asta, doar că puţin mai încolo. Dar mai avem o problemă: încă n-am reuşit să găsim nici măcar un suflet de om care să-l fi văzut pe clientul dumneavoastră îndreptându-se spre ieşirea de est la ora la care pretinde el c-a făcut asta. Nu căutăm neapărat ceva care să dovedească faptul că Markús e vinovat. Cu toate că, personal, sunt convins de asta, trebuie să am dovezi sigure. Convingerea mea este insuficientă prin ea însăşi şi, uneori, oamenii se mai şi înşală — deşi mă îndoiesc că lucrul ăsta e valabil în situaţia dată.

— Aveţi sau nu lista aia? a întrebat Thóra, ţâfnoasă. Aş vrea s-o văd înainte să înceapă audierea.

S-a încruntat.

— Ori poate nu vreţi să mi-o daţi, pentru că dovedeşte că Markús a vorbit cu Alda, exact aşa cum a spus şi el?

— Nu dovedeşte nimic, a spus Stefán, confirmând presupunerea Thórei. Sunteţi liberă s-o luaţi, chiar acum vi se face o copie. Nu mă aşteptam să veniţi aşa de repede.

— Deci Markús a vorbit cu Alda? a întrebat ea, încercând să-şi ascundă încântarea din glas.

Pe chipul lui Stefán nu se putea citi nimic.

— Nu, a zis el. Nu neapărat. A fost făcut un apel de pe telefonul Aldei pe al lui. Dar asta nu înseamnă că Markús a spus adevărul. Putea să răspundă oricine la telefon şi bănuiesc că el a inventat chestia asta ca să aibă un alibi. Nu ştim încă cine i-a fost complice, dar o să aflăm. Cu alte cuvinte, bănuiesc că Markús s-a sunat singur pe mobil de pe telefonul fix aflat în casa Aldei.

— Aţi verificat unde se afla telefonul lui Markús când a primit apelul respectiv? a întrebat Thóra, bucuroasă.

Lucrurile mergeau mult mai bine decât îndrăznise ea să spere, în ciuda încercărilor lui Stefán de a minimaliza importanţa acelor veşti bune şi de a face ca totul să fie în avantajul lui.

— Da, a spus Stefán, cu reţinere. Telefonul se afla în afara localităţii Hella.

Şi-a dres glasul:

— Dar, aşa cum v-am zis, asta nu înseamnă nimic. Orice prost ştie că poţi depista locaţia unui telefon mobil. Markús şi-ar fi făcut un mare deserviciu dacă ar fi răspuns la propriul mobil din casa Aldei. De asta a rugat pe cineva să răspundă la telefon în locul lui, fără ca partea implicată să fi ştiut neapărat că el avea intenţii criminale.

— Nu-mi vine să cred, a răspuns ea. Fotografia lui Markús a apărut în toate ziarele şi toată lumea ştie că e suspect de crimă. Chiar credeţi că dacă cineva a acceptat să răspundă la telefonul lui, fără să ştie nimic de complotul grandios pe care-l punea la cale, persoana respectivă n-ar fi sunat la poliţie?

— Tocmai v-am spus că ipoteticul complice *s-ar putea* să nu fi luat parte la complot. Dacă *a luat parte*, atunci sigur n-ar face nimic de genul ăsta, nimic care să atragă atenţia asupra lui, a zis Stefán numaidecât. Poate că Markús l-a plătit să facă asta, iar acum el e prea speriat ca să raporteze întâmplarea, gândindu-se c-ar putea fi luat drept complice.

— Dacă aveţi de gând să folosiţi argumentul ăsta în tribunal, ar fi bine să-l găsiţi pe complicele ăsta misterios. Ştiţi la fel de bine ca mine că e uşor să vii cu teorii, dar că, fără dovezi, sunt toate egale cu zero.

Convingerea lui Stefán că Markús era vinovat începea s-o scoată pe Thóra din sărite. Nu era un semn bun, pentru că asta însemna că, până una, alta, toate celelalte posibilităţi erau excluse. Oricum, n-avea timp să se certe cu el din cauza asta.

— Cum merge treaba cu identificarea bărbaţilor din pivniţă? a întrebat ea. Bănuiesc că aţi luat deja legătura cu autorităţile britanice.

— Încă n-am reuşit să-i identificăm, a răspuns Stefán, fără să zică nimic cu privire la cea de-a doua afirmaţie a ei. Însă avem câteva indicii promiţătoare. Dar nu pot să vă spun nimic mai mult acum.

— Cum se procedează în situaţiile astea? a întrebat Thóra, din pură curiozitate — ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Stefán, cât să ştie că nu avea să cedeze dacă-l bătea la cap cu întrebări despre indicii. Interpolul are cumva vreo listă cu oamenii care au dispărut fără urmă?

— Am luat legătura şi cu Interpolul, printre altele, a răspuns Stefán, foarte prevăzător.

— Am înţeles că la operaţiunile de salvare din timpul erupţiei au participat mulţi bărbaţi de la Forţele Apărării,

a insistat ea. E posibil ca bărbaţii omorâţi să fi fost de la bază?

— Nu, a răspuns el. Am verificat deja, nu se pune problema. După cum am spus, sperăm ca chestiunea asta să fie lămurită cât mai repede. Până atunci, nu putem să discutăm despre asta.

Thóra îi înţelegea discreţia; nici ea nu i-ar fi dat lui Stefán mai multe informaţii despre propria muncă decât era necesar.

— Că tot veni vorba de ţări străine, a zis ea, aţi primit vreo veste de la laboratorul unde au fost trimise spre analizare cutia de carton şi capul?

Judecând după chipul lui Stefán, rezultatele analizelor veniseră şi nu erau pe placul lui. A recunoscut asta, dar cu reţinere.

— Şi? a întrebat Thóra. Ce s-a constatat?

— Pe cutie erau o mulţime de amprente vechi, a zis Stefán. Majoritatea ale unor indivizi necunoscuţi, de vreme ce o cutie ca asta poate fi cărată din loc în loc.

Şi-a dres glasul:

— Toate amprentele au fost comparate cu ale lui Markús şi ale Aldei şi s-a dovedit că amândoi au atins cutia în aceeaşi perioadă.

Thóra a zâmbit larg.

— Sunt convinsă că vă daţi seama că chestia asta confirmă întocmai spusele lui Markús.

— Prezenţa amprentelor Aldei pe cutie nu înseamnă neapărat c-a pus mâna pe ea cât s-a aflat capul acolo. Poate că, pur şi simplu, i-a împrumutat cutia lui Markús, pentru că-i trebuia la ceva.

— Şi poate că, până la urmă, luna nu e decât o bucată de caşcaval, a spus Thóra, încă bucuroasă de ultima veste.

Ei bine, a continuat ea, împingându-şi scaunul în spate, sper ca, de acum încolo, informaţiile să ajungă la mine mai uşor. Nu e prea plăcut să aştept să se emită un ordin judecătoresc, ca să primesc tot ceea ce-ar trebui să primesc.

Judecătorul de la tribunal făcuse observaţii poliţiei pentru că nu-i înmânase Thórei toate dosarele referitoare la caz, iar Thórei i-a făcut plăcere să-i reamintească lui Stefán acest lucru.

— Sigur nu mai trebuie să primesc nimic în afară de ce-am primit ieri? a întrebat ea.

— Sigur, a răspuns Stefán, ţâfnos. Atât am avut, atât v-am dat.

— A, să vorbiţi şi cu colegii Aldei de la urgenţe, am văzut că nu le-aţi luat nicio declaraţie. Ştiu că aveţi multe pe cap, a zis Thóra, ridicându-se. Dar cred că s-a petrecut ceva acolo care s-ar putea să aibă legătură cu cazul.

În acel moment, în birou şi-a făcut apariţia o secretară care ţinea în mână nişte hârtii pe care i le-a dat lui Stefán. El a aşezat originalele în ordine şi i-a dat Thórei copiile.

— Ăsta-i raportul cu apelurile făcute către şi de pe telefonul lui Markús, precum şi de pe mobilul şi telefonul fix al Aldei. Am încercuit apelurile din intervalul care ne interesează, adică din seara de duminică, opt iulie.

Thóra s-a aşezat din nou şi s-a uitat peste foile fotocopiate.

— Uite apelul Aldei către Markús, a spus ea, după care a frunzărit foile care cuprindeau informaţii despre apelurile primite şi date de Markús. Şi uite chiar aici acelaşi apel primit de Markús pe mobil, a zis ea, neputând să-şi stăpânească zâmbetul. Şi uite încă un apel pe care l-a

primit pe la aceeaşi oră, a continuat ea, veselă. De ăsta nu mi-aţi zis nimic!

Şi-a luat ochii de pe hârtii şi s-a uitat fix la Stefán.

— Ştiţi ce-nseamnă asta, nu? a spus ea.

— Poate că da, dacă am şti şi cine l-a sunat, a spus Stefán, fără nicio urmă de încântare pe chip. După cum vedeţi, e un număr necunoscut. Poate că e un număr privat ori poate că e un apel făcut de pe un sistem străin de telefonie mobilă, care nu a semnat nicio înţelegere pentru afişarea numerelor în Islanda. Am putea să facem nişte cercetări, dar durează.

Şi-a îndreptat spatele, aşezându-se mai bine în scaun.

— Deşi nu ştim cine a sunat, presupunem că e vorba de complicele despre care v-am vorbit mai devreme.

— Ce porcărie! a spus Thóra, de data asta foarte iritată.

Dacă ar fi putut descoperi cine era acea a doua persoană care îl sunase pe Markús şi dacă persoana în cauză ar fi putut confirma că Markús însuşi îi răspunsese la telefon, ar fi avut un alibi impecabil.

— L-aţi întrebat cumva pe clientul meu dacă-şi mai aminteşte cine l-a sunat?

— Da, chiar l-am întrebat, a spus Stefán. Asta am făcut prima oară după ce am văzut apelul. Am sunat la închisoarea Litla-Hraun şi am vorbit cu Markús. Zice că nu-şi aminteşte cine l-a sunat, iar asta dă de bănuit.

— Dar dumneavoastră aţi putea să vă amintiţi cu precizie cine v-a sunat acum o săptămână? a întrebat Thóra. Fireşte că nu!

Se săturase.

— De fapt, ar fi dat mai mult de bănuit dacă Markús şi-ar fi amintit cine l-a sunat în seara cu pricina.

S-a ridicat. Înainte să iasă din birou, s-a întrebat dacă era cazul să-i spună lui Stefán despre raportul autopsiei vecinei lui Markús, dar a hotărât să nu facă asta. Având în vedere că el întorcea toate lucrurile împotriva lui Markús, era mai bine ca Thóra să cerceteze pe cont propriu cu privire la asta înainte ca Stefán şi colegii lui să intre în posesia raportului. Trebuia să-l întâlnească pe Markús mai târziu, dar era puţin probabil ca el să ştie mai mult ca fratele lui despre Potcoava Doi.

Capitolul 21

Vineri, 20 iulie 2007

— Markús, nu putem să controlăm mereu toate lucrurile, a spus Thóra, pe un ton încurajator. Asta nu înseamnă neapărat că judecătorii te consideră vinovat; dimpotrivă. Eu cred cu tărie că se îndoiesc de logica poliţiei şi că m-au luat foarte în serios când le-am demonstrat prin nenumărate metode că lucrurile sunt în favoarea ta, pe lângă faptul că nu se leagă între ele. Sunt sigură că, dacă li s-ar fi cerut să ia o decizie cu privire la vinovăţia sau nevinovăţia ta, acum ai fi liber. Hotărârea lor nu s-a bazat pe faptul că poliţia a demonstrat că trebuie să fii închis pe durata investigaţiei. Ci pe faptul că e un caz grav: nu se întâmplă în fiecare zi să descoperi cinci oameni omorâţi. Şi faptul că patru dintre ei sunt străini nu ajută prea mult.

Thóra nu exagera. În timpul audierii, avusese un sentiment bun cu privire la caz şi fusese sigură că vor câştiga procesul, cu atât mai mult cu cât unul dintre judecători se arătase ezitant în privinţa fotografiei bărbatului cu aspect de femeie şi întrebase dacă era normal ca în

selecţia respectivă să fie incluse fotografii cu persoane de ambele sexe.

— Ei da, acum mă simt mult mai bine! a spus Markús, pe un ton sec.

S-a uitat la Thóra. Se vedea clar că era mânios.

— Eu, un om nevinovat, zac aici, după gratii, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să-mi iau un alt avocat. Când te-am angajat, nu te-am angajat cu gândul că o să sfârşesc în închisoare, ca suspect de crimă. Cu atât mai puţin ca suspect de crimă în serie.

Thóra nu i-a evitat privirea, ci i-a răspuns ferm:

— Puţin îmi pasă că vrei să-ţi cauţi un alt avocat. Dacă vrei, pot chiar să-ţi recomand câţiva colegi care au o experienţă mai bogată ca mine în cazuri penale. Până la urmă, e viaţa ta şi tu alegi!

S-a abţinut să-i spună că era sigură că faptul că-şi va schimba avocatul nu va avea nicio relevanţă cu privire la hotărârea Curţii Supreme.

Markús a clătinat din cap, frecându-şi faţa cu mâinile, tulburat. Era evident că se aşteptase să fie eliberat.

— De fapt, nu m-au închis pentru mult, a zis el, domolindu-se. Sunt sigur că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Doar că eu uit de asta; simt că o iau razna. Nu vreau un alt avocat.

Apoi şi-a dus mâinile la barbă.

— Ce-a zis fiul meu? a întrebat el, agitat.

— E îngrozit, normal, dar se pare că e un puşti deştept, aşa că nu trebuie să-ţi faci prea multe griji pentru el. A înţeles totul şi i-am explicat clar că o să fii închis numai pe durata investigaţiilor. I-am spus că nu eşti condamnat la închisoare. E bine, stai liniştit!

— Ai putea să-l suni din nou, pentru mine? a întrebat el, iar Thóra a dat din cap. De ce nu acceptă apelul ăla ca pe o probă validă? a întrebat iar, din senin. Am crezut că e de ajuns să demonstrăm că am fost departe de casa Aldei în momentul ăla. Ai zis că e evident că, atunci când am primit apelul ăla, eram undeva pe drumul dintre Hella şi Hvolsvöllur.

— Poliţia o ţine una şi bună că nu aveai telefonul la tine, a spus Thóra. Crede c-ai avut un complice care a răspuns la telefonul tău, ca să ai un alibi.

Markús s-a făcut roşu ca sfecla.

— Dar cum se poate una ca asta?

— Se agaţă de un fir de pai, a spus Thóra. Imediat după ce te-a sunat Alda, te-a mai sunat cineva. Din păcate, numărul n-a fost afişat, aşa că o să dureze ceva până când o să descoperim cine e, asta dac-o să descoperim. Stefán mi-a zis că nu-ţi aminteşti cine te-a sunat. Aşa e?

— Da, a spus Markús. Dar nu ştiu cu ce-ar putea schimba asta lucrurile. Nu e de ajuns că m-a sunat Alda?

— Ar schimba foarte mult lucrurile, a zis Thóra. Dacă am putea dovedi că tu însuţi ai răspuns la telefon, ar fi limpede că tu conduceai maşina în drum spre casa de vară, iar nu complicele ăsta imaginar.

— Am înţeles, a spus Markús, de data asta frecându-şi pielea din jurul ochilor.

Apoi a închis ochii.

— Dar nu pot, pur şi simplu, nu pot să-mi amintesc. La dracu' — a trecut o săptămână de-atunci!

— Străduieşte-te cât poţi de mult, a spus Thóra. Gândeşte-te cine te sună în mod normal şi o să iau legătura cu oamenii ăştia. Aşa vom mai neutraliza unele dintre dovezile poliţiei.

Thóra a tăcut o clipă.

— Ne-ar ajuta dacă am reuşi să găsim persoana în cauză cât eşti încă închis aici. Nimeni n-ar mai putea spune, atunci, că ai influenţat un martor.

— O să încerc să-mi amintesc, a spus Markús. De exemplu, s-ar putea să mă fi sunat frate-meu, Leifur, dar, din câte ştiu eu, el nu are număr privat. Dar îmi amintesc că am vorbit cu el cândva în timpul acelei zile. Ştiind că veneam în Insule, m-a rugat să trec şi pe la el.

— Fireşte, ar fi bine să fi fost el, a spus Thóra. Dar ar fi chiar mai bine să te fi sunat cineva cu care nu ai o legătură aşa strânsă.

N-a putut să-i spună acest lucru mai direct de atât.

— Markús, a spus ea, pe un ton înţelegător, sper că înţelegi că nu e de joacă cu cazul ăsta.

N-a aşteptat să-i răspundă, ci a continuat:

— Cred că e foarte probabil ca acei patru bărbaţi din pivniţă să fi avut legătură cu tatăl tău. Nu zic neapărat că el i-a omorât, ci doar că e implicat în cazul ăsta. Mi-e greu să cred că nu e aşa.

A văzut că Markús se pregătea să protesteze, aşa că a ridicat mâna, oprindu-l.

— Gândeşte-te puţin, cadavrele au fost puse în casa ta exact când tatăl tău se lupta să-şi salveze familia. Trebuie să fi existat şi ascunzişuri mai bune în Insule, dacă tatăl tău n-a fost implicat în asta cu nimic. M-am gândit că e posibil să fi ascuns cadavrele chiar ca pe un serviciu făcut unuia dintre prietenii lui. Poate lui Dadi, poate tatălui Aldei ori lui Kjartan. Cu toate că e limpede că Alda a fost implicată şi ea în treaba asta, e imposibil să-i fi omorât ea pe bărbaţii ăia.

— Nu i-a omorât tata, a zis Markús, însă pe un ton mai puţin convingător decât îi stătea în fire. Pur şi simplu, nu-l văd în stare de una ca asta!

— Poate că nici n-a fost, a spus Thóra. Dar a ştiut de lucrul ăsta. Nu se poate altfel!

A tras aer adânc în piept şi a cuprins cu un gest îngusta cameră de aşteptare a închisorii în care se aflau.

— Doar n-o să faci închisoare din grijă pentru tatăl tău! Eu îţi propun să iau legătura cu mama ta şi să facem cumva să mă întâlnesc cu el. Poate ne spune ceva, n-ai de unde să ştii. Uneori, oamenii bolnavi de Alzheimer îşi amintesc lucruri de demult. Chiar dacă vei fi eliberat în câteva zile, problema asta o să te urmărească până când o să fie rezolvată. Ori, dacă este găsit făptaşul, măcar unii oameni nu te vor mai acuza de asta până la capătul zilelor.

Apoi l-a lăsat să se gândească puţin la acele lucruri.

— Gândeşte-te la asta. Te sun diseară.

Markús a ridicat ochii din pământ şi a zâmbit.

— Încă şaizeci şi opt de ore şi gata!

— Ştiai că Alda era obsedată de sex?

Thóra a schimbat subiectul, fără să ştie sigur cum era mai bine să-i adreseze întrebarea aceea.

— De fapt, în computerul ei erau numai chestii pornografice.

Markús a făcut ochii mari.

— Nu, nu ştiam, a spus el. A fost mereu pudică. Oare asta să aibă legătură cu serviciul ei?

— Posibil, a spus Thóra, deşi nu ştia la ce i-ar fi folosit pornografia în munca ei de la urgenţe sau de la cabinet.

A scos fotografiile pe care i le dăduse Dís şi i le-a arătat.

— Recunoşti cumva tatuajul ăsta?

Markús s-a uitat atent la fotografie.

— Nu, a răspuns. E prima oară când îl văd. Cine şi-ar face un tatuaj atât de idiot? a întrebat el, dându-i foaia înapoi.

— Sinceră să fiu, nu ştiu, a spus ea, înmânându-i fotografia cu tânărul, care fusese şi ea în biroul Aldei. Dar pe bărbatul ăsta îl recunoşti?

Markús a fost în mod evident surprins când a văzut fotografia, dar a tăcut, dând, pur şi simplu, din cap şi returnându-i fotografia.

— Nu l-ai văzut niciodată? a spus Thóra.

— Nu. La prima vedere, mi-a amintit de un băiat pe care l-am cunoscut cu mulţi ani în urmă, dar văd că poza a fost făcută recent, a spus Markús. Cine e?

— Habar n-am, a răspuns Thóra. Speram să ştii tu.

A pus foile deoparte.

— Când te-ai reîntâlnit cu Alda după evacuare? a întrebat ea. Mi s-a spus că a învăţat o vreme la Colegiul Ísafjördur, dar cei de acolo n-o au în registru. E posibil să fi fost o neînţelegere?

— Nu, deloc, a răspuns Markús. Alda a plecat în vest şi a început şcoala în Ísafjördur după Anul Nou. Apoi, când s-a mutat în Reykjavík, cam după un an, s-a transferat la altă şcoală. Atunci am reluat legătura, pentru că şi eu am plecat la Colegiul Reykjavík, unde s-a transferat ea.

S-a uitat în gol, făcând socoteli în şoaptă.

— Pe la începutul lui '74. Pe atunci, eram în primul an de studiu.

— Şi Alda în ce an era?

— La fel ca mine. Eram de aceeaşi vârstă, iar ea făcuse primul semestru în vest.

— Eu am auzit că Alda s-a înscris la colegiu imediat după erupţie, a spus Thóra. Că a început şcoala în mijlocul semestrului de iarnă şi că, prin urmare, a fost avansată cu un an de studiu. Mi se pare cam ciudat — aşa s-a întâmplat?

— Şi eu am auzit la fel, a spus Markús. Era cea mai deşteaptă din clasa ei, aşa că ar fi putut să treacă cu uşurinţă într-o clasă mai mare.

— Păi, şi n-ar fi trebuit să fie cu un an înaintea ta la Colegiul Reykjavík? a întrebat Thóra.

— Ba da, dar poate că a picat examenele în primăvara de după erupţie, a spus Markús, nerăbdător.

Era limpede că discuţia aceea i se părea o pierdere de timp.

— Bine, să trecem la altceva, a zis Thóra. Am înţeles că vineri seara, înainte să erupă vulcanul, a avut loc o serată şcolară la care tu şi colegii de clasă v-aţi propus să vă îmbătaţi. Îţi mai aminteşti de asta?

Markús a dat din cap cu sfială.

— Chiar dacă pare greu de crezut, atunci am băut alcool pentru prima dată în viaţa mea, a spus el. Majoritatea colegilor mei erau deja obişnuiţi cu băutura.

A continuat pe un ton stânjenit:

— Tata a avut probleme cu băutura, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Aşa că-mi făgăduisem să nu beau niciodată, pentru că nu voiam să ajung ca el.

— O decizie foarte înţeleaptă pentru vârsta pe care o aveai, a spus Thóra.

— Nu m-a ţinut mult, a spus Markús, zâmbind cu căinţă. S-a dus cam toată lumea la petrecere şi nu puteam să lipsesc. Atunci m-am îmbătat pentru prima dată în viaţa mea şi n-o să uit noaptea aia în veci.

— Îţi mai aminteşti dacă a venit cineva după Alda sau dacă s-a întors singură acasă? a întrebat Thóra. E posibil să se fi dus în port?

Markús s-a uitat la ea, surprins.

— Sunt sigur că n-a venit nimeni după ea, a spus el. Nu s-a îmbătat aşa de rău; era mai trează ca toţi ceilalţi. După mine însă a venit tata. A fost groaznic. Normal că n-a fost prea încântat de situaţie. Cât despre Alda, nu ştiu dacă s-a dus în port în noaptea aia. Mă îndoiesc însă. De ce întrebi?

— Am aflat că în noaptea aia s-a întâmplat ceva pe chei. A doua zi de dimineaţă, debarcaderul era plin de sânge, iar asta mă face să mă întreb dacă chestia asta are vreo legătură cu cadavrele din pivniţă. M-am gândit până şi la faptul că poate Alda s-a nimerit prin port când s-a petrecut totul şi că atunci a luat capul.

Markús s-a uitat la ea, cu un aer indiferent.

— Şi apoi ce? L-a păstrat până luni seara, când a vorbit cu mine despre cutie? Erupţia a început luni noaptea şi asta înseamnă că trebuie să fi ţinut capul vreo două zile.

— Dar cutia mirosea a ceva? a întrebat Thóra, însă Markús a clătinat din cap. Îţi mai aminteşti cumva dacă Alda s-a simţit rău ori dacă s-a purtat ciudat în weekendul cu serata sau în lunea următoare? Sunt destul de sigură că a păţit ceva în noaptea în care s-a organizat serata şi am senzaţia că are legătură cu cadavrele şi cu capul.

Apoi i-a spus de jurnal.

— De fapt, în weekendul ăla n-am văzut-o deloc, a spus Markús. A fost bolnavă şi n-a ieşit din casă. Nici la şcoală n-a venit luni, aşa că am fost surprins când m-a sunat şi m-a rugat să ne vedem în seara aia. Mi-a zis să vin singur. Era foarte secretoasă, dar, fireşte, acum înţeleg de ce,

pentru că am văzut ce se afla în cutia pe care mi-a dat-o. Îţi recomand să întrebi pe altcineva cum s-a purtat Alda în weekend, pentru că eu n-am văzut-o.

Thóra a dat din cap.

— Dar de noaptea în care Aldei i-a fost tuns părul, în sala de sport, îţi mai aminteşti? a întrebat ea. Nu cred că are vreo legătură cu cazul, dar nu se ştie niciodată.

— Am fost bolnav şi, spre fericirea mea, n-am fost acolo, a spus Markús, cu înverşunare în glas. Mi-aş fi ieşit rău din fire! A fost groaznic, iar profesorii n-au avut nici cea mai mică bănuială cu privire la vinovat. N-au mai găsit nici măcar părul.

— Ştii cine a făcut asta? a întrebat Thóra.

— Din păcate, nu. Sau din fericire pentru el — că l-aş fi făcut să plătească cu vârf şi-ndesat.

— Eşti sigur că a fost o persoană de sex masculin? a spus ea. Mie mi se pare mai degrabă o faptă demnă de o fată geloasă.

Markús s-a uitat la ea, şocat. La asta nu se gândise.

— Efectiv, am presupus c-a fost vorba de un băiat. Îl bănuiam pe unul Stefán, care se cam îndrăgostise de Alda, dar el a negat total c-ar fi făcut aşa ceva şi l-am crezut. Părea foarte sincer.

Thóra şi-a adus aminte de însemnarea din jurnalul Aldei, cea în care scrisese că se sărutase cu „Stebbi“, o prescurtare de la „Stefán“. A presupus că era vorba de acelaşi băiat.

— Cine ar mai fi putut face asta?

— Nu ştiu. Alda se înţelegea bine cu toată lumea şi nu-mi amintesc să fi existat cineva care să n-o sufere. Oricum, eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să aflu cine a fost de vină. Când am auzit că sala de sport rămă-

sese descuiată peste noapte, am renunţat. Putea fi mâna oricărui om din Insule, cu toate că numai câţiva ar fi fost în stare de un lucru atât de groaznic.

N-avea rost să dezbată problema mai departe. Singurul lucru pe care reuşise Thóra să-l facă, aducând vorba despre părul Aldei, fusese să-l enerveze pe Markús.

— Dar despre vecinii tăi de dinaintea erupţiei ce ştii? Valgerdur şi Dadi, care au locuit în casa vecină? a întrebat ea. Erau porecliţi Dadi Potcoavă şi Potcoava Doi. Crezi că au vreo legătură cu cadavrele din pivniţă?

Markús s-a uitat la ea, cu un aer categoric.

— Absolut, a spus el. Dacă bărbaţii din pivniţă au murit cumva de plictiseală!

În drum spre oraş, după ce plecase de la Litla-Hraun, Thóra a sunat la Colegiul Reykjavík şi, spre surprinderea ei, i-a răspuns cineva. Omul a oftat când Thóra i-a spus cu ce se ocupa, dar a promis să caute informaţiile pe care i le-a solicitat ea. Din păcate, avea să dureze ceva, i-a zis el, aşa că a rugat-o să-l sune din nou peste cincisprezece minute, ceea ce a şi făcut.

— Am găsit, a zis el, gâfâind. Alda Thorgeirsdóttir a fost luată în evidenţă în şcoala noastră în toamna lui 1973 şi a absolvit cu onoruri secţia de Lingvistică în primăvara lui 1977.

— Aţi zis c-a venit la dumneavoastră în toamna lui 1973? a întrebat Thóra. N-a început şcoala acolo după Anul Nou? Din câte am înţeles, a venit la Colegiul Reykjavík la jumătatea semestrului de iarnă, transferându-se de la Colegiul Ísafjördur, unde studiase în semestrul anterior.

Thóra s-a gândit că nu merita să-l debusoleze şi mai mult pe bărbat, spunându-i că Alda ar fi învăţat la

Colegiul Ísafjördur în timpul semestrului de primăvară din 1973. Oricum, secretara de acolo negase că Alda studiase la ei în iarna aceea.

— N-avem niciun act de transfer de la Liceul Ísafjördur, a spus bărbatul, iar Thóra l-a auzit răsfoind hârtiile. Sigur a fost luată în evidenţă la noi în toamna aceea, numai că n-a venit la şcoală în semestrul respectiv din cauza unor probleme de sănătate. Nu scrie ce boală a avut, informaţiile de genul ăsta sunt confidenţiale şi sunt ţinute în altă parte. Dar, indiferent de ce boală a avut, s-a întors sănătoasă la şcoală în ianuarie 1974.

Thóra i-a mulţumit bărbatului şi şi-a luat la revedere. Era clar că Alda nu fusese la niciun colegiu din vest. Totul era o invenţie. Cea mai bună concluzie la care a putut ajunge Thóra a fost că Alda fusese internată într-un spital de boli mintale, având o problemă delicată. Pe vremea aceea, era ruşinos să ai o boală mintală. Era un subiect tabu. Thórei i s-a părut plauzibil ca problema Aldei, indiferent care-ar fi fost ea, să fi avut legătură cu cutia pe care i-o dăduse lui Markús. Niciun copil nu putea rămâne întreg la minte dacă trebuia să trăiască cu grija unui cap retezat.

Capitolul 22

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Pe când stătea rezemată de balustrada vasului, la bordul feribotului Herjólfur, Thórei i-a sunat mobilul. Pentru că vremea avea să fie urâtă a doua zi şi ea nu avea decât o noapte de petrecut în Insule, hotărâse să iasă în larg. Plecase în călătorie cu gândul să se informeze despre cele două Potcoave, Valgerdur şi Dadi, precum şi să vorbească cu mama lui Markús şi poate chiar şi cu tatăl lui, acesta fiind principalul scop al călătoriei. Bella se întinsese în pat în cabină; fusese recrutată s-o însoţească pe Thóra.

Era Matthew, o suna din Germania. Vasul naviga încet, departe de transmiţătorii de pe insula principală şi legătura telefonică era slabă.

— Dar unde eşti? a întrebat el, cu o voce de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi.

— Sunt pe mare, s-ar putea să se întrerupă, a spus Thóra. Mă duc în Insulele Westmann, pentru cazul acela la care lucrez.

— Sper că nu e tot cazul ăla cu cadavrele şi cu capul din pivniţă! a spus Matthew, dar, din cauza unui bârâit, n-a putut să audă răspunsul ei, aşa că a trecut direct la subiect. Ce-ai zice dacă aş veni pe-acolo săptămâna viitoare? a întrebat el.

— Da, vino, ar fi grozav! a zis Thóra, vorbind serios. Vii cu vreo problemă de muncă sau doar aşa, în vizită?

A încercat să ascundă faptul că era nerăbdătoare să afle dacă luase deja o decizie.

— Vin pentru un interviu, a răspuns el. Vor să-mi arate birourile şi să mă prezinte consiliului director. Dup-aia trebuie să iau o decizie, deşi cam ştiu deja care e.

— Şi? a întrebat Thóra. Ce ai de gând să faci?

— Eu… dacă… deci…

Legătura s-a întrerupt. Thóra a fost pe punctul de a o lua la fugă către pupa vasului, să prindă o zonă cu semnal şi să afle ce hotărâse Matthew, dar apoi a renunţat. Feribotul avea să iasă din nou din zona cu semnal înainte ca ea să apuce să selecteze numărul din agendă. A oftat şi şi-a îndesat mobilul înapoi în geantă.

— E posibil să încurci casele astea două între ele? a întrebat Thóra.

Se afla la situl arheologic, în Pompeii din Nord, şi, cu mâinile în şolduri, se uita la casa în care copilărise Markús şi la cea în care locuiseră Valgerdur şi Dadi.

— Nu, a zis Bella, căscând. Nu seamănă deloc! Plus că aia e aproape o ruină.

A făcut un semn înspre casa vecinilor. Bella nu exagera: acoperişul se prăbuşise sub greutatea cenuşii, iar unul dintre pereţii exteriori aducea cu Turnul din Pisa.

— Gândeşte-te că eşti în toiul unei erupţii vulcanice şi că proprietatea n-a fost încă distrusă, a spus Thóra. Ai putea să le confunzi?

Bella i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Dar nu vezi că una are două etaje, iar cealaltă, doar unul? a spus ea. N-ai cum să le confunzi.

A arătat înspre casa care se învecina pe partea cealaltă cu casa lui Markús.

— Nici măcar casa asta nu poate fi confundată cu aia în care au fost puse cadavrele.

Apoi s-a întors, analizând toate casele scoase la suprafaţă.

— Casa în care au fost puse cadavrele e singura cu două etaje de pe toată strada asta.

Thóra s-a uitat înspre ambele capete ale străzii. Secretara avea dreptate: singura casă care se deosebea de celelalte era cea a lui Markús. Era evident că trupurile neînsufleţite nu fuseseră puse acolo din greşeală.

— Bine măcar că ştim asta, a spus Thóra, căzând pe gânduri. Trebuie neapărat să intru acolo, a spus ea, arătând înspre casa unde locuise cuplul nepopular, Dadi Potcoavă şi Valgerdur Potcoava Doi.

Când a văzut expresia de pe chipul Bellei, a simţit că trebuie să se justifice.

— Oamenii care au locuit aici au legătură cu acest caz, deşi nu ştiu încă în ce fel.

— Hm, a făcut Bella. Eu nu intru acolo. Nu vezi că mai are puţin şi se prăbuşeşte?!

Bella s-a apropiat de casă, sărind peste banda care marca zona în care oamenii nu aveau voie să pătrundă.

— Ce rost are să intrăm? Oricum, până acuma cred că au luat tot ce era prin ea.

— Da, aşa e, a răspuns Thóra. Dar vreau să arunc o privire prin casă. Cine ştie peste ce dăm?

S-a uitat de jur împrejur, deşi ştia că nu mai era nimeni pe-acolo în afară de ele, apoi a procedat la fel ca Bella, sărind peste bandă şi îndreptându-se spre casă. S-a uitat înăuntru printr-o crăpătură de pe suprafaţa scândurilor de lemn aşezate în cruce, care fuseseră bătute în cuie în dreptul ferestrelor, dar n-a văzut nimic, pentru că înăuntru era beznă. A urcat scările până în dreptul uşii care era proptită de toc. Bella a urmat-o.

— N-ai de lucru? a zis secretara, când Thóra a dat să împingă uşa ca să poată intra. Tu chiar ai de gând să intri acolo? Nu-mi vine să cred!

S-a uitat în spate, către şanţurile formate în urma săpăturilor, sperând că de după movilele negre acoperite cu plasă, ca să împiedice cenuşa să fie purtată de vânt în partea cea nouă a oraşului, se va ivi o brigadă de poliţie care să le oprească.

— Casa asta nu e marcată la fel ca a lui Markús, a pufnit Thóra, cu respiraţia întretăiată. N-ar trebui să intru, dar poliţia n-a pus niciun avertisment cum că ar fi interzis accesul.

— Dar de semnul ăla ce zici? Scrie că e interzis accesul persoanelor neautorizate, a zis Bella, evident şocată. Eu credeam că avocaţii n-au voie să încalce legea.

— Astea nu-s legi, sunt indicaţii, a zis Thóra, urnind uşa puţin mai mult. Şi legile, prin natura lor, nu trebuie încălcate. Nici de avocaţi, nici de altcineva. De asta avem legi.

Bella a pufnit şi a renunţat să-i mai pună vreo întrebare Thórei. În cele din urmă, s-a domolit şi a hotărât s-o ajute. Unindu-şi forţele, cele două femei au reuşit să dea

uşa destul de mult la o parte, astfel încât Thóra să se strecoare înăuntru.

— Dacă o să cadă ceva peste tine, să ţipi, a strigat Bella prin deschizătură, după ce a intrat Thóra în casă. Ca să plec după ajutor!

Odată intrată în casă, Thóra a avut acelaşi sentiment apăsător ca în dimineaţa aceea fatală când Markús descoperise cadavrele. Mirosul cenuşii era înecăcios şi tot mai puternic pe măsură ce pătrundea mai adânc în casă. Câteva raze de lumină răzbăteau printre scândurile de lemn de la ferestre, care nu erau aşezate în linie. Lumina răzbătea şi de sus, unde, în câteva locuri, Thóra a putut vedea până şi grinzile casei, precum şi acoperişul prăbuşit prin care-şi făceau loc razele soarelui. A trecut din hol, printr-o nişă îngustă, în celelalte camere şi s-a îndreptat spre cea care părea a fi camera de zi. Aici era mult mai întuneric, pentru că acoperişul era intact, dar nu conta prea mult, deoarece în cameră nu era mai nimic, în afară de o sticlă de cola şi de o folie de plastic în care fusese un sandvici, ambele fiind, probabil, lăsate acolo recent. Pe pereţi erau câteva urme de tapet care, în mare, fusese decojit, dând la iveală un strat murdar şi pătat de mortar. Două lămpi de perete atârnau încă la locurile lor, dar întoarse invers.

Camerele celelalte erau şi ele cam la fel. Toate obiectele detaşabile fuseseră îndepărtate. Probabil că Dadi recuperase majoritatea lucrurilor, iar arheologul, Hjörtur, venise şi curăţase locul ceva mai bine decât cu treizeci de ani în urmă. Casa era mică şi, inspectând-o, Thóra a înţeles destul de clar că Dadi şi Valgerdur nu avuseseră prea mulţi bani. Baia, acoperită cu plăci de ceramică sparte, era cam cât un şifonier de mică. Cum nu locuise nimeni

în afară de ei doi în casă, nu le trebuise mai mult spaţiu, ca să-şi ducă traiul confortabil. Când a ajuns în camera de lângă dormitorul principal, Thóra a făcut ochii mari. În mod evident, în încăperea aceea stătuse un copil. Tapetul decojit de pe pereţi avea desene cu ursuleţi. Lustra spartă de pe tavan avea forma unui balon cu aer cald. Cum cuplul nu avusese copii, aceste lucruri i s-au părut ciudate Thórei. Într-un colţ al camerei se aflau o grămadă de nimicuri care fuseseră strânse laolaltă şi în mijlocul cărora se vedea o mână de păpuşă. Când Thóra a lovit mormanul cu piciorul, braţul s-a rostogolit pe duşumea. A căutat cu piciorul prin grămadă, ca să vadă dacă avea să mai dea peste ceva interesant, dar n-a mai găsit nimic. Nu mai exista nicio altă parte din păpuşă, aşa că, probabil, braţul în sine nu-i atrăsese atenţia arheologului.

Thóra a răsuflat uşurată după ce a ieşit afară din casă.

— Am o treabă pentru tine, Bella, a zis ea, în timp ce-şi trăgeau amândouă sufletul, obosite de efortul cu care puseseră uşa la loc. Află dacă oamenii care au locuit aici au avut vreun copil care a murit ori dacă au cumpărat casa de la cineva care a avut copii.

— Şi cum naiba vrei să fac asta? a spus Bella, gâfâind.

— Te descurci tu. Poate te ajută oamenii de la arhivă.

— Nu cred că e deschis, a spus Bella, cu o evidentă uşurare în glas. În caz c-ai uitat, azi e sâmbătă, a adăugat ea, pe un ton triumfător.

— Probabil că biblioteca e deschisă; şi e în aceeaşi clădire, a răspuns Thóra, care nu avea de gând s-o lase pe Bella să scape cu una, cu două. Sunt sigură că reuşeşti tu să convingi pe cineva să te lase să intri la arhivă, mai ales dacă spui că te-a trimis Leifur. Fii insistentă, dar nu nepoliticoasă.

După privirea surprinsă a secretarei, era evident că nu-şi făcea probleme că Thóra o considera insistentă sau nepoliticoasă; şi că, dimpotrivă, i-ar fi fost greu să nu fie insistentă şi nepoliticoasă la un loc.

— Te descurci tu, a repetat Thóra, pe un ton optimist, cu toate că ştia că era puţin probabil să se descurce.

Se părea că Matthew nu avea să mai sune înapoi, iar Thóra era sătulă de aşteptat. Se surprinsese deja de două ori uitându-se la ecranul telefonului, ca să vadă dacă o sunase sau dacă avea semnal. Poate că încercase s-o sune mai înainte, pe parcursul călătoriei cu feribotul, dar nu reuşise şi se hotărâse să încerce mai târziu. Cea mai uşoară modalitate ca să afle asta era, desigur, să-l sune ea, dar Thóra se temea că, sunându-l ea prima, va părea prea nerăbdătoare să audă care era decizia lui, iar el ar fi putut interpreta lucrurile greşit, crezând că de-abia aştepta să se mute în Islanda. O irita că el ar fi putut să gândească aşa, pentru că, de obicei, ea spunea lucrurilor pe nume. Problema era că nu ştia sigur ce simţea cu privire la mutarea lui. Îşi dorea să vină, dar, pe de altă parte, nu voia să-şi ia niciun angajament faţă de el. Prietena ei cea mai bună se cuplase cu un străin şi se îndepărtase foarte repede de cercul ei de prieteni, pentru că lor nu le plăcea să vorbească în engleză când se adunau cu toţii laolaltă. Ce-i drept, trecuseră ani de atunci, iar Thóra şi-a amintit că, oricum, acum lua foarte rar legătura cu prietenele ei de altădată. Cele mai multe aveau de lucru până peste cap, la fel ca Thóra, şi nu le mai rămânea prea mult timp liber ca să iasă la o cafea şi, cu atât mai puţin, la un pahar de vin.

A luat mobilul şi l-a sunat. Era problema lui dacă o credea disperată. Nervoasă, a închis când vocea unei

nemţoaice i-a spus că abonatul nu era în raza de acoperire ori avea telefonul închis. Poate că şi Matthew era pe mare ori poate că era ocupat cu munca şi-şi oprise telefonul. Nu era genul care să-şi piardă vremea pălăvrăgind la telefon cu prietenii şi familia, spre deosebire de Thóra, care primea cel puţin zece asemenea telefoane pe zi, în special de la copii. În timp ce se frământa cu aceste gânduri, a sunat telefonul. A zâmbit cu gura până la urechi.

— Bună, mami, a zis Gylfi. Ne-ai găsit cazare pentru festival?

Thóra şi-a dat ochii peste cap. Băiatul nu se lăsa păgubaş cu una, cu două.

— Nu, dragul meu. Acum am altele pe cap.

— Of…

A scos un oftat zgomotos şi clar.

— Eu şi Sigga vrem tare mult să venim.

— Încă nu e totul pierdut, dragul mamei, a spus Thóra. De bine, de rău, până acum nu mi-a zis nimeni că nu are locuri de cazare.

Bineînţeles, asta pentru că nu mai întrebase pe nicăieri de cazare de când o rugase Gylfi.

— Mai încearcă, a zis Gylfi. O să fie grozav! Vine toată gaşca, să ştii.

— Cu cortul? a întrebat Thóra, care nu-şi putea imagina că prietenii lui Gylfi puteau să se împace cu ideea de a sta la cort.

— Vezi să nu, a răspuns el. Au închiriat garaje. Poate ne faci şi nouă rost de unul! Să vezi ce-o să ne mai distrăm!

Cum să nu, s-a gândit Thóra. I se părea că un weekend petrecut la grămadă, printre anvelope şi vechituri, putea fi numit oricum, numai distractiv nu.

— Mai bine nu, a zis Thóra. Ai uitat că ai un copil mic care se poate răni oricând? În plus, eu am trecut de prima tinereţe şi n-am nicio poftă să stau nespălată sau să n-am unde să-mi fac o cafea. Furtunuri şi bormaşini îmi trebuie mie acum!

Şi-a luat la revedere după ce a întrebat ce făcea micuţul Orri; dintele de sus nu voia să iasă. Se părea că semăna cu tatăl lui şi în privinţa asta, precum şi în altele; când Gylfi păţise la fel, Thóra se gândise chiar să-l roage pe Hannes să opereze gingiile copilaşului. Se făcuse târziu, aşa că rămânea s-o sune pe Sóley după ce vorbea cu mama lui Markús. Trebuia să ajungă la ea la patru fix şi, cu toate că în Insulele Westmann erau puţine străzi, ea şi Bella reuşiseră să se rătăcească în căutarea sitului arheologic, deşi acesta se afla la poalele vulcanului.

După ce s-a învârtit în cerc cu maşina vreo zece minute, Thóra a reuşit, în sfârşit, să găsească strada şi casa cu pricina. Acest lucru a fost chiar mai complicat decât căutarea sitului Pompeilor de Nord, pentru că n-o mai avusese pe Bella prin preajmă, aceasta fiind la bibliotecă, în încercarea de a se strecura cumva în arhivă şi de a căuta informaţii despre Valgerdur şi Dadi. Prin urmare, Thóra a întârziat puţin. A parcat maşina în faţa casei bătrânei. Şi-a netezit cu grijă pantalonii şi a îndreptat dunga discretă de pe mijlocul lor, apoi şi-a aranjat bluza şi a pornit către uşa de la intrare. Voia să facă impresie bună: oamenilor de vârsta părinţilor lui Markús le plăcea ca avocaţii să fie prezentabili şi, în plus, preferau, desigur, să fie bărbaţi. Era important ca Thóra să n-o şocheze pe bătrână de la prima întâlnire, prin înfăţişarea ei. Aşadar, Thóra îmbrăcase cea mai bună şi mai decentă ţinută din garderobă.

Thóra a sunat la uşă şi a adoptat o poziţie armonioasă, aşteptând să-i deschidă cineva. A întâmpinat-o María, soţia lui Leifur. Mirosea vag a alcool, dar nu părea deloc ameţită când s-a postat în pragul uşii, îmbrăcată elegant într-o fustă şi o cămaşă marca Burberry. Thóra şi-a dat seama că femeia o să remarce imediat ţinuta ei inexpresivă.

— Aţi întârziat, a spus María, supărată.

— Da?! a zis Thóra, luată prin surprindere. Nu mi-am dat seama.

S-a uitat la ceasul de pe perete, apoi la ceasul ei de mână şi a remarcat că al doilea era în urmă cu şase minute.

— M-am rătăcit.

— V-aţi rătăcit? a zis femeia, pe un ton usturător. Aici, în Insulele Westmann?

María n-a aşteptat să primească un răspuns, ci, în schimb, i-a făcut Thórei semn să intre.

— Klara vă aşteaptă, a spus ea, intrând în casă.

Thóra a urmat-o cu sfială, sperând că şi fundul ei avea să arate la fel de bine ca al Maríei când o să aibă cincizeci de ani. Nu făcea mişcare decât când avea grijă pe nepotul ei, datorită căruia avea nişte bicepşi impresionanţi. S-a înveselit la gândul că măcar la skandenberg ar fi reuşit s-o învingă pe femeia aceea.

Soţia lui Leifur s-a oprit în dreptul unei uşi glisante, care, odată deschisă, a dat la iveală o cameră mare decorată în stil vechi, dar splendidă.

— Poftiţi! Are multe să vă spună.

Plecând, María a adăugat, pe un ton sarcastic:

— Dar numai dacă ştiţi ce s-o întrebaţi.

Capitolul 23

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Privirea glacială a bătrânei aducea în mod evident cu cea a fiului mai mic, Markús, dar în alte privinţe nu semănau. Avea părul grizonant, dar aproape niciun rid pe faţă. Şi totuşi, pielea era singurul lucru care părea tânăr la ea; purta o rochie foarte colorată, dreaptă şi cu un imprimeu mărunt. Ochii femeii oglindeau o privire apoasă, specifică bătrânilor, care nu ascundeau neplăcerea Klarei că trebuia să stea acolo şi să vorbească cu Thóra, care, pe un ton politicos, îi adresase deja câteva întrebări la care femeia de-abia răspunsese. Klara avea, probabil, în jur de optzeci de ani şi-şi purta vârsta cu graţie, aşa cum stătea pe canapeaua mare şi închisă la culoare, ţinându-şi spatele drept. Braţele şi picioarele canapelei erau împodobite cu sculpturi înfăţişând labe de leu. Canapeaua i se potrivea Klarei. De fapt, Klara se încadra perfect în camera aceea unde pe fiecare suprafaţă se aflau numai vaze de cristal. Prin comparaţie, tatăl lui Markús nu părea deloc de-al casei, înconjurat de decorul acela auster şi de modă veche. Thóra l-a compătimit. Stătea pe unul dintre

scaunele mai moderne din cameră, un fotoliu pliant şi capitonat, şi purta o bluză de trening pe sub care avea un tricou, iar peste umeri, o pătură de lână. În picioare avea cipici, tot din lână. Leifur, care venise imediat după Thóra, s-a aşezat lângă taică-său. Thóra nu ştia exact ce căuta el acolo. Poate că trebuia să facă pe câinele de pază, s-o protejeze pe maică-sa şi să se asigure că Thóra nu exagera cu întrebările. Noaptea trecută, când vorbise cu el, nu-i spusese că o să vină şi el acolo.

— Deci nu ţineţi minte să fi fost vreun străin prin zonă atunci? a întrebat-o Thóra pe bătrână, după care a adăugat: Probabil că patru dintre ei au fost britanici.

Parfumul puternic al bătrânei o ameţea puţin.

— Nu, nu ţin minte, a spus Klara. Aveam destule pe cap acasă, iar în port, unde vin de obicei străinii, nu am fost.

— Am înţeles, a răspuns Thóra. Iar soţul dumneavoastră n-a făcut afaceri cu niciun străin?

— Nu m-a interesat munca lui, deci chiar nu ştiu, a spus femeia, părând puţin jignită. Era treaba lui ce făcea la muncă, eu nu m-am implicat niciodată în problemele lui — aşa era obiceiul pe vremea aia.

S-a întors într-o parte, uitându-se la bărbatul ei, care stătea jos şi se uita liniştit pe fereastră.

Thóra a schimbat subiectul şi a întrebat-o despre Valgerdur şi Dadi. Poate că femeia avea să fie mai degajată, dacă vorbeau despre altcineva.

— M-am lovit de numele vecinei dumneavoastră de altădată, Valgerdur Bjólfsdóttir, în timp ce făceam cercetări despre Alda Thorgeirsdóttir. Nu ştiu care e legătura dintre ele, dar speram să-mi spuneţi dumneavoastră.

— Nu ştiu nimic despre asta, a spus Klara în grabă, aproape înainte ca Thóra să termine întrebarea.

— Nu ştiţi nimic despre *ce*? a întrebat Thóra, convinsă că Klara ascundea ceva — nici măcar nu se străduise să-şi amintească ceva. Despre legătura dintre ele?

Fără să aştepte răspunsul ei, i-a zâmbit milos femeii, încercând să-i dea de înţeles că ştia că era o poveste lungă.

— Puţinele lucruri pe care le-am auzit despre Valgerdur şi Dadi duc toate în acelaşi punct — se pare că toată lumea e de părere că formau un cuplu tare anost. M-ar bucura să aud şi părerea dumneavoastră despre ei.

— La ce l-ar putea ajuta asta pe Markús? a întrebat Leifur, surprins şi evident nervos. Am crezut că scopul acestei întrevederi e să aflaţi lucruri care să-i fie de folos.

Bătrâna i-a aruncat fiului ei o privire pătrunzătoare.

— Cred că am şi eu gură să vorbesc, a spus ea, pe un ton arţăgos.

S-a întors spre Thóra.

— Deşi sunt de acord cu Leifur, adică nu prea înţeleg ce treabă are asta cu Markús, nu e un secret pentru nimeni că Valgerdur şi Dadi au fost nişte oameni cu precădere dezagreabili. Ea era o băgăreaţă care se bucura de răul celuilalt, a spus bătrâna, încruntându-se. Bănuiesc că aşa se consola pentru propriul ghinion.

— Dar de ce-a fost ghinionistă? a întrebat Thóra. Am auzit că ea a fost asistentă şi el, marinar. Există şi meserii mai proaste!

— Nu e vorba de muncă sau de bani. S-au întâlnit când a venit Valgerdur la spitalul de aici, să facă practică. Probabil că a ştiut şi ea prea bine, chiar înainte de căsătorie, că Dadi iubea mai mult sticla decât pe ea, aşa că au avut un mariaj bazat pe multe probleme şi pe puţină iubire. La început, au fost la fel de nefericiţi ca toţi cei de

pe aici, dar apoi lucrurile au început să se înrăutăţească. Mi-a fost milă de ea la început.

— Şi ce s-a schimbat? a întrebat Thóra, făcându-i-se şi ei milă de biata Valgerdur.

— Mi-a trădat încrederea atât de rău, că n-am putut s-o mai iert niciodată, a spus Klara, bosumflându-se.

— Îmi puteţi spune mai multe? a zis Thóra. Nu vreau să par băgăcioasă, însă trebuie să înţeleg ce s-a întâmplat aici, în Insule, ca să-l pot ajuta pe Markús. Sunt destul de sigură că cel care a dus cadavrele în pivniţă e cineva din zonă.

La început, Klara s-a uitat la Thóra fără să spună nimic, iar apoi a ridicat din sprâncene şi a scos un geamăt.

— Nu văd la ce ar mai conta azi întâmplarea asta măruntă şi veche.

Şi-a dres glasul:

— Dar nu văd niciun motiv pentru care să nu v-o povestesc.

A adoptat o poziţie mai dreaptă.

— După şase luni în care l-am tot auzit pe Dadi ţipând şi pe Valgerdur suspinând, am zis să-i vorbesc, să-i întind un umăr pe care să plângă, pentru că părea foarte singură. Toate rudele ei locuiau în Reykjavík şi pe vremea aia oamenii nu aveau tot timpul telefoanele la ei, ca să stea de vorbă oriunde şi oricând cu cine aveau poftă. Am vorbit cu ea personal şi i-am spus că nu era singura care avea un bărbat posesiv şi beţiv, că aproape toate femeile treceau prin asta şi că putea să apeleze oricând la mine, dacă simţea nevoia.

Klara s-a bătut cu degetul pe nas, cu subînţeles.

— Drept mulţumire, ea le-a spus tuturor celor care au avut urechi să audă numele celorlalţi bărbaţi abuzivi şi ale soţiilor lor, pe care le aflase de la mine.

— Oare era atât de disperată să-şi facă prieteni, încât a sacrificat prietenia cu dumneavoastră pe altarul popularităţii? a întrebat Thóra, încercând să-şi imagineze ce însemna să fii un nou-venit într-o comunitate bine închegată.

— Probabil că da, a spus Klara, îmbufnată. Dar n-am putut s-o iert. Doar nu se aştepta să fie primită cu braţele deschise de cei de aici. Oricum, după ce am lămurit lucrurile cu oamenii, a rămas la fel de singură ca înainte. Foarte neinspirat gestul ei!

Klara şi-a desfăcut mâinile, cu sfială, şi le-a aşezat pe coapsele ei late.

Thóra s-a gândit că nu o să afle prea multe continuând interogatoriul în acelaşi fel.

— Ştiţi cumva dacă au pierdut vreun copil? a întrebat ea apoi, deşi ştia că, în momentul acela, Bella se străduia din răsputeri să afle răspunsul la aceeaşi întrebare.

— Nu, a răspuns Klara. N-au avut copii cât au locuit aici. Au încercat multă vreme să facă unul, dar degeaba. Valgerdur a pierdut sarcina cel puţin de două ori, iar asta a amărât-o şi mai mult. Fireşte că, pe vremea aia, nu existau psihiatrii de acum, la care oamenii dau fuga plângând. Sunt sigură că încântarea pe care o simţea când copiii noştri dădeau greş era cauzată de neputinţa ei de a face copii. Era gata oricând să lanseze zvonuri despre copiii din zonă, inclusiv despre băieţii mei, care, oricum, erau destul de neastâmpăraţi.

— În casa lor există o cameră pentru copii, a spus Thóra, sperând că nu avea s-o întrebe nimeni de unde ştia asta.

E posibil să fi fost amenajată de oamenii care au stat acolo înaintea lui Dadi şi a lui Valgerdur? Ştiţi cumva dacă ei au avut vreun copil?

Thóra s-a gândit iar că poate Bella avea să afle răspunsul şi la întrebarea aceea.

— Dadi şi Valgerdur au construit casa, aşa că n-a stat nimeni acolo înaintea lor. Cartierul era cea mai nouă zonă din oraş, deci oamenii s-au mutat în casele lor chiar înainte să fie terminate de tot, a spus Klara. Am intrat foarte rar în casă la ei, şi asta numai când n-am avut de ales.

A ridicat prudent din umeri, ca şi cum ar fi durut-o.

— N-am văzut nicio cameră de copil, dar poate că au mobilat una. De fapt, am auzit că Valgerdur a născut un băiat la scurt timp după evacuare, aşa că poate a fost însărcinată, dar n-a spus nimănui, având în vedere prin ce trecuse mai înainte. Poate că se pregătiseră pentru naşterea acelui copil. Dar mi se pare greu de crezut, pentru că am auzit de la o femeie pe care o cunosc că Valgerdur nu s-a arătat prea afectuoasă cu copilul ei, la început. Probabil c-au avut nişte probleme.

— Aţi ţinut legătura cu ei după ce au plecat pe insula principală? a întrebat Thóra.

— Nu, a spus Klara, indignată. La ce bun? Doar v-am spus că nu ne aveam prea bine. S-au mutat mulţi oameni de aici, fără să se mai întoarcă niciodată, şi mi-a fost şi-aşa destul de greu să ţin legătura şi cu aceştia.

— Am înţeles, a spus Thóra, pe un ton politicos. Aveţi idee dacă Dadi şi Valgerdur au avut vreo legătură cu cadavrele găsite în pivniţa casei dumneavoastră?

— N-am de unde să ştiu asta, a răspuns femeia, încă ţepoasă. Le-am spus deja poliţiştilor că nu ştiu cum de

s-a putut întâmpla aşa ceva. Şi am tot repetat că eu nu am nimic de-a face cu problema asta.

Thóra a observat că bătrâna spusese „eu", iar nu „noi". Observase lucrul ăsta şi în declaraţia dată poliţiei — cea mai scurtă dintre toate şi întocmită de Gudni Leifsson. Klarei îi fuseseră adresate câteva întrebări la care răspunsese cât mai succint cu putinţă. Thóra bănuia că Stefán şi colegii lui nu aveau să fie la fel de politicoşi cu ea când şi dacă veneau s-o interogheze.

— Dar au avut vreo legătură cu vreun străin de pe-aici, din Insule? a întrebat Thóra, cu speranţă în glas.

— Păi, da — Valgerdur a lucrat la spital, firește, dincolo de faptul că a fost profesoară, predând de două ori pe săptămână la şcoala de asistenţă medicală, a răspuns Klara. La şcoală nu erau străini nici în rândul profesorilor, nici în cel al personalului, dar la spital veneau câteodată pescari străini răniţi, precum şi alţi străini, mă gândesc eu. Nu ştiu dacă faptul că i-a îngrijit poate însemna că a avut totuşi o legătură cu ei. Cât despre Dadi, a fost angajat la una dintre cele mai mici companii de pescuit din Insule. Acolo lucrau numai islandezi, din câte ştiu eu. Dar mai bine vorbiţi direct cu fiul lor; sunt sigură că ştie mai multe ca mine, pentru că eu n-am avut niciodată treabă cu ei.

— Dadi a murit? a întrebat Thóra. Ştiu că Valgerdur a decedat de curând, dar despre el încă nu m-am interesat.

— Din câte ştiu eu, a murit acum câţiva ani de ciroză, a zis Klara, cu răceală. Dar cred că fiul lor e încă în viaţă.

— Ştiţi cumva cum îl cheamă?

— Nu, nu-mi amintesc. Mi-a zis odată cineva, dar am uitat de mult.

Thóra a dat din cap. Poate că Bella avea să dea peste numele lui la arhivă. Reuşise s-o facă pe femeie să vorbească, aşa că era cazul să schimbe iar subiectul; oricum, nu ştia ce s-o mai întrebe despre vecini.

— Încă ceva, a spus ea. Vineri, pe 19 ianuarie 1973, în weekendul dinaintea erupţiei, s-a organizat aici, în oraş, o serată şcolară care s-a terminat prost. Pe Markús l-a adus tatăl lui acasă, pentru că băuse prea mult cu prietenii şi colegii lui de clasă.

A privit-o pe bătrână cu un aer superior.

— Vă amintiţi de seara aceea?

După reacţia Klarei, s-ar fi zis că Thóra o rugase să-i permită să răscolească prin rufele murdare ale familiei.

— Îmi amintesc, dar vag, a răspuns ea, cu toate că-şi amintea foarte bine de seara cu pricina. Nu s-a îmbătat numai Markús, ci toată clasa, dacă-mi amintesc bine. Spre deosebire de ceilalţi elevi, Markús nu băuse niciodată, aşa că ne-a şocat.

— Nu mă refeream la faptul că Markús a băut sau nu. Vă întrebam dacă vă amintiţi ceva neobişnuit din seara aia, a spus Thóra. Ştiţi cumva dacă soţul dumneavoastră a mai ieşit din casă după ce l-a adus pe Markús? Dacă s-a dus, cumva, în port?

Klara s-a făcut albă la faţă.

— Magnús n-a plecat nicăieri, a zis ea. A adus băiatul acasă şi atât. Magnús n-avea obiceiul să bântuie pe străzi în toiul nopţii şi nu era deloc în stare de aşa ceva, la cum se simţea fiul nostru.

Şi-a făcut de lucru cu două inele mari de aur pe care le purta pe degetele de la mâna stângă, apoi s-a uitat în altă parte.

Thóra nu credea niciun cuvânt din toate acestea. Pentru prima dată în timpul conversaţiei lor, femeia părea bântuită de ceva, nereuşind să ascundă asta. Minţea la fel de prost ca fiul ei când era constrâns de ceva.

— Dar dumneavoastră, Leifur? a întrebat Thóra. Vă amintiţi ceva din noaptea aia?

I-a zâmbit senin Klarei.

— Poate că Magnús a ieşit după ce aţi adormit.

Leifur a dat din cap.

— În weekendul ăla am fost în Reykjavík. Începuse şcoala după sărbătorile de iarnă. Eram în al treilea an de studiu la Colegiul Reykjavík şi locuiam în capitală.

Thóra a ridicat o sprânceană.

— Dar aţi fost aici în noaptea când a început erupţia, a zis ea. Iar asta a picat în mijlocul săptămânii, nu-i aşa?

Leifur i-a zâmbit, dar zâmbetul lui, spre deosebire de al maică-sii, părea sincer. Bătrâna era din ce în ce mai plictisită şi mai nervoasă.

— Familia noastră a fost foarte afectată că Markús s-a îmbătat într-un hal fără de hal, a zis el. Mama a fost la pământ, iar tata, furios, aşa că am hotărât să vin acasă ca să-l pun pe Markús la punct. Oricum, în lunea aia am avut liber de la şcoală, aşa că n-am pierdut mare lucru. Îmi propusesem să mă întorc în capitală marţi, cu toate că nu la miezul nopţii, aşa cum s-a întâmplat.

— Sigrídur, tu eşti? a spus bătrânul, pe neaşteptate.

Îşi luase privirea de pe geam, iar acum se uita uluit la Thóra.

— Nu, tată, a răspuns Leifur, cu glas domol. Dumneaei este Thóra. Sígridur a murit.

L-a luat pe taică-său de mână.

— Vai de mine, ai mâinile sloi! Vrei să te învelesc mai bine?

Leifur n-a aşteptat să primească un răspuns, pentru că bătrânul părea să nu-l audă. Leifur s-a uitat la Thóra.

— Sigrídur a fost sora lui. Poate i s-a părut că semănaţi cu ea, deşi nu prea văd cum.

Thóra le-a zâmbit fiului şi tatălui.

— Bună ziua, Magnús, a spus ea, cu voce tare, cu toate că-şi luase angajamentul să nu vorbească cu bătrânul fără un scop anume. Mă numesc Thóra şi sunt avocată.

Bătrânul s-a încruntat, fixând-o cu privirea.

— Lucrez pentru fiul dumneavoastră. În pivniţa fostei dumneavoastră case de pe strada Sudurvegur au fost găsite nişte cadavre, iar poliţia îl acuză pe Markús pentru asta.

Leifur şi mama lui fuseseră de acord ca Thóra să încerce să vorbească cu Markús, deşi niciunul nu credea că va reuşi să scoată ceva de la el. Acum însă, privirile de pe chipul mamei şi al fiului vădeau clar că, atunci când îşi exprimaseră acordul, nu se gândiseră că va discuta cu el despre aşa ceva.

— Sigrídur? a repetat bătrânul, întrebător. În pivniţă? a adăugat el apoi.

Cuvintele Thórei ajunseseră la urechile lui, dar asta nu însemna neapărat că le şi înţelesese. Bătrânul a tăcut şi şi-a îndreptat din nou ochii spre fereastră.

— N-are niciun rost să încercaţi să vorbiţi cu el, a spus Klara, pe un glas mai domol ca înainte. Deşi încă mai poate vorbi, nu ştie foarte bine ce se petrece în jurul lui. În plus, când discută ceva cu cineva, în rarele ocazii în care i se întâmplă, vorbeşte numai despre ce vrea el. E imposibil să porţi o discuţie cu el!

Şi-a luat ochii de la bărbatul ei şi s-a uitat iar la Thóra, moment în care expresia de chipul ei s-a înăsprit.

— Să fiu în locul dumneavoastră, nu l-aş mai bate la cap.

Thóra i-a dat dreptate. Sperase că bărbatul era într-o stare mai bună, în ciuda faptului că toată familia îi spusese că suferea de Alzheimer.

— Klara, a zis ea, cu un ton vesel, credeţi că e posibil ca soţul dumneavoastră să fie implicat, cumva, în cazul ăsta? Până şi cei mai buni bărbaţi pot ajunge în situaţia de a-şi pierde controlul. Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat acolo şi poate că moartea acelor oameni are chiar o explicaţie naturală, numai că e greu de identificat după atâţia ani.

Bătrâna s-a rezemat de canapea, de parcă ar fi vrut să se distanţeze cât mai mult de Thóra. Mirosul parfumului ei s-a estompat puţin.

— Din câte am înţeles, bărbaţii au fost omorâţi în bătaie, a spus ea. Bărbatul meu a fost un om puternic şi foarte harnic. Însă nu şi violent. N-ar fi avut curaj să omoare pe cineva.

— Dar vă amintiţi dacă s-a bătut vreodată cu cineva în tinereţe? a întrebat Thóra.

— Să se bată cu cineva? a spus Klara, uimită. La urma urmei, a fost — i-a aruncat o privire soţului ei şi s-a corectat —, este bărbat. Normal că s-a mai încăierat cu câte cineva pe vremuri, dar asta înainte să facem copii.

— Făcea urât la băutură sau ceva de genul ăsta? a insistat Thóra, amintindu-şi că Markús îi spusese că taică-său era de-a dreptul insuportabil când bea.

Mai ştia, de asemenea, că pe vremuri marinarii obişnuiau să bea zdravăn. În familia din partea mamei ei fuseseră mulţi aşa-zişi eroi ai mării şi auzise poveşti despre

călătoriile lor lungi în timpul cărora trebuiau să lucreze din greu şi la foc intens, apoi, odată ajunşi la ţărm, trebuiau să-şi consume energia cumva. Acum vremurile se schimbaseră, iar pe străzile din oraş nu mai vedeai marinari beţi.

— Magnús n-a fost un beţiv violent, dacă asta vreţi să insinuaţi, a răspuns Klara, tăios. Şi nici alcoolic, cum au fost unii dintre colegii lui. Sinceră să fiu, cred că de asta s-a şi descurcat mai bine ca ei şi a reuşit să pună pe picioare o companie care, în prezent, e una dintre cele mai mari din Insule.

— Ce-i drept, a reuşit şi pentru că a fost foarte muncitor, a adăugat Leifur. Lumea vorbeşte adesea despre cât de sârguincios a fost în tinereţe — s-a zbătut pentru tot ce-a obţinut în viaţă.

A pus o mână pe umărul tatălui lui.

— N-a fost crescut în puf, cum se întâmplă cu mulţi din ziua de azi.

Thóra s-a abţinut să spună că Leifur era unul dintre ei: tatăl lui îi dăduse pe tavă propria afacere. De asemenea, avocata n-a mai insistat cu întrebările despre patima pentru băutură a lui Magnús, pentru că nu părea să fie relevantă pentru caz.

— E posibil să fi intrat în vreo încurcătură încercând să ajute pe cineva? a întrebat Thóra. De pildă, pe Thorgeir, tatăl Aldei?

— Sigrídur? a întrebat Magnús, pe neaşteptate, înainte ca mama sau fiul să apuce să-i răspundă Thórei. O ştii pe Alda, fata lui Geiri?

— Da, a spus Thóra, temându-se că bătrânul avea să se retragă în carapacea lui dacă ar fi spus „nu“.

— Ce mai face? a întrebat el, făcându-şi de lucru cu un fir de pe marginea păturii lui de lână. Urâtă treabă a mai fost aia!

— Ce treabă? a întrebat Thóra, cu calm, încercând să nu-i întrerupă gândurile.

— Mă întreb dacă o fi supravieţuit şoimul… a spus bătrânul. Sper că da.

— Cred… cred că a supravieţuit, a spus Thóra, într-o încercare disperată de a nu zice ceva nepotrivit. Alda i-a omorât pe bărbaţi? a întrebat apoi, nemaitrecându-i nimic altceva prin minte.

Bătrânul s-a uitat la ea, întunecându-se la faţă.

— Ce dificilă mai eşti şi tu, Sígridur! Cine te-a chemat aici?

— Klara, a spus Thóra, zâmbind cât mai blând cu putinţă.

Văzând că, în loc să-i răspundă, bătrânul s-a uitat în gol, a adăugat:

— Klara, soţia dumneavoastră.

— Biata copilă! a spus Magnús, dând uşor din cap. Biata copilă, să ajungă ea pe mâna unor astfel de oameni.

— Vă referiţi la Alda? a întrebat Thóra, cu sufletul la gură, pentru că se părea că omul se retrăgea iar în lumea lui. Alda a avut o copilărie grea?

— Sper că măcar şoimul a supravieţuit, a spus Magnús, închizând ochii.

Încercările ulterioare de a-l face pe bătrân să vorbească au fost zadarnice. Thóra stătea jos, cugetând, incapabilă să înţeleagă ceva din ceea ce-i spusese. Ce era cu şoimul ăla? Să fi avut legătură cu vreo întâmplare din viaţa lui şi nimic de-a face cu cadavrele din pivniţă sau cu uciderea Aldei? Şi cine era copila despre care vorbea?

Capitolul 24

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Bella părea realmente încântată de ea însăşi, stând în holul hotelului şi sorbind dintr-o băutură care părea să fie o cola simplă, dar care conţinea, probabil, şi o măsură de rom. Când s-a aşezat alături de secretara ei, Thóra a simţit foarte bine mirosul dulce de alcool.

— Să nu uiţi că firma nu-ţi decontează băuturile alcoolice, a spus Thóra. E greu să pretinzi că ai nevoie de alcool la muncă, a adăugat ea, când a văzut ce faţă a făcut Bella.

Din difuzoarele aflate deasupra capetelor lor curgea o muzică straniu de liniştitoare; poate de asta îşi comandase secretara ceva de băut. Şi Thóra tânjea după o Pina Colada.

— Hai, mai lasă-mă, a spus Bella.

Apoi a mai luat o gură de băutură, încă zâmbind fercheş.

— Am văzut eu ce bonuri decontează Bragi după ce merge la vreo întâlnire de afaceri.

Thóra a fost nevoită să recunoască faptul că partenerul ei nu intra în niciun hotel fără să treacă şi pe la bar, fie că se caza sau nu acolo peste noapte.

— Vrei să ştii ce-am descoperit la arhivă? a întrebat secretara, încă trăgând cu sete din pai. Am reuşit să intru. Leifur ăsta are tot oraşul la picioare. Numai ce-am amintit de el şi mi-au şi deschis uşile arhivei.

— Da, toată lumea caută să-i facă pe plac, a spus Thóra. Deci ce-ai aflat? Bine că măcar una dintre noi face progrese, pentru că întâlnirea mea cu părinţii lui Markús n-a mers prea bine. Tatăl e în lumea lui şi mama e o bătrână ironică cu care nu prea poţi discuta. De la el n-am scos decât nişte vorbe fără sens, despre un şoim şi o copilă, iar parfumul bătrânei mi-a dat dureri de cap. N-ai găsit nimic prin dosare despre vreun şoim, nu?

— Nu, a zis Bella. Cel puţin, nu în cele prin care m-am uitat. Sunt milioane de dosare la arhivă. Trebuie să ştii bine ce cauţi, iar eu n-am căutat informaţii despre păsări.

Thóra a oftat.

— Of, probabil c-au fost numai nişte aberaţii de om bătrân şi senil, a spus ea.

Dintr-odată, s-a gândit la María, soţia lui Leifur, care avusese mult timp grijă de socrul ei. Probabil că în timp îl auzise vorbind despre tot felul de lucruri. Poate că, la un moment dat, îi spusese vreun lucru important pe care ea nu-l luase în seamă. Thóra s-a gândit să încerce să se întâlnească cu ea înainte să plece, ca să vadă dacă ştia ceva. Era foarte probabil ca bătrânul să-i fi zis Maríei ceva despre un şoim sau despre „biata copilă", dar în termeni mai clari, care puteau indica mai bine dacă acele lucruri aveau sau nu vreo legătură cu cazul. Durerea de cap i se înteţea. A dus o mână la frunte.

— Ghici ce? a spus Bella, dându-şi jos ochelarii. Am aflat că Dadi şi Valgerdur, nevastă-sa, şi-au construit singuri casa, aşa că n-a mai locuit nimeni acolo înaintea lor.

A părut surprinsă văzând că Thóra n-a avut aproape nicio reacţie, dar a continuat:

— N-au avut niciun copil cât au stat acolo.

S-a uitat la Thóra, al cărei chip încă nu trăda nicio emoţie.

— Dar după erupţie au avut un fiu pe care l-au botezat Adolf.

— *Adolf?* a bombănit Thóra. Ce fel de om îşi numeşte copilul Adolf?

Bella a părut uşurată că Thóra se arăta, în sfârşit, interesată de descoperirile ei.

— Ei bine, se pare că aşa l-au botezat. Fiul lor locuieşte în Reykjavík şi, căutându-i numele pe internet, am dat peste un blog pe care scria că e violator. Mi-a fost greu să pun lucrurile cap la cap — în secţiunea de comentarii există multe ameninţări la adresa lui făcute de alţi bloggeri care susţin că sunt prieteni cu victima. Şi într-o însemnare de mai târziu, bloggerul spune că violatorul a fost în sfârşit acuzat.

Thóra şi-a masat fruntea cu mâna, în încercarea de a-şi alunga durerea de cap.

— Acuzat de viol? a zis ea. Pe cine a violat?

— Nu scria, dar uitându-mă la data primei însemnări, mi-am dat seama cam când s-a întâmplat asta. Apoi am verificat şi în arhiva ziarului *Morgunblaðið* şi am dat peste un articol care părea să aibă legătură cu violul. Nu era destul de interesant cât să-mi atragă atenţia, dar, citindu-l, mi-am dat seama că despre asta era vorba, pentru că scria că violatorul îi strecurase fetei în băutură o pilulă contraceptivă, ca să nu rămână însărcinată.

— Ce?! a exclamat Thóra, consternată. Adică o pilulă de a doua zi? Nu-mi amintesc să fi citit asta nicăieri.

— La cât de mic era articolul, cazul n-a atras atenţia şi mă îndoiesc c-ar fi ajuns în ziare, dacă n-ar fi fost detaliul ăsta ciudat. Probabil că a apărut şi la ştiri, pentru că mi-am dat seama că auzisem dinainte de caz, iar eu nu citesc ziarele.

Thóra i-a făcut semn unei chelneriţe care trecea pe lângă ele şi a comandat o Pina Colada. Ducă-se naibii şi durerea de cap, şi decontările!

— Ia zi, a spus ea după ce fata i-a luat comanda, ce scria în articol?

— Cică Adolf ăsta a agăţat-o pe fată într-un bar din centru şi a dus-o la el acasă, unde a violat-o, a spus Bella. Ea era beată, dar s-a împotrivit. A doua zi după viol s-a dus la urgenţe, unde s-a constatat că avea vânătăi pe corp.

— A doua zi? a spus Thóra, încercând să alunge bănuiala care s-a strecurat imediat în mintea ei. De ce a aşteptat atâta până să meargă la urgenţe sau la poliţie?

— În articol scria că a fost atât de devastată, încât, iniţial, nu s-a gândit să-l dea pe bărbat în judecată. Dar apoi a început să sângereze rău şi nu trebuia să-i vină menstruaţia, aşa că s-a dus la spital şi acolo a ieşit totul la iveală. S-a constatat că sângerarea a fost cauzată de pilula contraceptivă. Cei din spital au făcut presiuni asupra fetei, iar ea le-a mărturisit totul de-a fir a păr. A declarat că nu luase pastila de bunăvoie şi că, probabil, i-o pusese violatorul în băutură.

— Asta n-o să ţină la tribunal, a spus Thóra. Cum va dovedi că n-a luat pastila de bunăvoie, dacă regretă că s-a culcat cu el?

— Păi, la percheziţie, s-au găsit medicamentele în casa bărbatului, a spus Bella. Ba chiar în cantităţi mari, după

cum scrie în raport. La ce-i trebuie unui holtei pilule contraceptive?

— Am înţeles, a zis Thóra. Mă întreb dacă Alda a fost implicată cumva în asta, a zis ea, retoric, cu voce tare. Când s-a întâmplat?

— Violul în sine a avut loc acum şapte luni, a răspuns Bella. Într-o sâmbătă noaptea, dar fata s-a dus la urgenţe abia luni dimineaţa.

Pe atunci Alda încă lucra în spital şi era posibil să-i fi acordat asistenţă victimei. Oare recunoscuse numele atacatorului, date fiind legăturile ei cu cei din Insule? Thóra nu înţelegea cum putea să-l ajute acel lucru pe Markús. Desigur, era foarte puţin probabil să-l ajute cumva, dar ea nu-şi permitea să fie selectivă, pentru că nu avea prea multe opţiuni la îndemână.

— Ai aflat cumva şi unde s-au mutat Dadi şi Valgerdur după erupţie? a întrebat-o ea pe Bella.

— S-au mutat în fiordurile de vest, a răspuns secretara. Femeia de la arhivă mi-a arătat un tabel cu rezidenţele noi ale tuturor celor evacuaţi din Insulele Westmann, întocmit la un an după erupţie. Îi cunoştea pe Dadi şi Valgerdur şi şi-a amintit că s-au mutat într-o casă goală a unei rude de-ale lui Valgerdur. În dosar am văzut şi că Dadi a lucrat pe un trauler, al cărui echipaj era din Hólmavík, iar nevastă-sa a rămas să vadă de casă, mai ales că abia născuse.

Thóra i-a zâmbit Bellei şi a hotărât să nu-i mai spună că a avea grijă de un copil nu era totuna cu „a vedea de casă".

— Şi Alda s-a mutat în vest cu părinţii ei, a spus Thóra. Poate că acolo s-au împrietenit mai bine cu Valgerdur. Probabil că, în perioada aia, foştii rezidenţi din Insule au

rămas aproape unii de alţii. Asta ar putea explica de ce era Alda interesată de moartea femeii.

— Oricum, în articol nu scria nimic despre personalul de la urgenţe. Scria numai că fata pe care a violat-o Adolf s-a prezentat la spitalul lor.

— Ar trebui să aflăm mai multe. Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu problema pe care a avut-o Alda la muncă; n-ar fi trebuit să-i acorde asistenţă victimei, dacă-l cunoştea pe făptaş.

— Dar eşti sigură că-l ştia pe Adolf? a întrebat Bella.

— Nu, a răspuns Thóra. Habar n-am dacă-l ştia. Nici Leifur, nici maică-sa nu şi-au amintit cum îl cheamă, aşa că, probabil, el n-a ţinut legătura cu nimeni din Insule.

Thóra a oftat, gânditoare.

— Nu ştiu nici care sunt consecinţele legale într-o astfel de situaţie. Probabil că Alda doar a luat ceva din dulapul cu medicamente de la urgenţe sau a făcut ceva similar, dar poate că, din alte motive, colegele ei de muncă nu vor să discute despre problema asta. E posibil ca Adolf să nu aibă nicio legătură cu cazul lui Markús. El s-a născut după erupţie, aşa că nu prea văd ce treabă ar fi putut avea el cu trupurile neînsufleţite din pivniţă, dar cred că e ceva comun în toate astea.

— Ori poate că cele două cazuri n-au nicio treabă unul cu altul, a sugerat Bella. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate de-atât!

— Nu, nu cred, a spus Thóra, chiar dacă nu prea avea pe ce să-şi întemeieze bănuiala. Cel mai rău însă e că am senzaţia că familia lui Markús îmi ascunde ceva. În mod normal, orice mamă ar pune interesele fiului ei mai presus de ale soţului, mai ales că bărbatul ei e deja bătrân, iar Markús mai are jumătate de viaţă înainte.

— Nu ştiu ce să zic, a spus Bella, trăgând în continuare din pai. Eu n-am pe nimeni şi n-am nici copii, aşa că nu ştiu ce-aş face, dac-aş fi în locul ei.

A apărut o chelneriţă cu băutura Thórei. Nu era cea căreia îi ceruse comanda; noua chelneriţă era mult mai bătrână şi părea sătulă de viaţă. Ţinea în mână o tavă pe care se afla un pahar înalt plin cu o băutură cremoasă şi decorat cu o umbreluţă şi o cireaşă verde, specială pentru cocteiluri. Thóra i-a mulţumit femeii şi i-a spus numărul camerei. Chelneriţa l-a notat şi s-a întors să plece, dar Thóra a oprit-o.

— Ştiţi cumva pe cineva care cunoaşte foarte bine evenimentele din timpul erupţiei şi pe oamenii din Insule, în general? a întrebat-o ea. Cineva care ar fi de acord să stea de vorbă cu noi?

Femeia s-a uitat la Thóra.

— Nu vreţi mai bine să mergeţi la teatru şi să vedeţi piesa despre erupţie? E foarte renumită.

A făcut un semn cu mâna înspre ceas.

— Următorul spectacol începe în mai puţin de-o oră.

— Nu, e prea puţin, a spus Thóra. Mă interesează să găsesc pe cineva care poate să-mi răspundă la nişte întrebări despre anumiţi rezidenţi.

A zâmbit, sperând că femeia nu intenţiona să-i ceară alte explicaţii.

Chelneriţa a ridicat din umeri.

— Păi, multor oameni de aici le place să povestească despre catastrofă. Majoritatea vor să vorbească despre experienţele personale, dar mă gândesc că vă interesează să discutaţi cu cineva care vă poate spune mai mult de atât, a zis femeia.

Thóra a dat din cap.

— Da, ştiu pe cineva care vă poate ajuta, a spus ea. Îl cheamă Paddi Cârligul şi ştie tot despre oamenii din Insule. Se zice că toată viaţa lui a stat în Insule, mai puţin atunci, cu evacuarea. Ştie mai multe decât oricine altcineva despre oamenii locului. În plus, îi place la nebunie să bârfească; cred că o să vă fie mai greu să-l opriţi din vorbit decât să-l faceţi să vorbească. Uneori spune lucruri ambigue, dar îi place să-şi dea cu părerea despre orice.

— Şi unde-l pot găsi pe omul acesta? a întrebat Thóra, nerăbdătoare.

— Are o barcă cu care face curse turistice. Se ocupă în special cu pescuitul la mare adâncime. Ar fi bine să vă rezervaţi un loc pentru una dintre călătoriile lui, altfel nu ştiu dacă apucaţi să vorbiţi cu el. E plecat mereu în excursii şi nu cred c-ar accepta să lipsească de la muncă.

Le-a zâmbit.

— Vreţi să-l sun eu şi să vă fac o rezervare?

Thóra i-a mulţumit femeii şi a acceptat oferta ei. N-o interesa tipul călătoriei: putea la fel de bine să admire peisajul sau să meargă la pescuit. A sorbit din băutură şi s-a bucurat o clipă de gustul dulce de nucă de cocos.

— Ei bine, i-a zis ea Bellei, hai să ne luăm cizmele de pescar!

Leifur stătea la capul patului tatălui lui, aflat în încăperea pe care o amenajase familia special pentru el la parter, odată ce Klara hotărâse că nu se mai cuvenea ca soţul ei să doarmă în dormitorul principal. O vreme, Magnús o trezise pe nevasta lui în toiul nopţii ca s-o întrebe cine era, cât era ceasul sau chiar cine era el. Când comportamentul lui din timpul nopţii începuse să devină din ce în ce mai iritabil şi mai violent, femeia s-a săturat.

Aveau două opţiuni: fie îl internau într-un cămin pentru bolnavi de Alzheimer, fie aranjau să aibă parte de asistenţă la domiciliu, astfel încât Klara să nu mai fie nevoită să-i poarte de grijă cât era ziua de lungă. Leifur a cercetat rafturile cu cărţi — numai ele mai rămăseseră din mobilierul original al cabinetului de odinioară. Restul fusese dus în pivniţă şi urma să fie dat în stânga şi-n dreapta după moartea părinţilor lui. Sau aruncat. El şi María n-aveau loc pentru astfel de lucruri, iar pe copiii lui nu-i interesa mobila folosită, chit că era moştenire de familie. Se părea că nu le păsa nici că era de calitate mult mai bună decât mobila modernă, şi nici că valora o avere. Probabil că, în ultimii opt ani, de când se mutase la casa lui, fiul lui Leifur schimbase mai multe canapele decât schimbaseră bătrânii în toată viaţa lor de oameni căsătoriţi. María se tot lamenta că trebuiau să renoveze casa şi să schimbe mobilierul, ori să vândă casa cu totul şi să-şi facă alta. Leifur amânase să ia o astfel de decizie, dar ştia că se apropia vremea în care fie se supunea dorinţelor nevesti-sii, fie risca s-o piardă chiar pe ea. Se schimbase ceva în conduita ei: deşi ridica mereu aceleaşi pretenţii, o făcea cu tot mai puţină convingere. Asta-l enerva, pentru că ştia că renunţarea preceda, adesea, luarea unei decizii drastice. Dacă ăsta era primul pas pe care-l făcea ea către libertatea după care râvnea atât de mult şi pe care, în mintea ei, o asocia cu Reykjavíkul: libertatea de a merge la cumpărături şi de a hoinări aiurea din cafenea în cafenea, libertatea de a fi invidiată de prietene pentru toate posesiunile ei materiale? Dacă ar fi divorţat de Leifur, ar fi putut să-şi cumpere tot ce-i dorea sufletul. Când se căsătoriseră, cuplurile nu aveau obiceiul să încheie contracte prenupţiale, dar chiar dacă ar fi

existat acest obicei, Leifur tot n-ar fi rugat-o pe María să semneze un astfel de contract.

Şi-a luat privirea de la rafturile demodate care, pare-se, începuseră să se încline puţin. Nu erau singurele lucruri din cameră care oglindeau faptul că familia lor era în declin. Leifur s-a uitat la tatăl lui, care dormea. Toate trăsăturile de altădată dispăruseră de pe chipul bătrânului. Avea tenul palid şi maxilarul puternic, scobit, ceea ce făcea ca buzele şi dinţii lui să pară nefiresc de mari. Pe obraji şi pe buze avea pete de bătrâneţe. La colţul gurii îi scânteia saliva, iar Leifur a privit în altă parte. Lui îi datorau tot ce aveau; tatăl lui trebuia să rămână acasă atâta cât se putea. Leifur nu şi-l putea imagina pe bătrân locuind alături de oamenii care-l ştiau de pe vremea când fusese unul dintre stâlpii comunităţii locale, oameni care, acum, ar fi trebuit să-l îngrijească de parcă ar fi un copil mic. Numai că bătrânul nu avea deloc şarmul irezistibil al unui copil, care-i face pe oameni să-i schimbe bucuroşi scutecele şi să-l şteargă de salivă şi vomă. María încercase să-l convingă că, dacă se mutau în Reykjavík, puteau să-l ducă pe tatăl lui într-un cămin unde nu-l ştia nimeni. Leifur accentuase ideea că nu-l puteau interna într-un cămin din Reykjavík, unde listele de aşteptare erau lungi. Ei aveau să fie printre ultimii pe listă, indiferent de cât de mulţi bani ar fi fost dispuşi să dea pentru asta. Aşa că era mai bine să rămână în Insule; nu câştigau nimic, dacă se mutau în Reykjavík. Sigur, ceva s-ar fi schimbat: María ar fi avut mai mult timp pentru ea şi mai puţin pentru socrul ei.

María avea multe pe cap. Ea avea grijă de bătrân în cea mai mare parte a timpului şi, deşi părea greu de crezut,

făcea asta fără să se plângă şi fără să aştepte recunoştinţă sau recompense din partea Klarei şi a lui Leifur. Merita o mobilă nouă şi Leifur intenţiona să-i accepte propunerea imediat ce ea avea să mai aducă vorba de asta. O s-o ia cu totul prin surprindere. Poate că o să-i dea de înţeles că vor cumpăra chiar şi un apartament în unul dintre blocurile noi de pe strada Skúlagata, astfel încât ea să poată ajunge mai repede în Reykjavík, să-l viziteze pe fiul lor şi să petreacă puţin timp liber departe de casă. Oricum, venise vremea să angajeze pe cineva s-o ajute; cel mai bine ar fi fost să găsească o asistentă sau o îngrijitoare, poate chiar una străină. Aceasta nu trebuia să-l ţină pe bătrân de vorbă — de asta putea să se ocupe mama lui. Asistenta putea să doarmă în cameră cu el, ca să nu mai fie nevoiţi să-l încuie pe bătrân acolo în timpul nopţii. Leifur era îngrijorat că i se putea întâmpla ceva în timp ce dormeau cu toţii, cu toate că nu ştia exact ce. În camera tatălui lui nu existau prea multe lucruri cu care s-ar fi putut răni, numai că ieşirile lui nervoase deveniseră tot mai imprevizibile; de curând, împinsese televizorul de pe stativul lui şi-l spărsese. Când Leifur l-a întrebat de ce făcuse aşa ceva, bătrânul se uitase, pur şi simplu, la el şi dăduse din cap, ca un copil mic care nu recunoaşte că a făcut o prostie. Trecuseră numai câţiva ani de când cumpărase televizorul şi-l adusese acasă, chemându-i pe Leifur şi María ca să-l vadă, mai ales că părinţii lui Leifur nu-şi cheltuiau banii prea des pe obiecte de lux. Leifur încă-şi amintea cât de mândru fusese tatăl lui, cât de frumoase i se păruseră culorile de pe ecranul mare.

Bătrânul a bombănit ceva şi Leifur s-a întors spre el. Tatăl lui a deschis ochii şi a zâmbit vag. Avea buza de jos atât de uscată, încât, când a zâmbit, aceasta i-a crăpat şi

a sângerat uşor pe alocuri, însă fără ca lichidul să se scurgă peste marginile vineţii ale buzelor.

Era ca şi cum sângele din vene obosise la fel de mult precum creierul bătrânului. Zâmbetul i-a dispărut de pe buze la fel de repede cum i-a apărut, iar Leifur a crezut că de vină era durerea pe care o simţea în buza crăpată. Dar nu a fost aşa. Cu o luciditate rară, bătrânul s-a uitat ţintă în ochii lui Leifur. Privirea nu-i şovăia deloc.

— Am fost tare nedrepţi cu ea, a spus el, apucându-l strâns pe fiul său de partea de sus a braţului.

Simţind degetele osoase ale bătrânului, Leifur s-a gândit că, dacă ar fi închis ochii, şi-ar fi putut imagina cu uşurinţă că-l ţinea un schelet de braţ.

— Cu cine, tată? a întrebat Leifur, cu calm. Ai visat urât?

— Cu Alda, a răspuns bătrânul. Mă ierţi, nu-i aşa?

— Eu? a întrebat Leifur, surprins. Sigur că te iert, tată.

— Ce bine! a răspuns bătrânul. Ştiu că-ţi plăcea mult de ea, Markús.

A închis ochii.

— Să nu întârzii la şcoală, băiete, a spus el, dându-i drumul lui Leifur. Să nu întârzii.

Leifur renunţase de mult să se mai supere pe tatăl lui că nu-l recunoştea, cu toate că-şi amintea cât îl duruse prima dată când trecuse prin asta: tatăl lui îi spusese secretarei că-şi va lua liber în weekend şi că-l va lăsa pe Leifur în locul lui, dar când a dat să rostească numele fiului, a rămas cu gura căscată la Leifur, la fel de surprins ca fiul său că nu reuşea să-şi aducă aminte cum îl chema.

— N-o să întârzii, a spus Leifur, ridicându-se şi pregătindu-se să plece.

Bătrânul aproape adormise şi Leifur îl deranja, stând în continuare cu el.

— Crezi că şoimul o să fie bine? a spus cu o voce stinsă, pe când Leifur se străduia să deschidă uşa fără să-i scârţâie balamalele.

— Da, tată, a şoptit Leifur. Şoimul o să fie bine. Nu-ţi face griji.

A închis uşa în urma lui, derutat. Nu-şi amintea ca taică-său să fi fost vreodată aşa de pasionat de păsări, cu excepţia papagalilor de mare, care fuseseră mâncarea lui preferată. Acum, că trebuiau să-i dea de mâncare cu forţa, nu-i pregătea nimeni niciodată papagali de mare, ci numai mâncăruri care puteau să-i fie introduse mai uşor în gură, fără riscul de a se îneca. Leifur nu-l mai auzise niciodată pe taică-său vorbind despre şoimi. Poate că vorbele lui erau numai nişte bazaconii rostite la întâmplare, nişte amintiri confuze ori poate chiar secvenţe din cine ştie ce emisiune televizată, care încă-şi făceau loc în mintea înceţoşată a bătrânului. Indiferent de ce însemna pasărea aceea pentru el, era păcat că părea incapabil să uite lucrurile rele din viaţă şi să şi le amintească numai pe cele bune. Evident că nu era drept să-şi amintească de Alda.

Nu era drept deloc.

Capitolul 25

Sâmbătă, 21 iulie 2007

În timp ce barca se îndepărta de chei, Thóra a văzut doi băieţi în costume de scafandru, care înotau pe lângă port, şi le-a făcut cu mâna. Unul i-a răspuns la salut, dar celălalt, care părea să fie cu câţiva ani mai mare, s-a purtat ca şi cum n-ar fi văzut-o, continuând să înoate în urma unei bărci mici care părăsise portul odată cu cea în care se aflau Thóra, Bella şi ghidul lor.

— Nu e interzisă vânătoarea papagalilor de mare? l-a întrebat Thóra pe bărbatul cu faţa bătută de vânt, care stătea la cârmă, când a văzut plasele aşezate la rând din cealaltă barcă. Am citit undeva că, de câţiva ani încoace, sunt din ce în ce mai rari, a adăugat ea, întrebându-se dacă vorbea ca o rezidentă din Insule.

— Da, da, a spus bărbatul, vădit neimpresionat. Nu e o interdicţie, doar o recomandare. Oamenii pot vâna papagali de mare pentru consum propriu atâta vreme cât nu afectează colonia.

— Asta fac şi oamenii ăia? a întrebat ea, arătând înspre barca mică ce era pe punctul de a-i depăşi.

Paddi Cârligul le-a făcut cu mâna celor trei bărbaţi, care l-au salutat şi ei. Niciunul n-a zâmbit, fiind cu toţii total inexpresivi. Thóra l-a privit pe Paddi cârmind şi cercetând marea cu privirea. Când îl întâlniseră, fusese uşurată să constate că omul avea ambele mâini, pentru că se tot întrebase de la ce îi venea porecla „Cârligul". Navigând dincolo de Heimaklettur, au văzut un tânăr în vârful dealului, mult deasupra lor. În jurul lui se aflau o grămadă de papagali de mare morţi. Alături avea o plasă şi înfipsese un steag galben într-un petic de iarbă din spatele lui. Papagalii zburau în cerc în jurul lui.

— La ce-i trebuie steagul? a întrebat Thóra, presupunând că era vorba de vreo măsură de precauţie.

— Papagalii de mare sunt curioşi din fire, a răspuns Paddi Cârligul după ce s-a uitat în sus, ca să vadă la ce se referea Thóra. Se apropie de steag ca să-l cerceteze, şi aşa băiatul îi prinde mai uşor.

— Dar are aşa o familie mare? a spus Thóra, fiind surprinsă de numărul mare al papagalilor care zăceau ca nişte butaşi doborâţi de jur împrejurul tânărului vânător.

— Dacă aliniezi papagalii de mare aşa, ăia care zboară se liniştesc, a răspuns Paddi, alegând să ignore remarca dispreţuitoare a Thórei despre numărul mare al papagalilor. Pentru că nu ştiu ce s-a întâmplat cu semenii lor, ei se gândesc că nu păţesc nimic dacă se apropie de locul cu pricina.

Thóra s-a hotărât să nu mai întrebe nimic despre vânătoarea papagalilor de mare. Ştia că bărbatul o vedea ca pe o puicuţă tipică de la oraş, care nu ştia nimic despre vânătoare şi care n-avea aproape niciun drept să comenteze. Îl înţelegea; şi pe ea o enerva cumplit când activiştii străini făceau campanii împotriva vânătorilor de balene

din apele islandeze. Nu voia să-l ofenseze pe căpitan, aşa că s-a mulţumit să-l urmărească liniştită pe băiatul de pe deal rotindu-şi plasa în cercuri largi deasupra capului. A zâmbit în sinea ei când papagalul de mare pe care pusese ochii individul a scăpat ca prin urechile acului şi şi-a continuat zborul greoi. Ţinea cu papagalii de mare; erau fermecători, aşa mici şi neîndemânatici cum păreau. În broşura pe care o citise Thóra cât aşteptase să se schimbe Bella, scria că papagalii de mare îşi alegeau o singură pereche pentru toată viaţa. Toamna, fiecare membru al perechii pleca să-şi vadă de treburile lui, dar masculul revenea la cuib cu câteva săptămâni mai devreme ca femela. Pe Thóra a impresionat-o foarte mult să afle că, până la sosirea ei, masculul făcea curat în cuib, astfel încât locul să fie prezentabil pentru perechea lui. Când palatul lor era demn de o regină, masculul se aşeza la intrare şi îşi aştepta perechea. Thóra a fost la fel de uluită să afle că, dacă femela nu se mai întorcea la cuib, masculul îşi alegea o altă pereche, pe care însă o dădea afară imediat dacă se întâmpla să se întoarcă prima femelă.

— Avem mult de mers? a întrebat ea, văzând că se duceau tot mai în larg.

— Dacă vreţi să prindeţi ceva, trebuie să ieşim cât de cât în larg, a spus Paddi, uitându-se cercetător în zare, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă dintr-o clipă în alta bancuri de peşti săritori.

— Nu mă deranjează dacă nu prindem nimic, a ciripit Bella. Eu nu mănânc peşte. Are un gust groaznic.

Thóra s-a întors spre ea şi s-a încruntat cu subînţeles — trebuiau să-l menajeze pe Paddi, iar Bella nu era deloc de ajutor. La rândul ei, Bella i-a aruncat Thórei o privire aprigă, apoi a adăugat:

— Totuşi, papagalii de mare sunt absolut delicioşi.

Thóra a răsuflat uşurată.

Paddi Cârligul a bombănit ceva de neînţeles şi a continuat să cerceteze cu privirea apele liniştite. Vremea nici că putea fi mai bună. Razele soarelui jucau deasupra valurilor mici, creând o mare de lumină strălucitoare.

Paddi a oprit barca chiar în apropierea insulei Bjarnarey. Pe stâncile abrupte şi înalte ale dealului care se ridicau din mare se vedeau frânghiile folosite de oameni pentru a se căţăra până în zona ierboasă din vârful insulei, unde se afla o cabană frumoasă de vânătoare. Thóra n-ar fi urcat până acolo pentru nimic în lume. Iar în caz că totuşi ar fi urcat, acolo ar fi rămas — deoarece n-ar fi avut curaj să mai coboare vreodată.

— Să încercăm aici, a spus bătrânul marinar, ştergându-şi mâinile pe blugii zdrenţăroşi. Ar trebui să prindem ceva.

Un cârd de pescăruşi care plutea deasupra bărcii s-a abătut în jos, planând pe apă şi apoi legănându-se în ritmul valurilor. Evident că sperau să primească ceva de mâncare.

— Ei bine, şi-acum începe marea aventură, a spus Paddi, făcându-le semn să se îndrepte spre puntea inferioară, unde, alături de un butoi fără capac, erau aşezate mai multe lansete zdravene.

Paddi i-a dat fiecăreia câte-o centură de piele cu o prinsoare pentru băţ şi le-a ajutat să şi le prindă. Spre norocul Bellei, centura a cuprins-o la fix peste talie, iar ea a ascultat calmă comentariile pe care le-a făcut Paddi pe tema asta, fără să roşească. Marinarul le-a arătat cum trebuiau să stea, apoi şi-a prins şi el centura şi s-a aşezat alături de ele.

— Luaţi aminte, firul trebuie să ajungă pe fundul apei, a spus el, prizând nişte tutun. Acolo stau peştii, a continuat apoi pescarul, privindu-le cu ochi critici.

Thórei i-au alunecat ochelarii de soare de pe nas, dar n-a îndrăznit să ia mâna de pe undiţă de teamă că ar putea să scape în apă.

Thóra s-a rugat în gând ca la momeala ei să nu tragă niciun peşte şi s-a străduit să nu lase firul în jos până pe fundul apei, aşa cum le recomandase Paddi. Era greu, habar n-avea până la ce adâncime ajunsese. La cât de bine se pricepea ea la pescuit, firul putea să fie deja jos de tot, în mijlocul unui banc de peşti înfometaţi. S-a uitat din nou înspre Heimaey, unde se putea vedea clar lava nou formată.

— Ce catastrofă a mai fost şi aia, a zis ea, adresându-i-se lui Paddi.

— Adică erupţia? a întrebat el.

Lanseta lui a tresărit uşor şi bărbatul s-a apucat să mulineze.

— Da, a spus Thóra, trecând băţul cu neîndemânare peste umăr şi înapoi peste parapet în timp ce Paddi le arăta amândurora cum să procedeze. Locuiaţi aici atunci?

— Da, locuiesc aici de când mă ştiu, a răspuns el, încă mulinând. Bine a mai fost!

Thóra n-a înţeles ce-a vrut să zică prin remarca aceea.

— Ce-aţi luat cu dumneavoastră din casă când s-a făcut evacuarea? a întrebat ea, curioasă.

Ce-ar fi putut lua cu el un astfel de om? O undiţă de pescuit sau sticla cu whisky-ul preferat?

— Pe nevastă-mea, a răspuns Paddi, strângând firul. Şi bine-am făcut, căci casa mea a fost printre primele

acoperite de lavă. Fără casă, mi-aş fi găsit cu greu altă nevastă.

S-a aplecat înspre băţ şi a mulinat cu mare efort. A tras la suprafaţă doi eglefini. Paddi a scos cârligele şi a aruncat în butoi peştii care se zvârcoleau. Thóra şi Bella s-au uitat prosteşte într-acolo, auzind dinăuntru nişte bătăi zgomotoase. Amândouă crezuseră că bărbatul o să omoare peştii, iar nu că o să-i lase să moară încet. Paddi s-a şters pe mâini cu un prosop jegos atârnat de una dintre barele scării şi s-a întors din nou spre cele două femei care încă se uitau nedumerite la butoi.

— Prindeţi beţele mai bine, a spus el, îndreptându-se spre ele, moment în care cele două femei s-au chinuit, dar aproape în van, să-i urmeze sfatul. Asta dacă vreţi să prindeţi şi dumneavoastră vreun peşte!

Bella a scos un ţipăt când firul ei s-a întins pe neaşteptate.

— Am prins unul! a strigat ea în gura mare, ca s-o audă până şi oamenii din cabană, aflaţi la sute de metri deasupra lor. Acum ce fac?

Bătrânul s-a dus lângă ea. Era aşa de crăcănat, că până şi butoiul pentru peşte ar fi încăput lejer între genunchii lui. A ajutat-o pe Bella să mulineze, ca să scoată prada afară; o sebastă atât de mică, că de-abia ajungea pentru un aperitiv. Pescăruşii au ţipat, bucuroşi că se întâmpla, în sfârşit, ceva.

— Vă rog, haideţi să-l aruncăm înapoi în apă! a spus Thóra, implorând. E aşa de mic, bietul de el.

Îi era milă de bietul peşte care se zbătea în cârlig.

— E prea rănit ca să mai supravieţuiască?

— Nu, nu, a spus Paddi, pe un ton calm, punându-şi mănuşile de cauciuc.

Thóra şi-a amintit că sebasta putea fi otrăvitoare, dacă intra în contact cu o rană nevindecată. Habar n-avea unde ţinea peştele otrava, dar, văzând cu câtă grijă l-a scos Paddi din cârlig, s-a gândit că otrava se afla, probabil, în piele. Pescarul a ridicat peştele care se chinuia să respire.

— Să-i dau drumul? Mie mi-e totuna, să ştiţi.

Thóra şi Bella au dat aprobator din cap la unison şi l-au privit fericite pe Paddi azvârlind peştele peste bord, dar sebasta, în loc să săgeteze apele, a rămas plutind pe o parte. Se părea că încerca să înoate cu aripioara care se zbătea.

— De ce nu înoată? a întrebat Thóra, încercând să-şi păstreze calmul. E mai rănit decât aţi zis?

Era furioasă pe bărbat.

— Of, a zis Paddi, insensibil. Am uitat… Peştele ăsta înoată în ape adânci şi, când iese la suprafaţă, se umple cu aer. Mai bine-l băgam în butoi.

— Cum aţi putut să uitaţi aşa ceva? s-a lamentat Thóra.

— Dragă doamnă, eu nu prea obişnuiesc să dau drumul prăzii, a zis Paddi, morocănos.

Thóra n-a putut să-şi dea seama dacă era supărat pe ea sau pe el însuşi.

Pescăruşii s-au adunat în jurul peştelui amărât, care încă zăcea pe o parte, scufundat pe jumătate în apă şi dând din aripioara aflată la suprafaţă, în încercarea de a înota. Pescăruşii s-au apropiat de el. Thóra n-a putut să se uite, nefiind deloc dornică să asiste la ceea ce urma să se întâmple. Se simţea incomod şi începea să regrete că-şi comandase băutura aia în bar. Dintr-odată, i s-a făcut greaţă din cauza bărcii care se legăna şi a mirosului de peşte din butoi. A închis ochii şi a tras aer pe gură, simţindu-se puţin mai bine. Însă senzaţia de greaţă a apărut

iar când a deschis ochii şi a văzut că peştele era încă prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, care se prelungea fără speranţă pentru el. Un pescăruş a întins gâtul şi a ciugulit din el. Toţi trei stăteau unul lângă altul pe barcă, privind scena în linişte.

Thóra îşi dorea fie să fi tăcut din gură când scoseseră peştele la suprafaţă, fie să fi avut un minciog ca să-l pescuiască iar din apă. Dintr-odată, toţi pescăruşii s-au adunat la un loc în jurul sebastei, ciugulind-o cu înverşunare. Peştele s-a mai zbătut de câteva ori, după care, spre uşurarea Thórei, a murit. Când pescăruşii şi-au luat zborul din nou, sătui şi împliniţi, nu mai rămăsese aproape nimic din sebastă. Paddi s-a întors spre Thóra şi Bella, observând groaza de pe chipul amândurora.

— Sigur vă place pescuitul la mare adâncime? a întrebat el. Dacă vreţi, putem să admirăm priveliştea şi să lăsăm pescuitul.

— Cred că ar fi mai bine, a răspuns Thóra, iar Bella a dat din cap. Nu suntem făcute pentru pescuit.

Thóra i-a zâmbit pescarului.

— Haideţi să facem un tur scurt. Ca să fiu sinceră, am ales să facem călătoria asta ca să vă întreb câteva lucruri — am aflat că dumneavoastră cunoaşteţi cel mai bine viaţa oamenilor din Insule.

— Deci asta era, a spus Paddi, luat prin surprindere. Păi, de ce n-aţi zis aşa de la bun început?

— N-am vrut să vă răpesc prilejul de a pescui şi m-am gândit că le putem îmbina pe ambele, şi pescuitul, şi conversaţia.

Au pornit spre puntea superioară, de unde magnifica priveliştе se vedea cel mai bine, iar Paddi a luat iar cârma în mâini.

— Bănuiesc c-aţi auzit despre cadavrele din pivniţă, a spus Thóra. Lucrez pentru Markús Magnússon, despre care, din păcate, se spune c-ar fi implicat în caz.

— Am auzit, a zis Paddi, cu privirea aţintită înainte. Oraşul ăsta e mic şi, când o ştire ca asta ajunge în ziare, toată lumea află de ea, inclusiv eu.

— Deci probabil că ştiţi şi că Alda Thorgeirsdóttir a fost omorâtă şi că Markús este suspect?

Bătrânul a pufnit:

— Poliţia din Reykjavík se înşală amarnic crezând că Markús ar fi fost în stare să se atingă măcar de-un fir de păr de-al Aldei, a spus el, uimit. Pe vremuri, fata asta a fost lumina ochilor lui. Pe mine nu mă interesează prea mult iubirile astea adolescentine, dar de sentimentele lui ştiam. Toată lumea ştia. Poate mai puţin Alda. Până şi Gudni spune că arestul e o prostie, şi ştie el ce spune, că a făcut câteva gafe în munca lui.

Deşi pe Thóra o încânta să audă părerea lui Paddi despre caz, nu era în căutare de martori care să vorbească despre caracterul lui Markús.

— Aveţi idee cine au fost bărbaţii din pivniţă? a spus ea. E destul de limpede c-au fost străini.

— Da, cred că britanici, a zis Paddi.

Se vedea clar că pescarul nu exagerase când îi spusese că veştile se răspândeau repede în Insule.

— Nu era niciun britanic prin zonă în noaptea în care a început erupţia, dacă asta vreţi să aflaţi.

— Şi nici puţin mai înainte? a întrebat Thóra. Cineva care putea să dispară, oamenii crezând, efectiv, că a plecat? Când dispare cineva, oamenii nu se gândesc din prima c-a fost ucis. Mai ales dacă e vorba de un grup de bărbaţi.

— Au fost nişte străini în Insule cam cu o săptămână înainte să erupă vulcanul, a zis el. Dar au plecat înainte de erupţie. Mult înainte.

— Sunteţi sigur? a întrebat Thóra. Poate că n-au ajuns prea departe, ci chiar în pivniţa de pe strada Sudurvergur.

— Nu, nu, a spus Paddi, uitându-se ţintă la o gâscă de mare care-şi luase zborul de pe apă când barca lor s-a apropiat prea mult de ea. I-am văzut eu ieşind în larg. Nişte proşti! Vremea era cam rea când au plecat din port. Aveau o barcă veche şi rablagită şi m-am gândit c-ar fi fost bine s-o repare înainte să pornească la drum. Aşa că i-am urmărit cu privirea când au plecat. Sunt sigur c-au ajuns la destinaţie.

— Am vorbit cu mulţi oameni şi nu mi-a zis absolut nimeni nimic despre asta, a spus Thóra, surprinsă. Ori aveţi dumneavoastră o memorie bună, ori e ceva dubios la mijloc.

Paddi s-a întors către ea, zâmbind.

— Fireşte, unii oameni au o memorie mai bună ca alţii, a spus el. Nu e nimic dubios la mijloc, lucrurile sunt simple: velierul de pescuit n-a poposit mult în zonă. A acostat seara şi a plecat a doua zi de dimineaţă. N-a apucat să-l vadă prea multă lume.

— Şi l-aţi văzut dumneavoastră plecând? a spus Thóra.

— Da, eu mergeam des în port, la fel ca acum. Nu s-a schimbat mare lucru. Nevastă-mea îmi zicea să închiriez un buldozer şi să mut casa acolo, ca să nu mai bat atâta drumul de acasă până în port.

S-a uitat în sus, spre cer.

— Dumnezeu s-o odihnească în pace.

Apoi şi-a reluat povestirea — spre uşurarea Thórei, care nu ştia niciodată ce să spună în asemenea momente.

— Îmi amintesc că-mi înşirasem uneltele pe-acolo şi că-mi reparam barca, pentru că se anunţase vreme rea. Şi m-am pomenit cu velierul ăsta intrând în port. Bărbaţii de la bord mi-au strigat ceva într-o limbă străină şi, deşi n-am înţeles ce-au spus, mi-am dat seama că mă întrebau unde puteau să acosteze. Le-am indicat un loc liber şi asta a fost tot.

— Ştiţi de ce naţionalitate erau sau câţi bărbaţi se aflau la bord? a întrebat Thóra.

Paddi Cârligul a dat din cap.

— Cred că erau nişte britanici împuţiţi, a spus. Am văzut vreo doi, dar s-ar putea să fi fost mai mulţi, că barca era destul de mare.

— Şi când a plecat, având în vedere că, după cum se pare, numai dumneavoastră i-aţi văzut? În toiul nopţii?

— Nu, dragă, a spus Paddi. Au aşteptat să treacă vremea rea, pentru că n-aveau o barcă foarte bună. Dacă aş fi putut să vorbesc cu ei ca de la om la om, în islandeză, le-aş fi zis că puteam să-i ajutăm noi s-o repare. Dar n-am mai apucat să fac asta, pentru că, a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit şi m-am dus la bucătărie, m-am uitat pe geam şi am văzut că plecau. Deşi era întuneric afară, i-am văzut bine, pentru că portul era iluminat. Am recunoscut velierul care plecase în larg. Sigur au plecat.

— Vă amintiţi cumva cum se numea barca? a întrebat Thóra.

— Nu, nu-mi amintesc, a răspuns el, ferindu-se s-o privească în ochi. Nu prea le am cu cititul, recunosc. Nu că asta m-ar fi încurcat prea mult până acum — eu sunt genul de om care trudeşte, iar pe unul ca mine n-au la ce să-l ajute cărţile.

Thóra i-a zâmbit.

— Dar *aveţi* o memorie bună. Cum de vă amintiţi de întâmplarea asta, de pildă? Prin port au trecut sute de bărci; ce avea velierul ăla aşa de special?

— N-avea nimic special — era o barcă cât se poate de frumoasă şi nimic mai mult, cu toate că pe-aici au trecut şi alte bărci mai frumoase ca el.

S-a uitat iar în larg, peste cârmă.

— Îmi amintesc aşa de bine de el din cauza celor întâmplate în dimineaţa următoare, când Tolli a găsit debarcaderul plin de sânge, în locul în care acostase velierul.

Thóra avea o mină inexpresivă, cu toate că era foarte nerăbdătoare să afle mai multe.

— Bănuiesc că vă referiţi la weekendul dinaintea erupţiei, a zis ea. Am auzit ceva, dar parcă am înţeles că n-a acostat nicio barcă în port mult timp înainte să fie descoperit sângele pe debarcader.

A hotărât să nu-i spună de la cine auzise acel lucru, pentru că prefera să nu se afle că ea şi Bella cotrobăiseră prin dosarele lui Gudni.

— Asta pentru că, în afară de mine, nu ştia nimeni că velierul a fost aici, a răspuns Paddi. Când am plecat din port, era acolo, dar, cine ştie de ce, l-au mutat de la pontonul ăla la unul mai dinspre vest. I-am văzut plecând, dar nu ştiu de ce au mutat barca. Poate că li s-a părut că erau valuri mai mari acolo unde le-am zis eu să acosteze.

— Aţi mai spus cuiva despre barcă? a spus Thóra.

Era surprinsă că acest lucru nu era menţionat în raportul lui Gudni, cu toate că se putea ca ei şi Bellei să le fi scăpat ceva, având în vedere că-l citiseră în mare grabă.

— Nu, n-am mai spus nimănui, a zis Paddi. Poate că aş fi făcut-o, dar când a început erupţia, m-am luat cu alte lucruri. Nu m-a întrebat nimeni nimic, iar mai târziu mi

s-a părut că informaţia asta îi putea face rău cuiva. Aşa că am tăcut din gură, lăsând soarta să decidă în locul meu. Recunosc că, de când cu cadavrele astea găsite în casa lui Maggi — tatăl lui Markús —, m-am tot întrebat ce-a fost cu sângele ăla de pe chei şi cred că nu sunt singurul.

— Vă referiţi la administratorul portului care a descoperit sângele de pe debarcader?

— Nu, bătrânul a murit de mult, a răspuns Paddi. Mă refeream în primul rând la inspectorul Leifsson, iar apoi la toţi localnicii care au mers în port, ca să vadă cu ochii lor ce se întâmplase. Era prea mult sânge ca să fi provenit de la o captură de peşte.

Thóra a căzut puţin pe gânduri.

— Sigur ştiţi cine a fost Dadi, a spus ea. A fost văzut acolo în dimineaţa aceea. Credeţi că ştia ceva despre sângele găsit pe debarcader?

— Nemernicul ăla plicticos? a spus Paddi, fără menajamente. O fi ştiut, deşi mă cam îndoiesc. Dadi a fost un laş puturos şi din cale-afară de sperios. Mare pacoste a mai fost, nici nu ziceai că e de aici, din Insule. Taică-său n-a fost din zonă, dacă nu ştiaţi.

— Deci credeţi c-a spus adevărul când a negat c-ar fi ştiut ceva despre balta de sânge?

— N-am zis asta. Se poate să fi ştiut mai multe decât a spus. De fapt, n-a fost singurul care a fost văzut în port — numai că poliţia doar de el ştie.

— Serios? a spus Thóra, uimită. Au mai fost şi alţii acolo? Şi de ce nu ştie nimeni?

— Să clarificăm ceva înainte să mergem mai departe, ca să nu existe neînţelegeri, a spus Paddi. Maggi a fost un tip la locul lui. Era muncitor, ca oamenii de pe vremuri,

nu se temea de nimic şi trudea ca un câine pentru familia lui. Merită tot ce are şi nu cunosc pe nimeni care să creadă c-a făcut avere din afaceri dubioase. Şi Leifur e un om bun; pe Markús l-am cunoscut bine numai cât a fost mic, a fost un drac şi jumătate, mereu pus pe şotii.

— Dar? a zis Thóra. După nişte laude ca astea vine, de obicei, un „dar".

Paddi i-a zâmbit.

— Dar, a zis el, devenind foarte serios, când Maggi s-a îmbolnăvit şi a început să-şi piardă autoritatea… Uitaţi cum stă treaba, toată lumea ştie ce boală are, chiar dacă Leifur încearcă să ascundă asta. A preluat conducerea companiei de la taică-său şi oamenii îşi fac griji cu privire la viitorul afacerii. María nu se sinchiseşte să ascundă faptul că ar prefera să locuiască oriunde altundeva, mai puţin aici. Dacă or să se mute, or să vândă compania şi cine credeţi că are destui bani s-o cumpere, în afară de bogătanii din oraşele mari?! Iar ei or să deplaseze drepturile de pescuit într-o zonă unde le va fi mai uşor să aprovizioneze vasele şi să proceseze captura. Se poate spune că Leifur are toată comunitatea la mână, aşa că toţi se poartă cu el cu mănuşi, ca să nu-l supere. Unii dintre noi şi-au câştigat pâinea cu ajutorul altora, dar se pare că el e cel care dă să plece.

— Am înţeles, a spus Thóra.

Ştia că temerile locuitorilor din Insule erau fondate — într-o comunitate aşa de mică, fiecare angajator conta.

— Şi credeţi că Leifur se foloseşte de asta ca să închidă gura oamenilor?

Era din ce în ce mai convinsă că Magnús fusese unul dintre oamenii care fuseseră văzuţi în port în noaptea aceea fatală.

— Nu, a spus Paddi. Nu prea cred. În anumite privinţe, Leifur e un om simplu, la fel ca mine, şi nu-i pasă prea mult de ce gândeşte lumea. Îşi vede de treabă şi, probabil, e destul de mulţumit de felul în care se poartă lumea cu el. Nimeni nu-l contrazice, indiferent ce-ar spune. Eu zic că, dacă lucrurile continuă aşa, o să ajungă un îngâmfat.

Paddi a cârmit nava mai aproape de Heimaey şi a făcut un semn înspre terenul format de lava nouă, care era impresionant, având în vedere că lava se revărsase în afară de foarte puţin timp.

— Problema e că diferiţi oameni au păreri diferite cu privire la ce e mai bine pentru Leifur şi Markús şi la ce se cuvine sau nu să spună ei despre cazul ăsta. Aproape toţi locuitorii din Insule o să spună numai ceea ce cred ei că este în favoarea fraţilor. C-o fi bine sau rău, asta-i altă problemă! Unii oameni pot chiar să ţină sub tăcere lucrurile bune şi să vorbească despre chestiuni care-i pun pe fraţi într-o lumină rea, fără să-şi dea seama de asta.

— Dar dumneavoastră? a întrebat Thóra. Nu sunteţi şi dumneavoastră în aceeaşi tabără cu ei? Vă place locul ăsta, aşa că trebuie să faceţi ce-i mai bine pentru el, nu?

Paddi a pocnit din limbă.

— Eu nu sunt aşa — nu încerc să evit inevitabilul. Asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Compania lui Maggi o să fie vândută, chiar dacă nu azi sau mâine ori poate nici măcar înainte să iasă Leifur la pensie. Însă în ziua în care copiii lui or să preia conducerea, compania o să fie vândută. Sunt sigur. Să nu uităm că şi-au făcut un rost în altă parte.

— Dar de ce n-a zis nimeni nimic despre sângele de pe debarcader, având în vedere că mulţi oameni au pus lucrurile cap la cap? Nu înţeleg cum de cred ei că povestea

asta îl pune pe Markús — şi, în fond, şi pe Leifur — într-o lumină rea?

Thóra voia să audă ce avea Paddi de zis despre Magnús, cu toate că bănuia că nu intenţiona să-i spună nimic, lăsând-o să deducă singură lucrurile.

— Să lămurim ceva. Pe oameni îi doare-n cot de Markús. În cazul ăsta, el şi Leifur sunt în aceeaşi barcă, doar că Markús e cel prins asupra faptului. Dacă va fi închis, Leifur trebuie să se ducă să-l viziteze, ceea ce-ar putea însemna că există riscul ca Leifur să ajungă să stea mai mult pe insula principală. N-are cum să fie altfel, iar în cele din urmă, o să se mute acolo de tot.

Paddi i-a aruncat Thórei o privire.

— Mă înţelegeţi?

Ea a dat din cap.

— Nici Markús, nici Leifur n-au fost văzuţi în port, ci doar tatăl lor.

Paddi a ridicat o mână, ca să se apere de soare.

— Şi cam asta e tot, pentru că majoritatea celor care-şi amintesc de întâmplările astea au rămas fără grai. Niciunul dintre noi nu mai e în floarea vârstei de acum.

— Dar chiar dacă Magnús *a fost* văzut acolo, asta nu înseamnă că are vreo legătură cu sângele de pe debarcader, a spus Thóra, oarecum confuză.

Paddi a pufnit.

— Posibil, dar aşa au crezut oamenii pe atunci şi aşa cred şi acum.

A ridicat din umeri.

— Cel care a lansat zvonul este şi cel care i-a spus poliţiei despre Dadi. Un bătrân cu capsa pusă, a zis el, rânjind şi arătându-şi dinţii stricaţi. Cam cum sunt şi eu azi. Cine ştie ce treabă a avut pe acolo în toiul nopţii şi a dat peste

ei doi — Dadi şi Magnús. Se certau de mama focului, gata să sară unul la gâtul altuia. Când cei doi l-au văzut, au fost şocaţi şi au plecat în direcţii diferite. Bătrânul a fost uimit că nici măcar nu-l salutaseră, dar abia de dimineaţă şi-a dat seama de ce. Nu văzuse balta de sânge şi a auzit vorbindu-se de ea numai după ce s-au îngrămădit oamenii în port, ca să vadă ce investiga poliţia.

— Şi cum se face că bătrânul ăsta le-a spus poliţiştilor numai de Dadi, fără să amintească de Magnús? a întrebat Thóra.

— Păi, e simplu ca bună ziua, a spus Paddi, răsucind cârma la 180 de grade. Toţi îl apreciau pe Magnús, la fel şi omul ăsta. Nimeni nu-l plăcea pe Dadi, aşa că omul, probabil, n-a avut nicio reţinere să-l dea în vileag. În felul ăsta, putea să-i facă viaţa grea lui Dadi, care nu era get-beget din Insule, şi în acelaşi timp să atragă atenţia celor din zonă asupra lui.

— Altfel spus, una le-a zis poliţiştilor, şi alta, locuitorilor din oraş? a întrebat Thóra. Oraşul ăsta e mic. E imposibil ca povestea adevărată să nu fi ajuns la urechile autorităţilor.

Paddi s-a uitat la Thóra de parcă avocata ar fi fost o fătucă retardată.

— Aşa ar fi fost normal să se întâmple, a spus el, îndreptând cârma. Numai că, la câteva zile dup-aia, a erupt vulcanul, iar oamenii au mişunat prin toate părţile. Cei care au rămas la urmă au avut griji mult mai mari decât balta de sânge de pe debarcader. Iar apoi altcineva s-a apucat să spună că-l văzuse pe Dadi sosind în port cu o şalupă în noaptea cu pricina, dar majoritatea au fost de acord că individul inventase povestea ca să atragă atenţia asupra lui, să contribuie şi el la ancheta poliţiei.

S-a uitat la Thóra.

— Dar ştii ce n-am înţeles niciodată? a întrebat el, retoric. Cum se face că idiotul ăla de Dadi n-a zis nimic de Magnús când a vorbit cu poliţia? Dacă n-a avut nicio treabă cu sângele de pe debarcader, putea, pur şi simplu, să spună că au fost amândoi în port, făcând cine ştie ce lucru. Iar dacă Dadi *a fost* cumva implicat, tot n-are sens. Dacă ar fi fost amândoi băgaţi în asta, Dadi i-ar fi spus sigur poliţiei de Magnús. Apoi lui Magnús nu-i rămânea decât să confirme alibiul lui Dadi sau să se ducă la fund odată cu el. De vreme ce Dadi a fost un nemernic aşa de mare, n-avea de ce să regrete, dacă făcea una ca asta.

Paddi s-a uitat îndelung la Thóra.

— Oricum, întrebarea e: de ce nu le-a spus Dadi poliţiştilor că a fost în port împreună cu Magnús?

Capitolul 26

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Tinna nu ştia engleză atât de bine cât să vorbească cu asistenta. Poate c-ar fi îndrăznit să-i spună câteva vorbe, dacă medicamentele nu i-ar fi indus o stare aşa de mare de oboseală, încât nu mai putea să vorbească nici măcar în islandeză, darămite într-o limbă străină. A văzut-o pe femeia în alb îndepărtând punga al cărei conţinut intrase în organismul ei printr-un ac aflat în partea dorsală a mâinii ei stângi. Tinna nu putea să vadă acul, pentru că era acoperit cu pansament. Asistenta care i-l băgase în mână era islandeză şi, în timpul operaţiunii, vorbise întruna, ca nu cumva Tinna să simtă durerea şi să înceapă să plângă sau să ţipe. Fata îi spusese femeii că nu avea deloc grija acului, că acele nu produceau durere, ci îi dădeau doar o senzaţie stranie. Asistenta n-o crezuse şi, când a înţepat-o pentru a treia oară, în încercarea de a-i nimeri vena, a ridicat tonul şi a început să vorbească şi mai repede. Tinna nu reuşea să priceapă ce-i tot spunea femeia, pentru că înţelegea numai câte un cuvânt din când în când, deşi toată bălmăjeala aceea

asiduă era în islandeză. Cuvintele femeii i-au ajuns la urechi, dar nu şi la creier, ci într-un cu totul alt loc. Poate în stomac? Ce bine că vorbele nu conţineau calorii! Tinnei a început să-i bată inima de teamă. Dar nu zicea lumea că vorbele sunt hrana minţii? Oare puteau să se transforme în mâncare şi să ajungă în stomac?

— Gata, a spus asistenta străină, atingând uşor cu mâna pătura pe care o întinsese cu grijă peste Tinna. Încearcă să dormi!

Tinna s-a uitat ţintă la ea, fără să zică nimic. Nu era sigură dacă femeia spusese „să dormi" sau „să numeri". Ştia destulă engleză cât să înţeleagă sensul ambelor cuvinte, numai că nu era sigură ce cuvânt rostise asistenta. Poate că-i spusese să numere: o oaie, două oi… aşa cum făceau personajele din desenele animate. Tinna a închis ochii şi s-a pus pe numărat. Îşi imagina că una, două, trei oi săreau peste un gard vopsit în verde. Uşa de la cameră s-a deschis şi apoi s-a închis cu un zgomot înăbuşit. Probabil că femeia plecase, dar, de teamă să nu întrerupă cursa oilor, Tinna n-a vrut să deschidă ochii, ca să vadă dacă femeia ieşise, într-adevăr, din salon. S-a concentrat din nou asupra gardului şi a oilor. Nu mergea bine. Oile erau dezgustător de grase, iar a patra n-a reuşit deloc să sară. Stătea de partea cealaltă a gardului şi gâfâia. Apoi a început să se umfle, iar botul i-a fost acoperit de burta albă, care s-a mărit tot mai mult, până când, în cele din urmă, s-a auzit o bubuitură şi oaia a explodat. Sângele şi intestinele ei s-au împrăştiat peste tot. Tinna a deschis repede ochii, ca să alunge viziunea. Rămăsese singură în salon. Pieptul îi tresălta. Aşa avea să sfârşească şi ea dacă nu pleca de acolo. O să se îngraşe întruna până când o să explodeze. Tinna s-a întors şi s-a uitat la punga

transparentă care atârna de un cadru de oţel, chiar lângă pat. S-a uitat la picăturile care cădeau în regulatorul ce controla cantitatea de lichid care-i pătrundea în vene.

I s-a tăiat respiraţia când i-a venit în minte primul gând limpede din ziua aceea. Picăturile erau pline de calorii. Poate chiar de calorii pure, cu toate că Tinna habar n-avea cum arătau. Poate că semănau cu apa şi, după ce intrau în corp, se răspândeau peste tot. Tinnei îi tremura mâna sub ac şi simţea că o arde. A încercat să-şi limpezească gândurile. Căldură, calorii. Acul era încins pentru că treceau caloriile prin el. Căldură, calorii rele. A simţit că în colţul ochiului îi apăruse o lacrimă. Oare era bine să plângă? Oare aşa ar fi putut da afară din organism lichidul rău? A început s-o doară capul din cauza tuturor acelor gânduri şi a dus mâna dreaptă la frunte, apăsând locul în care o durea. Durerea s-a ameliorat puţin, dar a revenit imediat ce a dat mâna la o parte. Oare să sune după o asistentă?

Şi-a apropiat mâna dreaptă de butonul care, desigur, se afla mai aproape de mâna ei stângă, cea pe care nu îndrăznea s-o mişte de teamă că apoi caloriile aveau să curgă mai repede. În plus, înţepătura pe care o simţea în mână o durea din ce în ce mai rău. A rămas cu degetul mare deasupra butonului rece. Tinna era la un pas să-l apese, când a ezitat. Ce-ar fi putut să-i spună asistentei străine? De-abia putea îngâna un „bună ziua“ în engleză, deci i-ar fi fost imposibil să-i explice că, dacă nu scotea lichidul acela din ea, şi asta cât mai repede, Tinna se va umfla şi va exploda, iar intestinele aveau să i se împrăştie prin tot salonul. Tinna a luat degetul de pe buton. Nu rezolva nimic sunând. Asistenta nu putea s-o ajute. Nimeni nu putea s-o ajute. Ce-i rămânea de făcut?

S-a uitat în jos, la plasturele care acoperea acul. Se dezlipise uşor într-un colţ, probabil pentru că Tinna transpirase din cauza acului încins şi a tuturor caloriilor care intrau în ea. A apucat plasturele cu grijă de colţul dezlipit şi a ascultat fascinată cum i se desprindea de pe piele. Apoi s-a uitat mulţumită la pătratul roşiatic unde se aflase plasturele. În centrul pătratului era o bucăţică de plastic roz în formă de fluturaş; printr-un capăt intra tubul, iar prin celălalt ieşea acul înfipt în pielea Tinnei. A dat la o parte banda transparentă cu care era lipit fluturaşul de pielea ei şi s-a strâmbat. Cum ar fi putut să scoată acul fără ca lichidul să se împrăştie peste tot? S-a tot gândit, dar n-a reuşit să găsească o soluţie, aşa că, efectiv, a tras acul afară uşor. S-a auzit un pocnet slab şi un zgomot de evacuare pe măsură ce acul a ieşit din piele şi, preţ de o clipă, înainte să-i dea sângele şi să înceapă să se scurgă pe încheietură în jos, a văzut că avea o gaură mică şi neagră pe mână. A îndepărtat acul şi fluturaşul, dar ele n-au început să se zvârcolească asemenea un furtun de apă, aşa cum a crezut Tinna că avea să se întâmple, ci au picat în jos, pe lângă pat, din cauză că tubul era greu. În mod straniu, Tinna era dezamăgită.

Şi-a scos picioarele de sub pătură şi s-a aşezat puţin pe marginea patului, ca să-i treacă binecunoscuta ameţeală. Stomacul i-a chiorăit şi şi-a dat seama că-i era îngrozitor de foame. Era obişnuită cu asta, numai că, de vreme ce nu mai judeca limpede din cauza medicamentelor, acum chiar voia să mănânce. În general, îi era uşor să-şi învingă senzaţia de foame, ba chiar se bucura să nu şi-o satisfacă. În felul acesta, ea era cea care deţinea controlul, iar nu lăcomia. Din cauza lăcomiei, oamenii deveneau tot mai graşi până explodau, la fel ca oaia. Nu-şi mai

aducea aminte dacă oaia explodase cu adevărat ori dacă totul fusese numai în mintea ei. Tinna s-a ridicat în picioare, încercând să uite de mâncare — un gând care nu-i dădea pace deloc. S-a plimbat prin cameră şi s-a uitat pe fereastră — nimic interesant — apoi a căutat printr-un dulap încastrat în perete, unde a dat peste hanoracul ei, care atârna într-un cuier alături de celelalte haine cu care venise îmbrăcată la spital. Singurul loc unde putea să mai caute era sub pat sau deasupra robinetului de la chiuvetă, dar, în ambele cazuri, Tinna trebuia să se aplece, iar asta nu-i plăcea, pentru că apoi stomacul avea să-i chiorăie mai rău şi avea să i se facă şi mai foame.

Dintr-odată, şi-a amintit de un vers dintr-o poezie pentru copii, despre o cioară care croncănea. „Afară, o cioară stă lângă un hoit / Auzi cum croncăneşte? / Lângă oasele şi ţeasta bătrânului berbece / I-am zărit mantia bogată." N-avea voie să mănânce. O să explodeze ca oaia. De ce n-o înţelegea nimeni? Tinna s-a simţit dintr-odată uşoară ca un fulg. A devenit indiferentă, simţind că avea lucrurile sub control şi că nu trebuia să-şi facă nicio grijă. Caloriile care intraseră în corpul ei deja nu mai contau. A zâmbit, iar apoi a chicotit. Unde-ar fi putut să găsească un cuţit?

Dís căzuse adânc pe gânduri, aşteptându-l pe Ágúst. În biroul ei se afla ultima pacientă, o tânără care ar fi vrut să-şi facă implanturi cu silicoane. Când o văzuse intrând pe uşă, Dís fusese sigură că fata slabă avea să aleagă nişte implanturi mult prea mari ca să mai poată spune cineva după aceea că are sâni frumoşi. Aşa se întâmpla mereu. Dís s-a gândit că situaţia era tragică — femeile îşi făceau implanturi ca să arate bine pentru bărbaţi, dar fără să ţină

cont de părerile lor. În general, îşi justificau decizia spunând că, mărindu-şi sânii, căpătau încredere în ele şi deveneau mai fericite. Sigur, era adevărat, dar încrederea aceea se baza pe faptul că femeia se simţea mai atrăgătoare în ochii bărbaţilor. De asta o întrista pe Dís că, aproape fără excepţie, femeile optau pentru implanturi prea mari, care le făceau mai degrabă imperfecte, decât frumoase. De obicei, dacă femeia era căsătorită, îl aducea şi pe soţ la primele consultaţii; ea se gândea să-şi pună nişte implanturi mari, deşi, în general, soţul ei îşi exprima preferinţa pentru unele mai subtile. Dís încercase dintotdeauna să le aducă femeilor la cunoştinţă acest lucru, dar, de obicei, eforturile ei erau în zadar: „Mai gândiţi-vă puţin, nu v-ar plăcea să vă puneţi nişte implanturi ceva mai mici? Veţi avea sânii mai mari decât acum, dar schimbarea nu va fi drastică. Veţi fi mai mulţumită pe termen lung.“ Nici doctorul, nici soţul nu aveau puterea de a o face pe femeie să se răzgândească. Poate că ea voia să fie sigură că nu dădea banii de pomană sau poate că se temea că sânii se vor micşora odată cu înaintarea în vârstă; Dís nu ştia exact care era motivul de la baza unei asemenea decizii şi credea că nici femeile n-ar fi ştiut să răspundă la întrebarea aceea, dacă le-ar fi adresat-o. Asta nu însemna că avea de gând să-şi ia pacienţii la întrebări!

Dís s-a uitat din nou la ceas. De ce naiba se gândea la aşa ceva în clipele acelea? Ce-i păsa ei de asta, atâta vreme cât fiecare pacient lua decizia pe cont propriu, era responsabil pentru ea şi trebuia să-i suporte consecinţele? În plus, din câte ştia ea, toate femeile fuseseră încântate de noii lor sâni. Dís s-a mai uitat o dată la ceasul de mână, să vadă dacă nu care cumva timpul trecea mai repede decât i se părea ei. Dar nu era aşa. Timpul se

scurgea lent, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când ea îşi dorea să treacă repede. Asta a iritat-o din mai multe motive: i-a amintit că Ágúst era mult mai solicitat decât ea, cu toate că Dís era un chirurg la fel de priceput, dacă nu chiar mai priceput ca el. El era mai în vârstă şi mai experimentat, dar dădea semne de blazare. Ea era la curent cu descoperirile din domeniu, care pe el nu-l interesau deloc. El încerca oarecum să-şi ascundă lipsa de interes, prefăcându-se interesat când Dís îi vorbea despre articolele pe care le citise — cel mai recent fiind despre o operaţie la bolta piciorului, mulţumită căreia femeile puteau merge mai uşor pe tocuri înalte. Însă Ágúst nici măcar nu se deranja să pară interesat când venea vorba de conferinţele din străinătate. A auzit că s-a deschis uşa de la biroul lui şi l-a ascultat schimbând câteva vorbe de complezenţă cu pacienta, pe care era clar că avea de gând s-o conducă spre ieşire. Şi-a îndreptat spatele când l-a auzit bătând în uşă. În sfârşit, venise!

— Nu mai scăpam de ea, a zis Ágúst când a intrat în biroul ei. Scuze de întârziere!

S-a trântit pe un scaun, şi-a lărgit nodul de la cravată şi şi-a desfăcut nasturele de sus al cămăşii.

— Vrea să-i fac o abdominoplastie, să-i îndepărtez şorţul de grăsime. Numai ce-a născut şi e nerăbdătoare să fie iar slabă ca înainte.

Dís n-a zis nimic. Şi ea era nerăbdătoare să meargă la înot, iar de acolo acasă, aşa că a trecut direct la subiect:

— Îmi fac griji pentru interogatoriul de ieri, a spus ea. Poliţa ştie că am luat-o. Simt eu!

— Ei, fii serioasă, a spus Ágúst, masându-şi umerii, cu un aer confuz. La cât vii mâine la muncă? Eu, din fericire, n-am niciun pacient până la zece.

Dís clocotea. Ce ştia el? Stătea acolo, liber ca pasărea cerului şi lipsit de griji, iar ea era dărâmată. Şi numai din vina lui!

— A fost reţinut un bărbat pentru uciderea Aldei, a zis ea, pe un ton cât mai calm cu putinţă. Nu-ţi pasă absolut deloc de asta?

Fără îndoială că era mânioasă.

Ágúst a privit-o cu indignare.

— De ce mi-ar păsa? a pufnit el. Mă bucur că poliţia l-a prins pe nemernic.

Şi-a îndepărtat privirea de la ea.

— Ar trebui să te bucuri şi tu — nu te enerva, poliţia n-are de unde să ştie.

— Ágúst, a spus Dís, strângând din dinţi, ca să nu ţipe.

A dat aerul afară pe nas şi s-a adunat, după care a continuat:

— Am sustras o dovadă din casa Aldei, iar poliţia habar n-are de asta. E posibil ca dovada să arate vinovăţia bărbatului reţinut sau, mai rău, să-i arate nevinovăţia. Normal că-mi fac griji; numai un prost nu s-ar îngrijora.

A sperat că se subînţelegea că se referise atât la Ágúst, cât şi la ea însăşi.

El n-a reacţionat la afront.

— M-a interogat şi pe mine poliţia. Dar, având în vedere cum a murit Alda, nu mi s-a părut că m-au întrebat ceva ciudat. O sticluţă de botox poţi să iei şi de pe raft din farmacie!

Dís a dat ochii peste cap.

— N-ai ajuns tu primul la locul faptei! Ci eu!

Şi-a dat seama că se întinsese aproape cât era de lungă către el, peste tăblie, şi s-a tras puţin înapoi.

— De-asta nu te-au afectat deloc întrebările lor!

Se părea că Ágúst nu ştia ce să zică. Era evident că regreta că nu profitase de ocazia de a pleca de la birou împreună cu ultimul pacient.

— Ce te îngrijorează, mai exact?

— Că m-au întrebat despre botox şi de unde ar fi putut Alda să-l procure. Că m-au întrebat ce-am făcut eu propriu-zis cât am stat acolo cu ea şi după cât timp am sunat la poliţie şi tot aşa. De unde ştiu eu că nu m-a văzut cineva şi că poliţia n-o să afle că n-am declarat tot ce era de declarat?

Ágúst s-a încruntat.

— Dís, ţi-ai pierdut minţile? Cât ţi-a trebuit să iei sticluţa de pe noptieră? Treizeci de secunde? Douăzeci? Poliţia n-are cum să afle asta. Revino-ţi în fire, linişteşte-te odată!

Dís a fost nevoită să recunoască faptul că, probabil, Ágúst avea dreptate, ceea ce-i displăcea.

— Dar de unde *altundeva* ar fi putut să facă Alda rost de botox? a întrebat ea. Sigur o să investigheze în continuare problema asta. Să zicem că, într-un final, o să găsească sticluţa — că doar are un cod de bară după care pot depista furnizorul, iar prin el, pe persoana care a solicitat aprovizionarea. Ei, Einstein, de asta ce mai zici? Îţi garantez că şi tu, şi eu vom fi luaţi în vizor de poliţie.

A tăcut o clipă, nădăjduind că el o să intre în panică. Până la urmă, Ágúst cumpărase medicamentul, nu ea. Medicamentele pe care le comandase ea erau trecute în inventar şi nu dispăruseră din cabinet.

— Iar când o să te ia la întrebări, o să iasă la iveală şi alte lucruri, ştii doar.

S-a uitat la el — încă spera că o să se îngrijoreze şi o s-o privească încruntat.

Speranţele ei s-au năruit. Tot ce-a făcut Ágúst a fost să ridice din umeri şi să zâmbească crud.

— N-avea grijă! a spus el. N-o să ajung niciodată în vizorul poliţiei. Am deja o soluţie.

Se vedea clar că era foarte încântat de planul lui, pentru că se umflase în piept.

— Le-am zis poliţiştilor că s-ar putea să nu fi verificat inventarul foarte atent, pentru că am fost ocupaţi până peste cap.

Ágúst i-a zâmbit lui Dís.

— Şi ghici ce? Am constatat că ne lipsea nişte botox.

— O să minţi şi-o să spui că Alda a luat botoxul de aici? a zis Dís.

Şi-a dat seama că minciuna aceea putea să-l scoată pe Ágúst din vizorul poliţiei, dar nu şi pe ea.

— Dar ei or să creadă că l-am luat eu! a spus ea, constatând, cu surprindere, că vocea nu-i oglindea nicio urmă de agitaţie. I-am spus avocatei care lucrează pentru bărbatul reţinut că ne facem inventarul cu atenţie. Dacă tu o să spui altceva, o să intre la bănuieli, a adăugat ea.

— Ei, nu mai spune! a zis Ágúst, râzând. Avocata aia n-are de unde să ştie ce am spus eu poliţiei.

Dar apoi a părut încurcat.

— Nu trebuia să-i zici aşa ceva!

Lui Dís nu-i plăcea să fie în defensivă, dar s-a gândit că putea să dreagă lucrurile puţin.

— Am crezut că, până la urmă, poate reuşesc să-i conving şi pe poliţişti şi pe ea să rămână la ideea că a fost vorba de o sinucidere. Ori, cel puţin, să le îndrept atenţia spre urgenţe.

Imediat după aceea şi-a dat seama însă cât de stupide erau vorbele ei.

Ágúst s-a ridicat şi i-a pus mâna pe umăr, aşa cum stătea ea jos, cu palmele întinse pe birou.

— O să fie bine, Dís. Nu te mai agita degeaba şi nu te mai pripi.

I-a zâmbit blând, dar Dís a simţit că zâmbetul lui era oarecum tăios. Şi-a dat imediat seama că nu se înşelase.

— Unde ai pus… ce-ai luat de pe noptieră? a întrebat Ágúst.

Dís a încercat să-şi ascundă neliniştea.

— Am dus-o acasă, a spus ea, apoi a strâns ferm din buze.

Voia să-i îngreuneze situaţia.

— Şi ce-o să faci cu ea? a întrebat el, calm. Nu crezi c-ar fi mai bine s-o distrugi?

— Nu, a spus Dís, coborând privirea. Nu pot. Dacă e importantă? Dacă sunt amprente pe seringă?

S-a ridicat.

— Când am luat-o de pe noptieră, m-am gândit că ai lăsat-o pe Alda să ia nişte botox de la cabinet. Ştiam că avea nevoie atât pentru ea, cât şi pentru prietenele ei. În plus, ştiam şi că nu puteai s-o refuzi, cu toate că atunci nu mi-am dat seama care erau interesele tale.

Şi-a încrucişat braţele, ca să nu se vadă cât de tare îi tremurau mâinile.

— Mi-a fost teamă că făcuse o greşeală îngrozitoare, fatală. Că şi-a provocat un atac de cord ori ceva mai rău. M-am gândit la tine, am vrut să te protejez, în eventualitatea în care s-ar fi constatat că n-ai fost grijuliu cu medicamentele. Nu m-am gândit nici măcar o secundă că ar putea fi vorba de o crimă.

L-a fixat cu privirea.

— Am făcut-o cu gândul că te ajut, dar asta nu înseamnă că am de gând să…

Ágúst a întrerupt-o:

— Să ce? Să ascunzi dovezi de poliţie? Dar deja faci asta.

S-a uitat la ea, iar abia atunci Dís a văzut pentru prima oară, în ochii lui, că-i era teamă.

— O s-o duci la poliţie?

Dís s-a gândit puţin.

— Nu ştiu, nu ştiu ce-o să fac cu ea, a minţit ea.

Capitolul 27

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Spre sfârşitul călătoriei, au navigat aproape la întâmplare printr-o zonă cu ape liniştite, în jurul insulei Heimaey şi al insulelor vecine, timp în care bătrânul căpitan şi-a înşirat povestirile. Ar fi fost interesant să le urmărească cineva traseul pe o hartă, pentru că se părea că numai soarta determinase felul în care cârmise Paddi Cârligul. Din când în când, bătrânul le descria celor două femei anumite aspecte ale peisajului şi le dădea informaţii cu privire la obiceiurile locale sau la geografia locului. Dar cu toţii ştiau că nu acela era scopul călătoriei lor. Căpitanul n-a insistat prea mult cu descrierea locurilor pe care le vedeau, părând să facă pe ghidul numai ocazional, din obişnuinţă. Thóra se străduia să pară interesată de ceea ce spunea el, dar nu prea reuşea. Nu că n-ar fi interesat-o ce vedea — peisajul era fabulos, mai ales la sud de Heimaey —, numai că i se părea că Atotputernicul aşezase insula principală acolo unde se afla şi că din ea se desprinseseră ulterior mai multe bucăţi de pământ, formând celelalte insule răspândite în jur. Când ea şi Bella au

coborât în sfârşit de pe barcă, după o călătorie de trei ore, Thóra era mult mai informată cu privire la felul în care trăia lumea în Insule şi la oamenii despre care credea că erau implicaţi în caz. Paddi nu voise să admită că Alda avusese vreodată vreo legătură cu sângele de pe debarcader şi nu muşcase momelile Thórei. Velierul şi echipajul străin de pe el plecaseră în larg în toiul nopţii.

Odată reveniţi pe uscat, Thóra i-a arătat bătrânului marinar copia fotografiei găsite în biroul Aldei, în speranţa că putea să-l identifice pe tânărul din ea. Paddi a dat din cap, spunând că omul nu era din Insulele Westmann şi că arăta, mai degrabă, ca un străin. Thóra i-a mulţumit şi a băgat fotografia înapoi în geantă. Până în momentul acela aflase numai povestea cu balta de sânge descoperită pe debarcader şi că Magnús fusese în port în noaptea aceea. I s-a părut interesant că soţia lui Magnús era atât de sigură că bărbatu-său nu mai ieşise afară din casă după ce-l adusese pe fiu-său, beat. Fireşte, era posibil să nu-l fi văzut plecând, dar Thóra bănuia că femeia fusese îndemnată să declare astfel, împotriva dreptei ei judecăţi.

În mintea Thórei erau proaspete descrierile violenţei care dusese la moartea bărbaţilor din pivniţă. Numai un anumit tip de om putea să atace pe cineva în felul acela, iar acum totul indica că bărbatul respectiv nu putea fi decât tatăl clientului ei. Dadi Potcoavă — şi, probabil, şi alţii — trebuie să-l fi ajutat. Lucrurile păreau mai logice aşa, decât teoria potrivit căreia făptaşa fusese o adolescentă.

Revenind la hotel, Thóra şi-a dat seama că-i ardeau obrajii şi, uitându-se în prima oglindă peste care a dat, a văzut că avea faţa ca o sebastă de roşie. S-a mustrat pentru că nu-şi pusese ochelarii de soare, pe care, conştiincioasă,

îi luase la ea. Şi Bella arăta aproape la fel ca ea. Secretara a căscat, iar Thóra, a sesizat, fără încântare, că avea măselele cariate.

— Vrei să tragi un pui de somn? a întrebat Thóra, care sigur şi-ar fi dorit să facă asta. Trebuie să dau câteva telefoane, să încerc să iau legătura cu María, nevasta lui Leifur. Aşa că poţi să te odihneşti. Apoi, după ce termin, mergem să mâncăm ceva.

Bella n-a aşteptat să i se zică de două ori. Thóra a urcat în camera ei, dar numai ca să facă un duş şi să îmbrace ceva mai curat şi mai prezentabil decât blugii şi bluza de trening de pe ea. După aceea s-a simţit mai bine, oboseala i-a dispărut şi la fel şi sarea din păr. Ceea ce era perfect, pentru că avea nevoie de toată energia posibilă ca să treacă cu bine de telefoanele pe care trebuia să le dea. Trebuia să-l sune pe Markús, să-i spună ce aflase despre taică-său şi să-l informeze că avea de gând să-i spună poliţiei povestea lui Paddi despre balta de sânge. De asemenea, voia să-i spună poliţiei şi despre velierul englezesc, pentru că era destul de sigură că trupurile neînsufleţite aparţinuseră echipajului de pe el. Nu-şi putea da seama cum ajunseseră cadavrele în casa în care copilărise Markús, la câteva zile după erupţie, după ce el şi familia lui plecaseră deja din Insule, dar avea un presentiment în privinţa asta. Toată lumea spusese că în perioada aceea fuseseră numai câţiva străini în Insule, aşa că n-avea cum să fie vorba de altcineva în afară de echipajul de pe velier. Însă în momentul acela nu-şi permitea să piardă vremea cu presupuneri, pentru că avea multe de făcut. Pentru început, şi-a sunat copiii.

— Ne-ai găsit cazare pentru festival? a întrebat-o Gylfi. Nici vorbă să zică şi el „Bună, mamă, ce mai faci?“

Thóra nu s-a complicat să-i explice că fusese prea ocupată să salveze un om nevinovat de la închisoare, ca să mai aibă timp şi de pregătiri pentru festival. Lui Gylfi oricum nu i-ar fi păsat.

— Nu, încă n-am găsit nimic, a spus ea, cu sinceritate.

Într-adevăr, nu găsise niciun apartament liber, dar asta pentru că nu întrebase.

— Trebuie să sun mai târziu pe cineva care s-ar putea să mă ajute.

Pe lista cu telefoanele pe care trebuia să le dea Thóra se afla şi Leifur, iar dacă nici el nu putea să facă rost de un apartament pentru copiii ei, atunci nu putea nimeni. Faptul că era pe punctul de a-i spune poliţiei că era posibil ca taică-său să aibă o legătură cu cadavrele din pivniţă putea să strice mersul lucrurilor. Dar trebuia să-l facă pe Leifur să înţeleagă că aşa era cel mai bine pentru fratele lui şi că Markús avea dreptul prin lege să se spună adevărul.

— Să nu uiţi de treaba asta, a spus Gylfi, stăruitor. Trebuie *neapărat* să mergem!

Lumea trebuia *neapărat* să se spele pe dinţi sau să consume mâncare sănătoasă, dar nu să meargă la un festival; Thóra a ales să păstreze gândul acela pentru ea şi mai bine s-o ceară pe Sóley la telefon. Apoi a fost nevoită să îndepărteze receptorul de ureche, pentru că Gylfi s-a apucat numaidecât să zbiere după soră-sa, de parcă băiatul ar fi fost în aceeaşi cameră cu Thóra şi trebuia să se facă auzit prin receptor.

— Bună, scumpa mea, a spus Thóra când fiică-sa a venit la telefon. Cum te înţelegi cu bunica?

Copiii erau în grija părinţilor tatălui lor, care se plângeau adesea că nu apucau să-şi vadă nepoţii destul de des, dar nu se arătau niciodată dispuşi să aibă grijă de ei când

Thóra avea cu adevărat nevoie. Erau bogaţi şi călătoreau destul de mult. Ca prin minune, de data asta lucrurile se potriviseră mai bine ca niciodată, iar copiii merseseră să stea cu bunicii, în casa lor mare de pe Arnarnes. În mod normal, ar fi trebuit să fie rândul tatălui lor să-i ia la el în weekend, dar Hannes şi nevastă-sa fuseseră invitaţi în seara aceea la petrecerea unui prieten care împlinea patruzeci de ani. Thóra nu reuşise niciodată să întreţină o relaţie bună cu părinţii fostului ei soţ, cu toate că nu se certaseră deloc. Pur şi simplu, erau oameni diferiţi, mai ales ea şi fosta soacră.

— Bună, mami, a zis Sóley. Sunt cu bunica în cadă. Şi ştii cine mai e cu noi?

— Nu, a zis Thóra, sperând că nu era vorba de nutriţionistul pe care cuplul îl angajase recent.

Thóra nu şi-ar fi dorit ca fiica ei de opt ani să primească sfaturi despre mâncare şi alimentaţie.

— Orri! a ţipat Sóley, vizibil încântată. E cu noi în cadă şi a făcut *pipi*!

A rostit în şoaptă ultimul cuvânt, după care a chicotit. Thóra n-a fost în stare s-o imite. Nu mai râsese de mult şi parcă nu-i venea să facă asta, de teamă că apoi nu s-ar mai fi oprit. A vorbit cu Sóley preţ de câteva momente, apoi i-a spus că de-abia aştepta să-i vadă a doua zi şi, în cele din urmă, a închis.

Apoi l-a sunat pe Matthew. Nu avusese semnal pe mare şi nu ştia dacă el încercase s-o mai sune. Oricum, nu conta dacă încercase sau nu. Voia să afle ce avea de gând să facă. Thóra a zâmbit imediat ce i-a auzit vocea.

— O, bună, a zis ea, prosteşte. În ultimele ore n-am prea avut semnal şi se pare că nici tu. Altfel, aş fi reuşit să te sun mai devreme.

— Nu-i nimic, a spus el. Te-am sunat şi eu de câteva ori, dar degeaba. Cum merge treaba? Ai găsit un corp pentru cap?

Thóra a zâmbit.

— Nu, a răspuns. Nu caut neapărat corpul cadavrului; mi-e de-ajuns că încerc să aflu ce s-a întâmplat. Merge încet!

Nu voia să piardă vremea justificându-se în faţa lui Matthew.

— Iar acum a mai apărut un cadavru.

— Ce spui? Au mai găsit încă unul?

— Nu în acelaşi loc. A fost găsită moartă o femeie care l-ar fi putut ajuta pe clientul meu. Au crezut că s-a sinucis, dar s-a constat că a fost ucisă.

— Vai, a spus Matthew, cu glas domol. Sper că ai grijă! Doar ţi-am spus că un om capabil să taie organele genitale ale unui bărbat e periculos.

— Nu ştim dacă a fost ucisă de acelaşi tip, a zis ea. Parcă ţi-am spus că toţi oamenii care au legătură cu vechiul caz sunt fie morţi, fie nebuni.

— Dar de unde ştii că e vorba de un bărbat? a întrebat Matthew. Femeile pot fi la fel de ţicnite ca bărbaţii. Poate că treaba asta cu organele genitale are legătură cu felul în care s-a purtat un bărbat cu o femeie.

Thóra se gândise că poate o femeie făcuse aşa ceva, cu toate că, în mod sigur, o femeie nu avea atâta putere cât să omoare în bătaie mai mulţi bărbaţi. Cel puţin, nu o casnică din vremurile acelea, care, probabil, nu mergea la sală şi nu făcea niciun fel de sport. Fireşte, crimele fuseseră comise cu un fel de unealtă teşită, aşa că era posibil ca o femeie foarte nervoasă să fi produs un asemenea dezastru, dar, mult mai probabil, fusese mâna unui bărbat

sau a unui grup de bărbaţi. Thóra a apucat taurul de coarne.

— Ia zi, ce vrei să faci? Ce-ai hotărât cu munca?

A închis ochii şi şi-a încrucişat degetele. „Dă, Doamne, să vină", şi-a zis ea în gând. „Acceptă propunerea şi vino la mine!"

— Mă gândesc să accept, a spus Matthew.

Îşi alegea cuvintele cu grijă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-l întoarcă din drum.

— Mă rog, adică mă gândesc la asta.

— Grozav!

Thóra a fost şocată de forţa cu care exclamase acel lucru, rostindu-l cu adevărat din inimă.

— În Islanda e mai frumos, a adăugat ea, în şoaptă.

A numărat până la zece înainte să continue, ca să nu se facă şi mai mult de râs.

— Mă bucur să aud una ca asta, sincer. Când vii?

— Încă nu mi-am luat bilet, dar sper să reuşesc să vin peste două săptămâni, ca să discut cu ei ce-a mai rămas de discutat. Apoi o să-ţi spun sigur de când mă pot muta acolo, a zis Matthew, care părea bucuros de reacţia ei. Abia aştept să te văd! Sper că, în perioada asta în care o să fiu în ţară, n-o să-ţi petreci tot timpul călătorind pe mare sau cercetând cine ştie ce pivniţă.

— Mai bine vino cu o zi sau două mai târziu, dacă vrei să fii sigur că nu e aşa.

Ar fi fost îngrozitor să nu se poată întâlni cu Matthew din cauză că mai avea de lucru la cazul lui Markús.

— Mâine plec acasă, dar e posibil să mă întorc oricând în Insule.

Şi-au luat la revedere, iar apoi Thóra, încă zâmbind, a selectat din agendă numărul de telefon al închisorii

Litla-Hraun. După câteva momente, Markús a venit la telefon.

— Ce bine că m-ai sunat! a zis el, cu respiraţia întretăiată, după ce s-au salutat. Mi-am amintit că m-a sunat cineva când eram la volan şi, probabil, e vorba de apelul ăla privat.

Părea mândru de el însuşi.

— Am zis că mai bine aştept să vorbesc cu tine despre asta, înainte să fac orice altceva, deşi normal că aş fi vrut să chem poliţia şi să dau o nouă declaraţie.

— Ai făcut bine, a zis Thóra, fericită de veste, dar şi de alegerea lui de a aştepta să vorbească mai întâi cu ea. Deci cine te-a sunat?

— Am făcut o ofertă pentru un apartament în Insule, pentru fiul meu. Petrece mult timp în Insule şi stă mereu la Leifur şi María. Dar acum nu mai merge aşa, că e aproape un om în toată firea. Îmi aduc aminte că m-a sunat agentul imobiliar, să-mi spună că se apropia termenul-limită până la care mai accepta vânzătorul oferte. Am discutat despre ce trebuia să fac şi, drept urmare, l-am rugat să facă o ofertă mai bună. Mai făcusem afaceri cu el şi înainte, aşa că mă cunoaşte bine şi-o să poată confirma că i-am răspuns chiar eu la telefon.

Thórei îi venea să sară în sus de bucurie. Lucrurile începeau să se redreseze.

— Excelent! a spus. O să-i anunţ pe cei de la poliţie, ca să-l poată suna mâine, când se termină şi perioada de detenţie. Mă îndoiesc că vor solicita o prelungire a detenţiei, dacă ai un alibi.

L-a auzit pe Markús oftând uşurat.

— Perfect, pentru că simt că nu mai rezist mult aici, a zis el. Parcă-s în altă lume. Nu ştiu ce se întâmplă, n-am

voie să citesc presa şi nici să mă uit la ştiri la televizor. Am o grămadă de acţiuni pe pieţele străine, iar situaţia nu poate continua aşa. Pot să pierd zeci de milioane.

— Încă puţin şi gata, a zis Thóra. Nu cred c-o să te mai sun până mâine, pentru că azi nu pot să mai dau de nimeni din echipa de investigaţie. În ultimă instanţă, aş putea vorbi cu Gudni, fireşte, dar aş prefera să discut cu Stefán. Însă aş vrea să mai discutăm despre ceva.

— Nu există nicio şansă să mă scoţi în noaptea asta de aici, acum, că am un alibi? a zis Markús, iar Thóra s-a întrebat dacă auzise ce-i spusese mai înainte.

— O să mă interesez, fireşte, a zis Thóra. Dar o să fiu refuzată, pentru că nu eşti suspectat doar pentru moartea Aldei. O să te reţină cât mai mult cu putinţă, din cauza celorlalte cadavre. Încă nu suntem la adăpost, chiar dacă lucrurile merg înspre bine. De fapt, despre asta voiam să-ţi vorbesc, a adăugat ea, fericită că putea orienta conversaţia în direcţia dorită. Am aflat nişte lucruri despre tatăl tău şi despre ceva ce s-a întâmplat în Insule cu câteva zile înainte de erupţie. Poate că n-are nicio legătură cu cadavrele din pivniţă, dar bănuiesc că e ceva cu întâmplarea asta. Trebuie să spun poliţiei ce-am aflat.

Thóra a aşteptat reacţia lui Markús, dar el n-a zis nimic.

— La ce te referi, mai exact? a întrebat el, în cele din urmă. E de rău pentru tata?

— Da.

Thóra n-a văzut niciun motiv pentru care l-ar fi minţit.

— Tatăl tău a fost văzut în locul unde s-a descoperit balta de sânge de pe debarcader, prezenţa lui acolo fiind inexplicabilă. E posibil ca sângele să fie o consecinţă a

unei bătăi sau a unui atac în urma căruia bărbaţii au fost duşi în pivniţă. Fireşte că adevărul va ieşi la iveală, dar, pentru a dovedi sau a infirma anumite lucruri, poliţia trebuie să afle de întâmplarea asta.

— Dar chiar e nevoie să le spui? a întrebat Markús. Dacă nu are nicio legătură cu cazul meu?

— Sper că poliţia o să afle dacă evenimentele sunt sau nu legate între ele, a zis Thóra. Dacă se dovedeşte că au legătură, pot să investigheze lucrurile şi să sperăm că o să afle cine au fost bărbaţii ăia şi cum au murit.

Thóra a luat o gură de aer.

— Pentru binele tău, Markús, cazul ăsta trebuie rezolvat. Adevărul n-o să te afecteze cu nimic!

— Şi când a fost văzut tata acolo unde era balta aia de sânge? a întrebat Markús, fără să trădeze nicio emoţie.

— Vineri seara, înainte să înceapă erupţia, în aceeaşi noapte în care te-ai îmbătat tu pentru prima oară, a răspuns ea. Nu l-a văzut nimeni bătându-se cu cineva, dar a fost văzut în locul unde a fost descoperit sângele a doua zi de dimineaţă. Fireşte că asta nu înseamnă neapărat ceva şi poate că totul are chiar o explicaţie logică, fără nici cea mai mică legătură cu el.

A aşteptat un moment, dar Markús n-a spus nimic.

— Îţi mai aminteşti dacă tatăl tău a mai ieşit din casă după ce te-a adus pe tine?

Markús a pufnit:

— Am leşinat imediat ce am intrat pe uşă. Nici măcar n-am reuşit să mai ajung în cameră — m-am trezit pe canapea şi, spre încântarea mamei, am vomitat pe covor. Nu prea cred că taică-meu a mai avut poftă de ieşit. Nu mai ţin minte tot ce s-a întâmplat, dar ştiu că era foarte supărat.

— Deci tatăl tău ar fi putut să plece de acasă şi după ce te-a adus pe tine? a întrebat Thóra, precaută. Fără ştiinţa ta?

— Da, a spus Markús, cu glas domol. Cred că da.

A făcut o pauză.

— Dar e imposibil să fi omorât pe cineva şi să fi dus cadavrele în pivniţă. La câteva zile dup-aia, când am dus cutia acolo, n-am văzut niciun cadavru. Deci nu văd la ce-ar conta sau de ce trebuie să le spui poliţiştilor că tata a rămas acasă sau a ieşit afară.

— Dacă tatăl tău e nevinovat, o să fie bine, a spus Thóra, cu toate că se îndoia de nevinovăţia bătrânului.

Trecuseră mulţi ani de când se întâmplaseră acele lucruri şi nu vedea cum ar mai fi putut dovedi cineva ceva după atâta vreme.

— Nu ţin morţiş să fiu găsit nevinovat, dacă asta înseamnă că totul o să cadă pe spinarea lui taică-meu, a spus Markús, încăpăţânat. Nu sunt genul ăsta de om.

Thóra a dat capul pe spate şi s-a uitat în sus, la tavan.

— Faptul c-o să spun poliţiei ce-am aflat nu înseamnă că tatăl tău e neapărat implicat în asta, Markús, a zis ea, iar apoi a făcut o pauză, cu subînţeles. Dar dacă *a făcut* ceva, atunci nu e corect ca tu să fii reţinut ca suspect şi cred că nici el nu şi-ar dori asta, dacă ar înţelege ce se întâmplă. Tu asta ai vrea pentru fiul *tău*?

— Nu, a recunoscut Markús, cu părere de rău. O să-l suni pe fiul meu în seara asta, să-i spui că am un alibi pentru uciderea Aldei?

Thóra n-avea de gând să-l lase pe Markús să scape aşa de uşor.

— O să fac şi asta, dar, mai întâi, trebuie să fiu sigură că înţelegi ce-ţi spun. Deci o să sun la poliţie ca să le

furnizez nişte informaţii care or să te ajute pe tine, dar care s-ar putea să-i dăuneze tatălui tău. Trebuie să realizezi că fac ceea ce e bine pentru tine, pentru că tu eşti clientul meu, şi nu tatăl tău.

La capătul celălalt era linişte.

— Ştii ceva despre balta de sânge de pe debarcader?

— Da, a spus Markús, oarecum sfios. Îmi amintesc de asta, dar vag. În noaptea aia m-am îmbătat şi am avut altele pe cap. Bineînţeles că la şcoală toată lumea vorbea despre serată, aşa că nu s-a arătat nimeni interesat de sângele de pe debarcader — părea o chestie banală, în comparaţie cu belelele noastre.

Thóra bănuia că Markús îşi amintea de întâmplarea aceea mai mult decât „vag"; era sigură că-şi amintea de ea chiar cu lux de amănunte, dar nu voia să-i spună, ca să nu-l incrimineze pe taică-său. Ea îi înţelegea alegerea, dar poliţia nu avea să ţină cont de motivul lui.

— Totul o să iasă la iveală, a spus ea, în cele din urmă. În cel mai bun caz, tatăl tău n-a avut nimic de-a face cu cadavrele. În cel mai rău caz, a fost implicat în treaba asta. Din păcate, el nu ne poate spune nimic.

— Dar un lucru e sigur: n-a omorât-o pe Alda, a spus Markús.

— Aşa e, ai dreptate, a zis Thóra. Poate că uciderea ei n-are nimic de-a face cu cadavrele.

Oare era cu putinţă? Cine o omorâse pe Alda, dacă nu cineva care avea o legătură cu capul?

Thóra n-a luat în seamă pălăvrăgeala lui aparent interminabilă. Hannes era de neoprit când venea vorba despre el însuşi, mai ales dacă avea ocazia să-şi expună

ideile referitoare la moralitatea personală. Cu alte cuvinte, un telefon de la el era ca un mesaj de la Dumnezeu.

— Deci, sper că înţelegi de ce nu pot să-ţi spun mai multe lucruri care se înscriu în codul de confidenţialitate al spitalului, a zis el, cu un aer fercheş.

Thóra a avut sentimentul că fostul ei soţ se uita în oglindă în timp ce-i vorbea.

— Da, da, a zis ea, căscând. Îţi propun un târg.

— Ce târg? a zis Hannes, luat prin surprindere.

— Dacă-mi spui chestia asta, poţi să-ţi iei înapoi crosele de golf — ştii tu, preferatele tale. N-o să spun nimănui de unde am aflat chestia asta şi nici n-o să folosesc informaţia împotriva ta, a zis ea, aşteptând ca Hannes să-i răspundă.

Crosele cu pricina îi rămăseseră ei prin hotărârea de divorţ şi, oricum, nu-i foloseau la nimic. Nici n-o deranjau; doar că ar fi fost fericită să le dea afară din garaj, pentru că, de când se mutase Hannes, se aşezase praful pe ele. Înainte, ţinuse cu orice preţ să-i parvină ei prin hotărârea judecătorească, şi asta doar pentru că ştia cât de mult şi le dorea Hannes. Zicea că erau crosele lui norocoase şi adusese deseori vorba despre ele în discuţiile pe care le purtase cu Thóra după divorţ, sperând că avea să i le dea înapoi.

— E un târg bun, a adăugat ea. Aş putea să obţin informaţia asta foarte uşor şi prin alte mijloace, doar că mi-ar lua ceva mai mult.

Ca orice model de perfecţiune, Hannes nu era aşa de convins că nu o să trădeze sfintele secrete profesionale în schimbul unui lucru pe care şi-l dorea cu adevărat. Thóra dăduse o lovitură bună.

Înainte să încheie convorbirea cu Hannes, aflase toate informaţiile pe care şi le dorise, despre concediul temporar pe care şi-l luase Alda de la urgenţe. Cum Hannes nu lucrase niciodată seara sau în weekend, o ştia pe femeie numai din vedere. Însă cunoştea situaţia ei în amănunt, pentru că fuseseră multe discuţii pe tema aceea la muncă. Alda nu sustrăsese medicamente din spital şi nici nu întreţinuse relaţii intime cu un coleg sau un pacient. Problema ei se reducea la o divergenţă de opinii la nivel profesional. Alda se întorsese împotriva unei victime violate, o fată căreia îi acordase asistenţă după un aşa-zis viol. Prin urmare, Alda ar fi trebuit să fie la dispoziţia ei, să-i aline durerea. La început, o sprijinise foarte mult pe fată şi făcuse totul ca la carte. După cum spunea Hannes, se zicea că Alda se implicase foarte mult în cazul respectiv, luând apărarea fetei cu fermitate. Apoi s-a întâmplat ceva care a făcut-o pe Alda să-şi schimbe total atitudinea şi să pretindă, dintr-odată, că fata minţea, că nu fusese violată. Hannes nu ştia ce o făcuse să-şi schimbe părerea, dar ştia că asistenta care conducea Unitatea de Intervenţii Rapide nu fusese de acord cu Alda, adică nu acceptase că declaraţia victimei era nefondată. Asistenta-şefă spusese că Alda suferea o cădere nervoasă şi că era clar că nu mai putea să-şi vadă de muncă. Aldei i s-a cerut să-şi ia un concediu, ceea ce a şi făcut.

Hannes nu şi-a amintit numele fetei şi nici numele aşa-zisului violator. Thóra s-a gândit că ştia cine era cel din urmă. Trebuie să fi fost Adolf Dadason. Faptul că Alda îi cunoştea pe părinţii lui Adolf putea explica schimbarea ei de atitudine şi, în plus, intervalul de timp în care se întâmplase incidentul se încadra perfect în şirul evenimentelor. De asemenea, Hannes îi spusese Thórei că

auzise vorbindu-se şi despre nerespectarea eticii de muncă în ceea ce-i privea pe pacienţi în general, dar n-a avut curaj să repete acel lucru din cauză că era doar un zvon apărut după ce Alda îşi luase concediu.

Înainte să încheie conversaţia, Thóra l-a întrebat pe Hannes despre raportul autopsiei lui Valgerdur.

— Te referi la ceea ce s-a petrecut în Ísafjördur? a întrebat el, pe neaşteptate.

— S-ar putea, a zis Thóra, surprinsă. Ştii ceva despre asta?

— Da, oarecum, a răspuns el. Cred că te referi la femeia aia care, pare-se, a murit în spitalul din fiordurile de vest din cauza unei greşeli de natură medicală. Nu sunt multe cazuri dintr-astea şi evident că atrag destul de mult atenţia comunităţii de medici. Rudele femeii au tărăgănat cazul, în speranţa că vor putea intenta un proces pentru malpraxis, iar în prezent cazul este contestat, deşi părţile implicate n-au ajuns la nicio înţelegere. E interesant de văzut cum se termină.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? a întrebat Thóra, de vreme ce singurul lucru pe care-l înţelesese din raport era că femeia murise din cauza unei reacţii alergice la un antibiotic folosit pentru tratarea infecţiilor grave.

— Femeia plecase într-o excursie în zona de vest prin intermediul Asociaţiei de Turism Islandez şi a contractat o infecţie streptococică gravă. Camarazii ei de călătorie n-au reacţionat destul de repede şi, printre altele, femeia a făcut cangrenă la un picior până să fie dusă la spitalul din Ísafjördur. Înainte să înceapă tratamentul, personalul de acolo a făcut greşeala de a n-o întreba dacă era alergică la penicilină. Nu ştiu exact în ce stare se afla ea, dar cei de acolo puteau să verifice istoricul alergiilor ei întrebând o rudă, dacă ea nu era capabilă să răspundă. Oricum, s-a

constatat că avea o alergie severă la penicilină care fusese diagnosticată încă din adolescenţă, aşa că situaţia putea fi evitată. Acum nu se ştie dac-ar fi supravieţuit sau nu infecţiei, dar, desigur, asta e altă poveste.

— Dar e imposibil ca spitalul să nu fi avut nişte norme pentru situaţii dintr-astea, a spus Thóra. Femeia era atât de bolnavă, încât medicilor li s-a părut că nu mai era timp să dea un telefon până la Reykjavík ori s-o întrebe pe ea de problema asta?

— Aici e şpilul! a răspuns Hannes. Femeia mai fusese în spitalul ăla cu câteva zeci de ani în urmă şi, în fişa ei medicală, care le-a trecut medicilor prin mâini, nu scria nimic despre nicio alergie, cu atât mai puţin despre vreo hipersensibilitate. Deci *a fost* o eroare umană care n-a fost făcută atunci, ci cu mulţi ani în urmă. Sigur, eu îţi spun doar ce-am auzit, n-am văzut nimic cu ochii mei, dar am înţeles că în fişa medicală scrie că femeii i s-a administrat penicilină când a fost internată prima dată în spital, fără nicio menţiune ulterioară cum că s-ar fi îmbolnăvit.

— E posibil ca alergia asta să apară, iar apoi să treacă? a întrebat Thóra.

— Nu, categoric nu, a spus el. Au scris greşit în fişa medicală, pentru că sigur i-au administrat un antibiotic care nu conţinea penicilină. Sau poate că nu i s-au dat deloc antibiotice, asta fiind greşeala din fişa ei. Nu-mi amintesc ce vârstă avea când i-a fost întocmită prima fişă, dar a fost diagnosticată cu alergie mult după aceea. Nimeni nu se naşte alergic la medicamentul ăsta, dar odată ce devine alergic la el, problema nu mai dispare. Dacă femeia ar fi făcut cu adevărat tratament cu penicilină prima dată când a fost în spitalul ăla, cu mulţi ani în urmă, lucrurile ar fi decurs total diferit, dar nu mai contează acum. Ea

fusese deja diagnosticată. În plus, în portofel avea chiar şi un card de avertisment că era alergică. Ai putea zice că doctorii au greşit că n-au căutat cardul, numai că ei spun că femeia n-avea portofelul la ea când a venit la spital.

— Aşa că a murit? a zis Thóra, şocată. Nu se poate face nimic în situaţii dintr-astea?

— S-a sufocat din cauză că i s-a umflat şi i s-a blocat traheea, a spus Hannes, nonşalant, de parcă ar fi zis că femeia avusese nasul înfundat. De obicei, se poate interveni în astfel de situaţii, dar în cazul ei a fost imposibil, poate pentru că era foarte bolnavă înainte să se întâmple nenorocirea. Nu ştiu care au fost circumstanţele.

— Cum ajunge cineva în posesia unui raport de autopsie a unei cunoştinţe, a unei persoane care nu-i e rudă? a întrebat ea.

— Ce? Pe mine mă întrebi, crezi că-mi pierd vremea cu prostii dintr-astea? Însă n-aş fi crezut că se poate aşa ceva. Numai oamenii care au legătură directă cu un individ pot să facă rost de o copie după raport. Tot ce trebuie să faci pentru asta e să suni şi să-i rogi pe medici să-ţi trimită o copie.

— A, încă ceva şi gata — cum de nu există o bază de date universală cu informaţii referitoare la alergii? a întrebat Thóra.

— E o idee foarte bună şi s-a tot vorbit despre ea, dar încă n-a devenit realitate, a spus Hannes.

Se grăbea să treacă la o altă problemă, mai importantă.

— Eşti acasă? Pot să vin după crose?

Capitolul 28

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Thóra şi Bella stăteau pe veranda unei căsuţe din lemn care văzuse şi zile mai bune. Era acoperită cu plăci de fier canelat, care ruginiseră foarte tare. Ferestrelor le-ar fi prins bine să fie şterse, iar studeniţa din grădină era mai abundentă decât cea care cotropise grădina Thórei.

— Vrei să vorbesc eu? a întrebat Bella, care se arătase nespus de dornică să facă vizita aceea, în timp ce Thóra se temuse de ea cu tot sufletul.

Erau în faţa casei în care locuia mama Aldei, iar Thóra ştia că o să iasă urât când o să se prezinte drept avocata bărbatului suspectat pentru uciderea fiicei femeii. Întrebarea era cât de urât avea să iasă.

— Nu, a răspuns Thóra, indignată, întrebându-se dacă făcuse bine luând-o şi pe Bella cu ea.

O luase cu ea ca s-o susţină, în caz că ar fi ieşit rău şi femeia şi-ar fi pierdut controlul sau ar fi sărit s-o atace pe Thóra. Nu-i era teamă de o femeie de şaptezeci de ani, dar prefera să evite problemele şi se gândise că aspectul zdravăn al Bellei va avea un efect de calmare.

— Vorbesc eu. Să nu fii insensibilă! Femeia asta suferă.

Au auzit zgomot de paşi în apropiere şi au schimbat o privire rapidă înainte să se întoarcă cu faţa înspre uşă. Jóhanna, sora Aldei, a fost cea care le-a deschis uşa, părând surprinsă la vederea lor.

— Bună, a zis ea, şovăind şi uitându-se pe furiş în urma ei.

— Cine e la uşă? a strigat cineva dinăuntru.

Părea să fie vocea unei bătrâne.

— Nişte cunoştinţe de-ale mele, a strigat Jóhanna.

— E mama dumneavoastră? a întrebat Thóra, renunţând pentru o clipă să mai stea pe vârfuri, ca să vadă peste umărul Jóhannei. Am venit aici sperând că o să pot schimba câteva vorbe cu ea.

— N-aţi făcut prea bine venind aici, a spus ea. Mama n-o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. E încă total devastată şi, atâta vreme cât Markús e suspect, sunteţi ca un duşman pentru ea. Am încercat să-i spun şi ei ce mi-aţi spus mie, că Markús e nevinovat, dar nici n-a vrut să audă.

— Ce cunoştinţe? s-a auzit un nou strigăt din casă, dar de data asta de mai aproape.

Jóhanna era zdrobită.

— Nişte cunoştinţe, mamă, a strigat ea din nou. Nu-ţi face griji, nu le ştii.

— Ce tot spui acolo?! a urmat replica sonoră a femeii.

Bătrâna ajunsese în hol.

— Adică nu-i ştiu eu pe oamenii de-aici, din…

A rămas fără grai când le-a văzut pe Thóra şi pe Bella pe scări. S-a proptit lângă fiică-sa, în faţa intrării înguste, dând-o pe Jóhanna la o parte şi postându-se pe jumătate în faţa ei.

— Ziua bună, a zis ea, ştergându-se pe mâini cu un şervet pe care-l adusese cu ea, după care a întins o mână înspre ele.

— Sunt Magnea, mama Jóhannei.

— Bună ziua, a spus Thóra, întinzând şi ea mâna. Thóra Gudmundsdóttir. Ca să fiu sinceră, chiar pe dumneavoastră vă căutam.

— Da! a zis femeia, întunecându-se la faţă. Şi, ce pot face pentru tine, dragă?

— Speram să vorbim puţin despre Alda, fiica dumneavoastră, a zis Thóra, făcându-şi curaj. Îl reprezint pe Markús Magnusson care a fost acuzat pe nedrept că i-a făcut rău.

— Şi de când e uciderea unei femei totuna cu „a-i face rău"? a spus bătrâna printre dinţi.

A făcut un pas în spate, dând-o pe Jóhanna la o parte din prag, apoi a trântit uşa cu toată forţa. Plăcuţa de lemn, pe care era trecut numărul casei şi care atârna de uşă, s-a slăbit din cauza impactului şi s-a legănat într-o parte şi-n cealaltă. Thóra s-a gândit că şi ea, şi Bella se puteau considera norocoase că nu călcaseră pragul acelei case.

S-a uitat la Bella.

— Uau, a zis secretara. Ce de căcat e să fii avocat!

Thóra a ciocănit încet în uşă, în speranţa că femeia avea să-şi facă iar apariţia. Dinăuntru s-a auzit un ţipăt înăbuşit care le-a spus să plece înainte să cheme poliţia. Se vedea clar că totul era în zadar, iar Thóra şi Bella s-au dus înapoi la maşină. Când Thóra se pregătea s-o pornească, cineva i-a bătut în geam. Afară era Jóhanna, iar Thóra a lăsat geamul în jos.

— V-am spus c-a fost o idee proastă să veniţi, a spus ea, cu reproş în glas. Acum trebuie să-mi petrec weekendul liniştind-o pe mama.

S-a zgribulit, ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi afară era neobişnuit de cald.

— Nu e în apele ei, a spus Jóhanna. De obicei, nu se poartă aşa.

Thóra a dat din cap.

— Înţeleg, nu vă faceţi griji, a zis ea. Îmi pare rău că v-am creat probleme. N-am fi venit, dacă am fi ştiut că o să fie aşa.

Era o minciună sfruntată, pentru că Thóra se aşteptase să fie întâmpinată exact astfel.

Jóhanna stătea lângă maşină, mutându-se de pe un picior pe altul şi dornică să spună ceva.

— Ce scria în jurnale? a întrebat ea, pe neaşteptate. M-am răzgândit, vreau să ştiu.

A ezitat o clipă şi şi-a îndreptat spatele.

— La tata mă refer, dacă scria ceva despre el acolo.

— Am tot vrut să vă spun, dar, din păcate, am fost prinsă cu tot felul de treburi, a zis Thóra, mustrându-se că nu se străduise mai mult să ia legătura cu femeia. V-am sunat o dată, dar n-aţi răspuns.

I-a zâmbit Jóhannei.

— Vestea bună e că în jurnale nu scrie nimic despre tatăl dumneavoastră.

Jóhanna a dat din cap. Se părea că-i dăduseră lacrimile.

— Ce bine! a zis ea, zâmbind. Ce bine!

— Însă aş fi vrut să vorbesc cu mama dumneavoastră despre câteva lucruri. De pildă, există nişte contradicţii cu privire la locul în care a stat Alda după evacuare.

Thóra a ridicat mâna ca să se apere de soare şi a privit-o pe Jóhanna în ochi.

— N-a învăţat în regim intern la Colegiul Ísafjördur, a zis ea. Numele ei nu apare în niciun registru de acolo.

— Ba da, ba da, acolo a învăţat, a spus Jóhanna, protestând. Jur! Nu cred că m-a lăsat memoria atât de rău.

— Aţi văzut-o vreodată acolo? a întrebat Thóra. Aţi vizitat-o? Ori a venit ea acasă în vacanţe?

Jóhanna părea să se gândească la întrebare.

— De fapt, nu-mi amintesc s-o fi vizitat cineva acolo.

S-a luminat la faţă.

— A, ba da, mama s-a dus s-o vadă o dată, poate chiar de mai multe ori.

— Dar Alda n-a venit niciodată acasă? Când eşti la colegiu, ai tot felul de perioade libere, mai mari sau mai scurte, a zis Thóra, încercând să-şi păstreze tonul vesel. Locuiaţi în fiordurile de vest, deci destul de aproape de ea. Era normal să vină din când în când să-şi vadă părinţii. A venit vreodată acasă?

După expresia Jóhannei, era clar că Alda nu fusese acasă, nici pentru câteva zile, nici pentru mai mult timp.

— E posibil ca Alda să fi fost în spital? a întrebat ea, cu precauţie. E posibil să fi făcut vreo boală pe fond nervos?

— Din câte ştiu eu, nu, a spus Jóhanna, iar toată fericirea care se întipărise pe chipul ei la auzul veştii despre conţinutul jurnalelor a dispărut. Ori poate că maică-mea şi taică-meu nu mi-au spus despre asta, pentru că eram prea mică, a adăugat ea, cu tristeţe în glas.

— Nu am nicio dovadă c-ar fi fost bolnavă, a zis Thóra. Aş fi vrut s-o întreb pe mama dumneavoastră despre asta. Dar ştiu sigur că Alda n-a fost în Ísafjördur, aşa cum spune lumea. Ori, cel puţin, n-a fost acolo la şcoală.

— Şi despre ce mai voiaţi să discutaţi cu mama? a întrebat Jóhanna.

Acum părea supărată, dar nu pe Thóra.

— Poate o conving eu să vorbească. Cel puţin, o s-o întreb cum e cu şcoala.

— Mai voiam să aflu — iar asta vă priveşte şi pe dumneavoastră — dacă Alda i-a spus vreodată cuiva din familie că era împotriva săpăturilor. Asta l-ar ajuta pe Markús, a zis Thóra.

Nu i-a spus Jóhannei care era motivul pentru care Alda ar fi putut să se opună scoaterii la suprafaţă a casei lui Markús.

— N-a zis nimic despre asta, a spus Jóhanna, dând din cap. Cel puţin, nu mie. Poate i-o fi spus ceva mamei. Se pare că am multe de discutat cu ea. Mai există şi altceva ce trebuie să ştiu?

Thóra i-a spus despre însemnările stranii din jurnalul Aldei. A hotărât să nu-i zică şi ceea ce ştia despre cazul de viol, preferând s-o întrebe pe Jóhanna numai dacă o auzise pe Alda vorbind despre el.

— V-a zis vreodată ceva despre un bărbat pe nume Adolf? Sau poate despre părinţii lui, Valgerdur şi Dadi?

— Nu, n-am auzit-o niciodată vorbind despre ei.

— Dar nu-i cunoaşteţi de când eraţi mică? a întrebat Thóra. Am sentimentul că o vreme au fost prieteni cu părinţii dumneavoastră. Erau din Insule şi s-a mutat tot în fiordurile de vest — la o fermă numită Hólmavík, pare-mi-se. Femeia a fost asistentă.

— Noi am locuit în Bildudalur, a zis Jóhanna. E departe de Hólmavík. N-am auzit niciodată de oamenii ăştia. Ori, cel puţin, nu-mi amintesc să fi auzit.

Thóra a scos fotografia cu tânărul, pe care intenţionase să i-o arate mamei Aldei.

— Îl recunoaşteţi cumva pe bărbatul ăsta? a întrebat ea.

Jóhanna a luat bucăţica de hârtie în mâini.

— E o copie? a întrebat ea, iar Thóra a dat din cap în chip de scuză.

Jóhanna a apucat-o de margine şi s-a uitat la subiectul fotografiei.

— Nu, a zis ea, înapoindu-i-o. Parcă-l ştiu de undeva, dar nu ştiu cine e.

— Dar ce anume vă face să spuneţi că-l ştiţi de undeva? a întrebat Thóra, cu speranţă în glas.

Jóhanna s-a scărpinat după ureche.

— Mi se pare că seamănă puţin cu vărul meu, dar cred că totul e doar în mintea mea.

A lăsat mâna jos.

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— Vă asigur că mi-aş aminti dacă socrul meu, Magnús, ar fi zis vreodată ceva despre oameni decapitaţi, a zis María, îndreptându-se cât a putut de mult şi privind-o pe Thóra de sus.

Thóra, pe de altă parte, era mai înaltă ca ea şi stătea pe un scaun cu pernuţe mai mari, fapt care sporea diferenţa de înălţime dintre ele. Ambele se aflau în camera de zi din casa Maríei şi a lui Leifur, unde Thóra fusese invitată după o negociere prelungă purtată la telefon cu Leifur, referitor la cât era de înţelept să le spună celor de la poliţie despre posibila legătură a tatălui lui cu balta aceea de sânge. În cele din urmă, Leifur acceptase să se întâlnească cu ea, pentru binele fratelui lui, aşa cum îi

spusese Thóra în repetate rânduri, şi îşi asumase responsabilitatea de a o informa personal pe mama lui, Klara, despre mersul cazului. Thóra era foarte recunoscătoare că o scăpase de grija aceea, întrucât nu era în stare să poarte o discuţie cu bătrâna. Ea părea hotărâtă să-i ascundă Thórei orice lucru care părea să fie în dezavantajul soţului ei. Thóra s-a simţit uşurată şi de distanţa pe care o păstrase Leifur în relaţia cu ea, căci nu s-ar fi descurcat să comunice cu mai multe persoane iritate la un loc. Oricum, María n-a fost deloc mai bucuroasă ca Leifur să audă că era posibil ca socrul ei să fie implicat în caz.

Thóra i-a zâmbit Maríei glacial.

— Aşa o fi, a zis ea. Dar ştiţi, una e să-ţi aminteşti ceva, alta e s-o spui. Se pare că niciunul dintre dumneavoastră nu şi-a dat osteneala să-mi spună anumite lucruri frapante.

María şi-a răsucit părul, strângându-l într-un coc în vârful capului, care n-o avantaja.

— Sper că înţelegeţi de ce evităm să-l punem pe bătrân în vizorul poliţiei. Asta l-ar aduce în pragul morţii. Până la urmă, e doar o poveste veche, nu ştie nimeni dacă e adevărată sau falsă.

— Dar cum rămâne cu Markús? a întrebat Thóra. Doar n-o să-l lăsaţi pe el să ia totul asupra lui, ca să-şi apere tatăl?

— Ba da, a spus María, pe un ton aproape arţăgos. Dacă ar fi după mine, Maggi n-ar trebui implicat în asta, iar Markús ar trebui să fie declarat nevinovat. Doar n-o să bage la zdup un om nevinovat!

— N-ar fi prima dată, a zis Thóra, alegând totuşi să nu se certe cu femeia din cauza situaţiei în care se aflau tatăl şi fiul.

Era evident că María îl aprecia pe bătrân, oricine putea vedea asta din felul în care îl privea.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama că, deşi acest caz are legătură cu sângele de pe debarcader, asta nu înseamnă că Magnús e făptaşul. Dacă-mi daţi o mână de ajutor, poate reuşesc să demonstrez asta.

María s-a foit o clipă în scaun, părând că analiza situaţia. S-a aşezat picior peste picior. Purta nişte pantofi cu tocuri subţiri şi foarte înalte. Privindu-le, din spirit de solidaritate, pe Thóra au început s-o doară iarăşi tălpile.

— Vă spun cu mâna pe inimă că Magnús n-a zis niciodată nimic despre niciun cap retezat, a spus ea în cele din urmă. Puţinele lucruri pe care le mai spune acum se referă la trecut, dar nu l-am auzit niciodată vorbind despre un cap fără corp sau despre un corp fără cap şi cu atât mai puţin despre cadavre întregi. Eu cred că n-a zis nimic de genul ăsta tocmai pentru că n-are nimic de-a face cu cazul.

A lăsat capul în jos, cu tristeţe.

— Fie că vă vine sau nu să credeţi, Magnús a fost un om extraordinar. Când am venit aici, el a fost singurul care m-a înţeles, luându-mi deseori apărarea când mă certam cu Leifur şi cu soacră-mea. Ei se pricepeau întotdeauna mai bine ca mine la toate, fie că era vorba de creşterea copiilor, gătit, politică, achiziţionarea unei maşini noi sau mai ştiu eu ce. Magnús mi-a ţinut partea; şi-a dat seama că mă simţeam foarte singură.

— Sunt convinsă că Magnús e un om bun, a zis Thóra. Am venit la dumneavoastră pur şi simplu cu speranţa că poate v-a spus ceva care m-ar putea ajuta să aflu cine sunt părţile vinovate şi nevinovate în cazul ăsta. Nu e vorba neapărat de ceva ce a spus recent; poate a zis ceva cu

multă vreme în urmă care vi s-a părut ciudat sau de neînţeles.

Thóra s-a uitat rugător la María.

— Poate vă amintiţi totuşi ceva.

María a zâmbit.

— Straniu sau de neînţeles, a repetat ea. Mai degrabă cred că mi-aş aminti de lucrurile banale şi coerente pe care le-a spus Magnús de când s-a îmbolnăvit.

A dat din cap.

— Fireşte, boala lui s-a înrăutăţit mult în ultimii ani, dar nici înainte nu a fost mai logic. Sigur, pe atunci vorbea mai mult şi înţelegea lucrurile mai bine; şi totuşi, nimic din ce-a zis nu are foarte mare legătură cu ceea ce se întâmplă azi în jurul lui. Dacă i-aş spune ceva despre vreme, el ar zice ceva despre echipamentul de pescuit sau orice alt lucru la fel de nepotrivit.

— Vă amintiţi dacă a mai spus vreodată ceva similar cu ceea ce a încercat să-mi zică mie? a întrebat Thóra. Despre Alda sau despre un şoim?

— Da, chiar a zis, a răspuns María. Nu văd care e legătura, dar vorbeşte adesea despre păsări. În special, despre şoimi. Înainte obişnuia să stea la fereastră — de fapt, mai face asta şi acum — ore întregi, privind afară. Dacă vede vreo pasăre mare zburând, mă întreabă adesea dacă e un şoim. Îi zic mereu că da, e un şoim, pentru că mă gândesc că asta speră să audă.

María s-a uitat rapid spre fereastra camerei de zi în care se aflau ele. Un pescăruş frumos a trecut prin faţa ei, ca la comandă.

— Despre Alda n-a vorbit prea des şi nici nu am înţeles ce voia să spună atunci când a zis ceva despre ea, pentru

că abia de curând am aflat cine a fost. Am crezut că se referea la vreo rudă sau chiar la vreo iubită din copilărie.

— Ce-a spus despre ea? a întrebat Thóra. Poate că, având în vedere tot ce s-a întâmplat până acum, spusele lui par mai logice.

A hotărât să nu-i mai pună femeii alte întrebări despre şoimi; indiferent de legătura pe care ar fi avut-o pasărea aceea cu cazul, era oricum una slabă; şi, în plus, era mult mai important să audă ce avea María de zis despre Alda.

— A zis vreodată ceva mai clar despre „biata copilă"? Ceva clar despre problemele ei din copilărie sau alte lucruri de genul ăsta?

María a dat din cap.

— A trecut ceva vreme de când a vorbit despre Alda, aşa că, fireşte, nu-mi mai amintesc tot ce-a spus. Când a vorbit despre ea, s-a referit mereu la un fel de durere sau dramă pe care n-a explicat-o propriu-zis.

María i-a aruncat o privire, cugetând.

— Ceva despre un sacrificiu şi despre faptul că, uneori, un astfel de gest e justificat. Am încercat să-l întreb o dată sau de două ori despre asta, pentru că m-a intrigat mai mult decât poveştile lui interminabile despre navigat şi compania de pescuit, dar de fiecare dată s-a retras imediat în carapacea lui şi acolo a rămas. De parcă n-ar fi conştientizat că vorbea cu voce tare până când nu-i răspundeam eu într-un fel sau altul.

— Şi n-a zis niciodată la ce sacrificiu se referea? a întrebat Thóra.

Nu putea să întrebe dacă sacrificiul avea vreo legătură cu capul, pentru că María îi spusese ferm că Magnús nu zisese niciodată ceva de genul acela.

María a dat din cap.

— Nu, niciodată. Oricine-o fi fost Alda, a rămas mai mult timp în mintea bătrânului decât nenumărate alte lucruri din viaţa lui. De fapt, o dată sau de două ori a zis ceva şi despre nişte băuturi spirtoase — care aveau legătură cu sacrificiul. Nu prea cred că această aşa-zisă Alda a avut vreo treabă cu lichiorul, aşa că, probabil, alcoolul n-are nici în clin, nici în mânecă cu sacrificiul, dacă o fi existat vreunul.

— Băuturi spirtoase? a întrebat Thóra.

Prietenia dintre Kjartan, administratorul portului, şi Gudni nu se destrămase din cauza unei chestiuni referitoare la alcool?

— Ce-a spus despre spirtoase?

— Dacă-mi amintesc bine, zicea ceva de regularizarea branşei spirtoaselor. M-a întrebat dacă eram de acord cu el. Normal că i-am zis că da, că deja s-a făcut asta. Mi s-a părut vesel la auzul veştii, a zis María, ridicând din umeri. Însă în ceea ce priveşte „sacrificiul", probabil c-ar fi bine să spun că, odată ce mi-am dat seama cine a fost Alda, mi-am zis că poate era vorba de sacrificarea relaţiei ei cu Markús, dar nu mi-a venit în minte nimic care să fi cerut un asemenea sacrificiu.

— A vorbit vreodată socrul dumneavoastră despre Markús şi Alda sau despre sacrificiul ei la un loc? a întrebat Thóra, din curiozitate.

Până atunci, avusese în repetate rânduri senzaţia că dragostea dintre ei nu fusese reciprocă. Şi poate că se înşela. Dar de ce să nu fi putut Alda să fie împreună cu el, dacă şi-ar fi dorit asta?

María a clătinat din nou din cap, gânditoare.

— Nu, nu prea cred. L-aş fi întrebat pe Markús, dacă mi-aş fi dat seama că are vreo legătură cu misteriosul ei sacrificiu. Ce sacrificiu ar putea face o femeie atât de tânără?

S-a încruntat.

— Să renunţe la şcoală ca să facă un copil sau invers? Să-i doneze un rinichi surorii ei? Pur şi simplu, nu mă pot gândi la niciun motiv, la nimic destul de serios cât să-l preocupe pe un bătrân care nici măcar nu e rudă cu ea.

S-a uitat la ceas, apoi şi-a încrucişat iar picioarele de două ori la rând. Thóra a avut sentimentul că făcea asta des, ca să prevină apariţia varicelor. În cazul ăsta, femeia din faţa ei şi fosta soacră a Thórei s-ar fi înţeles de minune.

— E posibil şi să fi bătut câmpii, a spus María, fără prea multă convingere. Încurcă numele foarte des şi am descoperit că multe dintre lucrurile pe care le spune sunt fie reverii, fie chestii înţelese greşit.

A ridicat din umeri.

— Când nu mai judeci, ţi se învălmăşesc multe prin minte şi poate că de asta a crezut Magnús uneori că anumite scene din filme erau amintiri din viaţa lui. Câteodată îmi povestea cum mergea el la paraşutism, cum a ajutat la scufundarea bărcii unor criminali, cum c-a întâlnit-o pe Sophia Loren şi multe altele. Mi-e greu să cred că a făcut ceva din toate astea.

Thóra s-a gândit puţin.

— A zis ceva despre erupţie? a întrebat ea.

María avea dreptate, mărturia unui om atât de bolnav nu putea fi luată în serios decât dacă putea fi confirmată şi prin alte mijloace. Poate că nu fusese vorba despre niciun sacrificiu — ori poate că fusese. Poate că

nu Alda îl făcuse, ceea ce însemna că întâmplarea n-avea nicio legătură cu cazul.

— Sigur că da, a zis María, oftând. Toţi cei care nu erau copii în perioada catastrofei au multe de zis despre erupţie. O vreme, m-am temut că nu voi fi acceptată în comunitate pentru că n-am inhalat niciodată nici măcar un gram de cenuşă.

S-a uitat la Thóra cu tristeţe.

— Am înţeles dup-aia că teama mea n-a fost întemeiată. Nu m-am integrat niciodată aşa cum trebuie în comunitatea asta şi nu cred că asta s-a întâmplat numai din cauza erupţiei.

Thórei i s-a făcut milă de ea, pentru că se simţea singură printre oamenii din jur.

— Ce-a zis despre erupţie?

— Vorbeşte despre asta uneori. Odată m-a întrebat dacă am auzit vreo bufnitură, de parcă ar fi retrăit noaptea aia. Ştiu povestea aproape pe de rost, aşa de des mi-a spus-o. A fost printre primii care şi-a dat seama că erupsese vulcanul, pentru că era treaz. S-a întâmplat într-o dimineaţă de luni, din câte am înţeles.

Thóra a întrerupt-o.

— Ştiu când a început erupţia. Aş vrea mai degrabă să-mi spuneţi dacă v-a zis ceva despre operaţiunile de salvare.

Văzând expresia de pe chipul femeii, Thóra şi-a dat seama că nu înţelesese ce voia să audă de la ea, aşa că a continuat:

— Cadavrele prezintă semne care arată că s-ar fi aflat afară când a început erupţia din noaptea aceea. Aşa că mă întrebam dacă e posibil să fi dus altcineva cadavrele în pivniţă, fără ştiinţa lui Magnús. Poate cineva care l-a

ajutat să scoată lucrurile din casă şi care, prin urmare, ştia că le putea duce acolo fără probleme.

— Am înţeles, a zis María. Mi-a vorbit mai mult despre cum i-a evacuat pe locuitori cu barca lui, ducându-i pe insula principală. Nu-mi amintesc câte ore a zis că a stat treaz, dar vorbea des despre asta.

A zâmbit.

— Cincizeci-şaizeci de ore, ceva de genul ăsta. Era foarte mândru. Dar poate că a şi exagerat puţin.

Şi-a aranjat părul cu mâna, după care a continuat:

— Nu mi-a spus prea multe despre ce-a făcut în timp ce încerca să-şi salveze bunurile: a zis c-a scos majoritatea lucrurilor importante, dar că-şi făcea griji pentru unele lucruri pe care le uitase: nişte cărţi vechi pe care i le lăsase tatăl lui, o busolă, nişte monede şi alte câteva lucruri despre care mi-e greu să cred că-i lipsesc. Era în stare să bombăne de unul singur despre ele ore întregi. Lucrurile alea erau în depozit, aşa că s-au pierdut.

— Depozitul era în pivniţă? a întrebat Thóra.

Dacă Magnús nu coborâse în pivniţă, era posibil ca cineva să fi pus cadavrele acolo oricând după erupţie.

— Dacă a ţinut la lucrurile alea, ar fi fost normal să le ia de acolo.

María a ridicat din umeri.

— Habar n-am unde era depozitul, a zis ea. Chiar dacă e în pivniţă, ce mai contează? E posibil ca Maggi să fi coborât oricând în pivniţă, chiar dacă n-a reuşit să găsească nimic. Şi mie mi-ar fi greu să-mi amintesc ce e în depozit dacă aş fi nevoită să salvez obiectele la care ţin cel mai mult. Lucrurile despre care mi-a zis nu erau mari, aşa că ar fi putut să meargă să le caute, însă fără să le găsească.

— Dar n-a fost niciodată nervos când a adus vorba despre pivniţă? Ori nu s-a comportat altfel decât în mod normal? a întrebat Thóra.

María a pocnit din degete.

— Aşa e, îmi amintesc, a zis ea, pe un ton triumfător. A vorbit despre pivniţă şi despre erupţie la un loc, dar nu în sensul în care aţi spus dumneavoastră. S-a întâmplat înainte să se îmbolnăvească, aşa că spusele lui au părut logice. Dacă n-a minţit, e clar că a mers în pivniţă.

María a bătut darabana cu tocurile ei mari pe podea, amintindu-şi de cele întâmplate.

— Să vedem… a zis că era bucuros că nu dusese toate bunurile familiei în pivniţă, aşa cum îşi propusese iniţial şi aşa cum se apucase să facă. A spus asta cu zâmbetul pe buze, luându-se singur peste picior pentru că crezuse că pivniţa era un loc sigur. Deci *chiar* a coborât acolo, jos — e de rău?

— Nu, nu neapărat, a zis Thóra, care nu ştia dacă asta însemna sau nu ceva.

Aşadar, probabil că Magnús fusese pentru un timp foarte scurt în pivniţă, să caute lucrurile pe care voia să le salveze. Dar zăbovise puţin doar pentru că ştiuse de cadavre şi nu suportase să stea mai mult acolo sau pentru că el considerase că nu exista nimic interesant acolo?

— Credeţi că s-ar bucura să vadă din nou lucrurile acelea pe care le-a căutat? a întrebat Thóra.

— Da, dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, s-ar fi bucurat, a răspuns María. Dacă am fi reuşit să i le dăm când era într-o stare bună de sănătate.

Privirea i s-a întunecat şi şi-a lăsat mâinile să-i cadă în poală.

— Acum, nu ştiu.

Thóra n-a zis nimic, analizând lucrurile. Pivniţa casei nu fusese încă golită. Dacă s-ar fi dus cu Bella acolo, ar fi găsit acele obiecte şi i le-ar fi adus bătrânului, poate că l-ar fi ajutat să-şi amintească mai bine de erupţie. De vreme ce obiectele respective păreau să-i amintească bătrânului de erupţie, exista cât de cât o şansă ca, după ce le vedea, să-i spună Thórei ceva folositor. Dacă se apucau de treabă în seara aceea, puteau să treacă pe la el a doua zi de dimineaţă, înainte să ia vaporul spre casă. Thóra şi-a aşezat carneţelul pe genunchi şi şi-a pregătit pixul.

— Mai spuneţi-mi o dată, ce căuta?

A notat lucrurile respective şi s-a ridicat ca să plece.

— Am nişte documente pentru dumneavoastră de la Leifur, a zis María, pe când ieşeau din cameră. Mi-a zis să vă spun că le-a luat de la arheolog.

A luat un teanc mare de acte şi i l-a înmânat Thórei.

— De asemenea, Leifur mi-a zis să vă mai spun şi că nimeni din echipa responsabilă cu săpăturile nu-şi aminteşte să fi fost contactat de Alda, ca să prevină scoaterea casei la suprafaţă.

Thóra a luat mormanul de foi şi a văzut că era vorba de un registru cu tot ceea ce fusese găsit în casele scoase la suprafaţă. Îi trebuia ceva timp să-l răsfoiască.

După ce a plecat de la María, Thóra şi-a dat seama că nu aflase mare lucru, cu excepţia faptului că Magnús navigase peste noapte împreună cu refugiaţii către insula principală, de unde se întorsese neîntârziat a doua zi de dimineaţă şi se apucase să recupereze ce mai putea fi recuperat. În primul rând, se concentrase asupra propriei case. În acel timp, fusese ajutat de mai mulţi vecini, pe care i-a ajutat şi el după aceea, dar, din păcate, María nu

ştia dacă printre ei se numărase şi Dadi, vecinul de alături. Apoi Magnús se alăturase unui grup de bărbaţi care s-a ocupat cu operaţiunile de salvare de pe tot cuprinsul insulei Heimaey, dar María nu-şi amintea cum se numea niciunul dintre acei bărbaţi. După o lună, Magnús se apucase iar de pescuit, până atunci casa lui fiind acoperită cu totul de cenuşă. În următoarele luni, muncise din răsputeri ca să-şi păstreze vasul.

Thórei i-a sunat telefonul şi a răspuns, nerăbdătoare, când a văzut că era numărul agentului imobiliar cu care spusese Markús că vorbise când se îndrepta spre ieşirea de est. Discutase puţin cu el înainte să meargă la María acasă, dar bărbatul era ocupat şi-i promisese c-o va suna imediat ce va termina munca, ceea ce, sâmbătă, se întâmpla destul de devreme. Dar se pare că nu şi în ziua aceea, întrucât era aproape ora şase. Thóra a trecut direct la subiect după ce l-a salutat.

— OK, a spus vocea tinerească de la celălalt capăt al firului, după ce Thóra i-a explicat ce voia să afle. Am înţeles.

Ce înţelesese? Islandeza? Thóra a încercat să-şi ascundă iritarea, cu toate că, în ziua aceea, vorbise la telefon mai mult decât era indicat.

— Deci aţi vorbit cu Markús în ziua aceea? a întrebat ea. E foarte important să spuneţi adevărul şi să povestiţi totul exact aşa cum s-a întâmplat. N-o să-i faceţi nicio favoare lui Markús dacă inventaţi lucruri, asta în cazul în care el şi-a amintit greşit. De asemenea, vă rog să-mi spuneţi şi de pe ce telefon l-aţi sunat, ca să poată verifica poliţia.

— Îhî, a bombănit bărbatul. Într-adevăr, l-am sunat. Numai puţin, a zis el, iar Thóra a auzit că răsfoia nişte foi. Trebuie să fie pe-aici pe undeva, a zis vocea din telefon, după care a continuat: Gata, am găsit!

— Ce-aţi găsit? a întrebat Thóra.

— Căutam oferta despre care am discutat cu el. A expirat pe 8 iulie, la opt seara, deci lucrurile se potrivesc perfect. L-am sunat când mi-am dat seama că vânzătorul n-o să-i accepte oferta. Ceea ce era de înţeles, pentru că suma era foarte mică. Lui Markús nu i-a plăcut prea mult apartamentul, deşi, din câte am înţeles, băiatului lui i-a plăcut la nebunie.

— Deci l-aţi sunat, a zis Thóra, încercând să-l orienteze pe om înspre lucrurile importante. L-aţi sunat pe mobil?

— Da, a zis agentul. Cred că e singurul număr de-al lui pe care-l am.

— Şi puteţi confirma că aţi vorbit chiar cu el? a insistat ea. Că nu v-a răspuns altcineva în locul lui?

— Da, cu el am vorbit. Sunt sigur, a zis bărbatul, cu fermitate în glas. Am vorbit puţin despre ceea ce trebuia să facă, dar conducea, aşa că n-am putut discuta prea mult la telefon.

Thóra a ridicat privirea către cer, fiind din cale-afară de încântată. Agentul imobiliar nu numai că putea să confirme că Markús avusese telefonul la el, ci şi că fusese la volan.

— Şi de pe ce număr aţi sunat? a întrebat ea.

— De pe mobilul meu, a răspuns agentul. Terminasem munca şi mă duceam spre casă. Am un număr privat, aşa că n-a apărut pe ecranul telefonului lui Markús, dacă asta vreţi să aflaţi.

— Excelent, a zis Thóra.

I-a spus că trebuia să confirme acele lucruri şi în prezenţa poliţiei şi l-a rugat să pună hârtia cu oferta într-un loc sigur, în caz că era nevoie de ea.

— Ştiţi cumva dacă Markús mai vrea să cumpere un apartament? a întrebat tânărul, părând nerăbdător. N-am reuşit să încheiem afacerea în seara aia. De fapt, am multe proprietăţi noi de vânzare, al naibii de bune. N-ar trebui să dea cu piciorul unei ocazii ca asta. Ştiu că trece printr-o perioadă grea acum şi o să încerc să mă asigur că are trecere în faţa celorlalţi cumpărători, dar nu ştiu cât o să reuşesc să-i amân.

Thóra a zâmbit în sinea ei.

— Sunt destul de sigură că Markús are altele pe cap în clipa asta, dar cred că, în curând, o să vă contacteze el din nou. După weekendul ăsta, puteţi încerca să-l sunaţi. Să sperăm că totul se va termina până atunci.

După ce şi-a luat la revedere, Thóra l-a sunat pe Stefán, fiind foarte mulţumită de ea însăşi. Singura ei dilemă era că nu ştia despre ce să-i vorbească detectivului mai întâi: despre balta de sânge sau despre conversaţia ei cu agentul imobiliar?

Capitolul 29

Sâmbătă, 21 iulie 2007

Situl arheologic era cufundat în linişte. Numai scrâşnetul scos de pantofii Thórei şi ai Bellei, care mergeau pe cărăruia de zgură, o tulbura. Era ca şi cum ar fi trecut printr-o vale adâncă: nu vedeau nimic în jurul lor, în afară de cerul senin şi de urmele vechi ale unei străzi care dispăruse de pe faţa pământului cu vreo treizeci de ani în urmă. Thóra n-a putut scăpa de sentimentul neplăcut că le privea cineva prin ferestrele sparte ale caselor goale în timp ce se strecurau printre ele. Sigur, ştia că nu era nici ţipenie de om pe acolo în afară de ea şi de Bella; însă tot o bântuia un sentiment de nelinişte. I s-a făcut pielea de găină când un vânticel uşor a fluturat o foaie de hârtie care se afla în faţa unei căsuţe. Casa arăta de parcă pe vremuri fusese galbenă, doar că, în urma catastrofei, devenise de un verde mohorât. Cocioaba dărăpănată părea aşa de tristă şi de uitată de lume, încât Thóra a simţit nevoia să se oprească o clipă şi să se uite la ea. Şi-a imaginat numaidecât o femeie de vârstă mijlocie, prăfuită din cap până-n picioare, care stătea la geam îmbrăcată

într-un halat şi aştepta ca viaţa s-o ia de la capăt de acolo de unde rămăsese în ianuarie 1973. Thóra a alungat imaginea. Nu era obişnuită să-şi lase imaginaţia s-o apuce pe căi greşite — probabil, pentru că se simţea vinovată cu privire la treburile care-o aduseseră în locul acela. În cel mai bun caz, treaba aceea era imorală. Şi liniştea apăsătoare avea rolul ei. Thóra nu era obişnuită cu ea. Deşi locuia într-un cartier liniştit, se auzea mereu zgomotul maşinilor şi chiar şi noaptea îi ajungea la urechi un bâzâit scos de maşinile care se deplasau pe străduţele din împrejurimi. Aici nu se auzea nimic, cu toate că oraşul era puţin mai jos şi oamenii sigur nu se culcaseră. Era limpede că cenuşa şi zgura înghiţiseră orice zgomot, până şi scârţâitul pantofilor lor. Thóra şi Bella n-au scos o vorbă până n-au ajuns la casa în care copilărise Markús. Odată ce intraseră pe strada aceea şi se loviseră de liniştea de acolo, încetaseră orice discuţie. Chiar şi când au ajuns în faţa casei lui Markús, Thóra a apucat-o pe Bella de umăr şi a făcut un semn înspre ea, în loc să-i spună la propriu că ajunseseră la destinaţie. Şi-a dat seama cât de ridicol era totul şi a încercat să-şi ia revanşa spărgând tăcerea:

— Asta e, a şoptit ea, cu toate că nu intenţionase să vorbească în şoaptă.

Bella s-a uitat liniştită la casă.

— Hai, a zis Thóra, de data asta puţin mai tare.

A trecut peste banda care împrejmuia zona, iar Bella a urmat-o.

— O să fie bine, a zis Thóra, mai mult pentru a se încuraja pe ea însăşi decât pe secretară.

Ce s-ar fi făcut, dacă ar fi apărut arheologii pe nepusă masă? Ori dacă fuseseră instalate camere de supraveghere

pentru a-i depista pe vizitatorii inoportuni? Oricât s-a străduit, Thóra n-a reuşit să găsească nicio scuză pentru prezenţa lor acolo. Făceau asta dintr-un motiv anume, dar Thóra ştia prea bine că motivul era dubios. Probabil că bătrânul avea să aţintească asupra lucrurilor pe care intenţionau să i le ducă aceeaşi privire pierdută cu care cerceta fiecare obiect care i se punea în faţa ochilor. Asta dacă reuşeau să găsească ceea ce căutau!

Au ajuns în dreptul uşii şi s-au oprit puţin, verificându-şi tăcute lanternele, ca să vadă dacă mergeau la fel de bine ca atunci când le încercaseră, cu un sfert de oră mai înainte.

Bella şi-a aprins şi şi-a stins lanterna pentru a treia oară.

— Eşti sigură că e bine ce facem? a întrebat ea, uitându-se la uşă.

Lemnul de stejar crăpase de-a binelea şi părea să se fi îndoit din cauza căldurii. Geamurile mari şi crăpate din stânga şi din dreapta uşii erau acoperite cu o foaie de tablă canelată şi zimţată, amintind de încercările lui Markús de a salva casa familiei.

— Nu-mi place treaba asta şi nu înţeleg de ce trebuie să intrăm acolo. Eu stau de şase, ca data trecută. Casa asta e-n paragină.

Vocea Bellei era şoptită. A împins uşor o foaie de tablă, ca să-şi justifice temerile. Aşa cum se aştepta, foaia s-a prăbuşit cu un zgomot sumbru, moment în care ea s-a dat la o parte, ca să n-o lovească.

— Ţi-am zis eu, a continuat ea, pe un ton triumfător.

— Nu fi proastă, a zis Thóra. Foaia a fost pusă în grabă, ca să nu intre cenuşa în casă. Casa e sigură, n-o să se dărâme nimic.

Thóra nu voia deloc să intre iarăşi în casa aceea şi se aştepta ca Bella să-i dea curaj. Nu se simţea bine ştiind că trebuia să intre de una singură în pivniţa întunecată; dacă avea pe cineva aproape cu care să vorbească, putea să se poarte ca şi cum totul ar fi fost bine.

— Să mergem, o să fie amuzant înăuntru.

Thóra a împins uşa cu piciorul, iar ea s-a deschis cu un scârţâit uşor. În lumina lanternei Thórei se vedeau plutind fire de funingine şi praf.

— Cred că e periculos să inhalezi atâta praf, a zis Bella.

— De când îţi faci tu griji dintr-astea? a întrebat Thóra. Dacă rămâi afară, o să fumezi câteva ţigări, aşa că, probabil, plămânii tăi se vor odihni puţin aici, înăuntru.

A intrat în casă şi a făcut câţiva paşi, apoi s-a întors şi s-a uitat la Bella prin aerul de nepătruns. Se simţea ca şi cum ar fi sărit într-o sobă cu cărbuni şi ar fi închis uşiţa.

— Haide, a zis ea, făcând un semn din cap.

Secretara masivă s-a încruntat, dar, în cele din urmă, s-a lăsat convinsă, şi-a aprins lanterna şi a urmat-o pe Thóra, intrând şi ea înăuntru. A dus mâna liberă la gură şi la nas şi a bombănit în palmă ceva de neînţeles, aruncându-i Thórei o privire care nu era nici caldă, nici recunoscătoare. Thóra s-a chinuit să afişeze un zâmbet calm, dar nu prea i-a ieşit, pentru că nu voia să deschidă gura. S-a îndreptat cu atenţie spre uşa pivniţei, fericită s-o audă pe Bella că păşea în urma ei. Singura lumină din interiorul casei era cea făcută de lanternele lor, pentru că toate ferestrele erau încă acoperite bine cu scânduri. Au păşit orbecăind pe duşumeaua murdară, cu toate că n-ar fi avut de ce să se împiedice. Se părea că toate lucrurile detaşabile care se aflaseră în casă când venise poliţia fuseseră împinse înspre marginile camerei. Thóra nu s-a

gândit prea mult de ce avuseseră poliţiştii nevoie de atâta spaţiu, cu toate că era evident. Trebuiseră să scoată cele trei cadavre. De asemenea, Thóra a încercat să nu se gândească la casca tare pe care insistase arheologul să şi-o pună în cap când fusese prima oară acolo. A grăbit pasul.

— Asta-i uşa de la pivniţă? a întrebat Bella, când a văzut-o pe Thóra oprindu-se. Nu e mai bine să rămân eu aici?

S-a uitat de jur împrejur şi a tuşit. Aerul nu se limpezise deloc şi Thóra ştia că avea să devină şi mai irespirabil după ce coborau în pivniţă, dar nu a îndrăznit să-i spună Bellei, de teamă că aceea ar fi putut fi ultima picătură care ar fi făcut-o pe Bella să apuce drumul spre ieşire.

— Dacă aş rămâne, aş putea oricând să te ajut, în caz că o să trebuiască să fac ceva aici, sus. De pildă, aş putea să chem ajutoare, dacă e să se prăbuşească duşumeaua peste pivniţă.

— Gata cu vorba! a zis Thóra, abţinându-se să spună că era mult mai probabil ca duşumeaua să se prăbuşească în timp ce stătea Bella pe ea. Vii cu mine!

A deschis uşa şi a îndreptat lanterna pe scări în jos.

— O să terminăm imediat.

A călcat pe prag şi, cu grijă, a pus un picior pe treptele de lemn. Când şi-a plimbat lanterna prin întunericul din pivniţă, a văzut că poliţia nu luase de acolo numai cadavrele. Pe duşumea şi pe rafturi nu mai era nimic. Thóra a oftat.

— Ce e? a întrebat Bella, care, din fericire, coborâse odată cu Thóra. S-a întâmplat ceva?

Bella s-a luat după Thóra şi a luminat pivniţa întunecată cu lanterna.

— Au luat tot, a spus Thóra. Fir-ar să fie!

— Păi, ce credeai? a zis Bella. Dacă trupul căruia îi lipseşte capul a fost făcut bucăţele, bucăţele şi împrăştiat peste tot? Normal că poliţia a căutat prin pivniţă, ca să se asigure că nu mai sunt şi alte dovezi.

— N-aş zice, a spus Thóra, iritată, pătrunzând mai adânc în pivniţă. Obiectele au fost îndepărtate pentru că locul crimei e neobişnuit. N-a mai fost nimeni pe-aici vreme de treizeci de ani, aşa că n-aveau de unde să ştie care lucruri erau ale casei şi care ale criminalului.

S-a uitat iar de jur împrejur.

— Deci gata, am terminat? a întrebat Bella, nerăbdătoare. Ai zis că o să terminăm imediat.

— Nu, nici pe departe, a zis Thóra. Trebuie să fie un depozit pe-aici pe undeva. Probabil că poliţia n-a făcut curat şi în el.

Şi-a plimbat lanterna pe deasupra fiecărui perete.

— Mai ales dacă nu l-au sigilat.

S-a îndreptat către două uşi dintr-un colţ, aflate una lângă alta.

— Dacă ar fi vrut să scoată totul din casă, n-ar mai fi rămas nimic la parter. Nu-i exclus să fie ceva important şi acolo, sus.

— Eu nu deschid uşile alea, a zis Bella, tuşind iarăşi.

Praful din aer devenise extrem de dens, iar fiecare respiraţie era însoţită de un iz scârbos ca de cărţi vechi pline de praf.

— N-au găsit corpul.

În ciuda acestui lucru, Bella a urmat-o pe Thóra şi s-a aşezat lângă ea.

— Fireşte, poliţia a căutat deja aici, a spus Thóra. Dacă acel corp e încă în casă, poate fi oriunde, dar nu în pivniţă.

Şi totuşi a simţit că i s-au contractat muşchii stomacului. A apucat mânerul uneia dintre uşi şi a deschis-o ţinând ochii închişi. S-a întors o clipă înspre secretara ei, ştiind că nu putea să-i vadă chipul. După câteva secunde, simţind că Bella nu-şi luase tălpăşiţa, Thóra a ştiut că putea deschide ochii.

— Uimitor câte prostii duc oamenii în depozit, a exclamat ea, privind la grămada de anvelope, baterii, unelte şi piese de schimb. E clar că poliţia a scormonit şi prin lucrurile de aici, a adăugat ea, arătând înspre jantele albe de pe duşumea, pe care trebuie să se fi aflat mai înainte anvelopele.

— Crezi că poliţia e aici? a întrebat Bella, scoţând capul pe uşă. Cărţile alea sunt tot lucruri?

— Nu, a zis Thóra, dând din cap. Nici pe departe. Chestiile astea ar trebui să stea într-un garaj, mai degrabă decât într-o pivniţă. Nu cred că Magnús şi-ar fi depozitat cărţile alături de bucşe şi bolţuri.

Şi-a folosit lanterna ca să se asigure că nu erau cutii sau rafturi dosite pe care s-ar fi putut afla lucrurile căutate de ele.

— Să vedem ce-i şi cu uşa cealaltă, a zis ea, închizând-o pe prima.

Nu putea să-şi dea seama dacă ar prefera să vadă ce se află în spatele celeilalte uşi sau dacă ar vrea mai degrabă să iasă din pivniţă. A deschis a doua uşă prin aceeaşi metodă. Când a deschis ochii, a ştiut că n-o să plece prea repede de acolo. Era o magazie mare, cu rafturi pe toţi pereţii, pe fiecare aflându-se multe cutii şi alte lucruri care nu-şi mai găsiseră locul prin casă, dar care nici nu se dovediseră aşa de neimportante, cât să ajungă la coşul de gunoi.

— Să fiu a naibii! a zis Bella. Ai de gând să cauţi prin toate astea?

A intrat după Thóra în magazie şi a arătat înspre inscripţia care se afla pe o cutie prăfuită aşezată pe unul dintre rafturi.

— E clar că poliţia a căutat şi prin lucrurile astea, aşa că nu prea cred că le-a scăpat ceva important.

Thóra a deschis prima cutie.

— Hai că terminăm repede! a zis ea, confuză, luminând interiorul cutiei cu lanterna. Căutăm cărţi, o busolă şi bani. Adică monede.

Bella a oftat şi s-a îndreptat spre raftul cel mai îndepărtat de Thóra.

— Uşor de zis, a spus ea, luând în mână o căciuliţă de copil. Toate sunt vraişte pe aici.

A dat peste o tigaie.

— Dar ce-o fi fost în capul oamenilor ăstora? a întrebat ea. De ce n-au aruncat prostiile astea?

— Când au fost depozitate lucrurile astea, erau alte vremuri, a zis Thóra, continuând să cerceteze cutia din faţa ei.

S-a pomenit gândindu-se la lucrurile din magazia ei. S-a rugat ca locuinţa ei să nu fie niciodată acoperită de cenuşă, astfel încât ceilalţi să nu scormonească mai târziu prin lucrurile ei, făcând observaţii răutăcioase.

— Oamenii trebuiau să se descurce cu ce aveau, reparând lucrurile vechi. Multe dintre lucrurile astea costau mult mai mult decât cele de azi.

— Ce, au păstrat până şi *păr*? a zis Bella. Ce scârbos!

Thóra nu s-a oprit ca să se uite la lucrul despre care tot bombănea Bella, pentru că i s-a părut că zărise pe fundul cutiei ceva ce semăna cu nişte mărunţiş.

— Oamenii păstrează şi acum moţul copilului. E un obicei, deşi nu înţeleg ce rost mai are să faci asta, a zis ea, în timp ce băga o mână în cutie.

A scos două linguriţe cărora le-a dat drumul înapoi. A închis cutia şi a trecut la următoarea.

— Ăsta nu-i păr de copil, bag mâna-n foc, a zis Bella. N-are cum!

— Maică-mea a păstrat până şi o şuviţă din părul bunică-sii, a zis Thóra, îndreptând lanterna înspre cutie. N-a putut niciodată să-l arunce, nu m-ar mira să-l ia cu ea în mormânt.

Era bucuroasă că o luase pe Bella cu ea. Cu toate că discuţia lor nu era foarte palpitantă, o ajuta să uite de aerul îmbâcsit şi de teama că s-ar fi putut prăbuşi casa peste ele. A îndreptat lanterna înspre o altă cutie. Deasupra, într-o pungă de plastic, se afla ceva dantelat care altădată fusese de un alb imaculat, dar care acum se îngălbenise. Thóra a scos lucrul afară şi a văzut că era o rochiţă de botez. A pus-o deoparte şi a continuat să scormonească prin tot felul de hăinuţe de bebeluş, aproape toate lucrate de mână, fie cu croşeta, fie cu andrelele. Pe fundul cutiei se aflau două albume pe care scria cu litere aurite: „Primul an de viaţă al bebeluşului."

Thóra primise în dar un astfel de album la naşterea fiului ei, Gylfi, reuşind să scrie câte ceva în el numai în primele trei luni. Apoi uitase cu totul de album şi nu-l mai folosise. Cutia conţinea şi alte obiecte precum farfurioare pentru bebeluşi, tacâmuri şi un biberon mare şi vechi.

— Am găsit numai nişte lucruri de bebeluşi, i-a zis ea Bellei. Tu ai mai găsit ceva în afară de şuviţa aia de păr?

— Un costum de baie vechi, a zis Bella. Cred că e mucegăit. Pute îngrozitor.

Thóra scotea ultimele lucruri din cutie, când a sesizat că biberonul era neobişnuit de greu. A îndreptat lanterna înspre el şi a văzut că era ceva înăuntru.

— Ce-o fi asta? s-a întrebat ea, desfăcând capacul.

— Ce anume? a întrebat Bella, luându-şi ochii de pe costumul de baie.

Din sticluţă a căzut un ciocan mic, făcând un zgomot puternic.

— De ce-ar ţine cineva un dispozitiv de anihilare a peştilor într-un biberon? a întrebat Thóra, făcând o grimasă.

— De *anihilare*? a zis Bella.

— Da, un dispozitiv de anihilare a peştilor. E un fel de ciocănel folosit de pescar ca să omoare peştele după ce-l prinde.

— De unde dracu' ştii toate astea? a zis Bella, venind lângă Thóra şi privind peste umărul ei. Şi ce e pe el?

Acum că luminau obiectul cu ambele lanterne, se vedea mai bine. Bella făcuse o observaţie bună: ciocanul de cupru avea urme de sânge pe el.

— Parc-ar fi sânge, a spus Thóra, cugetând.

Oare aia să fi fost arma cu care făcuseră cunoştinţă în primă instanţă bărbaţii neidentificaţi din pivniţă? A pus-o deoparte şi a luat în mână o cutiuţă de pantofi în care se aflau câteva perechi minuscule de încălţăminte, iar sub ele un cuţit ornamentat.

— Ia uite ce-avem aici! a zis ea.

Bella s-a tras mai aproape de ea, ca să vadă mai bine, iar când a sunat telefonul Thórei, a scos un ţipăt care a alungat toată liniştea apăsătoare din jur. Şi Thóra a fost la fel de şocată ca ea, dar a reuşit să-şi înăbuşe ţipătul pe care fusese cât pe ce să-l scoată. A căutat, bâjbâind, după telefon şi a răspuns.

— Thóra la telefon, a zis ea, încercând să pară nonşalantă.

A sperat că nu era nimeni din Insule, care s-o fi întrebat ce făcea.

— Bună, sunt Dís, de la cabinetul de chirurgie plastică, a zis vocea de la celălalt capăt al firului. Am o mică problemă cu privire la investigaţia privind moartea Aldei.

— Serios? a întrebat Thóra, surprinsă şi oarecum uşurată că nu trebuia să inventeze o scuză referitor la locul în care se afla.

— Da, speram să mă puteţi ajuta. Am nevoie de un avocat.

Capitolul 30

Duminică, 22 iulie 2007

Thóra se uita la foaia din faţa ei. Nu era nici măcar opt. De obicei, nu se ridica din pat la ora aceea, dar turiştii nerăbdători să aibă parte de o zi plină de aventuri o treziseră cu trăncăneala lor de pe coridor pe la ora şapte şi nu mai reuşise să adoarmă. Îşi făcuse degrabă un duş şi acum stătea la biroul mic din camera ei, sperând că va pune cap la cap lucrurile legate de caz. Uşor de zis, greu de făcut. Iar telefonul doctoriţei din seara trecută n-o ajutase deloc să-şi înlesnească situaţia. Dís ţinuse să-i spună numai că deţinea anumite informaţii care trebuiau să ajungă la cunoştinţa poliţiei. Însă interesele ei o constrângeau să vorbească mai întâi cu un avocat; cum nu ştiuse decât numărul Thórei, o sunase pe ea. Thóra i-a spus Dísei că nu putea s-o ajute atâta vreme cât era avocata lui Markús, el fiind singurul suspect în cazul respectiv. A întrebat-o dacă voia s-o pună în legătură cu Bragi, iar Dís îşi notase numărul lui. Mai târziu, în seara aceea, când Thóra a vorbit cu el, Bragi i-a spus să se pregătească, pentru că în curând aveau să iasă la iveală informaţii noi

referitoare la cazul lui Markús. Nu i-a spus în ce constau informaţiile respective, iar Thóra era destul de deşteaptă, cât să ştie că nu se cuvenea să-l întrebe aşa ceva. Era obligat să păstreze confidenţialitatea în ceea ce-o privea pe clienta lui. Thóra a fost nevoită să-l întrebe totuşi un lucru — dacă informaţiile cu pricina erau mai degrabă pozitive sau negative pentru Markús. Bragi a stat puţin pe gânduri, apoi i-a spus că încă nu ştia exact. Dacă ar fi fost obligat să aleagă, ar fi spus că erau mai degrabă pozitive decât negative.

Thóra a revenit la foaia din faţa ei, alungându-şi din minte gândurile despre Dís şi informaţiile ei misterioase. N-avea rost să se gândească la asta acum; totul o să devină limpede după weekend. A ridicat pixul. Din tot ceea ce aflase, ce lucruri aveau legătură cu cazul? A notat evenimentele în ordine cronologică, în speranţa că va reuşi să le pună cap la cap, iar apoi a recitit ceea ce scrisese pe foaie.

Un velier de pescuit avariat soseşte în Insule pe 19 ianuarie, acostează în port, îşi schimbă locul şi pleacă în toiul nopţii. Paddi Cârligul îl vede îndepărtându-se.

În aceeaşi noapte, tinerii, printre care şi Alda, şi Markús, se îmbată în cadrul unei serate şcolare. Magnús, tatăl lui Markús, se duce să-şi ia băiatul acasă. Probabil că Alda pleacă singură acasă. I se întâmplă ceva rău, lucru pe care-l descrie indirect în jurnal.

Magnús şi Dadi Potcoavă sunt văzuţi împreună în port în noaptea aceea. În dimineaţa zilei următoare, pe debarcader este descoperită o baltă de sânge în locul unde acostase iniţial velierul.

Detectivul Gudni este solicitat să meargă la locul faptei. I se spune că Dadi a fost văzut în port, dar nu şi că era împreună cu Magnús.

Dadi neagă că a făcut ceva ilegal şi declară că nu ştie nimic despre balta de sânge.

Patru bărbaţi — după toate probabilităţile, britanici — sunt omorâţi în bătaie, fără să se ştie exact când.

Leifur se întoarce în Insule ca să-l pună la punct pe fratele său pentru că a băut.

Alda îi dă cutia lui Markús şi-l roagă s-o ducă într-un loc sigur. Fata este în pragul nebuniei.

În aceeaşi noapte, erupţia.

Rezidenţii fug pe insula principală, unii mergând acolo pe vase de pescuit. Alda îl întreabă pe Markús ce a făcut cu cutia, iar el îi spune.

Magnús şi Thorgeir, partenerul lui şi tatăl Aldei, revin în Insule ca să-şi salveze bunurile. Magnús reuşeşte să golească o mare parte din casa familiei, dar nu şi pivniţa.

Alda, împreună cu mama şi sora ei se mută în fiordurile de vest, unde se presupune că prima merge la Colegiul Ísafjördur — avansând, pe neaşteptate, cu un an faţă de clasa în care fusese anterior. Însă nu există niciun registru în şcoală care să ateste prezenţa ei acolo.

Mama lui Markús se mută împreună cu copiii în Reykjavík.

Valgerdur şi Dadi pleacă în vest, stabilindu-se în apropiere de Hólmavík. Fac, în sfârşit, un copil. Ea nu este foarte ataşată de el — să fi suferit de depresie post-partum?

Cândva, în timpul primelor două săptămâni ale erupţiei, cadavrele sunt duse în pivniţă.

Magnús cumpără acţiunile pe care le deţine Thorgeir în cadrul companiei de pescuit şi-şi vede singur de afacere. Cumpără foarte ieftin o instalaţie de prelucrare a peştelui şi-şi aduce capturile în Insule, în ciuda erupţiei care continuă.

Markús pleacă la Colegiul Reykjavík.

Alda se înscrie la aceeaşi şcoală, dar învaţă de la distanţă până după Anul Nou. Markús se întâlneşte din nou cu ea, prima oară după erupţie, dar nu vorbesc despre cutie.

Alda face studii de asistenţă medicală.

Markús se căsătoreşte şi divorţează. Are un fiu. Markús nu lucrează pentru compania tatălui lui. Menţine legătura cu Alda.

Leifur, fratele lui Markús, trece la conducerea afacerii familiei după ce se îmbolnăveşte tatăl său. El lucra în cadrul companiei de când terminase studiile de administrare a afacerilor.

Odată cu planificarea scoaterii la suprafaţă a casei părinţilor lui Markús, Alda îl roagă pe Markús să prevină acţiunea, fără să-i spună nimic despre asta surorii ei.

Alda îşi ia un concediu de la urgenţe.

Alda cercetează raportul autopsiei lui Valgerdur.

Din cine ştie ce motive, Alda deţine o fotografie cu un tatuaj constând în cuvintele „Love Sex“, precum şi o fotografie a unui bărbat tânăr necunoscut.

Alda merge la o terapeută specializată pe probleme sexuale şi pe computerul ei există linkuri cu site-uri pornografice.

Markús face tot ce-i stă în puteri ca să prevină scoaterea la suprafaţă a casei în care a copilărit, reuşind să obţină permisiunea de a lua cutia din pivniţă, odată ce Alda e de acord cu această înţelegere. Se duce în Insule.

Alda este ucisă.

Markús descoperă cadavrele în pivniţă şi un cap de om în cutie.

O posibilă armă a crimei este găsită într-o cutie cu hăinuţe de bebeluş, aflată tot în pivniţă.

Thóra a lăsat foaia jos şi a încercat, fără succes, să-şi amintească mai multe detalii care-ar fi putut schimba situaţia. S-a străduit să-şi dea seama şi care dintre lucrurile acelea aveau legătură cu crima, fără să-i treacă nimic prin minte. Era la fel ca în cazul obiectelor din magazie — dacă tăia ceva de pe listă, poate că elimina chiar indiciul esenţial. A oftat şi s-a străduit să-şi vadă în continuare de treabă. Ar fi putut Alda să-i omoare pe bărbaţi? Indiferent de cât s-a străduit Thóra să-şi imagineze un asemenea atac, presupunând că bărbaţii erau beţi criţă şi Alda, cu apucături de criminală, se afla pe debarcader, ţinând în mână un dispozitiv de anihilare a peştilor — lucrurile nu aveau noimă. Ce-ar fi făcut cu cadavrele după înfăptuirea unui lucru atât de îngrozitor? Thóra nu ştia nicio adolescentă atât de puternică, încât să care cadavrul unui om în toată firea, cu atât mai puţin să facă patru astfel de drumuri. Dacă bărbaţii fuseseră ucişi în pivniţă, lucrurile ar fi stat diferit. Atunci Alda n-ar mai fi trebuit să mute deloc cadavrele. Ipoteza asta însă nu se potrivea, pentru că aceste crime fuseseră comise înainte să înceapă erupţia. Ori, cel puţin, Markús dusese în pivniţă cutia cu capul bărbatului înainte să erupă vulcanul. În plus, hainele bărbaţilor erau arse pe alocuri, ceea ce însemna că se aflaseră afară, în aer liber, când începuse să plouă cu tefra. Iar Alda plecase din Insule până atunci. Thóra avea sentimentul că sângele de pe debarcader avea legătură cu cazul.

Unde se afla corpul care fusese decapitat? Probabil că n-o să-l găsească nimeni niciodată, având în vedere că nu fusese scos la iveală în ultimii treizeci şi patru de ani, nici măcar odată cu efectuarea săpăturilor. Deja fuseseră

scoase la suprafaţă toate casele care, potrivit planului, trebuiau scoase de sub cenuşă, aşa că nu mai exista nicio speranţă să se descopere ceva nou în perimetrul lor. În plus, în timpul erupţiei fuseseră îngropate sub lavă sute de case, aşa că trupul cu pricina putea fi în oricare dintre ele, deci dispărut pentru totdeauna. Dar, din nou, era puţin probabil, pentru că de ce ar fi mutat ucigaşul doar un singur cadavru în altă casă? De ce le-ar fi mutat pe celelalte dintr-o casă care era pe punctul de a fi acoperită de lavă, într-una care fusese acoperită de cenuşă? Thóra era sigură de un lucru — dacă ea însăşi ar fi trebuit să scape de un cadavru în asemenea circumstanţe, ar fi optat pentru casa care avea să dispară sub lavă. În plus, era posibil ca bărbaţii să nu fi fost ucişi pe teritoriul Insulelor, în ciuda sângelui găsit pe debarcader. Poate că ucigaşii n-aveau nicio legătură cu Insulele sau cu locuitorii din Insulele Westmann, fiind numai nişte străini care aduseseră cadavrele acolo, ca să le ascundă. Thóra a oftat, cugetând. În cazul acela, îşi făcuseră un plan prost.

Nu, totul indica faptul că tatăl lui Markús era omul-cheie în cazul respectiv, iar nu cineva de pe insula principală. Dacă trupurile neînsufleţite fuseseră duse în pivniţă fără ştiinţa lui, era greu de imaginat că ucigaşul ar fi ascuns ciocănelul şi cuţitul într-o cutie din cea mai apropiată magazie ori că ar fi lăsat acele potenţiale arme ale crimei lângă cadavre. Thóra a încercat să-şi imagineze ce rol ar fi putut avea Magnús în toată treaba aceea. Poate că el şi Dadi ajunseseră să se încaiere cu echipajul de pe velier, îi omorâseră pe bărbaţi şi duseseră cadavrele în pivniţă. Dar nu avea logică, pentru că Paddi văzuse velierul plecând din port. Oare aceşti oameni se întâlniseră mai degrabă pe mare decât pe uscat, iar sângele de pe

debarcader fusese o consecinţă a faptului că Dadi şi Magnús căraseră cadavrele la ţărm? Thóra s-a încruntat. Era posibil ce cei doi, Dadi şi Magnús, să fi navigat cu vasul lui Magnús? Nu ştia de câţi oameni era nevoie pentru manevrarea unui vas de mărimea aceea. Dar ei n-ar fi reuşit niciodată să reducă la tăcere un întreg echipaj cu privire la o întâmplare ca aceea. Desigur, Thóra văzuse vasul într-un tablou acasă la Leifur, dar imaginea nu-i spusese nimic, pentru că ea nu făcuse nici măcar pipi în mare, darămite să ştie cum decurgea o operaţiune de pescuit. Călătoria făcută împreună cu Bella şi Paddi Cârligul nu prea putea fi pusă la socoteală. Amintindu-şi de asta, Thóra a lansat o altă ipoteză: dacă trupurile neînsufleţite erau ale echipajului de pe velierul britanic, atunci ce se întâmplase cu barca?

Dinspre uşă s-a auzit, pe neaşteptate, o bufnitură care a scos-o pe Thóra din reverie. Zgomotul s-a auzit din nou, de data asta fiind evident că era un ciocănit. Thóra s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, în spatele căreia a fost surprinsă s-o vadă pe Bella, îmbrăcată şi gata de plecare.

— Sunt gata, a zis Bella.

S-a uitat la Thóra, părând nemulţumită de şefa ei care încă nu se îmbrăcase.

— N-am putut să dorm, în camera mea e prea linişte.

Thóra s-a uitat la ceas şi a văzut că se făcuse aproape opt.

— Mă îmbrac imediat, a zis ea, în chip de scuză. Nu vrei să mergi jos, să stai la o masă, ca să luăm micul dejun?

I-a dat Bellei foaia cu sumarul evenimentelor.

— Până cobor, uită-te peste asta. Nu strică o pereche de ochi în plus.

După mimica tinerei, era limpede că nu mai auzise niciodată expresia aia.

— Cobor în zece minute, a zis Thóra, zâmbind în timp ce îi închidea uşa secretarei.

— Pot să ţin lista puţin mai mult? a întrebat Bella, sorbind din cafeaua amară pe care şi-o turnase singură.

Thóra pierduse numărătoarea ruladelor dulci pe care le înfulecase fata în timp ce luau amândouă micul dejun.

— Fireşte, a zis Thóra, surprinsă. Ai depistat ceva?

Bella a dat din cap.

— Nu, încă nu, a zis ea. De fapt, ai uitat să scrii despre Adolf şi viol.

A întors foaia cu faţa spre Thóra.

— Am trecut totul aici, a zis ea, arătând înspre un scris neciteţ de pe margine.

— Da, ştiu că am uitat câteva lucruri, a zis Thóra. Dacă-ţi mai aminteşti ceva, eşti liberă să le scrii. Lista nu e bătută-n cuie.

— În plus, mă gândeam dacă ar fi bine să verific ce e cu tatuajul ăsta, a zis Bella, arătând înspre listă. „Love Sex", a bombănit ea. Jalnic!

Doi străini de la masa alăturată, care erau ocupaţi cu citirea unui ghid turistic, au înţeles, în cele din urmă, două cuvinte din ceea ce vorbeau femeile între ele şi şi-au zâmbit unul altuia cu subînţeles.

Thóra credea că tatuajele erau cel mult nişte tâmpenii, deci, în ceea ce-o privea pe ea, „Love Sex" era un tatuaj la fel de jenant ca oricare altul.

— Ce vrei să faci? a întrebat. Ştii ceva despre tatuaje?

— Am trei, a răspuns Bella, începând să-şi facă de lucru cu gulerul puloverului.

A tras de el în jos şi Thóra a văzut un inorog aflat în partea superioară a sânului plin al fetei.

— Unu, a zis ea, arcuindu-se în scaun, ca să-i arate Thórei pântecul. Doi…

Acum, cei doi străini se uitau ţintă la ele.

— Gata, gata, te cred, a zis Thóra, încurcată. Dar ce vrei să faci în privinţa tatuajului ăstuia?

Bella şi-a aranjat puloverul şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

— O să văd dacă-l recunoaşte cineva. Nu sunt multe ateliere de tatuaje în Reykjavík, aşa că o să termin repede. Mi se pare că e un tatuaj neobişnuit, a zis ea. Eu, cel puţin, nu l-am văzut în niciun album.

— Album? a repetat Thóra, inexpresivă.

— În ateliere există cărţi sau dosare cu imagini ale tatuajelor care ţi se pot face, a zis Bella, cu nonşalanţă. Când mi-am făcut tatuajele, m-am uitat peste selecţie, dar nu-mi amintesc să fi văzut niciunul cu textul „Love Sex“.

Cuplul tinerilor străini de la masa alăturată a chicotit.

— Sigur, dacă vrei, verifică, a zis Thóra, încercând să-i ignore pe cei doi tineri. Nu ştiu dacă ne va ajuta cu ceva, dar cine ştie?!

S-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

— Ar trebui să mergem, a zis ea, luându-şi geanta de pe spătarul scaunului, unde o atârnase. Acum să văd dacă pot lămuri ceva cu Gudni.

Bella a pufnit:

— Baftă! a zis ea, deloc optimistă.

— Deci aţi crezut că v-aţi uitat portofelul în pivniţă când aţi fost acolo cu Markús? a întrebat Gudni, fiind evident că nu credea niciun cuvânt din ce-i spusese Thóra.

S-a rezemat de spătarul scaunului şi a privit-o încruntat. Fusese de acord să se întâlnească cu ele la comisariatul poliţiei, când l-a sunat Thóra puţin după ora opt dimineaţa, dându-şi seama, după vocea lui, că îl trezise.

— Da, a zis Thóra, supărată. Ce importanţă are?

A făcut un semn înspre dispozitivul de anihilare a peştilor care se afla pe biroul lui Gudni. Alături de el era cuţitul care fusese în aceeaşi cutie.

— Iată, aveţi aici posibilele arme ale crimei dintr-un caz nerezolvat, cu patru cadavre, şi normal ar fi să-mi mulţumiţi c-am intrat acolo, în loc să mă luaţi la întrebări.

— Însă eu cred că e bine să lămurim lucrurile, a zis Gudni, pe un ton calm. Dumneavoastră şi… doamna aceasta…, a zis el, arătând înspre Bella.

— *Doamna?* a mârâit Bella.

Thóra şi-a amintit cât de ciudat se simţise când îi spusese cineva pentru prima oară „doamnă", în loc să-i spună „fată" sau „tânără", dar nu era nici locul, nici momentul să împărtăşească experienţa respectivă cu secretara ei.

Gudni s-a uitat la Bella, ridicând din sprânceană, şi a continuat:

— Aţi venit până aici, tocmai în Insule, apoi, în loc să luaţi legătura cu mine şi cu arheologii, ca să verificăm dacă portofelul pe care l-aţi pierdut e în pivniţă, aţi preferat să aşteptaţi să se facă seară şi apoi aţi pătruns în casă singure, singurele.

— Îmi cer scuze, l-a întrerupt Thóra. Dar nu era niciun indicator pe care să scrie cum că locul faptei e încă sigilat, aşa că m-am gândit să nu vă mai deranjăm şi să ne ducem chiar noi după el. Sper că proprietatea nu e încă sub jurisdicţia dumneavoastră.

— Nu, nu este, a răspuns Gudni. Ne-am terminat treaba ieri, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că acolo, la capătul drumului de acces, se află o înştiinţare mare care spune clar că nu aveţi voie să treceţi de banda de pe margine.

— Da, e o înştiinţare? a zis Thóra, zâmbindu-i inocent. N-am văzut-o.

A făcut din nou un semn către obiectele de pe birou.

— Oricum, v-am predat dovezi într-un caz grav de crimă, dar se pare că pe dumneavoastră nu vă interesează decât încurcătura asta mică în care am intrat.

Thóra nu era foarte sigură dacă semnul de avertizare era împuternicit legal, dar bănuia că nu.

— Acum să-mi spuneţi dacă descoperirea asta vi se pare importantă sau nu. De asemenea, vreau să ţineţi cont de ciocănel şi de cuţit, dacă aveţi de gând să cereţi extinderea perioadei de detenţie pentru Markús. Armele nu-i aparţin clientului meu şi sunt sigură că medicul legist va dovedi că n-a pus niciodată mâna pe ele.

Thóra luase legătura cu Markús şi-i spusese despre arme înainte să se ducă la comisariat. Înmărmurit, el spusese că nu le atinsese niciodată nici măcar cu un deget, dar să le mai ascundă şi-n magazie.

— Despre reţinerea lui va trebui să vorbiţi cu colegii mei din Reykjavík. Ei se ocupă de asta, a răspuns Gudni, subliniind sarcastic cuvântul *Reykjavík*. Nu ştiu ce au de gând cu Markús.

Thóra sperase că Gudni fusese ţinut la curent cu evoluţia cazului şi că, prin urmare, putea să-i spună — ori, cel puţin, să-i dea un indiciu — despre planurile poliţiei din ziua următoare, când expira perioada de custodie a lui Markús. A încercat să-şi ascundă îngrijorarea. Gudni

o enerva la fel de mult ca de fiecare dată când se vedeau şi se părea că şi ea îl irita pe el, aşa că nu intenţiona să-i dea satisfacţie, arătându-şi dezamăgirea. I-a zâmbit.

— Revenind la arme…, a zis ea.

Gudni a râs sec.

— Arme? a spus. Astea-s unelte de lucru.

Thóra a făcut o pauză înainte să continue:

— Poate nu aţi aflat, dar să ştiţi că uneltele sunt folosite de multă vreme pentru acte de violenţă. Vă asigur că toată lumea ştie asta.

Gudni s-a uitat ţintă la ea, inexpresiv. S-a aplecat în faţă şi a aruncat o privire asupra uneltelor de pe birou.

— Nu înţeleg de ce sunteţi aşa de sigură că au legătură cu cadavrele.

— Nu e normal să ascunzi nişte unelte periculoase printre haine de bebeluş, mai ales lângă o rochiţă de botez, a răspuns ea. Ba mai mult, am impresia că e sânge pe ele. Sunt destul de sigură că aceste obiecte au fost puse acolo în încercarea de a ascunde dovezile crimelor.

— Ce mişcare inteligentă! a zis Gudni, zâmbind trist. Să ascunzi armele crimei într-o cutie, dar să aşezi cadavrele la vedere, în mijlocul încăperii.

S-a încruntat şi a dat din cap.

— Dar chiar credeţi că făptaşul a fost aşa de prost?

Thóra s-a făcut roşie de nervi, dar şi-a controlat emoţiile.

— N-avem vreme să scornim teorii despre cum au stat lucrurile în realitate. Mai întâi, trebuie să aflăm dacă ăsta e sânge, iar dacă e aşa, al cui e. Totodată, e clar că n-ar strica să se verifice dacă sunt amprente pe armele astea.

— Probabil că habar n-aveţi la ce folosesc uneltele astea, a zis Gudni, cu superioritate, de parcă nimeni nu s-ar fi

putut numi om cu adevărat dacă nu umbla de colo-colo cu un ciocănel într-o mână şi cu un cuţit în cealaltă. Sper că ştiţi că, dacă e sânge pe ele, totul e uşor de explicat!

— Poate că da, dar având în vedere cât sânge e pe ele, mă îndoiesc că provine de la un peşte sacrificat — n-ar avea cum să rămână atâta sânge pe dispozitiv. De acord?

Gudni a strâns din ochi şi din buze.

— Ce credeţi că aveţi de câştigat din asta? a întrebat el, sprijinindu-se în coate şi aplecându-se în faţă.

Thóra ştia că poliţistul nu se referise la comisionul ei.

— Credeam că e vorba de un câştig comun, a răspuns ea. Să găsim criminalul. Adevăratul criminal.

Gudni a hotărât să nu spună nimic. A continuat să se uite fix în ochii Thórei, dar apoi a fost nevoit să clipească. A zis:

— Ei, o să-l găsim. Şi fără ajutorul dumneavoastră.

— A, da? a bombănit Thóra, hotărând să nu se ia la ceartă cu el.

A schimbat subiectul:

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre un caz mai vechi referitor la contrabandă cu alcool, care s-a întâmplat aici înaintea erupţiei?

Se părea că Gudni era şocat de noul subiect, total neaşteptat.

— Ce treabă are asta cu cazul nostru? a întrebat el.

Thóra n-a zis nimic.

— Sincer, vă agăţaţi de-un fir de pai, dacă vă legaţi şi de incidentul ăsta vechi.

S-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Ne ascundeţi ceva?

— Nu, absolut nimic. Doar că, tot discutând cu localnicii, am auzit în vreo două rânduri de chestia asta şi am

zis să fac nişte cercetări, fie şi numai pentru a exclude faptul că are legătură cu cazul actual.

— Am înţeles, a zis el. Nu-i un secret pentru nimeni, dar eu am crezut că majoritatea au uitat de incidentul ăla. Mă surprinde c-a adus cineva vorba de el după atâţia ani de zile.

Şi-a desfăcut degetele şi s-a apucat să-şi trosnească articulaţiile una după alta.

— Azi pare o nimica toată, prin comparaţie cu marile cazuri cu droguri. S-a constatat că în Insule circula o cantitate neobişnuită de alcool din cereale, iar toate indiciile trimiteau către doi localnici. Când a început erupţia, investigaţia nu se încheiase, dar era concludentă. Apoi, având în vedere circumstanţele, cazul a fost abandonat.

— Cine a fost implicat? a întrebat Thóra. Ştiu de Kjartan de la biroul de administraţie a portului, dar celălalt cine a fost?

Gudni şi-a trosnit mai tare ca niciodată articulaţia degetului mare.

— Nu-l cunoaşteţi.

Thóra a pronunţat numele singurului bărbat la care s-a putut gândi, în afară de Paddi Cârligul, care nu părea să fie vinovat de aşa ceva.

— Cumva Dadi Potcoavă?

Gudni nu şi-a putut ascunde surprinderea. Era evident că Thóra ghicise.

— N-am de gând să vă vorbesc despre nimeni altcineva în afară de clientul dumneavoastră, a răspuns el. Oricum, vă asigur că niciunul dintre bărbaţii ăştia n-a fost suspectat multă vreme, pentru că s-a predat un al treilea, mărturisind totul în dimineaţa când a izbucnit erupţia.

A avut noroc, pentru că, aşa cum am zis, investigaţia n-a mai continuat.

Thóra s-a încruntat. Oare cine să fi fost?

— A fost Magnús? a întrebat ea, văzând că ghicise iarăşi.

— De ce nu-l întrebaţi pe el? i-a sugerat Gudni, sarcastic. Dacă aţi terminat cu întrebările, aş prefera să-mi spuneţi dacă aţi mai găsit şi altceva în pivniţă. O să transmit informaţiile astea la Reykjavík, aşa că nu rataţi ocazia de a-mi spune totul.

— Nu, a răspuns Thóra, tăios. N-am mai găsit nimic.

I-a zâmbit afectat lui Gudni, amintindu-şi ce reuşiseră să găsească ea şi Bella. Câteva cărţi vechi de poezii, legate în piele, o busolă veche de cupru şi nişte monede de aur, care nu păreau să provină dintr-o ţară anume. Înainte să predea lucrurile respective, voia să vadă dacă-l puteau face pe Magnús să-şi amintească ceva de folos. Dovezile începeau să trimită ameninţător spre bătrânul magnat al pescuitului.

— Adolf, singurul lucru pentru care ar mai merita să trăieşti pe lumea asta ar fi să începi să inspiri bioxid de carbon şi să expiri oxigen.

Furia femeii era întipărită pe tot chipul, cu toate că mai evidentă era tristeţea care o apăsa.

— Ştii prea bine ce părere am despre tine şi nici n-o să mi-o schimb, aşa că ne certăm degeaba.

Adolf o privea pe mama fiicei lui fără să sufle o vorbă. Ar fi vrut să riposteze, să-i spună vreo două ca s-o doară, dar nu i-a trecut nimic inteligent prin minte. Putea să-i spună că arăta ca o terminată şi s-o întrebe dacă se uitase în oglindă în ziua aceea, dar era prea puţin. Uneori era mai bine să tacă din gură şi s-o privească dispreţuitor, mai

ales că se pricepea destul de bine la asta. Nici măcar n-a trebuit să facă eforturi; expresia i s-a întipărit pe chip imediat ce ea s-a aşezat jos şi a început să turuie. N-ar fi trebuit să deschidă uşa de la bun început, văzând cine îl căuta. Cum bărbatul nu avea maşină, ea ar fi putut să creadă că nu era acasă şi ar fi plecat. Adolf nu putea s-o suporte nici pe ea, nici sentimentul de vinovăţie pe care încerca femeia să i-l inducă în rarele ocazii când vorbeau. La dracu', ce vină avea el că rămăsese însărcinată? Dacă ar fi bănuit câtuşi de puţin că se va întâmpla una ca asta după noaptea aceea de demult pe care o petrecuseră împreună, ar fi rămas acasă şi n-ar mai fi plecat nicăieri. Îşi amintea foarte vag de noaptea în care o concepuseră pe Tinna, aşa de puţin incitantă fusese partida de sex. Se simţise mai satisfăcut până şi cu femei care erau aproape inconştiente.

— Tu auzi ce-ţi spun? a zis femeia, aruncându-i şi ea o privire dispreţuitoare. Vreau să vorbeşti cu psihiatrul Tinnei. Omul vrea să te vadă, numai că tu nu-i răspunzi la telefon. Dacă nu vrei să te duci pentru că presupui că-mi faci mie un bine, să ştii că te înşeli amarnic.

— Şi ce dracu' vrei să vorbesc cu el? Dacă Tinna are vreo problemă, e numai vina ta. Tu ai crescut-o!

Adolf a ridicat din umeri ca să-i dea de înţeles că prea puţin îl interesa.

— Şi ce dracu' ţi-a venit s-o duci la un psihiatru? N-are nimic. Trebuie doar să mănânce, atât. Mai bine ai duce-o undeva să mănânce. Sau poate c-ar trebui să gătească şi tu ca lumea. Nu mă miră că nu vrea să mănânce, că habar n-ai să gătească.

În realitate, el nici nu ştia cum gătea femeia.

— Nu te-am crezut niciodată prea deştept, dar nici aşa idiot nu credeam că eşti, a zis femeia, înroşindu-se la faţă.

Şi-a încleştat degetele, făcând mâinile pumn.

— Ce ştii tu despre boala ei? Ţi-ai făcut tu timp să cauţi măcar o dată pe internet şi să vezi ce-o distruge pe fiică-ta?

— Astea-s prostii! a zis Adolf, simţind că vocea i se îngroşa şi devenea un huruit, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când îşi ieşea din fire. Toată lumea ştie că sistemul vrea să ne facă să credem că propriii noştri copii au mereu câte-o boală. Apoi medicul zice că suferă de lipsă de atenţie, că e prea agitat ori mai ştiu eu ce, numai ca să-i ducem la terapie. Tinna e slabă doar pentru că nu mănâncă bine. Dac-o laşi să se uite prea mult la televizor ori să citească prin reviste despre modele slăbănoage!

Femeia a oftat.

— Vrei sau nu să vorbeşti odată cu omul ăsta, spre binele Tinnei?

S-a ridicat din fotoliu şi s-a uitat de jur împrejur. Privirea de pe chipul ei era mult mai dispreţuitoare decât cea de pe chipul lui Adolf.

— Sincer, mă îndoiesc c-o să se schimbe ceva în bine, aşa că mă doare-n cot de ce alegi. Dar măcar pot să-i spun doctorului, cu conştiinţa împăcată, că ţi-am zis să-l suni.

— Şi ce vrea să-i zic? a spus Adolf, dezamăgit, dintr-odată, că ea pleca.

Trecuse mult timp de când nu mai venise nimeni pe la el, cu toate că nu stătuse să se gândească la asta. Pe măsură ce se apropia data procesului, prietenii se răreau tot mai mult. Nu voiau să afle lumea că erau prieteni cu un violator. Lui Adolf nu-i plăcea situaţia, dar o înţelegea. Dacă-ar fi fost în locul lor, ar fi făcut la fel.

— Vrei o cafea? Am cafea. Dacă vrei.

Femeia s-a uitat la el, surprinsă.

— Nu, mersi.

Şi-a aranjat geanta pe umăr şi a mutat greutatea trupului ei subţire pe un picior.

— Până la urmă, te duci? a întrebat ea încă o dată.

Adolf a ridicat iarăşi din umeri şi s-a uitat în altă parte, spre canapeaua din faţa lui.

— Dac-aş şti ce vrea să audă de la mine, m-aş duce, normal. Deşi nici aşa nu prea văd rostul.

— Nu ştiu ce vrea să vorbească cu tine, a zis femeia, iar după vocea ei, Adolf şi-a dat seama că se săturase să tragă de el. Dacă te temi c-o să se apuce să te analizeze, stai liniştit. Din câte ştiu, vrea doar să capete o imagine de ansamblu.

— O imagine de ansamblu? a întrebat Adolf, care nu putea înţelege acest lucru.

Dintr-odată, şi-a dorit să-i facă pe plac şi să accepte, să-i spună că va merge să se întâlnească cu doctorul. Şi totuşi, nu voia să facă asta. Nu înţelegea ce rost avea şi nu-i plăceau psihiatrii, psihologii şi ceilalţi din tagma lor. Specialiştii îl intimidau, nu se simţea niciodată bine în preajma lor.

Ea s-a uitat la el, aşteptând şi fiind vizibil nerăbdătoare să plece. Dintr-odată, Adolf a citit-o: ea voia ca el să refuze, să nu se ducă. Apoi ea putea să facă pe martira în continuare, o mamă singură şi amărâtă cu o fată bolnavă, care nu se bucura de niciun sprijin şi de niciun pic de înţelegere din partea laşului de taică-său. Femeia şi-a dres glasul, nervoasă, realizând că el îşi dăduse seama de asta. Ori poate că ochii ei nu oglindeau nimic altceva decât oboseală şi resemnare.

— O imagine de ansamblu asupra vieţii Tinnei, să vadă cum a fost înainte să se îmbolnăvească, a zis ea. Dacă te ajută, să ştii că m-am întâlnit de mai multe ori cu omul ăsta şi e foarte cumsecade, aşa că e uşor să vorbeşti cu el. Medicii cred că boala Tinnei e mult mai gravă, că nu e o simplă problemă mintală.

S-a uitat la Adolf o clipă, apoi şi-a încheiat jacheta simplă, banală.

— Dacă ai întrebări, doctorul îţi poate spune mai multe despre dezechilibrul ei alimentar şi despre alte probleme. Pe mine m-a ajutat mult.

Adolf a dat din cap, gândindu-se ce să-i răspundă. Nu credea în dezechilibrul ăla alimentar şi, de altfel, nici în boala nouă a fetei. S-a uitat la mama fiică-si: era aşa de trasă şi de descompusă la faţă, că părea mult mai matură decât era în realitate, dar *ei* nu-i zicea nimeni că era bolnavă. Pur şi simplu, Tinna moştenise constituţia maică-sii şi, în plus, era uşor de influenţat. Adesea, în ziare scria despre cât de multă influenţă aveau modelele şi actriţele slabe asupra fetelor, iar Tinna căzuse sub vraja acelei imagini a trupului. Odată cu vârsta, avea să-şi depăşească problema şi să se mai îngraşe puţin.

— N-am nicio întrebare despre „boala“ asta, a zis el.

Nu voise să fie aşa de sarcastic, dar se întâmplase şi gata.

— E foarte bolnavă, a zis femeia, profund mâhnită. Iar tu, Adolf, eşti un prost; un mare prost, sper că ştii asta.

Adolf era furios. Aşa făcea ea întotdeauna. Nu-i convenea nimic; nu făcea nimic altceva decât să-l contrazică şi să-i ţină lecţii de moralitate. El era un prost, iar ea era un înger cu chip de om.

— De parcă tu n-ai fi tot o proastă, că laşi fata aiurea pe seama sistemului. Proastă eşti tu, nu eu.

S-a uitat la el preţ de câteva secunde bune. O clipă, lui Adolf i s-a părut că femeii îi dăduseră lacrimile, dar, de fapt, ea a dat din cap, înfrântă, şi i-a făcut cu mâna fără nicio tragere de inimă.

— Am plecat.

S-a întors şi s-a îndepărtat încet, fără să se uite înapoi.

Adolf s-a ridicat şi a urmat-o. Deşi el avusese ultimul cuvânt, simţea că ea ieşise învingătoare. Aşa ceva era de neconceput: avea nevoie de fiecare victorie, oricât de mică, pe care o putea obţine înainte de proces, dacă voia să treacă cu bine de el.

— Deci recunoşti că tu eşti aia proastă? a zis el, pe când ea ajunsese la uşă.

Lui Adolf i-ar fi plăcut să fi fost mai grăbită, pentru că simţea că femeia îşi afirma iar superioritatea prin liniştea ei netulburată.

Ea s-a oprit brusc, dar nu s-a întors. I-a vorbit pe un ton rece:

— Adolf, i-a zis ea, Tinna şi-a făcut rău cu mâna ei şi a fost atât de grav, că nu mai am încredere s-o las singură. Acum e în siguranţă. Ar fi bine să vorbeşti cu doctorul; iar dacă nu vrei, asta e şi gata. Îl cheamă Ferdinand Jonsson. Poate-i spui măcar cine e femeia asta, Alda, despre care Tinna vorbeşte întruna. Eu nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta, aşa că, probabil, e una dintre iubitele tale.

— Ce ştie ea despre Alda? a întrebat Adolf, de-abia recunoscându-şi glasul. N-are de unde s-o cunoască.

— Eu habar n-am cine e, a răspuns mama fetei, cu tristeţe în glas. Tinna n-are de unde s-o cunoască decât de

la tine. E obsedată de ea şi zice întruna că ştie cine a fost în casa ei.

De-abia acum s-a întors cu faţa la el.

— Bănuiesc că se referă la tine, dar e atât de sedată, încât mi-e greu să înţeleg tot ce zice.

S-a întors din nou spre uşă şi a apucat mânerul.

Adolf a făcut o pauză, ca să se liniştească. A încercat să-şi spună că nu avea motive de îngrijorare, că putea s-o convingă pe fată să nu mai zică nimic despre Alda. Avea să-i spună că-i putea face mult rău şi că nu trebuia să uite că era taică-său. Fata o să înţeleagă. Acum trebuia să se arate îngrijorat de altceva.

— Ce-a păţit Tinna? a întrebat el.

Probabil că era vorba de ceva destul de grav, aşa simţea el uitându-se la spatele încordat al mamei fetei.

Femeia a lăsat umerii în jos, dar nu s-a întors.

— Tinna s-a tăiat. Aşa au găsit-o medicii.

Adolf nu pricepea.

— Cum adică s-a tăiat? A încercat să se sinucidă?

— Nu, a răspuns ea, cu glas sfâşiat. A încercat să-şi mănânce carnea. S-a gândit că deja înghiţise caloriile din propria carne, aşa că nu contau.

Hohotind de plâns, femeia abia putea să mai vorbească.

— De parcă ar avea vreun pic de carne pe ea.

Dintr-odată, şi-a îndreptat spatele, a deschis uşa, a ieşit şi a închis-o în urma ei. Adolf a rămas pe loc cu gura căscată, prea şocat ca să mai fugă după ea. În mod clar Tinna era mult mai bolnavă decât îşi imaginase el. S-a blestemat pentru că nu se gândise să întrebe cum se numeau şi celelalte boli de care se presupunea că suferea fata, în afară de anorexie. De-abia acum şi-a dat seama care era cu adevărat prostul dintre ei doi.

Capitolul 31

Duminică, 22 iulie 2007

Thóra şi-a luat la revedere şi a pus telefonul jos.

— Deci ce-ai aflat? a întrebat Bella, nerăbdătoare.

— Nu ştiu dacă a fost sincer ori dacă încă îmi ascunde ceva, a spus Thóra, protestând. Poate că mă minte total.

Luase numărul de telefon al lui Kjartan de la biroul administraţiei portuare şi-l sunase în speranţa că va afla mai multe despre contrabanda cu alcool şi ca să vadă dacă avea ceva de spus cu privire la balta de sânge.

— După ce ne-am certat zdravăn, a recunoscut că a fost suspect în cazul cu contrabanda şi sunt destul de sigură că a fost implicat în asta, deşi el nu recunoaşte.

— Şi Dadi Potcoavă? a spus Bella. Ţi-a zis Kjartan dacă a fost sau nu părtaş la asta?

— Da, mi-a ţinut chiar şi un mic discurs despre asta, a zis Thóra, uitându-se fix la telefon, exasperată. După cum zice Kjartan, Dadi a fost capul operaţiunii de contrabandă, care a mers o bucată bună de vreme. Dadi era în legătură cu câţiva marinari de pe un cargou care trecea regulat prin zonă. Ei aruncau lichiorul peste bord, legat

de o ancoră, şi băutura plutea la întâmplare pe apă până când venea Dadi, cu o barcă cu vâsle, s-o ia. Când a început Războiul Codului, treaba s-a îngreunat, pentru că zonele de pescuit şi cele înconjurătoare erau supravegheate îndeaproape. Aşa s-a şi aflat de contrabandă, zice Kjartan. Dadi a fost văzut ridicând containerele şi navigând cu conţinutul neidentificat. În realitate, n-a fost prins la propriu transportând lichiorul, dar poliţia din Insule a fost înştiinţată de călătoria lui misterioasă şi lucrurile au ieşit la lumină după investigaţiile făcute de Gudni.

— Şi care se presupune c-ar fi fost rolul lui Kjartan în toată treaba asta? a întrebat Bella.

— Ţi-am zis deja, n-a recunoscut c-a fost implicat; dar mi-a spus pentru ce l-au suspectat. Poliţia a crezut că el era cel care ducea în insula principală băuturile spirtoase care nu se vindeau în Insule. Pe atunci lucra pe o navă costieră pentru Compania Statală de Transport Maritim.

— O diviziune înţeleaptă a muncii, a zis Bella, dând aprobator din cap.

Thóra nu i-a răspuns.

— A zis că dosarul a fost lăsat baltă: mai întâi, investigaţiile în curs au fost întrerupte din cauza erupţiei, iar apoi s-a prezentat Magnús la poliţie şi a recunoscut totul.

— Poate o fi fost numai el implicat, a zis Bella. Şi nu voia să cadă vina pe umerii prietenilor lui nevinovaţi.

— Kjartan a zis că era imposibil ca Magnús să fi avut ceva de-a face cu contrabanda, a spus Thóra. Şi sunt total de acord cu el în privinţa asta, pentru că eu cred că el, adică Kjartan, a avut un amestec în asta. Mi-a zis c-a rămas uimit când a auzit vorbindu-se de implicarea lui Magnús. Dar că n-a avut ocazia să vorbească cu el şi nici să-l întrebe ce-a declarat la poliţie, pentru că în noaptea

aia, după ce Magnús şi-a asumat vina pentru contrabandă, a început erupţia. Când s-au întâlnit puţin mai târziu, în timpul operaţiunilor de salvare, n-a zis niciunul nimic despre incident, gândindu-se amândoi că avea să fie dat uitării, ceea ce, de fapt, s-a şi întâmplat.

— Dar cum de poţi fi sigură că Magnús a fost sau nu implicat cu adevărat în asta? a zis Bella, încruntându-se. Pentru că, unu, nimeni nu face un asemenea gest pentru prietenii lui — orice-ar zice lumea. Şi doi, ştim că s-a furişat în port împreună cu Dadi Potcoavă în toiul nopţii, iar asta trebuie să fi avut vreo legătură cu contrabanda.

— Dacă Kjartan spune adevărul, e imposibil să fi fost implicat. Magnús era ocupat până peste cap cu compania şi n-ar fi avut nici timp, nici motive ca să-şi complice viaţa.

— Şi ce-a zis Kjartan despre sângele de pe debarcader?

— N-a zis mare lucru, a spus Thóra. A zis c-a auzit zvonul potrivit căruia Dadi şi Magnús au coborât până la debarcader în noaptea aia, dar că nu ştie nimic despre balta de sânge. Şi nici despre velierul britanic.

A scos un oftat.

— Sper să scot ceva de la Magnús.

— Chiar crezi c-o să-ţi spună ceva?

— Nu ştiu. Dar ştiu că e singurul om în viaţă care ştie ce s-a întâmplat, cu toate că, evident, n-am de unde să ştiu dacă-şi mai aminteşte ceva de atunci.

— Dacă aş fi omorât patru oameni, n-aş fi putut să uit, a zis Bella. Aş fi uitat de muncă, de colegii de serviciu, dar niciodată de asta.

Thóra a zâmbit.

— Să sperăm că ai dreptate, a zis ea, încrucişându-şi degetele. O să vedem.

Magnús se uita fix la busola pe care i-o adusese Thóra. Vechile cărţi erau aşezate într-o grămăjoară pe masa de lângă el, dar nu arătase niciun interes pentru ele. Mâinile lui firave au apucat strâns braţele fotoliului.

— De ce? a întrebat el pe neaşteptate.

Nu-şi luase ochii de la busolă, aşa că nu era clar cine ar fi trebuit să răspundă la întrebarea aceea. Thóra s-a întors într-o parte, uitându-se la María care, pur şi simplu, a ridicat din umeri. Thóra a pus mâna peste mâna cenuşie a lui Magnús, uluită de cât de rece şi osoasă era.

— Nu sunteţi bucuros că v-aţi recuperat busola? Am găsit-o în pivniţă.

Bătrânul a ridicat brusc capul şi s-a uitat încruntat la Thóra.

— De ce?

Ea nu ştia ce să spună.

— Din câte ştiu, v-a părut rău că n-aţi luat-o în timpul erupţiei, a zis ea, evitându-i privirea. Nu sunteţi bucuros?

Bătrânul s-a uitat în jos, în poală, şi a dat din cap, părând nostalgic.

— Ai crescut, Sigrídur, a zis el. Erai doar o copilă.

— Ca Alda? a întrebat Thóra.

Se îndoia că numele de Sigrídur avea vreo importanţă, pentru că Leifur îi spusese că taică-său o confunda cu sora lui.

— Săraca Alda, a zis Magnús, dând în continuare din cap. Ce urât a fost!

— Ce-a fost urât? a întrebat Thóra. Nu mai ţin minte ce s-a întâmplat.

Imediat ce-a spus asta, şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Bărbatul s-a uitat la ea cu coada ochiului, părând confuz. María i-a sărit în ajutor.

— Ţi-e frig, Maggi, dragule? a zis ea, cu glas domol, şi, auzindu-i vocea, el s-a calmat. Stai să te învelesc mai bine, a continuat ea, ridicându-se şi trăgându-i pătura peste picioare. Gata!

L-a bătut cu mâna peste genunchi.

— Să te porţi bine cu Thóra de-acuma. Îl ajută pe Markús, fiul tău.

— Markús o iubeşte pe Alda, a zis bătrânul, dând fericit din cap. E fată bună.

Apoi s-a întunecat la faţă.

— E la pământ, săraca.

— La pământ? a întrebat Thóra, cu uimire.

Apoi, calmându-se, a adăugat:

— Ce-a păţit? Şi-a făcut vreun rău?

— E la pământ, a repetat el. Sacrificiul.

S-a uitat fix la busolă şi s-a încruntat.

— Dezgustător. Ia-o de aici!

Thóra a fost nevoită să se abţină să-l apuce pe om de umeri şi să-l scuture. A pus busola deoparte. La naiba, el ştia ceea ce voia ea să afle! S-a întrebat dacă un bolnav de Alzheimer putea fi hipnotizat.

— Alda e moartă, Magnús, a zis ea. Ca să pot să-l ajut pe Markús, trebuie să ştiu ce a păţit Alda.

— Markús, a spus Magnús, întorcându-se ca să se uite pe fereastră. Markús o iubeşte pe Alda.

A lăsat iar capul în jos.

— Ştiu, a zis Thóra, apucând portmoneul croit grosolan pe care îl găsise Bella şi care era plin de monede care

păreau să fie din aur. Vedeţi ce am eu aici? a întrebat ea, arătându-i portmoneul. Monedele pe care le-aţi căutat.

A dat să se uite în altă parte. Era evident că nu voia să le vadă. Thóra a deschis portmoneul şi i-a arătat ce era în el.

— Aur, Magnús, a zis ea. Monede de aur.

Pe neaşteptate, bătrânul a lovit portmoneul cu putere, iar Thóra l-a scăpat din mână. Monedele s-au împrăştiat peste tot. Câteva au ajuns în poala lui şi el a reacţionat ca şi cum ar fi fost făcute din lavă incandescentă. Tremura din toate încheieturile, plângea întruna şi se scutura ca să le dea jos de pe el.

María a sărit în picioare şi a încercat cum a ştiut ea mai bine să-l calmeze. Împreună, au reuşit să dea jos monedele din poala lui. Magnús s-a liniştit puţin.

— Plătiţi cu viaţa, a zis el. Bani plătiţi cu viaţa.

— Cu viaţa? a întrebat Thóra, ştiind că se apropia vremea să plece. A murit cineva, Magnús? Au murit patru bărbaţi?

El stătea nemişcat şi se uita la ea cu o mină crudă.

— Au fost nişte oameni răi, Sigrídur. Nişte oameni răi, a spus el iar, încercând să se ridice. Şoimul e o pasăre frumoasă, a adăugat. Cucul nu.

Chipul i se mai îmblânzise şi mâhnirea părea că-şi făcea iar loc în privirea lui.

— El nu-şi cloceşte singur ouăle, a zis el. Le clocesc alte păsări în locul lui. Ţine minte asta!

Thóra a promis că o să ţină minte. Mai întâi — un şoim, acum — un cuc. Perfect! Totuşi, părea evident că Magnús avusese o oarecare legătură cu crimele de atunci. Avansase cu un pas şi dăduse înapoi cu doi.

Capitolul 32

Luni, 23 iulie 2007

Timpul trecea mai repede decât şi-ar fi dorit Thóra. Ca de obicei, era îngrijorată că nu o să ajungă acasă la timp, ca să pregătească cina. Stresul ei era amplificat de convingerea că fiecare minut care trecea creştea probabilitatea ca perioada de detenţie a lui Markús să se prelungească, la cererea poliţiei. Se afla în biroul ei, aşteptând s-o sune detectivul Stefán, care urma să-i transmită decizia poliţiei cu privire la audierea din ziua următoare. Trebuia să fi sunat deja. Spera că luarea deciziei fusese întârziată din cauză că poliţia cerceta încă dovezile apărute după reţinerea lui Markús, descoperind ceva ce-i implica şi pe alţii în caz, în afară de el. Desigur, situaţia putea, la fel de bine, să stea şi invers; poliţia nu sunase pentru că era prea ocupată să pună cap la cap dovezile împotriva lui Markús. Nesiguranţa o neliniştea, iar Thóra nu ştia ce să mai facă să-i treacă timpul mai repede. Nu voia să piardă vremea dând telefoane, temându-se să nu o sune Stefán şi să sune ocupat. Aşa că, agitată cum era, se aşezase la computer. Ştia că ar fi trebuit să recapituleze

nenumăratele aspecte ale cazului, dar nu se putea concentra asupra niciunuia. Timpul se scurgea greu. Iar pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, nu reuşise să facă nimic nici în timpul călătoriei cu feribotul, după ce plecase din Insule. Nu avusese semnal la telefon pe o distanţă de câteva mile, iar telefonul îşi revenise abia după ce ieşise din oraşul Thorlákshöfn. Aşa că nu putuse sub nicio formă să-şi vadă de investigaţii şi să pună cap la cap rezultatele haotice ale cazului. În schimb, fusese constrânsă să asculte poliloghia Bellei despre tipul pe care-l întâlnise cu o noapte în urmă. Dacă Thóra n-ar fi ştiut că Matthew urma să vină în curând spre Islanda, s-ar fi aruncat peste bord, de ruşine că Bella avea o viaţă sexuală mai bună ca a ei.

Thóra a auzit primele note, bine-cunoscute, ale melodiei „La mulţi ani", tonul de apel al telefonului ei, şi a răspuns numaidecât. Sóley îi schimbase tonul de apel de ziua ei şi, deşi i se părea oarecum jenant, nu-i venea să-l înlocuiască, pentru că Sóley era foarte încântată de melodie. Thóra n-a recunoscut numărul şi şi-a încrucişat degetele, sperând că era Stefán. Dar era fiul lui Markús, nerăbdător să afle ce se mai întâmplase între timp. I-a spus cum decurseseră lucrurile recent şi i-a promis că va lua legătura cu el imediat ce va afla mai multe. Băiatul era nervos şi a bombănit ceva despre taică-său, cum că, probabil, avea să fie închis. Thóra i-a spus încă o dată că o să-l ţină la curent cu mersul lucrurilor, părându-i rău că-l dezamăgise pe bietul băiat. Situaţia lui nu era roz şi, de dragul lui Hjalti, Thóra a sperat că, data viitoare când avea să-l sune, o să-i dea veşti bune.

Thóra a intrat pe internet ca să verifice dacă apăruse ceva pe site-urile de ştiri. Cine ştie, poate că veştile

ajungeau mai repede în presă decât la urechile ei. A constatat că nu era aşa. În singurul raport peste care a dat scria succint că încă nu se ştia sigur dacă va fi cerută prelungirea perioadei de detenţie în cazul lui Markús Magnússon, înainte ca aceasta să expire. Thóra s-a lăsat păgubaşă şi a hotărât să-l sune pe Stefán, ca să nu mai aştepte atâta telefonul lui şi să-şi vadă în continuare de restul lucrurilor.

— O să cerem să fie reţinut încă două săptămâni, pe baza faptului că a luat parte la uciderea bărbaţilor din pivniţă, i-a spus Stefán, brusc. Decizia va fi luată înainte de două după-amiază, mâine.

Thóra şi-a reţinut un oftat, pentru că nu dorea să-i arate detectivului că era dezamăgită.

— Deci nu mai e suspectat pentru uciderea Aldei? a întrebat ea, cu speranţă în glas.

Tot ar fi fost un progres.

— Având în vedere declaraţia agentului imobiliar şi dovezile care-i confirmă declaraţia, pe lângă alte informaţii care au fost supuse recent atenţiei noastre, considerăm că Markús n-a fost implicat în asta.

După voce, era clar că Stefán nu aproba poziţia respectivă. Era la fel de convins ca la început că Markús era vinovat. Probabil că avocatul departamentului de poliţie hotărâse astfel şi-l informase pe Stefán că suspiciunile lui erau imposibil de confirmat. Thóra a dedus că informaţiile noi de care-i spusese Stefán fuseseră furnizate de Dís, doctoriţa. Bragi îi zisese că, după ce se întâlnise cu Dís, se dusese împreună cu ea la comisariatul poliţiei, unde doctoriţa adusese la cunoştinţa poliţiei nişte lucruri oportune pentru investigaţie.

— Ce informaţii aţi primit?

— Întrucât clientul dumneavoastră nu mai e suspect în cazul Aldei, lucrurile astea nu vă mai privesc, a zis Stefán. Acum e suspectat doar pentru problema asta minoră a cadavrelor găsite în Insule.

— Adică o să faceţi abstracţie de ceea ce-am aflat eu despre cadavre? a pufnit Thóra.

— Considerăm că ceea ce-aţi aflat nu schimbă situaţia prea mult, a zis Stefán. Gudni ne-a zis deja ceva despre asta, inclusiv despre misterioasa baltă de sânge. Chiar dacă tatăl lui Markús a fost implicat în uciderea bărbaţilor, asta nu înseamnă că Markús n-a avut şi el rolul lui în toată treaba asta.

— Nu înţeleg cum aţi ajuns la concluzia asta, a zis Thóra, simţind că i se înecau corăbiile. Nu există niciun indiciu că Markús nu spune adevărul despre capul din cutie, iar puţinele dovezi care au ieşit la iveală indică spre alte persoane, pare-se.

— Omul dumneavoastră e implicat în caz, fie că vă place sau nu.

— Măcar ştiţi cine sunt oamenii morţi? Poate că poliţia nu are motive să se grăbească, dar e în interesul clientului meu ca problema să fie rezolvată repede.

— Da, a zis Stefán, fără să pară c-ar fi receptat împunsătura Thórei. E vorba de echipajul unei bărci care a dispărut de pe coasta Islandei în ianuarie 1973. Am trimis în străinătate amprentele dentare ale victimelor şi au fost identificate.

— Ce? a zis Thóra.

Şi-a amintit că citise în colecţia *Secolul nostru* despre două vase naufragiate, una cu un echipaj format din islandezi şi feroezi, iar cealaltă cu un echipaj format din patru britanici, dintre care unul fusese găsit. Nu luase în

calcul niciunul dintre incidente, pentru că păreau să nu se potrivească cazului.

— Despre ce barcă e vorba şi când s-a scufundat? a întrebat ea.

— Nu văd de ce nu v-aş spune asta, a zis Stefán, iar ea l-a auzit răsfoind nişte foi. E vorba despre un velier de pescuit numit *Cucul*, care a fost văzut ultima oară pe 18 ianuarie 1973, în zona coastei de sud.

Thóra a tăcut, simţind că o lua cu ameţeală. Magnús zisese ceva despre un cuc, dar nu se gândise niciodată la asta, mai ales că uitase numele vasului despre care scria în *Secolul nostru.*

— Am citit un vechi raport de ştiri despre el, a zis ea. Zicea că trupul unuia dintre cei patru bărbaţi ai echipajului a fost adus de ape la mal, împreună cu alte lucruri. În cazul în care cadavrele din pivniţă sunt ale celorlalţi bărbaţi ai echipajului, atunci rămâne o întrebare: al cui e capul? Oare e posibil ca, până la urmă, să nu fie nicio legătură între cele trei cadavre şi capul din cutie?

— Nu există niciun dubiu cu privire la identitatea celui de-al patrulea bărbat din pivniţă, a zis Stefán. La mal au ajuns părţi din corpul lui, printre care şi trunchiul. Nu avea cap şi, pe atunci, lumea a crezut că fusese retezat în timpul naufragiului. Corpul era într-o stare jalnică şi nu-i lipsea doar capul: îi lipseau şi un braţ, şi partea care a fost găsită împreună cu capul.

Şi-a dres glasul.

— Vreau să zic, partea care se afla în gura capului.

Thóra ştia la ce parte a corpului se referea detectivul. Se chinuia să înţeleagă ce însemnau informaţiile acelea noi pentru Markús. Echipajul dispăruse înaintea erupţiei, când el era încă în Insule. Dar nu vedea cum o să

dovedească Stefán şi colegii lui că Markús avusese vreo legătură cu echipajul. Probabil că aceea era barca ce acostase în Insule în noaptea în care Markús mersese la serata şcolară, după care fusese dus acasă, mort de beat.

— Bărbaţii ăştia au fost cumva implicaţi într-un caz de contrabandă cu alcool? a întrebat ea.

Stefán a ezitat.

— Da… se poate spune că făceau un fel de contrabandă, a zis el. Cum aţi aflat?

Thóra i-a spus despre cazul cu contrabanda de alcool şi despre faptul că bănuia că avea legătură cu crimele. I-a zis şi că îi vorbise deja inspectorului Gudni Leifsson despre asta. Însă Stefán nu părea să creadă că întâmplarea aceea era importantă.

— Nu, bărbaţii n-au avut nicio treabă cu contrabanda cu lichior, a zis el. Bărbaţii furau păsări şi căutau locurile unde existau cuibare înainte să vină primăvara.

— Făceau contrabandă cu păsări? a zis Thóra. Cu păsări de pradă, poate chiar cu şoimi?

— Da, cu şoimi şi vulturi şi, probabil, cu alte câteva specii despre care n-am aflat, a răspuns Stefán. Ştiu că în afară se dau bani buni pe ele. În vremea aia, poliţia fusese informată că bărbaţii cu pricina mergeau prin ţară şi întrebau de locuri unde existau cuibare. Probabil că intenţionau să vină înapoi vara, ca să fure ouă şi pui. Dacă n-ar fi plecat în noaptea aia, ar fi fost duşi la poliţie cel puţin pentru interogatoriu. Credem că rănile de pe mâinile lor au fost provocate de ghearele răpitoarelor. Se ocupau cu asta de ani de zile.

— Ştiţi cumva dacă au avut cu ei vreun şoim sau vreo altă pasăre? a întrebat Thóra, explicându-i lui Stefán că Magnús vorbea întruna despre un şoim.

— Nu, din câte ştiu eu, n-au avut, a răspuns el. Dar să ştiţi că nu puteţi pune bază pe spusele unui bolnav de Alzheimer.

— Dar e evident că Magnús a fost implicat în asta, a zis ea, supărată că Stefán era de altă părere. Ştiu sigur c-a vorbit şi despre un cuc, referindu-se, probabil, la barcă.

— N-am de gând să discut despre asta. Fireşte, vom investiga toate pistele posibile, dar omul dumneavoastră n-o să fie eliberat doar pentru că tatăl lui debitează nişte lucruri atât de interpretabile, care pot sau nu să fie legate de caz.

— Deci n-aveţi de gând să faceţi cercetări cu privire la tatăl lui Markús sau la Dadi? Ştiu, unul e senil, iar celălalt, mort, dar asta nu înseamnă că nu puteţi să schimbaţi direcţia interogatoriilor.

— Fireşte că urmărim orice pistă, aşa cum v-am spus deja, a răspuns Stefán. Printre altele, examinăm cuţitul şi dispozitivul de anihilare a peştilor pe care le-aţi găsit în pivniţă, deşi e mult prea devreme să tragem concluzii cu privire la ele. Aşa că n-are rost să vă arătaţi dispreţuitoare cu privire la metodele noastre de lucru. Pe de altă parte, până acum n-avem nicio dovadă care să arate că clientul dumneavoastră nu e implicat în caz. Dimpotrivă. E singurul om care dă de bănuit. De exemplu, neagă c-ar fi pus capul în cutie.

— Ştiţi foarte bine că v-a explicat asta, a izbucnit Thóra. Şi nu s-a dezis niciodată, în ciuda nenumăratelor interogatorii care i-au fost luate şi, mai nou, a faptului că zace închis acolo, de unul singur.

— Poate pentru că ştie că nu există nimeni care să confirme sau să infirme ce-a zis, a răspuns Stefán. Şi poate că chiar el a orchestrat situaţia asta care-i convine de minune.

Thóra n-a avut chef să comenteze acele remarci insinuante. Markús avea un alibi pentru uciderea Aldei şi, în plus, informaţiile furnizate de Dís îl scoteau din vizorul poliţiei. În realitate, nu conta cât de sigur era Stefán de vinovăţia lui: era imposibil să convingă vreun judecător de faptul că Markús o omorâse pe Alda.

— Evident că mă voi opune vehement solicitării dumneavoastră de prelungire a perioadei de custodie, a pufnit ea. Pentru binele dumneavoastră, sper că mâine veţi aduce şi alte dovezi în afară de *părerea* personală.

— Da, da, bine, a zis Stefán. Cum ziceţi dumneavoastră. Ne vedem mâine dimineaţă.

Thóra n-a răspuns la comentariul lui nesimţit, ci şi-a luat rămas-bun şi a închis. Îl lăsase să înţeleagă din vocea ei că era furioasă şi acum se simţea ceva mai bine. Se părea că n-avea să petreacă o seară tihnită cu fiica ei, uitându-se la televizor, aşa cum sperase. De asemenea, se părea că nu avea să termine cu cazul înainte de sosirea lui Matthew. Thóra s-a ridicat şi s-a apucat să pună la punct dosarele pe care trebuia să le parcurgă, ca să fie pregătită pentru audiere. A sperat că o să poată să lucreze acasă la caz, fără s-o supere pe Sóley. Altfel, nu-i rămânea decât să aştepte ca fiica ei să meargă la culcare şi să lucreze la el peste noapte. Altfel, mai târziu, relaţia lor risca să aibă de suferit din cauza prea multor promisiuni încălcate. Thóra a lăsat deoparte gândul la Sóley, pentru că şi-a amintit că trebuia să-l sune pe Hjalti, fiul lui Markús. Când Thóra i-a spus care era decizia poliţiei, băiatul n-a reuşit să spună decât „nu“, iar respiraţia i s-a înteţit.

— Nu uita că, deşi poliţia urmăreşte să-l închidă pe tatăl tău, nu se ştie dacă judecătorul va decide în favoarea acestui fapt, a încercat ea să-l asigure.

— Ba da, se ştie, a zis Hjalti pe un ton capricios — mai degrabă de copil, decât de adolescent. Pentru că o să-l tortureze până o să mărturisească.

— Nu cred că e momentul să-i acuzăm pe poliţişti de tortură, a zis Thóra cu o voce calmă.

Ştia cum să se poarte cu un copil, pentru că avea şi ea acasă copii, de toate mărimile şi formele. Băiatul voia să audă de la un om mare că totul va fi bine; că tatăl lui va fi eliberat, că va veni acasă în scurt timp şi că-i va cumpăra lui Hjalti un apartament în Insule, aşa cum îşi propusese.

— Cazurile astea se rezolvă foarte greu şi, adesea, oamenii prinşi la mijloc sunt unii care nu merită asta. Sunt sigură că asta e valabil şi pentru tatăl tău. Dacă n-a omorât pe nimeni, n-o să fie condamnat. O să am eu grijă de asta!

Intenţiona să-i mai spună şi că adevărul ieşea întotdeauna la iveală, dar băiatul a întrerupt-o:

— Dar ce se întâmplă dacă cineva nu a comis el însuşi o crimă, ci doar l-a ajutat pe criminal? Ce păţeşte în cazul ăsta? a întrebat el, de parcă l-ar fi cuprins nebunia.

Thóra ştia că acel „cineva“ era tatăl băiatului şi că Hjalti realizase că era posibil ca Markús să fi avut o legătură cu criminalul sau cu criminalii. Cu alte cuvinte, nu era total neştiutor, bietul băiat, cu toate că era cu adevărat chinuit.

— După mine, nu există niciun lucru care să sugereze că tatăl tău a făcut ceva care să-l transforme într-un complice. Poate că l-a ajutat pe criminal fără să-şi dea seama, dar asta nu-i o infracţiune.

A sperat că băiatul nu intenţiona să-i ceară detalii, pentru că nu-şi dorea să-i povestească despre capul retezat din cutie.

— Bine, a zis Hjalti, cu o uşoară iritare în glas. Încerc să vin şi eu mâine la două. Pot?

— Nu cred c-o să reuşeşti să-l vezi pe tatăl tău, dacă asta speri, a zis Thóra. Dar, desigur, poţi să vii şi să aştepţi afară. Ne putem întâlni dup-aia, ca să-ţi spun cum a fost. Să sperăm c-o să-ţi dau veşti bune.

Băiatul a fost de acord, cu toate că Thóra şi-ar fi dorit să nu fi fost. Şi-au luat la revedere.

Telefonul a sunat din nou; de data asta, era Bella.

— Am găsit tatuajul! a zis ea. Ar fi bine să vii încoace!

Recenta interdicţie a fumatului nu ajunsese şi la atelierul de tatuaje; Bella a suflat înspre Thóra un nor dens de fum. Bărbatul multicolor care deţinea atelierul avea şi el între buze o ţigară aprinsă, aşa că Thóra nu şi-a permis s-o mustre pe Bella. A afişat o căutătură aspră, neştiind de ce venise propriu-zis acolo: Markús era aproape absolvit de orice suspiciune cu privire la uciderea Aldei, iar tatuajul cu „Love Sex“ nu avea legătură cu cadavrele din pivniţă. Însă nu voia să desconsidere eforturile Bellei, aşa că s-a comportat ca şi cum nu făcea nimic ieşit din comun.

— Deci ziceţi că e imposibil să fi făcut altcuiva tatuajul? a întrebat Thóra.

— Ar fi o coincidenţă a dracului de mare, a zis bărbatul cu ţigara în colţul gurii.

A tras un fum din ea şi l-a dat afară, fără să-şi scoată ţigara dintre buze. Având în vedere ce făcuse Bella cu

bărbaţii din Insule, Thóra s-a întrebat dacă şi cu acesta îşi făcuse de cap.

— Tatuajul e o combinaţie pe care a făcut-o o fată între două tatuaje pe care le am în dosarul ăsta.

A ridicat piciorul şi a lovit un dosar vechi şi jerpelit de pe canapeaua din faţa Thórei. Cu bocancul lui negru, l-a împins înspre avocată.

Politicoasă, Thóra a zâmbit şi l-a luat în mână.

— Şi cum de vă amintiţi aşa de bine de asta? a întrebat ea, uitându-se de jur-împrejur.

Pe fiecare perete atârnau desene sau fotografii cu tatuaje.

— Se pare că faceţi o grămadă de tatuaje. Mi-e greu să cred că vă amintiţi de fiecare în parte.

Asta numai dacă bărbatul nu era versiunea modernă a fermierilor de altădată, despre care se spunea că recunoşteau fiecare semn al oilor din ţară, s-a gândit ea.

— Uite că îmi amintesc, a spus bărbatul, încrucişându-şi braţele musculoase.

Când Thóra intrase în atelierul acela mic şi ţipător, se gândise că bărbatul purta un tricou mulat şi strident pe sub vesta de piele. Se înşelase. Din palme până sus, bărbatul avea braţele pline cu desene colorate: tigri şi tufişuri tropicale care părea că se mişcau în bătaia vântului când el îşi flexa muşchii contractaţi.

— Mi le amintesc pe multe dintre ele. De obicei, pe cele mai frumoase, dar şi pe cele de râsu' lumii.

Thóra şi-a dres glasul:

— Şi ăsta din ce categorie face parte? a întrebat ea, arătând înspre copia cu tatuajul „Love Sex", pe care o adusese Bella cu ea.

Bărbatul s-a uitat cu dispreţ la Thóra.

— Mamaie, ăsta e de căcat! De tot căcatul!

Thóra nu voia să-l enerveze pe om, aşa că nu s-a luat la ceartă cu el pentru că-i spusese „mamaie“ — la urma urmei, asta şi era, chiar dacă înainte de vreme.

— Şi ziceţi că-l mai ţineţi minte, deşi au trecut şase luni de când… l-aţi făcut? a întrebat ea, neştiind sigur ce verb trebuia să folosească pentru tatuare. Nu văd nicăieri pe pereţi vreo poză cu el, a adăugat ea, cu toate că îi era imposibil să excludă ipoteza că ar fi fost ascunsă pe undeva pe acolo vreo fotografie cu acel tatuaj.

— N-am de gând să pun aşa ceva pe pereţi, la fel cum n-aş face asta nici cu sutele de fluturaşi pe care le-am făcut pe fundurile fetelor în atâţia ani de zile, a zis bărbatul, strâmbând din buză, dezgustat. Dacă ar fi să spun care-mi displace mai mult, fluturaşii sau catastrofa asta de tatuaj, aş spune că ăsta din urmă. Nu ştiu dacă am făcut vreodată vreun tatuaj mai urât — fata aia e tâmpită rău, de-a dreptul dusă cu pluta.

Thóra a zâmbit în sinea ei, gândindu-se că la fel se pripise şi ea să-l judece pe el cu câteva clipe mai înainte.

— V-a zis cumva la ce s-a gândit când l-a ales?

— Nu, a spus el, şi nici n-am întrebat-o. Am încercat s-o conving să nu şi-l facă, dar nu m-a ascultat. Ba chiar mi-am pierdut vremea arătându-i şi alte imagini cu tatuaje mai mişto, dar am simţit că stricam orzul la gâşte.

Thóra a vrut să-i atragă atenţia că nu se zicea „a strica orzul la gâşte“ ci „pe gâşte“, dar s-a răzgândit. În schimb, l-a întrebat:

— V-a întrebat vreodată o femeie pe nume Alda Thorgeirsdóttir ceva despre tatuajul ăsta? A fost asistentă.

Bărbatul a dat din cap.

— Cum i-am zis şi ei…, a spus el, arătând înspre Bella, nu-mi vine nici mie să cred, dar m-au căutat foarte multe persoane ca să mă întrebe de chestia asta odioasă. Lumea n-a reacţionat niciodată aşa faţă de niciunul dintre tatuajele de care sunt cu adevărat mândru. Dacă vreţi să vă fac şi dumneavoastră unul identic, să ştiţi că nici nu mă gândesc.

— Alda a vrut să-şi facă şi ea un tatuaj identic? a întrebat Thóra.

— Nu, a răspuns el şi a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii mari şi galbeni de la fumat. A vrut să ştie dacă tatuajul fusese făcut aici şi, după ce i-am zis că da, mi-a cerut să-i spun când a fost făcut.

— Şi aţi ştiut?

— Da, da, ţin un registru cu toate tatuajele pe care le fac, aşa că m-am uitat în el. Femeia a fost în al nouălea cer, n-am mai pomenit aşa ceva. A zis că făcea o investigaţie pentru cei de la urgenţe şi că dăduse peste tatuajul ăsta.

Bărbatul a stins ţigara care arsese până la filtru.

— Mi-a zis că investigaţia nu avea nicio legătură cu mine sau cu metodele mele de lucru, nu c-aş fi crezut asta, pentru că sunt foarte atent cu igiena.

— Sunt convinsă, a zis Thóra, evitând să se uite la o pată de jeg de pe vesta lui neagră de piele. A trecut mult de când v-a sunat Alda?

— Nu, nu chiar, a răspuns bărbatul. Câteva săptămâni, maxim două luni. A zis că făcuse şi mai înainte cercetări, dar că nu aflase de atelierul meu, pentru că nu era trecut în cartea de telefon. Auzise de curând de mine de la un băiat care voia să scape de un tatuaj făcut de mine.

Din nou, bărbatul a mârâit, dezgustat:

— Labagiu' dracu'!

— Ne puteţi spune şi nouă ce i-aţi spus Aldei? a întrebat Thóra. N-o să folosim nici noi informaţiile împotriva dumneavoastră.

— Numai dacă promiteţi să nu răspândiţi vestea că tatuajul ăsta a fost făcut aici, a spus bărbatul, rânjind. Nu mă deranjează să vă spun asta, numai să-l găsesc repede. S-a terminat programul şi ar trebui să fiu deja în drum spre casă.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru Thóra.

Capitolul 33

Luni, 23 iulie 2007

Sóley adormise cu capul în poala maică-sii. Thóra i-a atins părul în timp ce s-a întins după telecomandă, să stingă televizorul. Emisiunea care o trimisese pe fetiţă în lumea viselor era pe punctul de a o trimite acolo şi pe Thóra. A căscat, a pus o pernă sub capul fetei şi a învelit-o cu o pătură. Sóley a murmurat uşor în semn de protest, dar nu s-a trezit. Thóra a scos dosarele pe care le adusese de la birou. După ce se întorsese acasă de la atelierul de tatuaje, Thóra făcuse în grabă ceva de mâncare — fierbând nişte apă şi turnând-o peste un pachet de tăieţei japonezi. Apoi Gylfi plecase acasă la Sigga, ca să petreacă seara cu ea şi cu fiul lor, Orri. Aşa că Thóra şi Sóley rămăseseră singure. Se aşezaseră confortabil pe canapea după ce-şi terminase Sóley temele, dar programul de la televizor fusese aşa de plictisitor, încât fetiţa adormise în timpul primei emisiuni la care se uitaseră.

Thóra s-a aşezat pe fotoliul de lângă canapea şi s-a uitat pe prima pagină, unde scrisese numele fetei care-i lezase sentimentele delicat-artistice bărbatului care făcea

tatuaje: „Halldóra Dögg Einarsdóttir, 26 februarie 2007“. Aceasta din urmă era ziua în care-şi făcuse fata tatuajul, după cum îi spusese bărbatul. Data respectivă nu-i spunea nimic Thórei, aşa că a căutat numele fetei pe listele electorale. Era născută în 1982, aşa că avea douăzeci şi cinci de ani. Numele ei i se părea familiar, aşa că Thóra a încercat să-l caute pe internet, dar n-a găsit nimic.

De ce o interesase pe Alda fata aceea? Thóra s-a gândit că nu pentru tatuaj în sine. O clipă, i-a trecut prin cap că poate avea legătură cu munca ei de la cabinetul de chirurgie plastică sau cu vreun motiv personal pe care numai ea îl ştiuse. Nu înţelegea ce legătură putea să aibă fata cu uciderea Aldei, cu toate că ceva îi spunea că exista o oarecare conexiune. Fireşte, putea să afle într-un singur fel dacă şi cum o cunoscuse fata pe Alda. Poate că se dovedea că ea era omul pe care Thóra îl căutase în lung şi-n lat — persoana căreia îi încredinţase Alda secretul cu privire la capul din cutie. Spre binele lui Markús, ar fi fost bine să fie aşa. Thóra s-a uitat la ceas şi a văzut că era nouă şi jumătate. Putea să dea un telefon. A găsit numărul în cartea de telefon şi a sunat.

— Salut!

Părea să fie o voce tânără, oarecum falsă, ca şi cum fata ar fi încercat să pară copilăroasă.

— Bună! Cu Halldóra Dögg Einarsdóttir, vă rog, a zis Thóra.

— La telefon.

Vocea încă părea neplăcută, de parcă ar fi fost de copil.

Thóra s-a prezentat şi a întrebat-o dacă putea să-i pună câteva întrebări, pentru că dăduse peste numele ei într-un caz în care era implicat clientul ei.

La capătul celălalt al firului nu s-a auzit nimic, dar când fata a început să vorbească, a făcut-o pe un ton mult mai matur:

— Ce caz? a întrebat ea, fără să mai aibă nimic din veselia de mai înainte.

— Un caz de crimă, a răspuns Thóra. Aşa cum v-am zis, tot făcând cercetări am dat peste numele dumneavoastră şi aş vrea să profit de ocazie ca să vă pun câteva întrebări care, să sperăm, vor justifica legătura dumneavoastră cu femeia ucisă.

— Cine a fost ucisă? a întrebat fata.

Se vedea clar că era surprinsă. Apoi a adăugat, aproape nervoasă:

— Eu n-am omorât pe nimeni!

— Mă scuzaţi, trebuia să fiu mai clară, a zis Thóra. Nu sunteţi suspectată de nimic şi, mai mult, eu nu lucrez pentru poliţie. Încerc doar să mă lămuresc dacă aveţi sau nu vreo legătură indirectă cu cazul. Altfel spus, departe de mine gândul de a spune că aveţi vreo legătură propriu-zisă cu crima.

— N-aţi zis că sunteţi avocată? a întrebat fata, încă foarte bănuitoare. Lucraţi pentru Adolf?

A părut supărată când a pronunţat ultimul cuvânt.

— Nu, categoric nu, a zis Thóra, întrebându-se dacă era bine sau nu să-i spună că auzise de el.

N-a riscat chiar atât de mult.

— Bărbatul pe care-l reprezint se numeşte Markús.

— Nu cunosc niciun Markús, a zis fata, nervoasă. Sigur nu lucraţi pentru Adolf?

— Sigur, sigur, a zis Thóra.

A hotărât să-i spună pentru ce o sunase.

— Aţi cunoscut o femeie pe nume Alda Thorgeirsdóttir?

A urmat o linişte lungă, întreruptă de respiraţia greoaie a fetei, iar Thóra a repetat întrebarea, ca să fie sigură că se făcea înţeleasă.

Fata a tras aer în piept atât de profund, că prin telefon s-a auzit clar un şuierat. Apoi a vorbit din nou, cu o voce care trăda faptul că era şocată de întrebare.

— Cum vă permiteţi să mă minţiţi? Avocaţii n-au voie să mintă.

Thóra n-a înţeles ce voia să zică prin asta.

— Nu credeţi că e mai simplu să-mi răspundeţi cu „da" sau „nu"? Nu v-am minţit deloc, dacă asta vă închipuiţi.

— Lucraţi pentru Adolf, a spus fata, printre dinţi. Ştiu cine sunteţi şi meritaţi să vă dau în judecată.

— Să mă daţi în judecată? a întrebat Thóra, uluită. Cred că e o neînţelegere.

Nu voia ca fata să creadă că se temea de ameninţarea ei.

— Eu vreau să aflu numai dacă aţi cunoscut-o sau aţi auzit de Alda Thorgeirsdóttir?

S-au scurs câteva clipe, apoi fata a răspuns. Thóra a presupus că se gândea dacă trebuia să nege, să recunoască totul sau, efectiv, să închidă. Evident că numele îi spunea ceva.

— O cunosc, a zis fata pe neaşteptate, cu o voce aspră.

— Îmi puteţi spune unde sau cum aţi cunoscut-o ori aţi auzit de ea? a întrebat Thóra, încântată că reuşise, în sfârşit, să ajungă undeva cu conversaţia aceea.

— Nu, a răspuns fata. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Thóra a dat ochii peste cap. Ce mai era acum?

— Are legătură cu tatuajul tău? Love Sex?

La capătul celălalt al firului nu s-a mai auzit nimic, apoi fata a închis.

Thóra a lăsat jos teancul gros de foi. Se săturase de treaba aceea care părea a fi o evaluare nesfârşită a fiecărui obiect găsit în casele scoase la suprafaţă. Încă nu ochise nimic care să fi putut schimba situaţia în cazul lui Markús, decât, poate, nenumăratele sticle sparte care fuseseră găsite în garajul lui Kjartan şi în hangarul lui Dadi. Thóra s-a gândit că era evident că se grăbiseră să ascundă dovezile faptului că depozitaseră în taină alcool de cereale, odată ce investigaţia poliţiei începuse să-i indice pe ei ca suspecţi. Pe listă nu apărea şi casa lui Markús, pentru că fusese în curs de golire când se întocmise lista, dar Thóra nu observase nicio sticlă acolo, nici intactă, nici spartă. Asta nu însemna mare lucru; era posibil ca sticlele să fi fost ascunse într-o parte a casei pe care ea nu o văzuse, deşi i se părea îndoielnic să fie aşa. Kjartan păruse foarte convingător când îi spusese că Magnús nu fusese implicat în operaţiunea cu contrabanda. Un junghi scurt i-a trecut prin umeri. Era cazul să se ridice şi să se întindă.

S-a plimbat prin birou şi şi-a scuturat mâinile, să-i circule sângele mai bine. Nu ştia dacă o ajuta cu adevărat la ceva, dar spera că da. Oricum, se săturase şi se plictisise de toată munca aia. S-a aşezat iar la locul ei şi a luat o bucată de hârtie de pe măsuţa de cafea. Pe ea erau scrise numele şi numărul de telefon ale avocatei apărării din cazul de viol al lui Adolf. Procesul era aproape şi Thóra pătrunsese în birourile private ale Tribunalului din Reykjavík, ca să caute numele avocatului apărării. Sperase să fie vorba de cineva cunoscut, ca să-i ceară s-o ajute să depisteze

posibilele legături dintre viol şi uciderea Aldei. Cu toate că se părea că Markús nu mai era suspectat de uciderea celei pe care o iubise în copilărie, ceva îi spunea Thórei că cele două cazuri aveau legătură unul cu altul. Din fericire, a recunoscut numele avocatei; făcuseră aceeaşi facultate. Mai puţin fericit era faptul că, ori de câte ori o suna Thóra, telefonul ei suna mereu ocupat. Era din ce în ce mai convinsă că femeia avea telefonul închis, dar a hotărât s-o mai sune o dată înainte să se facă prea târziu.

De data asta a răspuns soţul avocatei, oftând adânc înainte s-o cheme pe nevastă-sa la telefon. S-a auzit o bufnitură surdă, semn că receptorul fusese pus neglijent pe masă.

După o pauză scurtă, Thóra a auzit că receptorul a fost ridicat.

— Svala la telefon.

Femeia gâfâia.

— Bună, Svala, sunt Thóra, a zis ea.

Apoi a adăugat:

— De la Facultatea de Drept, îţi mai aminteşti?

— A, bună! a zis femeia, de data asta pe un ton vesel. Mă bucur să te aud! A trecut o grămadă de timp de când n-am mai vorbit.

— Dumnezeule, a zis Thóra, încercând să-şi amintească. Prea mult timp!

Şi-au povestit ce se mai întâmplase în viaţa fiecăreia, apoi Thóra a trecut la subiect:

— Te-am sunat pentru o problemă mai delicată, a zis Thóra. Îmi pare rău că, deşi n-am mai ţinut legătura, te sun dintr-odată cu o problemă oficială. Mă ocup de un caz neobişnuit şi am dat peste numele clientului tău.

— A, da? a zis Svala. Care dintre ei? Că am mai mulţi.

— Adolf Dadason, a răspuns Thóra. E cam stranie legătura dintre el şi cazul meu, la fel cum e şi cu celelalte lucruri din cazul ăsta. Printre altele, te-am sunat cu o problemă referitoare la un tatuaj pe care şi l-a făcut o femeie pe nume Halldóra Dögg Einarsdóttir. Femeia asta aproape că a făcut o criză când am sunat-o mai înainte, fiind convinsă că lucrez pentru Adolf.

— De ce caz te ocupi tu, de fapt? a întrebat Svala, repede. Ăla cu asistenta?

Thóra a recunoscut.

— Clientul meu e reţinut pentru uciderea ei, la care se adaugă şi nişte cadavre descoperite în Insulele Westmann. Se pare că asistenta, Alda, a fost oarecum interesată de Adolf şi de tatuajul ăla. Aşa am ajuns la fata asta, Halldóra Dögg. Poţi să-mi spui ceva despre toate astea? Am cam ajuns într-un impas cu cazul ăsta şi mă tem că n-o să-l rezolv, iar clientului meu n-o să-i placă asta.

Svala a pocnit din limbă.

— Nu ştiu nimic despre niciun tatuaj, a zis ea. Însă ştiu câte ceva despre asistenta asta şi Halldóra Dögg.

Şi-a tras sufletul.

— Halldóra l-a dat pe Adolf în judecată pentru viol. El susţine că nu e vinovat şi, deşi am dat peste o grămadă de nenorociţi ocupându-mă de cazuri dintr-astea, care pretind mereu că n-au făcut nimic, am senzaţia că el spune adevărul. Nu mă înţelege greşit, nu e un sfânt; nici pe departe. De fapt, îmi dă multe bătăi de cap, dar asta nu înseamnă că a încălcat legea. Totuşi, totul arată că o să fie declarat vinovat, pentru că fata e al naibii de convingătoare. Ba, mai mult, se pare că i-au fost administrate contraceptive ca să nu rămână însărcinată şi a apărut un martor care susţine că a cumpărat pilulele pentru Adolf,

şi nu o dată, ci de mai multe ori. O să fie greu să-l conving pe judecător că le-a cumpărat cu intenţii bune — tipul e holtei.

— Şi ce treabă are Alda cu asta? a întrebat Thóra. Ea i-a dat pilulele?

— Nu, nu, a zis Svala. Ea şi Adolf nu se cunoşteau. Ea a tratat-o pe Halldóra când s-a dus, în cele din urmă, la spital. Alda a fost terapeuta ei, ocupându-se, printre altele, şi de consilierea fetei. Mărturia Aldei îl pune pe Adolf într-o lumină foarte proastă. Anulează argumentele noastre cum că, fireşte, credibilitatea fetei e îndoielnică, de vreme ce a raportat cu întârziere aşa-zisul viol. De fapt, Alda a dat o declaraţie la poliţie în care a subliniat că era un lucru foarte obişnuit ca o victimă a unui viol să nu se prezinte imediat la poliţie. Cu alte cuvinte, nu era chiar martora pe care eram nerăbdătoare s-o văd la bară.

— Ai avut noroc, a zis Thóra. N-o să mai depună mărturie în cazul ăsta.

— Da, tocmai asta-i problema. Dintr-odată, femeia s-a răzgândit. M-a sunat şi m-a rugat să ne întâlnim, spunând că deţinea informaţii care l-ar fi scăpat pe Adolf de acuzaţii.

— Despre ce informaţii e vorba?

— Dumnezeu ştie, a zis Svala, tristă. Alda a murit ori, ca să fiu mai exactă, a fost ucisă înainte să apucăm să vorbim. N-a vrut să-mi spună nimic la telefon. Rămăsese să ne întâlnim în ziua următoare. Era foarte secretoasă şi, din păcate, n-am înţeles ce-a vrut să-mi zică.

— Ce ai întrebat-o?

— Când m-a sunat, am rămas fără grai, aşa că n-am ştiut ce să-i spun. La început, m-am gândit că o luase razna, nici măcar nu eram sigură că trebuia să vorbesc cu

ea. Fireşte, am încercat s-o descos şi, văzând că nu ajung nicăieri, m-am străduit să aflu de ce se răzgândise. A fost o schimbare radicală, pentru că femeia fusese foarte nemiloasă cu Adolf în declaraţia pe care a dat-o iniţial poliţiei. Aş zice c-a fost chiar lipsită de scrupule.

— Îi cunoştea pe părinţii lui, a zis Thóra. Poate că s-a răzgândit după ce a realizat că bărbatul suspectat pentru viol era fiul prietenilor ei. Îl ştia de mic.

— Dacă-i aşa, atunci Adolf a uitat-o complet pe Alda între timp. A zis că n-a auzit niciodată de ea şi că preferă să audă cât mai puţin.

— Dar bănuiesc c-a fost dezamăgit când a auzit că nu mai poate depune mărturie, a zis Thóra. Miza era mare pentru el.

— Nu, a spus Svala. E ciudat — pur şi simplu, de fiecare dată când încerc să-i vorbesc despre Alda şi mărturia ei, închide subiectul. Am înţeles, de la Alda, că ea a încercat să vorbească cu el în repetate rânduri, fără să reuşească să-l convingă să se întâlnească cu ea. Când au stabilit o întâlnire, el nu s-a dus, de asta Alda m-a sunat pe mine. Apoi, exact în aceeaşi seară, a murit.

Thóra nu înţelegea nimic.

— Dar eşti sigură că Adolf n-o cunoştea? E posibil să fi făcut atâta pe încăpăţânatul din cauza unei probleme vechi de-a lor?

— Nu, sunt sigură, a răspuns Svala. Poate că o cunoşteau părinţii lui, dar el nu. Amândoi sunt morţi, aşa că nu mai avem cum să-i întrebăm despre asta.

— Mai e un lucru ciudat, a zis Thóra. Alda avea o copie după raportul autopsiei mamei lui Adolf. Nu ştiu cu ce scop; n-aş fi crezut că e posibil ca cineva să arate atâta interes pentru informaţii dintr-astea referitoare la prieteni

şi rude. Am înţeles că femeia a murit din cauza unui fel de malpraxis.

— Ce? a rostit Svala, pe nerăsuflate. Avea raportul autopsiei?

— Da, era în biroul ei, la muncă. Doctorii pentru care lucra nu ştiu la ce i-a folosit. Cel puţin, lor nu le-a zis nimic despre raport, cu toate că doctorii ar fi putut să-i spună ce scrie în el. Nu e uşor să înţelegi tot ce scrie acolo. Până şi eu am cerut ajutor în stânga şi-n dreapta ca să-mi dau seama ce e cu el.

— Mie-mi spui, a zis Svala. Fii atentă, raportul e, de fapt, baza unui alt caz la care lucrez pentru Adolf. E în litigiu cu spitalul unde a murit maică-sa şi, printre altele, a trebuit să parcurg şi eu raportul ăla. Zici bine, a fost o greşeală medicală. Femeii i-a fost administrată penicilină, dar ea avea o alergie gravă la medicamentul ăsta. Personalul de serviciu nu şi-a dat seama când a primit-o în spital.

Svala a cumpănit puţin, după care a continuat:

— Dar trebuie să recunosc că nu înţeleg mai nimic. De ce era femeia asta aşa de obsedată de Adolf şi de treburile lui?

— Habar n-am, a recunoscut şi Thóra. Dar încep să cred că toate astea au legătură cu uciderea ei.

— Dumnezeule mare, nu! a zis Svala, oftând. Îmi ajunge că sunt deja băgată în două cazuri pentru omul ăsta. Doamne fereşte, o crimă mai lipsea!

Thóra a zâmbit.

— Dar zi-mi şi de Halldóra, a spus ea. Crezi că o ştia sau avea vreo legătură cu Alda?

— Asta chiar nu ştiu, a spus Svala. Sincer, cred că e cam proastă; n-o duce nici mintea şi nici nu arată bine. Nu prea a înzestrat-o Dumnezeu. Ştii tu, e una dintre tipele

alea care umblă cu buricul gol chiar dacă nu arată neapărat ca un supermodel. Nu vrea deloc să vorbească cu mine — am încercat s-o sun, dar îmi închide mereu.

— Şi mie mi-a închis, a zis Thóra. Când am adus vorba de tatuaj, a pus capăt discuţiei.

— Ce tatuaj? În cazul lui Adolf nu e vorba despre niciun tatuaj.

— Alda avea o fotografie cu tatuajul în sertarul biroului ei; e un tatuaj cu „Love Sex". Am găsit atelierul unde a fost creat şi de acolo am aflat că i-a fost făcut Halldórei Dögg pe spate. Mai multe nu ştiu, a zis Thóra. Când am întrebat-o despre el, n-a mai zis nimic şi a pus receptorul în furcă.

— Ştii cumva când şi l-a făcut? a întrebat Svala. N-am dat peste nimic de genul ăsta în niciunul dintre dosarele pe care le-am citit şi cred că am trecut prin toate.

Thóra a luat bucăţica de hârtie pe care scrisese informaţia.

— Pe 26 februarie 2007, a citit ea. Atelierul se numeşte *Oglinda sufletului*, dacă te-ajută cu ceva.

— Ce? a spus Svala. Mai spune o dată!

— *Oglinda sufletului*, a repetat Thóra, surprinsă că femeia era aşa de interesată de denumirea atelierului.

— Nu asta, a spus Svala, nerăbdătoare. Când ai zis că şi-a făcut tatuajul?

Thóra a repetat data.

— Şi e un tatuaj cu „Love Sex"? a întrebat Svala, părând încă surprinsă.

— Da, a răspuns Thóra. N-aş zice că e chiar o capodoperă.

— Poate că nu, a spus Svala, vizibil încântată. Dar asta e o veste foarte bună pentru Adolf.

Capitolul 34

Marţi, 24 iulie 2007

În faţa Thórei stătea bărbatul din fotografia găsită în biroul Aldei, Adolf Dadason. Era mai bătrân decât părea în poză şi chiar mai chipeş. Avea ceva atrăgător, cu toate că Thóra ştia că omul era o mare poamă. Svala nu încercase să-i scuze nicicum comportamentul; ba chiar îi spusese că avea o atitudine tipică de bărbat care punea propriile interese şi dorinţe mai presus de orice altceva. Deci carisma lui nu era dată de personalitate, ci numai de înfăţişarea lui fizică. Adolf era întruchiparea vie a unei aventuri de-o noapte, un bărbat care făcea sex fără niciun fel de implicare emoţională. Fără îndoială că ar fi fost foarte productiv în vremurile preistorice. Thóra se simţea atrasă de el într-un fel, dar, totodată, îl compătimea că se născuse în timpuri aşa de nepotrivite. S-a uitat degrabă în altă parte când el şi-a ridicat pe neaşteptate ochii în sus, privind-o pe sub sprâncenele sobre, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Înainte să-şi ia ochii de la el, Thóra l-a văzut ridicând un colţ al gurii şi zâmbind ironic. De parcă ar fi invitat-o să meargă într-un loc ferit pentru una

scurtă, înainte să treacă mai departe. Thóra a fost uşurată când Svala a spart tăcerea.

— Sper că-ţi dai seama, Adolf, că-i eşti dator vândut Thórei şi că e cât se poate de cinstit să-i fii şi tu de ajutor. Dacă nu m-ar fi sunat, ne-ar fi fost greu să câştigăm procesul, dar acum se pare că avem şanse să te scăpăm de acuzaţii.

Svala a avut un moment de ezitare, după care a adăugat:

— Mă rog, suntem, oricum, pe-aproape. N-avem de unde să ştim cum va reacţiona judecătorul la faptul că i-ai dat fetei pilule contraceptive.

Thóra s-a uitat la Adolf, care a rămas inexpresiv în timp ce i-a vorbit avocata lui. Svala aranjase întâlnirea respectivă la cererea Thórei, după ce vorbiseră la telefon cu o seară în urmă. Se bucurase atât de mult că aflase data la care îşi făcuse Halldóra tatuajul, încât Thóra simţise că femeia ar fi făcut mult mai multe pentru ea, dacă ar fi rugat-o.

— Sper că înţelegi cât de important e tatuajul ăsta! a insistat Svala, văzând că Adolf nu reacţiona în niciun fel.

El a ridicat din umeri, părând plictisit.

— Da, mie mi-e totuna.

Svala şi-a pus mâinile pe masă. Se aflau în biroul ei de la firma de avocatură pentru care lucra. Mobilierul părea să fie nou-nouţ şi foarte scump şi până şi computerul părea să fie dintr-o altă generaţie faţă de vechitura pe care o folosea Thóra, cu monitorul ei demodat. Cafeaua la espressor făcută chiar atunci se încadra perfect în decor şi nu s-a plâns nimeni că le-a fost servită împreună cu ciocolată. Clienţii care veneau la firma Thórei ar fi trebuit să fie recunoscători dacă Bella îşi amintea să

cumpere lapte pentru cafelele lor sau chiar cafea. Ăsta era unul dintre avantajele faptului de a lucra pentru o firmă mare de avocatură: o cafea bună şi condiţii mai bune de lucru. În acel moment, Thóra nu vedea niciun dezavantaj, deşi trebuie să fi existat vreunul.

— Nimeni nu se duce să-şi facă un tatuaj cu „Sex", şi cu atât mai puţin cu „Love Sex", la mai puţin de două zile după un viol. Asta-ţi consolidează declaraţia că ai făcut sex cu Halldóra Dögg de comun acord.

Adolf stătea acolo tăcut, inexpresiv, aşa că Thóra a hotărât să intervină în discuţia lor.

— Aş vrea să vă întreb câte ceva despre rolul Aldei în toată chestiunea asta, a zis ea. Aşa cum a spus şi Svala, Alda era interesată de tatuaj.

Adolf s-a foit în scaun.

— Nu ştiu nimic despre femeia asta, a zis el, uitându-se afară pe fereastră, de unde priveliştea asupra oraşului era minunată. La început a fost împotriva mea, apoi, dintr-odată, mi-a luat apărarea.

Svala a zâmbit cu precauţie.

— N-a fost chiar aşa. Mi-a zis că te-a contactat. Ţi-a propus chiar să vă şi întâlniţi.

— Da, a zis Adolf, iar apoi, după o clipă de tăcere, a adăugat: Într-adevăr, Alda m-a contactat. Dar m-am răzgândit în privinţa întâlnirii.

— Ştiţi cumva despre ce voia să vă vorbească? a întrebat Thóra. Ar fi putut la fel de bine să sune la poliţie, dacă tot ce voia era să furnizeze informaţii relevante pentru caz.

— Nu, nu ştiu, a răspuns Adolf, uitându-se în continuare pe fereastră.

— Nu v-a spus nimic când v-a sunat — sau când a venit la dumneavoastră acasă? a întrebat Thóra, neştiind cum luase Alda legătura cu bărbatul.

Văzând că Adolf nu răspundea, a adăugat:

— Ştiţi că-i cunoştea pe părinţii dumneavoastră, nu-i aşa?

Adolf s-a foit iar în scaun, fără să scoată niciun cuvânt.

— Ce-ar fi să-i răspunzi? a zis Svala, pe un ton ţâfnos. Că doar nu te întreabă cine ştie ce lucruri delicate!

— Nu ştiu dacă e bine să zic ceva despre asta, a spus Adolf, calm, uitându-se acum la avocata lui. Nu-i aşa de simplu cum pare.

Svala a dat să spună ceva, dar s-a oprit.

— După cum ştii prea bine, sunt implicat în mai multe cazuri în clipa de faţă.

— Te referi la cazul cu spitalul? a întrebat Svala. Cazurile sunt legate unul de altul?

— Nu, a răspuns Adolf, pe un ton sec. Dar trebuie să discutăm în particular înainte să continuăm.

Thóra nu s-a opus. Adolf era clientul Svalei şi era corect ca interesele lui să aibă întâietate în faţa unei favori pentru o veche colegă de facultate. A dat din cap aprobator în timp ce Adolf şi Svala au ieşit amândoi din birou, lăsând-o singură cu priveliştea. Era bucuroasă că nu trebuise să părăsească ea încăperea, pentru că s-ar fi simţit ciudat să aştepte afară până terminau ei de discutat. De asemenea, avea şi libertatea să se gândească la cele întâmplate şi să încerce să înţeleagă de ce o interesase pe Alda decesul mamei lui Adolf. Voia să-l întrebe pe Adolf dacă ştia la ce-i trebuise Aldei raportul autopsiei mamei lui. Având în vedere cât dura discuţia lui de pe hol cu

Svala, era sigură că bărbatul ştia răspunsul. Oare Alda descoperise ceva care l-ar fi putut ajuta pe Adolf să fie despăgubit pentru moartea accidentală a maică-sii? De unde-ar fi putut afla o asemenea informaţie? Oare Alda observase ceva în raportul autopsiei, care le scăpase Thórei şi celorlalţi? Thóra de-abia reuşise să priceapă ce era cu documentul acela, aşa că n-ar fi avut cum să observe ceva ciudat în el.

Uşa s-a deschis şi Svala a băgat capul prin crăpătură.

— Cine e cea mai apropiată rudă a Aldei? a întrebat ea.

Thóra s-a uitat surprinsă la femeie. Întrebarea aceea părea stranie şi irelevantă venind din partea unei persoane care fusese mereu foarte directă, dar i-a răspuns fără niciun alt comentariu că moştenitorii Aldei erau, probabil, sora sau părinţii ei, deşi nu verificase.

— Exact. Deci, altfel spus, n-a avut copii, a zis Svala, închizând uşa.

Thóra s-a aşezat şi s-a uitat ţintă la ea. N-a avut timp să se gândească la toată situaţia aceea, căci uşa s-a deschis din nou şi Svala a băgat capul înăuntru.

— Ştii ceva despre bunurile ei? a întrebat. Urmau cumva să fie împărţite?

Thóra a ridicat din sprâncene.

— Nu cunosc detalii. Ştiu că deţinea casa în care a locuit, dar nu ştiu cât mai avea de plătit din ipotecă. Probabil că nu foarte mult, pentru că a cumpărat-o cu mult înainte să crească preţurile. Cred că locuia acolo de multă vreme.

Thóra nu-şi amintea dacă Alda mai deţinuse şi altă proprietate.

— Dar pot să te întreb la ce vă ajută toate astea?

— Mai lasă-mă două minute, a zis Svala, iar uşa s-a închis din nou, cu zgomot.

După cincisprezece minute ea şi Adolf şi-au făcut iar apariţia în birou. Thóra începuse să se simtă incomod. Avea multe de făcut pentru înfăţişarea de la ora două de la tribunal. Din fericire, reuşise s-o convingă pe Svala să programeze întâlnirea la ora nouă dimineaţa, dar, dacă avea să decurgă în acelaşi fel, Thóra avea să ajungă la birou abia pe la unsprezece.

— Ei bine, a zis Svala, luând loc la biroul ei. Se pare că Adolf are ceva să-ţi spună. S-ar putea să îmbunătăţească situaţia clientului tău, dar, la fel de bine, s-ar putea s-o înrăutăţească. Rămâne de văzut. Tu decizi: vrei să auzi ce are de zis sau lăsăm lucrurile aşa cum sunt?

Thóra a ales prima variantă. La cum stăteau lucrurile, informaţiile noi, oricare ar fi fost ele, nu puteau decât să-l ajute pe Markús. Închisoarea era de nesuportat pentru el. Chiar dacă tribunalul nu lua o hotărâre împotriva lui, o mare parte dintre locuitorii din Insule aveau să creadă mereu că era vinovat, mai ales dacă era acceptată prelungirea perioadei de detenţie.

— Spune-i doamnei ce mi-ai spus şi mie, a zis Svala.

După voce, era clar că nu era foarte mulţumită de el.

— Rămâne valabil ce ţi-am zis pe hol. O să te ajute mai mult dacă spui cum stau lucrurile decât dacă ţii totul pentru tine.

Adolf nu părea convins, dar a început să povestească:

— Alda a venit la mine, a zis el, cu glas domol. Mai întâi m-a sunat, apoi, după ce am refuzat să vorbesc cu ea, m-a căutat acasă.

— Voia să-ţi zică despre tatuaj? a întrebat Thóra.

El a dat din cap, fiind la fel de expresiv ca atunci când îl privise Thóra pentru prima oară, mai devreme în dimineaţa aceea.

— Iniţial, m-a sunat ca să mă ia la rost, a zis el. Asta la scurt timp după ce m-a acuzat târfa aia proastă, Halldóra, de viol. Pe-atunci habar n-aveam cine era femeia asta; am crezut că e maică-sa sau ceva de genu' ăsta.

Thóra s-a uitat la Svala.

— Tu ştiai asta? a întrebat-o. Ştiai că asistenta care a tratat-o pe fată l-a sunat pe suspect, ca să-l pună la punct?

Svala a dat din cap.

— Multe dintre cele pe care o să le auzi au ajuns şi la mine abia acum. O să înţelegi imediat de ce Adolf n-a spus nimic.

I-a făcut un semn lui Adolf să continue.

— Mai sunt multe de zis. Foarte multe.

Thóra s-a întors din nou spre el.

— Deci, efectiv, v-a sunat şi s-a apucat să ţipe la dumnea-voastră fără să vă spună nici măcar cine era?

— Nu, s-a prezentat, dar numele ei nu mi-a spus nimic, a răspuns Adolf. După ce m-a sunat de câteva ori, mereu la fel de isterică, nu i-am mai răspuns la telefon.

Şi-a îndreptat spatele în scaun.

— Ce vină am eu? Cine-ar vrea să fie înjurat zi şi noapte ca la uşa cortului?

— Cât timp a trecut de la data aşa-zisului viol şi până când v-a sunat Alda prima oară? a întrebat Thóra.

Adolf a stat puţin pe gânduri.

— Vreo lună. Nu, puţin mai mult. Poate două.

— Şi v-a zis cumva de ce v-a sunat?

— Nu. Era ţicnită rău.

Adolf a ridicat din umeri.

— Probabil că a crezut-o pe Halldóra şi s-a gândit că sunt un violator. Poate că a sperat că, agasându-mă întruna, avea să mă facă să recunosc acuzaţiile pe care le scorniseră ele două.

Thóra ştia că acela nu fusese primul caz de viol cu care avusese Alda de-a face, dar habar n-avea dacă fusese prima şi singura dată când reacţionase aşa. Poate că din cauza telefoanelor respective fusese Alda sfătuită să-şi ia un concediu.

— Credeţi că era prietenă cu Halldóra sau că şi-a dat seama că-i cunoştea pe părinţii dumneavoastră?

— N-o cunoştea pe vaca aia mincinoasă de Halldóra, a zis Adolf. Am şi sunat-o s-o întreb cum de a reuşit, prin minciunile ei, s-o facă pe asistentă să-i ţină partea.

Svala a icnit:

— Ai sunat-o pe fată? Nu scrie nimic despre asta în declaraţia pe care a dat-o poliţiei şi nici avocata ei n-a zis ceva.

— Poate că Halldóra n-a vrut să se afle c-am sunat-o. Ea a fost cea care a vrut, de fapt, să vorbească cu mine, oferindu-se chiar să renunţe la acuzaţii, dacă acceptam să ies cu ea.

Adolf s-a încruntat.

— E aşa cum am zis mereu — avea orgoliul rănit. Nu ştiu ce-a fost în capul meu s-o târăsc după mine acasă în noaptea aia, dar eram beat şi drogat şi nu ştiam ce căţea zace în ea. A doua zi de dimineaţă sigur s-a gândit că dăduse norocul peste ea. Vorbea întruna despre „relaţia" noastră şi despre alte porcării dintr-astea. M-am descotorosit de ea cât am putut de repede, dar s-a întors în noaptea următoare. I-am dat drumul în casă din greşeală şi ea s-a gândit că, gata, eram un cuplu. Cum de nu şi-a

dat seama că ne înţelegeam ca şoarecele şi pisica, ei îi turuia gura întruna şi eu…

N-a terminat ce avea de zis.

— Şi când s-a hotărât să vă dea în judecată? a întrebat Thóra. V-aţi culcat împreună, şi în seara următoare a venit la dumneavoastră acasă. Apoi, în mai puţin de-o zi, a raportat totul.

Thóra ştia că întrecuse limita, că lucrurile astea nu mai aveau legătură cu uciderea Aldei, dar voia să se lămurească pe deplin înainte să discute despre asistentă. În felul ăsta, putea să intuiască mai bine reacţiile lui Adolf, reuşind, poate, astfel să-şi dea seama dacă minţea cu privire la ceva important.

Adolf s-a uitat la Svala, care i-a făcut semn să continue.

— I-am dat pilulele când a venit la mine a doua oară, ca să nu rămână însărcinată. Am crezut că uitasem să i le dau seara pentru că fusesem beat criţă. De asta am şi primit-o în casă.

Nici măcar nu avea decenţa să pară ruşinat când spunea asta.

— Dar se pare că, probabil, mi-am amintit de ele sâmbătă seara, aşa că a luat o doză destul de…

Svala l-a întrerupt, fie pentru că o stânjenea nesimţirea lui, fie pentru că se grăbea să pună capăt întrevederii.

— Oricum, fata a început să sângereze rău şi s-a dus la urgenţe. Acolo s-a văzut ce fel de om e: s-a apucat să pună lucrurile cap la cap şi să-i caute pricină lui Adolf. După ce a aflat de pilulele de a doua zi, a zis c-a fost violată.

— M-a sunat din spital, în timp ce aştepta un doctor sau ceva de genul ăsta, a zis Adolf, din senin. M-a întrebat dacă eu îi dădusem pilulele şi de ce făcusem asta, de

vreme ce eram un cuplu. Am luat-o în râs, pentru că totul era aşa de ridicol. Probabil că nu trebuia să fac asta. Şi-a ieşit total din fire şi mi-a spus c-o să regret. Apoi, după ce i-am închis, a plecat şi-a strigat în gura mare c-a fost violată. Aşa e ea, o nebună de legat.

Svala şi-a dres glasul.

— Nu mi-ai spus de asta până acum, a zis ea. Putem să verificăm cu uşurinţă dacă te-a sunat.

— N-am violat-o! M-am gândit că, până la proba contrarie, o să fiu cel puţin luat drept nevinovat. N-am făcut nimic.

Adolf s-a uitat ţintă la ambele femei, pe rând, în ochii lui citindu-se convingerea lui de om imbecil.

— N-am vrut să fiu pus în poziţia de a recunoaşte treaba cu pilulele. O să fiu văzut rău la faţa locului.

Thóra a presupus că „la faţa locului" însemna prin baruri. Toate sentimentele pe care le avusese Thóra faţă de omul acela, înainte ca el să deschidă gura, dispăruseră de mult. Era bucuroasă că nu-şi pierdea niciodată nopţile prin baruri şi că avea să treacă multă vreme până când Sóley avea să ajungă să iasă în oraş; auzise destule despre „relaţia" dintre Adolf şi Halldóra.

— Ziceţi că Halldóra n-o cunoştea pe Alda, a spus ea. Dar nu mi-aţi spus dacă Alda şi-a dat seama cine au fost părinţii dumneavoastră? De asta v-a sunat?

Adolf şi-a arătat dinţii puţin. În mod neplăcut, i-a amintit Thórei de un şarpe.

— N-am zis deloc că n-o cunoştea pe Alda; o cunoştea, dar nu ea a pus-o pe Alda să mă sune. Halldóra a zis că Alda era consiliera ei sau ceva de genul ăsta.

A ridicat din umeri.

— Referitor la părinţii mei, nu uitaţi că, în timp ce se petreceau toate astea, eu eram prins într-un proces cu spitalul unde a fost ucisă maică-mea.

Thóra a ridicat din sprâncene; „a fost ucisă“ era cam mult spus pentru o eroare medicală.

— Da, ştiu asta.

— Ţine cont că mama lui a murit în urma administrării unei doze mari de penicilină şi că era alergică la ea, a intervenit Svala. Sunt pe cale să ajung la o convenţie cu spitalul, să-l despăgubească pe Adolf pentru greşeala medicilor.

Thóra ştia deja acele lucruri.

— Am înţeles, ai intentat un proces spitalului, a zis ea, răbdătoare, dar acum ce-ar fi să-mi spui mai multe despre Alda?

— Faza e că n-am vrut să mă oprească nimeni să primesc compensaţia, de asta m-a deranjat că m-a agasat Alda, a zis Adolf. După primul telefon mi s-a părut c-o să se lase păgubaşă şi nu mi-am mai făcut griji în privinţa ei. Dar apoi, după câteva luni, a început să mă sune din nou şi, cu toate că părea mai normală, pur şi simplu îmi imputa, indirect, aceleaşi nimicuri. Mă săturasem s-o tot aud, aşa că i-am închis. Iar apoi nu i-am mai răspuns la telefon nici măcar după ce mi-a zis că deţinea informaţii care mă puteau ajuta, scuzându-se întruna că mă acuzase pe nedrept.

A închis ochii.

— O dată i-am făcut hatârul şi i-am zis că ne vedem la o cafenea, dar apoi m-am răzgândit. Nu ştiu dacă s-a dus sau nu acolo.

— Asta a fost cu puţin timp înainte să fie omorâtă? a întrebat Thóra.

— Da, cam aşa, a răspuns Adolf, secretos. De fapt, am văzut-o cu câteva zile înainte să moară. A venit la mine

acasă, spăşită, aşa cum v-am mai zis. Am lăsat-o să spună ce avea de spus, apoi m-am săturat şi am dat-o afară. Nu m-a mai sunat niciodată şi am crezut că înţelesese, în sfârşit, că nu voiam să am de-a face cu ea. Apoi, după câteva zile, am văzut anunţul mortuar din ziar.

A zâmbit tăios.

— Cu alte cuvinte, nici c-am mai primit vreun telefon de la ea.

— Ai fost vreodată la Alda acasă? a întrebat Svala, nervoasă.

Apoi a adăugat:

— Să nu zici nimic, dacă ai fost.

— Nu, n-am fost niciodată acasă la ea şi habar n-am unde stă, a răspuns Adolf.

— Unde a stat, l-a corectat Thóra. După cum ştim cu toţii, e moartă.

Şi-a tras sufletul şi apoi a continuat. Spera că toate lucrurile acelea aveau să ducă la ceva bun, fără să fie numai o lecţie de psihologie al cărei subiect era obsedat de el însuşi.

— De ce a fost Alda aşa de preocupată de dumneavoastră şi de cazul ăsta? a întrebat ea apoi. Datorită părinţilor dumneavoastră?

Adolf a rânjit, ca şi cum şi-ar fi dat seama, dintr-odată, că numai el deţinea informaţiile de care avea nevoie Thóra. Părea hotărât să profite la maximum de asta.

— Aveţi mare noroc, a zis el, privind-o fix. Nu v-aş spune asta dacă Alda ar fi fost o sărăntoacă.

— În cazul ăsta, mare noroc că n-a fost, a spus Thóra, fără să zâmbească. Aveţi de gând să-mi spuneţi odată sau nu?

Nu era dispusă să-i suporte toanele. La nevoie, putea să-l descoasă şi poliţia.

Lui Adolf i-a dispărut zâmbetul de pe chip.

— Fireşte, ştiu asta numai de la ea, a bombănit el. Poate că e o păcăleală.

— Hai să-i lăsăm pe ceilalţi să tragă concluzii, a zis Svala. Spune-i ce ţi-a zis Alda!

— Bine, a zis Adolf, schimbându-şi locul în scaun, ca să stea cu faţa la Thóra. Mi-a spus că e maică-mea.

Apoi s-a uitat iar în altă parte.

— Nu sunt cine credeam că sunt.

Şi a mai adăugat, cu nonşalanţă:

— Dacă e adevărat, înseamnă că sunt moştenitorul ei de drept, fireşte. Deci nu-mi pasă care dintre ele a fost maică-mea. Pot să moştenesc averea amândurora, a zis el, afişând un rânjet.

Thóra s-a uitat pătrunzător la pielea lui închisă la culoare şi şi-a imaginat-o pe Alda, blondă şi cu tenul deschis. Nici că puteau exista doi oameni mai diferiţi ca ei. Oare Alda o luase razna? Nu avusese niciun copil: până şi în raportul autopsiei scria clar că nu născuse niciodată. Thórei i se învălmăşeau gândurile prin minte şi o măcinau multe întrebări. Oare Alda îi donase propriile ovule lui Valgerdur, iar Adolf fusese conceput în eprubetă? Nu-şi amintea când pătrunsese prima oară tehnologia aceea în Islanda, dar părea îndoielnic să fi fost disponibilă în anii '70. Dacă Alda era mama acelui bărbat, cine să fi fost tatăl? Markús? Asta însemna că Valgerdur Bjólfsdóttir nu-l crescuse pe Adolf? Iar dacă nu, cine era fiul pe care-l crescuse?

Capitolul 35

Marţi, 24 iulie 2007

Adolf era născut pe 27 octombrie 1973, aşa că era uşor de dedus că fusese conceput cândva în jurul erupţiei din ianuarie. Era posibil ca Alda să fie maică-sa? După întâlnirea cu Svala şi Adolf, Thóra a sunat imediat la închisoarea Litla-Hraun, în speranţa că Markús o să arunce lumină asupra afirmaţiei lui Adolf. N-a ştiut ce i-a trecut lui Markús prin minte în timp ce-i spunea povestea; el a negat vehement că era posibil aşa ceva, dar apoi a fost nevoit să recunoască că pierduse legătura cu Alda exact în perioada în care ar fi fost însărcinată, ba chiar şi după aceea, întrucât ea nu dăduse ochii cu nimeni aproape un an de zile. Markús nu contenea să spună că era şocat de „porcăria" aia, întrebându-se cu voce tare cum era posibil ca Alda să-i fi ascuns aşa ceva. Thóra nu era la fel de sigură că Alda nu făcuse un copil, fiind conştientă că exista cel puţin încă o persoană care cunoştea adevărul în privinţa aceea: mama Aldei. S-a grăbit să încheie discuţia cu Markús, având grijă să-i promită că or să se întâlnească înainte ca tribunalul local

să ia o hotărâre cu privire la prelungirea perioadei de detenţie. L-a reasigurat că totul arăta că hotărârea o să fie în favoarea lui. Se vedea clar că Markús era nervos şi reţinut spre sfârşitul conversaţiei, dar, în cele din urmă, Thóra a reuşit să-l liniştească, apoi a închis.

Înainte să încerce să vorbească cu mama Aldei, trebuia să lămurească un lucru. Era posibil ca Alda să fi făcut un copil, deşi în raportul autopsiei scria că nu născuse niciodată? Thóra l-a sunat pe Hannes. În timp ce i-a căutat numărul în telefon, a zâmbit în sinea ei. De la divorţ încoace, asta era a doua oară la rând când îl suna, şi nu ca să-i vorbească despre copii. Era un record!

— Bună, Hannes, a zis ea când, în cele din urmă, el i-a răspuns. Ştiu că eşti la muncă, aşa că o să trec direct la subiect. E posibil ca o femeie să fi făcut un copil, deşi în raportul autopsiei ei să scrie că n-a născut niciodată?

După o explicaţie complicată, Hannes i-a răspuns, în sfârşit, Thórei şi în termeni profani. Autopsia clarifica dacă ieşise sau nu un copil prin canalul de naştere; erau inspectate vaginul şi celelalte organe reproducătoare ale femeii, mai ales dacă nu murise din cauze naturale. O femeie putea să aibă un copil şi fără să apară semne vaginale ale naşterii dacă născuse prin cezariană, dar la autopsie ar fi trebuit să se vadă şi acest lucru, după cicatricele pântecelui şi ale uterului.

— În raport nu scria nimic despre nicio cicatrice rezultată în urma unei cezariene, a zis Thóra. Însă femeia avea sânii măriţi. E posibil ca urmele sarcinii să fi fost îndepărtate printr-o intervenţie chirurgicală?

Hannes a spus că nu era specialist nici în chirurgie plastică, nici în medicină legală, dar că era de părere că cicatricile respective puteau fi îndepărtate în urma unei

intervenţii chirurgicale. Dar tot trebuia să-i fi rămas cicatrici pe pereţii uterului.

— Se poate să-i fi scăpat asta doctorului? a întrebat Thóra. Scopul prim al autopsiei n-a fost acela de a depista dacă a avut sau nu copii.

Hannes n-a vrut să comenteze cu privire la asta, oricât l-a presat Thóra. Şi-a luat la revedere, simţind că nu se apropiase cu nimic mai mult de adevăr. Oricum, nu era deloc imposibil ca Alda să fi născut, aşa că Thóra a hotărât să-şi vadă în continuare de plan şi să încerce să aranjeze o nouă întrevedere cu mama Aldei. Dacă Adolf era fiul Aldei, asta explica multe: reacţia ei când a aflat că bărbatul era acuzat de viol şi faptul că avea în birou o fotografie cu el.

Singura speranţă a Thórei de a ajunge la mama Aldei era să vorbească mai întâi cu Jóhanna. Era sigură că bătrâna nu-şi dorea mai mult ca la început să se întâlnească cu persoana care-l reprezenta pe omul suspectat de uciderea fiică-sii. Oricum, Thóra trebuia să se grăbească; trebuia să termine totul înainte de audierea lui Markús, care avea loc la ora două în după-amiaza aceea.

Femeia care i-a răspuns la telefonul de la bancă i-a spus că, din păcate, Jóhanna nu era la serviciu. Avea o voce tânără şi a rostit fiecare cuvânt cu tristeţe. Când Thóra i-a spus că trebuia s-o vadă urgent pe Jóhanna, întrebând-o unde putea fi găsită, vocea fetei a devenit şi mai tristă. Jóhanna era în Reykjavík, la înmormântarea surorii ei, şi se îndoia că avea telefonul deschis în asemenea circumstanţe. Totuşi, Thóra a notat numărul femeii, i-a mulţumit fetei, iar apoi a sunat-o pe Jóhanna.

Un mesaj electronic a informat-o pe Thóra că abonatul avea telefonul închis sau nu se afla în raza de

acoperire. Era zece şi jumătate. Thóra nu fusese decât la două înmormântări în toată viaţa ei, ambele la Capela Fossvogur. A încercat să sune acolo, dar i s-a spus că la capelă nu urma să fie înmormântat nimeni cu numele de Alda nici în ziua şi nici în săptămâna aceea. Bărbatul cu care a vorbit i-a spus că, din păcate, nu ştia unde putea să aibă loc înmormântarea, pentru că opţiunile erau nenumărate. I-a mai spus că, aproape fără excepţie, înmormântările nu erau făcute publice; acele momente sacre erau rezervate numai rudelor apropiate. Aşa că n-avea rost să caute în ziare, aşa cum îşi propusese Thóra să facă după încheierea conversaţiei cu el.

A încercat să se gândească cine ar fi putut să fie invitat la înmormântarea Aldei, dar nu i-a venit în minte nimeni în afară de Dís. Nu ştia în ce măsură colegii erau consideraţi, în general, rude apropiate, dar a sunat la cabinetul de chirurgie plastică. Robotul a anunţat-o că apelurile aveau să fie preluate după prânz, din motive de sănătate. Thóra nu putea să aştepte atât de mult, dacă voia să ajungă la tribunal până la două. În cele din urmă, singurul om la care s-a mai gândit să apeleze, după ce i se închiseseră toate uşile, a fost Leifur.

Au trecut numai şapte minute de când şi-a luat la revedere de la Leifur şi până ce el a revenit cu un telefon ca să-i spună că înmormântarea se ţinea la Biserica Centrală la ora două. Locul ar fi putut fi mai nimerit numai dacă ceremonia s-ar fi ţinut în tribunal, având în vedere că Biserica Centrală era la o aruncătură de băţ de el. Thóra i-a mulţumit lui Leifur, fără să-i spună la ce-i folosea informaţia. Nici el n-a întrebat-o, cu toate că sigur era curios. De fapt, ea a avut sentimentul că el nu voia să intre în detalii de teamă că Thóra găsise mai multe

dovezi referitoare la implicarea tatălui lui în uciderea bărbaţilor. Situaţia i-a convenit de minune Thórei — era bucuroasă că nu fusese nevoită să vorbească cu el despre caz.

A ieşit în grabă din biroul Svalei în ploaia torenţială de afară. Picăturile grele o duceau cu gândul mai degrabă la un anotimp ploios dintr-o altă ţară decât la ploile din Islanda, aşa că s-a dus ţintă la maşinuţa pe care şi-o cumpărase după ce vânduse jeepul pe care nu mai putea să-l conducă. Poate că mama Aldei era deja la Biserica Centrală, ajutând la pregătirea ceremoniei — altfel, sigur ştia preotul unde o putea găsi. Poate că era la Alda acasă sau într-un hotel din Reykjavík. Thóra nu şi-a putut da seama dacă un părinte ar fi preferat să doarmă alături de lucrurile copilului lui decedat sau dacă ar fi preferat să pună capul pe pernele dintr-o cameră impersonală de hotel.

I-a fost la fel de greu ca întotdeauna să găsească un loc de parcare în centru. Thóra a ales să se învârtă în jurul bisericii până când a văzut, în sfârşit, pe cineva plecând din parcare. A aşteptat ca femeia în vârstă să iasă uşor afară din parcare cu Yarisul ei. Iniţial, Thórei i s-a părut că trebuia să caute un alt loc de parcare, însă în cele din urmă a reuşit să înghesuie maşina inteligent în spaţiul îngust. A stat câteva clipe în ploaia torenţială, mândră că era o şoferiţă abilă. De fapt, maşina era parcată puţin cam departe de bordura trotuarului, dar Thóra avea să se întoarcă repede, aşa că n-a mai mişcat-o. Nu era deloc sigură că parcarea o să-i iasă mai bine din a doua încercare.

Stând în ploaie în faţa bisericii, a auzit o muzică blândă de orgă prin uşa groasă de lemn. Spera că asta nu însemna că ceremonia începuse. Nu-i surâdea deloc să

întrerupă un moment solemn unde străinii n-aveau ce căuta. Fireşte, era la fel de nepoliticos şi să-şi croiască drum prin mulţime până la mama îndurerată, pe care aproape că nici n-o cunoştea, dar, cel puţin, ar fi făcut totul pentru o cauză nobilă. A deschis uşa cu grijă când organistul a întrerupt melodia, pregătindu-se să facă exerciţiile pentru digitaţie. Odată ajunsă în holul de la intrare, Thóra şi-a scuturat apa de pe geacă, apoi şi-a lipit urechea de uşa propriu-zisă a bisericii. Sunetele orgii acopereau aproape toate celelalte zgomote, dar i s-a părut că distingea un murmur înăuntru. A crăpat uşa şi a aruncat o privire prin biserică. În partea din faţă stăteau două femei care se uitau ţintă la un sicriu alb aşezat în faţa altarului. Una dintre ele s-a ridicat şi a mers spre el. De la spate, Thórei i s-a părut că era Jóhanna, sora Aldei. Părul scurt şi grizonant al femeii care încă stătea jos îi aparţinea mamei lor. Thóra s-a strecurat înăuntru. Spera să ajungă la cele două femei înainte ca ele să apuce s-o vadă, aşa că s-a străduit să deschidă uşa fără să scârţâie.

— Aş fi vrut să fie deschis sicriul, a auzit-o ea pe Jóhanna, care atingea duios capacul lucios al coşciugului. Cred că şi Alda şi-ar fi dorit la fel.

Apropiindu-se, Thóra a auzit-o pe bătrână pufnind:

— Mă îndoiesc c-ai mai vrea asta dacă ai vedea cum arată. E plină de zgârieturi. Dacă Alda ar fi trăit, sigur n-ar fi acceptat s-o vadă lumea aşa.

— Totul putea fi ascuns prin machiaj, a zis Jóhanna, ţâfnoasă.

S-a întors din nou spre sicriu, punând ambele mâini pe el. Le-a ţinut aşa, nemişcate.

— Ar fi fost bine.

— Dacă vrei s-o vezi pentru ultima dată, sunt sigură că-l putem ruga pe gropar să deschidă capacul, a răspuns bătrâna, fără nicio undă de sensibilitate în glas. Eram aici când au adus sicriul, iar eu am apucat s-o văd.

A lăsat capul în jos.

— Însă nu te sfătuiesc să faci asta. Nu mai e Alda pe care o ştiai. E rece ca gheaţa, sigur au adus-o aici direct de la morgă. Mai bine n-o vedeam!

Thóra era numai la un rând distanţă de cele două femei când şi-a dres glasul ca să le atragă atenţia. Nu voia să le şocheze şi nu-i plăcea deloc că, practic, le spiona. Reuşise să se apropie atât de mult de ele datorită muzicii de orgă, care acoperise scârţâitul uşor al scândurilor duşumelei. Probabil că ar fi reuşit chiar şi s-o bată pe femeie pe umăr înainte să se facă remarcată.

Ambele femei s-au întors şi s-au uitat ţintă la Thóra.

— Ce faceţi aici? a întrebat Jóhanna, surprinsă.

— Dar cum îţi permiţi să vii aici? a zis mama ei, şocată şi aproape înecându-se. Nu vezi că trebuie să înceapă înmormântarea? Aici n-are ce căuta nimeni care-l apără pe criminal.

Furia învinsese sfâşierea din glasul ei.

— N-a omorât-o Markús, a zis Thóra, cu calm, stăpânindu-şi senzaţia de disconfort cauzată de faptul că le deranjase pe mamă şi fiică în acele momente în care trebuiau să fie singure. Are un alibi bun care dovedeşte că nu avea cum să fie în preajma ei în momentul respectiv.

Până atunci, Jóhanna păruse absentă, dar apoi s-a luminat puţin la chip. Era şi mai trasă la faţă decât îşi amintea Thóra; avea părul îmbâcsit şi era îmbrăcată neglijent. Însă maică-sa se aranjase pe îndelete şi arăta respectabil. Fireşte, faptul că arătau atât de diferit nu

însemna că mama nu era la fel de îndurerată ca fiica. Poate că o liniştise să-şi ocupe timpul cu ceva, chiar dacă asta însemnase să se îmbrace bine pentru înmormântare. Colţurile buzelor ei date cu ruj roz au coborât, formând o potcoavă aproape perfectă şi subliniind în continuare contrastul dintre mamă şi fiică.

— Normal că are un alibi, a zis bătrâna, adăugând pe un ton sarcastic: A avut el, Leifur, grijă şi de asta.

— Nu e aşa, a spus Thóra, păstrându-şi calmul. Vă înşelaţi.

S-a întrebat dacă era bine să-i spună care era alibiul, dar a hotărât să tacă. Îi era totuna dacă o credea sau nu.

— Markús se va înfăţişa azi la tribunal, pentru că poliţia a cerut prelungirea perioadei de detenţie. E uşor de dovedit că n-a omorât-o pe Alda, dar e mai greu să scape de acuzaţiile referitoare la o întâmplare din Insule.

S-a uitat în ochii femeii, a cărei privire o săgeta cu mânie.

— În general, oamenii care au luat parte la evenimentele de atunci sunt prea bolnavi ca să-l mai ajute pe Markús ori sunt deja morţi.

— Şi ce te uiţi aşa la mine? a întrebat mama Aldei, făcând un gest dramatic şi ducându-şi o mână la baza gâtului. Eu n-am omorât pe nimeni, dacă asta vrei să insinuezi.

— Departe de mine acest gând, a răspuns Thóra. Dar cred că ştiţi ori, cel puţin, bănuiţi cine sunt bărbaţii omorâţi. Sunt destul de sigură c-au avut ceva de împărţit cu Magnús, tatăl lui Markús, ori cu Dadi, care nu mai e printre noi. Poate că şi soţul dumneavoastră a fost implicat în problema asta.

Femeia s-a uitat ţintă la Thóra fără să scoată un cuvânt. Jóhanna s-a uitat când la una, când la cealaltă, cu ochi mari.

— E adevărat, mamă? Markús e acuzat de o crimă pe care a comis-o tata?

— Vorbeşte prostii, a pufnit maică-sa, fără s-o privească pe Jóhanna în ochi.

A continuat să se uite la Thóra.

— Te rog să pleci! Eu nu te pot ajuta. Dacă Magnús şi Dadi au făcut ceva, îmi pare rău pentru ei, dar nu e treaba mea să dau socoteală pentru asta.

— Alda a avut un copil? a întrebat Thóra, pe neaşteptate.

Auzind o asemenea întrebare, Jóhanna a părut oarecum uşurată, poate pentru că se convinsese, în sfârşit, că Thóra nu era prea sănătoasă. Maică-sa, pe de altă parte, a înlemnit.

— Ce-i asta? Nu-ţi ajunge câte tâmpenii ai debitat până acum? a întrebat femeia, însă fără s-o privească pe Thóra în ochi.

— M-am întâlnit cu un tânăr în dimineaţa asta care mi-a spus că Alda l-a căutat în repetate rânduri, insistând că e mama lui, a continuat Thóra.

Era mai bine să bată fierul cât era cald.

— Credeţi că minte?

— Ce înseamnă asta, mamă? a întrebat Jóhanna, pe ton de ceartă. Ăsta era secretul pe care voia să mi-l spună Alda? a zis ea, întorcându-se, perplexă, spre Thóra.

— Nu ştiu, a răspuns Thóra, cu sinceritate. Ştiu doar că a fost o vreme în care nimeni n-a mai ştiut nimic despre Alda. Se presupune că ar fi învăţat la Colegiul Ísafjördur exact în aceeaşi perioadă în care a fost însărcinată, dacă, într-adevăr, a fost. Dar numele ei nu apare în registrul

colegiului. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva e adevărat ce susţine bărbatul.

— Cine e bărbatul ăsta? a întrebat bătrâna, iar apoi a adăugat, cu furie: Adică e nebun sau ce?

Thóra a ridicat din umeri.

— N-are importanţă. N-am de gând să vă vorbesc despre el, dacă nu e fiul Aldei, aşa cum pretindeţi. În cazul ăsta, n-are nicio legătură cu dumneavoastră.

Bătrâna a lăsat capul în jos. Thóra se aştepta s-o ia din nou la rost, dar, în schimb, umerii bătrânei au început să tremure, la început uşor, iar apoi din ce în ce mai rău. Jóhanna s-a apropiat şi s-a aşezat lângă ea. A cuprins-o pe după umeri şi, încet-încet, femeia s-a oprit din tremurat.

— Doamne Dumnezeule, a spus bătrâna, dar n-a putut continua, pentru că plângea în hohote.

După câteva clipe, a zis:

— Am făcut atâtea rele la viaţa mea. Atâtea rele. Eu ar trebui să fiu acum în sicriul ăsta. Nu Alda.

Încă îşi ţinea privirea în pământ.

— Cu toţii greşim, a spus Thóra, în mod automat. Din greşeli învăţăm.

Femeia a clătinat din cap. Puţin mai târziu, şi-a ridicat privirea rugătoare din pământ şi s-a uitat la sicriul aşezat pe un postament mic în faţa altarului.

— Tocmai, că nimeni nu învaţă din greşeli. Nimeni.

Bătrâna a tăcut. La fel şi Thóra, gândindu-se că era bine s-o lase puţin în pace. Se temea ca mama Aldei să nu se închidă în sine, dacă o presa prea tare.

Femeia a vorbit din nou:

— Lucrurile stăteau altfel atunci. Tinerii nu primeau nimic de-a gata. A trebuit să ne zbatem pentru tot.

— Alda a avut un copil? a întrebat Jóhanna, nervoasă. Ce înseamnă toate astea?

Thóra s-a uitat la ea, temându-se să nu tulbure apele. Jóhanna s-a făcut că n-a văzut-o.

— Cu cine l-a făcut? a întrebat ea, impunătoare.

Bătrâna avea obrajii plini de lacrimi care se ascundeau în şalul albastru pe care-l purta la gât, formând o pată din ce în ce mai mare şi închisă la culoare.

— A fost violată. De un străin.

Vorbea cu Jóhanna, ca şi cum Thóra n-ar fi fost acolo.

— S-a dus direct la spital, era într-o stare jalnică şi medicii au tratat-o. Ne-au sunat din spital. A fost cel mai îngrozitor moment din viaţa mea.

Thórei nu-i surâdea ideea de a auzi cum arătase Alda după viol.

— Şi, după atac, a aflat că rămăsese însărcinată? a întrebat ea, cât mai blând cu putinţă.

Femeia s-a uitat uluită la Thóra şi apoi a dat din cap.

— Da. Uneori, viaţa e crudă, mai ales cu oamenii frumoşi la suflet. Era numai o fetiţă, nici nu ştiu dacă se sărutase cu vreun băiat, probabil că nu. Era aşa de bună şi de ascultătoare, era cuminte foc, spre deosebire de alţi copii de vârsta ei. O dată a întrecut şi ea măsura şi, gata, s-a ales praful de viaţa ei. O singură dată.

Jóhanna stătea lângă maică-sa, fără grai, ceea ce a determinat-o pe Thóra să continue discuţia. Şi-a tras sufletul.

— A băut în seara aia, nu-i aşa? Cot la cot cu ceilalţi, nu?

Femeia a dat din cap.

— Nu s-a îmbătat foarte rău. Dacă ar fi fost aşa, am fi fost sunaţi de la şcoală şi rugaţi să mergem s-o luăm acasă. Numai că ei i-au dat voie să plece singură spre casă.

Femeia îşi ţinea privirea aţintită în poală.

— Ştia că o să aflăm că băuse, aşa că a încercat să-şi revină. S-a dus în port, cu gândul că briza mării o să-i facă bine. Şi acolo a dat peste bărbatul ăla îngrozitor. Era beat şi şi-a făcut de cap cu ea. Deşi s-a zbătut cât a putut de mult, Alda n-a reuşit să se opună. Era aşa de mică şi de delicată, draga de ea.

— Şi unul dintre cadavrele din pivniţă este al monstrului ăstuia? a întrebat Thóra, sperând că bătrâna nu avea să se închidă în sine la auzul întrebării.

Bătrâna n-a zis nimic, aşa că Thóra a mai încercat o dată.

— Şi eu sunt mamă şi ştiu prin ce trece un părinte când se întâmplă aşa o nenorocire. Cel mai rău e că nu putem schimba lucrurile cu nimic. Dar şi Markús are un copil care nu merită să sufere pentru că tatăl lui e închis pe nedrept. Trebuie să aflăm adevărul, pentru binele lui.

Femeia nu şi-a ridicat privirea, dar, cumva, a părut mişcată de spusele Thórei. Când a vorbit din nou, a făcut-o pe un ton mai hotărât.

— Când Geiri s-a dus la Alda la spital şi a aflat cine-i făcuse aşa ceva, a plecat în trombă, a zis ea, fără emoţie, de parcă ar fi recitat un scenariu. Am încercat să-l întorc din drum, dar n-am reuşit. M-a lăsat la capul patului ei şi s-a dus să-l ia pe Magnús. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul. L-au prins pe bărbat jos, în port, pe velierul pe care Alda i-l descrisese lui taică-său. Bărbaţii erau încă beţi criţă; în total, erau patru; doi dormeau. Geiri s-a întors acasă plin de sânge din cap până-n picioare.

Thóra n-a zis nimic. Thorgeir, tatăl Aldei, şi Magnús, tatăl lui Markús, erau criminalii. După cum reieşea din relatarea bătrânei, Dadi nu fusese implicat.

— Au folosit cumva un dispozitiv de anihilare a peştilor şi un cuţit mare, ornamental? a întrebat Thóra, convinsă că ştia deja răspunsul.

— Nu, a spus bătrâna, dând tristă din cap. S-au dus în barca lor şi au luat de acolo un cuţit canelat şi o bâtă. La sfârşit le-au aruncat în mare.

Thóra n-a avut nicio reacţie, cu toate că era surprinsă de spusele bătrânei. Fusese aşa de sigură că bărbaţii folosiseră ciocănelul şi cuţitul. Asta însemna că altul fusese motivul pentru care le depozitaseră în magazie, printre hăinuţele de bebeluş.

— Cine a mai ştiut de asta? a întrebat Thóra. E imposibil să nu fi observat cineva.

A alungat imaginea bărbaţilor agresaţi care-i încolţea în minte. Probabil că asta justifica balta de sânge de pe debarcader.

— Dadi, bărbatul lui Valgerdur, a plecat după ei, a zis femeia. Valgerdur era de serviciu când a ajuns Alda la spital. Ea ne-a sunat şi ne-a spus ce i se întâmplase. Am simţit că s-a bucurat să ne dea aşa o veste. În plus, ne-a tot dat târcoale în timp ce, plângând, Alda ne povestea ce se întâmplase. S-a oferit să-l sune pe Dadi şi să-l trimită după vinovat, ceea ce a şi făcut. Acolo, exact în clipa fatală, a dat peste Magnús şi peste Geiri al meu.

— Deci Dadi a văzut tot? a întrebat Thóra.

Femeia a dat din cap.

— Şi n-a zis nimănui?

Femeia a spus, pe un ton rece:

— Nu, n-a zis nimănui.

— Poliţia n-a aflat nimic, în afară de faptul că a doua zi de dimineaţă a fost înştiinţată de existenţa bălţii de sânge? a exclamat Thóra.

Întotdeauna îl bănuise pe Gudni că ştia mai multe decât spunea, dar se pare că se înşelase. Poate că bărbatul încerca numai să-şi ascundă bănuielile, neştiind nimic sigur.

— Nu, a răspuns mama Aldei. Fireşte că au bănuit ceva, din cauza sângelui de pe debarcader, dar n-au găsit nicio altă dovadă, aşa că n-au avut ce să facă. Apoi a început erupţia şi lumea a avut altele pe cap.

— Şi cum a rămas cu Dadi şi Valgerdur? a întrebat Thóra. Din câte am înţeles, ea era cam bârfitoare. Cum de n-au zis nimic despre asta? Dadi a fost chiar interogat de poliţie, cu privire la balta de sânge. A fost văzut împreună cu Magnús la faţa locului în noaptea aceea, deşi poliţia n-a aflat niciodată acest lucru.

— Dadi s-a oferit să ne ajute, a spus femeia, râzând, dar nu era râsul ei. Doi dintre bărbaţi au murit pe barcă, aşa că au rămas acolo. Geiri şi Maggi i-au omorât pe ceilalţi doi în bătaie pe debarcader, după care i-au târât până la bordul bărcii. Singura soluţie care le-a venit în gând, ca să ascundă faptele comise, a fost să mute barca mai departe în port. Dadi i-a ajutat, iar apoi, în noaptea aia, a venit la noi — împreună cu Valgerdur, care ieşise din tură — şi s-a oferit să scape de barcă şi de cadavre înainte să se facă vâlvă în port. Geiri şi Magnús erau şocaţi după întâmplare, deci incapabili să îndepărteze urmele crimelor.

Cu ochii mari, Thóra a dat încurajator din cap.

— Geiri l-a sunat pe Maggi, care plecase acasă, şi el a venit la noi. Ne-am înţeles cu Dadi şi Valgerdur să se asigure că nu bănuia nimeni nimic. Apoi au plecat şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat. N-am vrut să mai ştiu nimic. Magnús a plecat odată cu ei.

Femeia s-a cutremurat.

— Eu eram în stare de şoc, deşi atunci nu mi-am dat seama. Geiri lucra, dar eu nu. Trebuia să avem grijă de două fete, una fiind într-o stare jalnică. Dacă el ar fi fost închis, viaţa noastră s-ar fi dus de râpă.

— Şi cine a tăiat capul bărbatului? a întrebat Thóra.

A presupus că bărbatul decapitat era cel care o violase pe Alda.

Femeia s-a uitat şocată la Thóra.

— Asta chiar nu ştiu, a zis ea, părând să fie cu adevărat sinceră. N-am văzut niciodată cadavrele şi n-am auzit pe nimeni vorbind despre vreun cap tăiat. Pur şi simplu, am crezut că pic din picioare când am aflat că le-au găsit. Oricine i-ar fi tăiat capul, a meritat-o!

Când a rostit ultima propoziţie, n-a făcut-o nici cu amărăciune, nici cu triumf. Cuvintele i-au ieşit pe gură automat.

Dintr-odată, Thóra a fost sigură că Alda fusese cea care plecase din spital şi-l decapitase pe violator. Nu voia s-o întrebe pe mama ei despre lucrul acela, dar asta explica felul în care ajunsese capul pe mâna fetei.

— E posibil ca Alda să fi plecat din spital în noaptea aceea? a întrebat ea, fără nicio altă explicaţie.

— Nu prea cred. Era sedată. Valgerdur a zis că o lăsase dormind când îşi terminase tura. Dar de ce mă întrebaţi?

Thóra nu i-a răspuns, ci, în schimb, a întrebat-o cum ajunseseră cadavrele în pivniţa lui Markús.

— Magnús l-a ajutat cumva pe Dadi să le care?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu, nu l-a ajutat. În realitate, Magnús s-a dus înapoi în port cu Dadi, ca să salveze un şoim pe care-l văzuse într-o cuşcă pe barca străinilor şi să ia lucrurile de valoare de la bord. Compania lor, a lui şi a lui Geiri, avea probleme

financiare. Bănuiesc că n-a avut curaj să caute şi în dulapul unde îndesaseră cadavrele, aşa că sunt sigură că nu s-a oferit niciodată să le ducă acasă la el. Planul era să scufunde velierul de pescuit cu cadavre cu tot.

— Se pare că bărbaţii făceau contrabandă cu păsări, a zis Thóra.

Asta justifica divagaţiile lui Magnús despre păsări. Bătrânul încă se întreba dacă şoimul pe care-l eliberase reuşise să supravieţuiască.

— Aşa mi-a zis şi Geiri, a răspuns femeia. De fapt, la bord au găsit o hartă pe care erau însemnate locuri cu cuibare de vulturi şi şoimi. Nu ştie nimeni dacă şoimul a fost al lor ori dacă l-au prins în timpul călătoriei. Magnús i-a dat drumul, în speranţa că se va întoarce în sălbăticie.

Jóhanna se uita ţintă la maică-sa. Thóra nu-şi putea imagina ce gânduri o frământau. Oare era prea supărată ca să mai spună ceva? Ori înlemnise din cauza şocului?

— De ce au vrut Dadi şi Valgerdur să vă ajute? a întrebat Thóra. Să înţeleg că nu erau chiar aşa ursuzi cum spune lumea?

Pe chipul bătrânei a apărut din nou un zâmbet glacial.

— Nimeni nu-ţi întinde o mână de ajutor fără să-ţi ceară ceva în schimb, a zis ea. Dar nu întotdeauna trebuie să plătească persoana potrivită pentru asta.

Thóra nu înţelegea.

— Ce vreţi să spuneţi? V-au cerut ceva în schimb, ca să păstreze secretul şi să scape de cadavre?

— Da, a şoptit ea. Pentru asta, Magnús a trebuit să-şi asume întreaga vină într-un caz în care era acuzat Dadi. Contrabandă cu lichior, făcea asta de ani întregi. Magnús a acceptat, pentru că nu prea avea de ales. Crima nu

e totuna cu contrabanda nici la tribunal şi, de altfel, nici în ochii lumii.

Femeia a făcut o pauză, trăgându-şi sufletul.

— Am plătit cu vârf şi-ndesat. Valgerdur a convins-o pe Alda să-i spună în ce zi a ciclului era. Dacă se dovedea că rămăsese însărcinată, voiau să ia ei copilul, fără să afle nimeni, şi să-l crească.

A privit-o pe Thóra în ochi.

— Alda le-a plătit tributul barbarilor ălora; a acceptat propunerea după ce ne-am făcut curaj să-i mărturisim totul. În împrejurări obişnuite, ar fi făcut un avort. Valgerdur i-a aruncat fişa medicală şi s-a asigurat că Alda avea să fie externată înainte să vină doctorii de gardă de dimineaţă. Le-a spus asistentelor din tura de noapte că Alda venise acolo ca să-şi revină după o beţie, că era fiica unei prietene, căreia îi făcea o favoare. Le-a rugat şi pe ele să nu zică nimic despre incident, iar ele au ascultat-o. Aşa că n-a verificat-o nimeni pe Alda până a doua zi de dimineaţă, când ne-am dus după ea — ori după ce mai rămăsese din ea. Nu şi-a mai revenit niciodată.

— Markús a avut ceva de-a face cu asta? a întrebat Thóra. A fost implicat cumva în comiterea crimelor?

— Nu, a zis femeia. El a fost doar unul dintre copiii care au băut peste măsură. A zăcut acasă, pe canapea, beat criţă, după cum ne-a zis Magnús. N-a avut nicio treabă cu crimele.

Thóra a expirat uşor, cuprinsă de-un fior. Se afla iarăşi în faţa Bisericii Centrale, de data asta savurând ploaia care curgea cu neînduplecare; simţea că picăturile o împrospătau şi o purificau după conversaţia purtată cu mama Aldei. A scos mobilul şi a sunat la poliţie.

— Cred că trebuie să vorbim, Stefán, a zis ea. Ceva îmi spune că o să renunţaţi la apelul de prelungire a perioadei de detenţie, când o să auziţi ce am de spus.

Tinna s-a trezit cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi suspinând încet. Nu ştia de ce plângea. Era încă în spital, dar nu recunoştea încăperea. Pe lustra din tavan nu era niciun fir de praf, iar tabloul de pe perete avea alte culori, chiar dacă era numai puţin diferit de celălalt; acesta era puţin mai galben. A încercat să se întoarcă, dar a simţit un junghi în braţul stâng şi în piept. Nu era o durere ascuţită, dar se simţea de parcă fusese congelată şi abia acum se încălzea. Tinna s-a uitat în jos. Părea să aibă bandaje pe sub halat, atât pe sânul stâng, cât şi sub umăr. Ce se întâmplase? Oare o rănise cineva în somn şi fusese aşa de obosită, că nu se trezise nici atunci, nici când fusese bandajată? Încă era obosită şi se simţea ameţită. Oare luase pastile? Nu-şi amintea nimic şi, oricum, nu mai conta. Un singur lucru conta. Trebuia să vorbească cu cineva. Cu un om în toată firea, capabil s-o asculte şi nu doar să se holbeze la ea şi să se prefacă atent. Aproape că întrezărea ceea ce se petrecea în minţile adulţilor când se prefăceau că o ascultau cu interes: „E bolnavă. Ce milă mi-e de ea! Noi ştim mai bine. Noi ştim mai bine. Las-o să vorbească, dar noi ştim mai bine."

Tinna a apăsat butonul roşu şi a aşteptat, nerăbdătoare, să apară asistenta. De ce dura atâta? Holurile din spital erau scurte. N-avea cum să-i ia mai mult de câteva clipe ca să vină la ea. Poate că nu-i păsa nimănui de ea. „Ce mă fac eu fără tine, Tinna?" Vorbele mamei ei i-au răsunat în cap. Poate că hotărâse s-o lase pe Tinna acolo, spunându-le celor din spital să nu-şi mai bată capul cu

ea. Tinna respira greu şi îi era greaţă. Uşa s-a deschis şi a apărut o femeie îmbrăcată în bine cunoscuta uniformă albă. Dacă era şi ea tot străină? Ori surdă?

— Cum te simţi? a întrebat-o femeia în islandeză, venind la capul patului ei.

Tinna s-a liniştit puţin.

— Trebuie să vorbesc cu mama, a răspuns ea.

A spus asta pe o voce plângăcioasă, cu toate că nu intenţionase să vorbească pe un astfel de ton.

— Acum!

— Mama ta o să vină diseară, a zis asistenta, aplecându-se peste pat.

I-a ridicat Tinnei o pleoapă şi s-a uitat ţintă în ochiul ei.

— Cum te simţi?

„Noi ştim mai bine."

— Vreau să vorbesc cu mama. Trebuie să-i spun de bărbatul ăla. Nu ştie nimeni de el în afară de mine.

— Bine, bine, a zis asistenta. Ştim totul.

„Ce milă mi-e de ea! Noi ştim mai bine."

— Draga mea, trebuie să-ţi iei pastilele. Dup-aia o să te simţi mai bine.

S-a întors şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Trebuie să vorbesc cu mama! Ştiu cum îl cheamă, ştiu totul.

Asistenta n-a reacţionat nicicum. S-a întors repede lângă pat şi i-a băgat Tinnei în gură patru pastile, apoi i-a ridicat capul de pe pernă şi i-a lipit de buze un pahar cu apă. I-a turnat lichidul în gură şi a ţinut-o de bărbie până când a fost sigură că Tinna le înghiţise pe toate. Fata a tuşit de câteva ori, pentru că s-a înecat cu ultima gură de apă.

— Putem să aflăm cum îl cheamă! I-a căzut bileţelul.

— Bine, scumpa mea, a zis femeia, zâmbind. Acum trebuie să dormi puţin, iar când o să te trezeşti, o s-o găseşti pe mama ta aici.

Puţin mai târziu a venit şi maică-sa, dar Tinna era încă sub influenţa medicamentelor, deci a fost foarte ameţită în timpul programului de vizită. De fiecare dată când se chinuia să deschidă ochii, vedea aceeaşi imagine — pe maică-sa plângând.

— Pot să aflu cum îl cheamă, mami, a bombănit ea.

Avea o voce groasă şi distorsionată din cauză că avea limba umflată. Îi era sete, dar era mai important să-i spună maică-sii ce ştia. Trebuia să facă asta.

— Îl cheamă Hjalti, a zis ea. N-am înţeles numele de familie, scrisul se vede prost.

Maică-sa a pus mâna pe fruntea Tinnei, plângând întruna.

— Pe omul rău, mami. Îl cheamă Hjalti.

Maică-sa şi-a şters lacrimile.

— Sst, Tinna mea. Culcă-te. Culcă-te, te rog.

Tinna s-a lăsat păgubaşă şi a închis ochii. „Noi ştim mai bine."

Capitolul 36

Marţi, 24 iulie 2007

Cu toate că nu fusese clarificat totul, evenimentele de demult începeau să prindă contur. Thóra nici nu-şi mai amintea de când nu mai vorbise aşa de mult — fără să fi fost beată. În ciuda faptului că o dureau fălcile şi că avea gura uscată, era bucuroasă de monologul ei, pentru că se părea că vorbele ei aveau efectul scontat. Stefán şi avocatul departamentului de poliţie erau pe punctul de a ajunge la aceeaşi concluzie ca ea — că Markús era nevinovat. Se aflau toţi trei în biroul lui Stefán, spre care dăduse zor Thóra după ce o lăsase pe mama Aldei în biserică. Deşi nu mai era decât o oră până la înfăţişare, Thóra era destul de sigură că aveau să renunţe la solicitarea cu privire la detenţie. După mama Aldei plecaseră nişte ofiţeri, dar interogarea ei oficială fusese amânată din cauza înmormântării. Stefán se mulţumise să vorbească cu ea suficient de mult, cât să-i confirme spusele Thórei. Un poliţist îmbrăcat în civil urma s-o escorteze pentru tot restul zilei, ca nu care cumva să încerce să

fugă. Thóra o văzuse intrând în comisariatul poliţiei. Mergea cu capul plecat şi avea o expresie chinuită pe chip.

Nimeni nu se putea pune în locul ei. Ce simţea o femeie, ştiind că făcuse o greşeală îngrozitoare cu privire la copilul ei? Thóra nu înţelegea cum de putuse să-şi trimită fata cu nişte străini în fiordurile de vest, forţând-o să poarte în pântece un copil sortit altei femei; un copil care fusese conceput în circumstanţe abominabile. Mama Aldei îi spusese că Valgerdur şi Dadi voiseră ca Alda să nască copilul sub numele lui Valgerdur, pentru că nu aveau nicio şansă să adopte un copil după metodele tradiţionale. Încercaseră şi mai înainte, dar fuseseră refuzaţi.

În vremurile acelea nu existase posibilitatea de a adopta un copil din străinătate. Şi Valgerdur încercase şi eşuase să ducă o sarcină la termen pe cont propriu. Aceea era singura lor speranţă de a avea un copil.

Ca să ţină înşelătoria, Dadi şi Valgerdur au fost nevoiţi să se mute într-un loc izolat împreună cu Alda şi să se asigure că fata intra în legătură cu cât mai puţini oameni, asta însemnând că trebuia să meargă şi la cât mai puţine controale medicale. În rarele ocazii când se aflase în preajma oamenilor, Alda spusese că era mult mai mare, ca să nu trezească suspiciuni. După cum spusese mama Aldei, fetei nu-i fusese prea greu să pretindă un asemenea lucru după viol; licărul din ochii Aldei se stinsese şi nu-i mai păsa de nimic. În vest, cei trei au locuit la o fermă părăsită, deţinută de rudele lui Valgerdur. Cuplul s-a dus de câteva ori în vizită la prietenii şi la cunoştinţele din apropiere, faţă de care Valgerdur pretinsese că era însărcinată, ca să aibă acoperire în viitor. Nimeni n-a bănuit nimic. Însă lucrurile s-au complicat odată cu naşterea propriu-zisă a copilului. Planul fusese ca Alda să nască

acasă, asistată de Valgerdur, dar când femeia şi-a dat seama că placenta blocase canalul de naştere, au dus-o degrabă pe Alda la spitalul din Ísafjördur. Copilul s-a născut prin cezariană.

Alda a stat la pat mai mult decât era normal, ca să-şi revină după cezariană, dar şi pentru că se infectase locul inciziei. La vremea respectivă, n-a zis nimeni că mama ar fi fost prea tânără. Lumea n-a presimţit nici că nu era adevărata Valgerdur Bjólfsdóttir. Personalul spitalului a observat că proaspăta mămică se purta ciudat cu copilul, părând să nu-i pese de el şi refuzând să-l alăpteze. Însă situaţia părea să fi progresat după externarea mamei şi a copilului. Moaşa care a vizitat cuplul în Hólmavík, după externare, le-a spus celor din spital că atitudinea mamei se îmbunătăţise foarte mult, deşi încă refuza să alăpteze. Femeia nu făcea parte din personalul spitalului, aşa că nu şi-a dat seama că motivul respectivei schimbări de atitudine era că „mama" era o cu totul altă persoană. Lui Dadi nu-i fusese greu să-i ţină pe vizitatori departe de spital, deoarece cuplul nu fusese agreat nici în vest, la fel cum nu fusese plăcut nici în Insule. Alda a fost externată numai după vreo două săptămâni de la naştere, moment în care Dadi a fost alături de ea şi de nou-născutul pe care-l ţinea în braţe. Fata s-a dus la fermă ca să-şi strângă lucrurile, iar apoi a plecat; băieţelul a rămas cu Valgerdur şi Dadi. Prin urmare, cei de la spitalul din Ísafjördur nu greşiseră cu nimic în administrarea medicamentelor când Valgerdur fusese internată acolo cu mai mult de trei decenii în urmă. Ca o crudă ironie a sorţii, Aldei i se dăduse penicilină pentru infecţia postoperatorie pe care o făcuse — un antibiotic la care, mulţi ani mai târziu, adevărata Valgerdur s-a dovedit a fi alergică.

Mama Aldei a spus că fiica ei nu vorbise niciodată despre bebeluş, că nu-şi dorise nici să ştie cum îl chema şi nici să audă de el. Thóra n-o învinuia pentru asta. În ceea ce-o privea pe Alda, copilul nu fusese bine-venit pe lume şi nu fusese niciodată „al ei". Era de înţeles că preferase să încheie acel capitol şi să-şi vadă mai departe de viaţă.

Thóra înţelegea foarte bine că, odată cu trecerea anilor, era posibil ca Alda să-şi fi schimbat părerea despre copil, mai ales când a înţeles clar că nu va mai putea face altul. Thóra nu ştia dacă Alda ştiuse cine era Adolf înainte ca Halldóra Dögg să-l dea în judecată pentru viol ori dacă pusese lucrurile cap la cap după ce aflase care era numele patronimic şi vârsta lui. În orice caz, probabil că Alda suferise un şoc când constatase că singurul ei copil, fiul unui violator, era o brută, la fel ca taică-său. Probabil că acest lucru îi zgândărise vechile răni. Alda trebuie să fi avut oarecare sentimente pentru fiul ei şi poate că se simţise vinovată că renunţase la el. Asta justifica faptul că-l sunase pe Adolf; la început fusese acuzatoare, apoi rugătoare. Alda îl judecase aspru. Şi când realizase cine era, probabil că se gândise că îl dezamăgise. Thóra s-a întrebat dacă asta o determinase pe Alda să lămurească lucrurile, să-i furnizeze lui Adolf informaţiile care-i dovedeau nevinovăţia şi chiar să-i spună despre originea lui. Adolf, pe de altă parte, îi întorsese spatele, refuzând să se întâlnească cu ea; el s-a gândit că ea voia să-l împiedice să se îmbogăţească pe seama compensaţiei de la spital. Ulterior, după ce realizase că era moştenitorul Aldei, lucrurile se schimbaseră. Dar pentru Alda era mult prea târziu.

Ca avocat, Thóra învăţase să nu-i judece pe oameni după faptele lor. Toţi făcuseră greşeli dezastruoase — părinţii Aldei, Dadi şi Valgerdur, Adolf şi chiar şi Markús — şi

niciunul nu-şi dăduse seama de consecinţe decât prea târziu. Thóra se lovise de atâtea lucruri de neconceput în meseria ei, că n-o mai surprindea nimic. În general, greşelile pe care le făcuse clientul ei puteau fi puse pe seama unei prostii curate, dar greşelile celorlalţi se bazau pe alegeri greşite făcute, în general, în pripă sau în momente de disperare. Soarta Aldei ţinuse de oameni aflaţi în pragul disperării, care se purtaseră greşit într-un moment crucial. Thóra nu putea decât să-i compătimească pe cei rămaşi în urma ei, care trebuiau să-şi înfrunte vechile păcate. I-a părut rău mai ales pentru mama Aldei, care, de fapt, fusese o victimă a împrejurărilor. Thorgeir, soţul ei, Magnús, tatăl lui Markús, Dadi şi Valgerdur aveau cea mai mare vină, însă fără ca vreunul să fi avut şansa să se căiască sau să plătească pentru ceea ce făcuse. Dintre toţi, mai rămăsese doar o bătrână mamă, care, cu mulţi ani în urmă, intrase într-o încurcătură din cauza unei succesiuni de evenimente aflate dincolo de controlul ei — o femeie care acum trebuia să-şi ducă fiica la groapă.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru Klara, mama lui Markús — mama Aldei spusese că ştia şi ea de crime. Însă acest lucru era greu de dovedit, dacă nu-l mărturisea chiar ea, fapt de care Thóra se îndoia. Klara părea să aibă o inimă de piatră şi, având spatele asigurat de fiul ei, Leifur, era puţin probabil că putea fi convinsă să spună ceea ce ştia. Din fericire, asta nu era problema Thórei. Se săturase până peste cap de cazul respectiv, cu cadavrele lui cu tot.

La sfârşit a rămas totuşi o întrebare: cine o omorâse pe Alda? Ăsta era motivul principal pentru care poliţia ezita să-l elibereze pe Markús, în ciuda declaraţiei anterioare, că nu mai era suspect în acel caz. Thóra nu se

aşteptase ca poliţiştii să sară în sus de bucurie auzind de descoperirile ei, dar era dezamăgită de cât de insistent au obiectat împotriva eliberării lui. Au fost obligaţi să recunoască faptul că, după toate probabilităţile, Markús nu se apropiase niciodată de oamenii din pivniţă. Cum ajunsese Alda să deţină capul celui care o atacase era un lucru care, neîndoielnic, avea să fie justificat ulterior, dar Markús nu avea nimic de-a face cu asta. Faptul că poliţia îl suspecta în continuare pe Markús pentru uciderea Aldei era de înţeles; nu exista alt suspect, aşa că nu le era uşor deloc să recunoască faptul că reţinuseră omul nepotrivit. Thóra a simţit că neplăcuta durere de cap care o cuprinsese încă din biserică, sub forma unei apăsări sâcâitoare, se înteţea.

— Nu e posibil ca, efectiv, femeia să se fi sinucis? a întrebat ea. Există vreun lucru care sugerează în mod clar că a fost ucisă? Mă îndoiesc că era foarte sănătoasă din punct de vedere psihic.

Stefán şi-a ridicat ochii de pe raportul pe care-l parcurgea şi s-a încruntat.

— Autopsia arată c-a fost ucisă, a zis el. Deci nu pot să fiu de acord cu asemenea speculaţii.

Thóra a scos un oftat adânc.

— Chirurgul pentru care a lucrat Alda m-a contactat şi mi-a spus că deţinea anumite informaţii pe care voia să le transmită poliţiei. Din câte am înţeles de la ea, informaţiile se refereau la Alda şi erau importante pentru investigaţie. E posibil ca ceea ce ştia ea să arunce lumină asupra cazului?

Thóra s-a oprit, frecându-şi fruntea cu mâna. Asta i-a domolit durerea, dar senzaţia de apăsare a revenit imediat ce a lăsat mâna jos.

— Există vreo informaţie nouă despre care ar trebui să ştiu? Cred că acum am dreptul să ştiu asta, de vreme ce clientul meu e suspectat din nou pentru uciderea Aldei.

— Ceea ce ne-a spus colega Aldei nu schimbă cu nimic situaţia lui Markús, a zis Stefán. Am primit informaţii care s-ar putea să fie importante, dar, în acest stadiu al investigaţiei, nu putem să ne pronunţăm dacă sunt pozitive sau negative pentru el.

— E posibil ca uciderea Aldei să aibă vreo legătură cu munca ei? Pare destul de evident, având în vedere medicamentul care i-a cauzat moartea.

Thóra i-a aruncat o privire lui Stefán şi şi-a blestemat, în şoaptă, durerea de cap. Îi era din ce în ce mai greu să se concentreze. Se părea că poliţia descoperise ceva referitor la medicament, care sugera că existase în casa Aldei încă dinaintea crimei. Probabil că Dís le explicase totul. S-a mulţumit să spună „am înţeles“, pentru că era evident că poliţia nu intenţiona să-i spună nimic mai mult în acel stadiu al investigaţiei.

— Celălalt lucru despre care voiam să vă întreb e dacă intenţionaţi să vorbiţi cu victima implicată în cazul de viol în care acuzatul este fiul Aldei. E de presupus că ar fi avut motive să-i vrea răul Aldei, pentru că mă îndoiesc că a fost încântată că ea a trecut de partea acuzatului.

Procurorul s-a umflat în pene. Purta un costum închis la culoare, care sigur îl costase ceva, şi părea mai mult decât pregătit să se prezinte la tribunal. Verigheta lată de pe mâna lui stângă a sclipit, iar Thóra era sigură că o lustruise dinadins. Ea, pe de altă parte, nu avusese prea mult timp să se pregătească, iar dacă poliţia nu avea de gând să renunţe la cererea de prelungire a perioadei de detenţie, Thóra trebuia să treacă pe la birou, unde avea

o cămaşă albă, nişte pantaloni închişi la culoare şi o pereche de pantofi comozi cu tocuri înalte, pe care îi ţinea acolo special pentru urgenţe precum aceea. Nu dădea prea bine să se înfăţişeze la tribunal îmbrăcată ca o vagaboandă, iar o pereche de blugi şi un tricou nu erau deloc satisfăcătoare, chiar dacă roba ei de avocată le acoperea aproape în totalitate. Bine măcar că nu avea nicio verighetă de lustruit.

— Mă simt dator să subliniez că nu este de datoria dumneavoastră să ne asistaţi pe parcursul investigaţiei, a intonat procurorul. Suntem cât se poate de capabili să ne facem treaba şi singuri. Ar trebui să vă concentraţi asupra lucrurilor care-l privesc pe clientul dumneavoastră.

— Şi credeţi că nu este în interesul lui să aflăm cine a ucis-o într-adevăr pe Alda? a spus Thóra.

Se înroşise în obraji şi durerea de cap i se înteţea. Furia i s-a mai domolit când a realizat că, dacă ar fi fost în locul procurorului, n-ar fi fost prea încântată să se fi îmbrăcat şi să-şi fi lustruit bijuteriile degeaba. Şi-a pus mâinile pe genunchi, pregătindu-se să se ridice.

— Puteţi să-mi spuneţi dacă aveţi de gând să cereţi prelungirea perioadei de detenţie? Pentru că, dacă răspunsul e „da", trebuie să mă pregătesc şi eu.

Stefán s-a întors către colegul lui şi l-a întrebat:

— N-ar trebui să discutăm în particular?

S-a uitat înapoi la Thóra.

— Cred că nu mai aveţi nimic nou să ne spuneţi, a zis el, zâmbindu-i. N-o să dureze mult. Puteţi să mergeţi afară, să beţi o cafea.

Efectul tămăduitor al cafelei a lăsat mult de dorit. Thóra a băut pe nerăsuflate două ceşti de cafea tare, dar

durerea de cap nu i-a trecut deloc. S-a uitat la ceas; aproape unu şi jumătate. Probabil că Markús plecase deja de la închisoarea Litla-Hraun şi era în drum spre oraş, escortat de ofiţerul care se ocupa de transportarea deţinuţilor, aşa că nu era momentul potrivit să-l sune. Dar trebuia să-i spună fiului lui Markús că era posibil ca taică-său să fie eliberat fără emiterea unui ordin judecătoresc. Ca să-l scutească pe băiat să mai vină la tribunalul local.

Discuţia cu el n-a avut efectul dorit de Thóra. Băiatul a fost aşa de copleşit de veste şi i-a vorbit atât de frenetic, încât Thóra aproape că a ameţit. În cele din urmă, a hotărât să-i spună că o chema cineva urgent şi că trebuia să închidă. Nu mai putea să-i suporte flecăreala. Dacă lucrurile mergeau bine, Markús avea să fie lângă el cât de curând. I-a promis c-o să-i dea de veste imediat ce or să se clarifice lucrurile.

După douăzeci de minute, Stefán a ieşit din birou. S-a rezemat de tocul uşii şi şi-a încrucişat braţele.

— Ne-am hotărât, a zis el.

— Şi? a zis Thóra, încrucişându-şi degetele.

Ultimul lucru care-i mai lipsea era să meargă la tribunal.

— La ce concluzie aţi ajuns?

— N-o să cerem prelungirea perioadei de detenţie a lui Markús, dar vom solicita emiterea unei interdicţii de călătorie, a zis Stefán, fără s-o privească în ochi.

— O să cereţi o interdicţie de călătorie? a întrebat Thóra, pe un ton calm.

Din două rele, o interdicţie de călătorie era de o mie de ori preferabilă detenţiei, dar, totodată, era mult mai probabil ca judecătorul s-o accepte. Planul lor ascundea

ceva. Hotărâseră să-l elibereze pe Markús, şi, totuşi, să-l împiedice să călătorească. Thóra s-a ridicat în picioare.

— Dacă-i aşa, mă duc să mă schimb, a zis ea, silindu-se să zâmbească. Ne vedem la tribunal.

Cât de multe putea să afle despre interdicţiile de călătorie într-un sfert de oră?

— Mă doare-n cot de interdicţia asta de călătorie, Thóra. Nici nu mai e nevoie s-o discute în tribunal, a zis Markús, triumfător. Nu călătoresc prea mult şi, chiar dacă aş face-o, n-am de gând să plec din ţară prea curând. Sunt aşa de fericit că ies din închisoare! Pentru mine, e destul.

A pus o mână pe umărul ei.

— Îţi mulţumesc enorm şi îmi cer scuze dacă m-am purtat urât cu tine. N-am fost în apele mele.

Thóra i-a zâmbit şi ea. Îi trecuse durerea de cap şi se simţea chiar bine, cu toate că pierduse apelul împotriva restricţiei de deplasare a clientului ei. Considera că era mai degrabă vina lui Markús, care spusese clar că nu-l deranja ordinul de interdicţie — de fapt, în tribunal spusese exact acelaşi lucru pe care i-l spusese şi ei mai înainte: că nu călătorea prea mult.

— Dacă tu eşti mulţumit, Markús, presupun că sunt şi eu. Acum nu ne mai rămâne decât să sperăm că poliţia o să-l găsească pe făptaş, ca să-ţi vezi liniştit de treburile tale.

— Da, sigur, cerule mare! a zis el, fericit. O să-i dea de urmă destul de repede. Dacă nu — atunci ce-o fi, o fi şi gata.

Şi-a tras sufletul; nu mai ploua şi aerul era mai curat, după aversele matinale. S-au îndreptat înspre biroul Thórei de pe strada Skólavördustígur, unde îi aştepta fiul lui. Într-un final, Thóra îi spusese băiatului că se vor

întâlni acolo, pentru că nu voise să vină la tribunal, în caz că lucrurile n-ar fi decurs bine. Deşi avea încredere în Stefán şi în procuror, n-ar fi surprins-o deloc dacă s-ar fi răzgândit şi ar fi apărut la tribunal solicitând prelungirea perioadei de detenţie.

— Ce zi bună! a zis Markús, vorbind, pare-se, atât cu trecătorii, cât şi cu Thóra.

Se pare că renunţase să mai deplângă soarta lui taică-său, mai ales de când Thóra îi spusese că boala bătrânului îl făcea inapt pentru un proces. Probabil că mamei lui avea să-i fie mai greu, dar se ţinea destul de bine şi avea să supravieţuiască. De asemenea, Thóra subliniase imediat că lumea nu o să-i judece prea rău pe cei doi criminali, având în vedere că crimele lor violente fuseseră comise pentru a răzbuna violul. Alda era aproape un copil când se întâmplase nenorocirea aceea şi, ori de câte ori venea vorba despre un atac sexual, auzise părinţii spunând că ar fi făcut crimă pentru asta. Oamenii nu puteau să-i condamne cu una, cu două, cu toate că trei bărbaţi nevinovaţi sfârşiseră în acelaşi fel ca violatorul.

— O zi foarte bună, într-adevăr! a spus Markús, cu voce tare.

Thóra era pe punctul de a-i da dreptate când le-a văzut pe mama Aldei şi pe Jóhanna ieşind din biserică.

Li se dăduse voie să continue înmormântarea, deşi poliţia stabilise un termen-limită pentru ceremonie, fiind nevoiţi să ia înapoi trupul neînsufleţit al Aldei. Thóra a bănuit că tânărul în cămaşă albastră, care mergea discret în urma mamei şi a fiicei, era poliţistul îmbrăcat în civil însărcinat să le supravegheze.

După ce Thóra descrisese poliţiei şirul evenimentelor, se dovedise că uterul Aldei fusese îndepărtat la autopsie

şi că, pur şi simplu, medicii uitaseră să verifice dacă avea vreo cicatrice de la cezariană. După examinare, uterul fusese pus înapoi în cavitatea abdominală, iar cadavrul, suturat. Prin urmare, Departamentul de Investigaţii Criminale avea nevoie din nou de cadavru înainte să fie îngropat, şi asta cât mai repede cu putinţă. Cu cât recuperau cadavrul mai repede după scoaterea lui din congelator, cu atât era mai bine.

Jóhanna îşi pusese grijuliu braţul peste umerii mamei. Thóra a grăbit pasul, ca nu care cumva femeile să dea ochii cu Markús. Clientului ei nu i s-a părut ciudat că Thóra l-a apucat de braţ, trăgându-l după ea. Când au ajuns în dreptul restaurantului Lækjarbrekka, femeile s-au făcut nevăzute, iar Thóra a slăbit strânsoarea. A auzit că telefonul ei a scos un bip şi s-a uitat pe ecran.

— Thóra, dacă te pot ajuta vreodată cu ceva, te rog să-mi spui, i-a zis Markús, în timp ce ea citea mesajul.

Era Gylfi, amintindu-i să nu uite să le caute cazare în Insule pentru festival. Thóra s-a uitat la Markús, care radia de fericire.

— De fapt, ai putea face ceva pentru mine, a zis ea, zâmbind. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

Capitolul 37

Sâmbătă, 4 august 2007

Thóra o ţinea pe Sóley de mână atât de strâns, că fiică-sa a tresărit. A slăbit strânsoarea, dar nu atât de mult încât să elibereze mânuţa fetei. Era aşa de mare înghesuială, că Thóra se temea că dacă-i dădea drumul chiar şi pentru o secundă, n-avea s-o mai găsească niciodată pe Sóley. Fireşte că n-ar fi trebuit să accepte să stea la coadă la ghereta cu suvenire, dar Sóley era greu de refuzat. Fata se uitase ca hipnotizată la lumea care purta ochelari de soare strălucitori, măşti, pălării, lănţişoare, steguleţe sau chiar câte una din fiecare, iar când zărise binecuvântata gheretă, fusese foarte încântată. Thóra l-a prins mai bine pe Orri în braţe. Se ţinea la fel de strâns de bunică-sa cum o ţinea ea pe Sóley, iar Thóra şi-a spus că ar fi fost nevoie de intervenţia a patru indivizi puternici ca să-i despartă pe ei trei.

— Vreau un nas de cauciuc, a zis Sóley, stând pe vârfuri ca să vadă ce se vindea la gheretă. Şi o cordeluţă din aia sclipitoare!

După ce i-a cumpărat fiicei ei acele articole esenţiale pentru festival, şi-au croit drum înapoi printre oamenii care stăteau la rând. Thóra obosise tot cărându-l în braţe pe Orri, care, deşi abia făcuse un an, era greu pentru vârsta lui. S-a îndreptat către o zonă liberă din spatele corturilor albe ale localnicilor, care erau aşezate unul lângă altul la un capăt al zonei unde se ţinea festivalul, departe de aria de campare pusă la dispoziţie pentru oamenii veniţi de prin alte părţi. S-au aşezat pe un povârniş mic şi verde, unde Sóley şi-a scos podoabele din ambalaje, echipându-se cu ele.

— Cum îmi stă? a zis ea, zâmbind larg.

Thóra a zâmbit şi ea şi a dat din cap, iar Orri a întins un deget dolofan înspre nasul roşu de clovn. Sóley l-a săgetat cu privirea fără să stea pe gânduri şi a început să-l şicaneze, îndreptând nasul înspre el, apoi dându-se înapoi când el se chinuia să-l atingă.

Vremea era fabuloasă, iar Thóra nu văzuse încă niciun om beat. Festivalul o surprinsese cu adevărat şi nu-i rămânea decât să presupună că toată lumea se distra mult prea bine ca să strice totul dând pe gât galoane de alcool.

Spera că acelaşi lucru era valabil şi pentru Gylfi şi Sigga, cu toate că nu-i mai văzuse deloc după ce îşi făcuseră apariţia în parcul din valea Herjólfsdaldur, unde se ţinea festivalul. Copiii ajunseseră acolo călătorind în remorca unui camion folosit pentru transportul celor care veneau şi plecau de la festival. Odată ajunşi în parc, cei doi se întâlniseră cu prietenii şi plecaseră împreună la concerte, iar Thóra rămăsese cu cei din generaţia mai mică. S-a apucat să caute cortul lui Markús şi al lui Leifur, iar după ce şi-a croit drum printre rândurile de corturi înghesuite, care arătau toate la fel, l-a găsit, în sfârşit.

Thóra a fost primită ca o eroină în cortul aglomerat, unde a fost servită cu papagali de mare afumaţi şi cu vin roşu. Sóley şi Orri s-au ghiftuit cu o mulţime de biscuiţi şi au băut câtă ciocolată caldă au putut. Temerile Thórei că Leifur şi María i-ar fi putut purta duşmănie s-au dovedit cât se poate de nefondate. Markús chiar a rugat-o să le facă o vizită. Klara nu era acolo, din fericire — Thóra era destul de sigură că n-ar fi fost la fel de ospitalieră ca ceilalţi. Cortul imens era decorat după tradiţia locală, în interiorul lui aflându-se un fel de cameră de zi. Era incredibil de bine mobilat, cu trei canapele, un frigider, o masă mare şi chiar şi cu tablouri care atârnau pe pereţii de pânză.

Cu ochii înlăcrimaţi, María a îmbrăţişat-o pe Thóra peste masă, gata-gata să cadă. „Draga mea, foarte frumos din partea ta c-ai trecut pe la noi.“ Însă Thóra a fost mai surprinsă să-i vadă pe cei doi fraţi bând. Nu se îmbătase niciunul, dar erau amândoi roşii în obraji şi vorbeau mai tare ca de obicei. Leifur era foarte generos cu sticla, oferindu-se în mod repetat să umple din nou paharele tuturor oaspeţilor din cort, pe care Thóra nu-i cunoştea. De bine, de rău, vin era din belşug. Leifur se afla chiar în mijlocul cortului, dar şi-a făcut loc prin mulţime, trântindu-se pe braţul canapelei unde stătea Thóra.

— Bună treabă, bravo! i-a şoptit el la ureche, zâmbindu-i prosteşte.

Înainte ca Thóra să-l întrebe ce voia să spună cu asta, el s-a aplecat iar înspre ea.

— Markús e mulţumit. Tot răul spre bine. Aici, în Insule, toată lumea înţelege ce s-a întâmplat în trecut şi de mult nu m-au mai rugat atâţia oameni să-i transmit salutări lui taică-meu.

Thóra a dat din cap şi a bombănit că plăcerea era de partea ei.

— Să bem în cinstea avocatei! a bubuit Leifur pe deasupra mulţimii care a ridicat paharele simultan.

Markús s-a alăturat cu energie toastului şi i-a zâmbit ştrengăreşte Thórei, la fel de larg cum îi zâmbise frate-său mai mare. Interdicţia de călătorie avea să expire în curând şi reînnoirea ei nu părea iminentă. Markús a întins braţul către băiatul de lângă el, îmbrăţişându-l strâns. Era un tânăr ce părea să fie îmbrăcat ca un gnom de grădină — singurul om costumat din tot cortul ticsit de lume, cu toate că mai toţi cei din gloata de afară, unde erau mai mulţi tineri, purtau câte un costum. El avea o pălărie conică şi roşie, înaltă de cel puţin o jumătate de metru, o barbă albă falsă şi o perucă albă. Era Hjalti, fiul lui Markús. Spre deosebire de ceilalţi oameni din cort, el nu părea să se simtă prea bine. Thóra a simţit că o privea fix de sub pălăria lui ciudată, băiatul uitându-se însă imediat în altă parte când li s-au întâlnit privirile. Ea s-a gândit că poate îl stânjenea regăsirea cu tatăl lui din ziua în care Markús fusese eliberat din arest, întâlnire la care asistase şi Thóra. Înţelegându-l, a evitat să se uite prea des în direcţia lui. Simplu de zis, dar greu de făcut, pentru că Markús o striga întruna. Printre altele, voia să-i spună că încheiase un contract de cumpărare a unui apartament în Insule pentru fiul lui. În gura mare, cineva a propus un toast în cinstea lui Hjalti care, în mod evident, nu era deloc în apele lui. În cele din urmă, nici Thóra nu s-a mai simţit bine, hotărând să iasă puţin cu copiii afară. Era destul de senin şi, în ciuda aglomeraţiei din cort, Leifur s-a oferit să găzduiască în cortul lor căruţul Thórei.

Terenul din Herjólfsdalur era mult prea moale pentru ca Thóra să poată folosi căruţul.

Avocata s-a aşezat şi l-a luat iar pe Orri în braţe. Băieţelul a cuprins-o cu mâinile pe după gât şi s-a lipit de ea, punându-şi bărbia pe umărul ei. Era aşa de afectuos, că, uneori, o îngrijora pe Thóra, care se temea să nu care cumva să ajungă să-i consoleze toată viaţa pe alţii. Şi-a alungat gândurile acelea şi a încercat să savureze bucuria de a nu avea griji, care părea să se răsfrângă asupra tuturor lucrurilor şi oamenilor din valea aceea. Thóra nu ştia de ce nu era în apele ei şi spera că nu din cauza telefonului pe care-l primise de la Bella în dimineaţa respectivă. Secretara o visase pe Thóra şi se simţise obligată să-şi sune şefa şi să-i povestească visul. În vis, Thóra îi apăruse plină de cenuşă care-i ieşea din gură şi din urechi şi, după cele citite pe site-ul de interpretare a viselor, pentru care Bella băga mâna-n foc, cenuşa simboliza ghinionul. Putea fi un semn rău cu privire la un proces, un necaz sau o nenorocire. În sinea ei, Thóra bănuia că, dacă visul ar fi avut valenţe pozitive, Bella n-ar fi sunat-o. Şi-a luat la revedere de la secretară după ce i-a spus că nu credea în prostii de genul ăla şi că nici ea, Bella, n-ar fi trebuit să creadă. Însă, după aceea, Thóra n-a mai fost aşa de sigură pe ea. A dat vina pe sentimentul sâcâitor pe care-l avea încă de la închiderea cazului lui Markús. Urmărise îndeaproape ştirile din ziare, dar, potrivit presei, se părea că investigaţia eşuase.

Thórei i s-a părut ciudat să creadă că, în tot timpul în care cercetase diverse piste pentru a soluţiona cazul lui Markús, dăduse, probabil, peste criminal. În mintea ei mulţi erau suspecţi, unii mai suspecţi ca alţii. Primii pe listă erau Adolf, Halldóra Dögg şi doctoriţa, Dís. Pe Ágúst,

colegul lui Dís, nu-l întâlnise, aşa că nu putea aprecia probabilitatea implicării lui în caz.

Însă Thóra se afla la un festival unde oamenii trebuia să fie veseli, nu să le stea gândul la lucruri pe care nu puteau să le schimbe. Thóra s-a silit să zâmbească.

— Mergem la o plimbare? a întrebat-o ea pe fiica ei. N-ar strica să faci puţină paradă cu nasul tău!

— Vreau să mergem într-un cort, ca mai înainte, a zis Sóley.

Cordeluţa, care era prea mare, îi alunecase pe frunte în jos.

— Sunt foarte tari!

— Nu putem să intrăm aşa în orice cort, dar o să dăm o tură şi-o să le admirăm, a zis Thóra. Sunt foarte multe, iar noi am văzut numai o parte din parc.

S-au îndreptat înspre cel mai îndepărtat rând de corturi, din faţa povârnişului.

— Poate ne întâlnim şi cu Gylfi şi Sigga, a zis Thóra, privind cu speranţă peste mulţimea de oameni aflaţi pe deal.

Ajunseseră la ultimul cort din capăt. Nu se auzea niciun zgomot înăuntru, nu cânta şi nu vorbea nimeni, aşa cum se întâmpla în celelalte corturi.

— Mă laşi să mă uit puţin înăuntru, mami? a implorat-o Sóley. Puţin, te rog!

Thóra a dat aprobator din cap, pentru că nu vedea niciun rău în asta. Se părea că oamenii bântuiau prin jur şi trăgeau cu ochiul prin corturi ca şi cum aşa ar fi fost normal. Cei mai mulţi erau rezidenţi din Insule sau oameni care se mutaseră în altă parte de acolo şi-şi căutau rudele sau cunoştinţele. Sóley a dat la o parte prelata de pânză, uitând că promisese să se uite doar „puţin". Cortul acela era mult mai mic decât al lui Markús şi Leifur,

format din alte două corturi unite între ele. Şi nu era nici la fel de bine mobilat: avea o canapea mai mare la un capăt şi două taburete de bucătărie. Pe unul stătea sora Aldei, Jóhanna, iar în faţa ei se afla un platou plin cu pâine rotundă şi carne de miel afumată. Pâinea era încă învelită în folie de plastic. Jóhanna s-a uitat la Sóley, apoi a văzut-o pe Thóra în urma ei, recunoscând-o imediat:

— Vai, ce onoare, intraţi, vă rog! a zis ea, părând încântată de vizită.

S-a ridicat şi le-a poftit înăuntru.

— Am de toate!

Se părea că rostise ultima propoziţie pe un ton şi mai disperat decât o rostise pe prima. Thóra a intrat.

— Ce mă bucur să vă văd! a zis Jóhanna în timp ce scotea pâinea din folie. Cu ce să-i servesc pe copilaşi? a întrebat ea, apucându-se să enumere toate felurile de mâncare pe care le avea în cort.

După ce Sóley a luat o ciocolată Prince Polo şi un pahar de suc de portocale acidulat, Thóra a acceptat o bucată de pâine, cu toate că nu-i era foame absolut deloc. I-a dat şi lui Orri să ciugulească o bucăţică, deşi şi el era sătul. Nu putea s-o lase pe femeie să se întoarcă acasă cu platoul de mâncare neatins.

— Se mai aude ceva de cazul Aldei? a întrebat Thóra după ce a înghiţit, mai mult ca să spargă gheaţa decât ca să-şi satisfacă curiozitatea.

N-o cunoştea deloc pe Jóhanna, doar atât aveau în comun.

— Ei bine, nu ştiu ce să zic, a spus Jóhanna. Au apărut multe piste, dar se pare că niciuna nu duce la ucigaş.

Thóra a dat din cap şi a mai luat o gură de pâine.

— Ştiu că doctoriţa pentru care a lucrat Alda a furnizat nişte informaţii care speram să fie de folos.

Thóra nu încercase să-l convingă pe Bragi să-i spună despre ce era vorba, deşi fusese de multe ori pe punctul de a o face.

Jóhanna i-a întins platoul lui Sóley, în caz că mai voia nişte pâine rotundă pentru a se ospăta din celelalte gustări.

— Da, aşa e, a răspuns ea, punând platoul jos, după ce fetiţa a refuzat să ia o felie de pâine. Femeia a dus medicamentul la poliţie, adică botoxul folosit pentru…

Jóhanna s-a oprit, uitându-se la Sóley.

— … mă rog, ştiţi dumneavoastră. Îl luase de pe noptiera Aldei când a găsit-o… după cum ştiţi… am înţeles că nu voia să fie implicat cabinetul ei şi că bănuise că Alda s-a sin… mă rog, ştiţi dumneavoastră.

— Şi au reuşit să depisteze de unde provenea botoxul? Ori au găsit amprente pe sticluţă? a întrebat Thóra, reuşind să formuleze întrebarea fără să spună „mă rog, ştiţi dumneavoastră".

— N-au găsit decât amprentele Aldei. Asta nu înseamnă neapărat ceva, pentru că cel care… mă rog, ştiţi dumneavoastră… ar fi putut să poarte mănuşi. Au descoperit urme de pudră de talc, din câte am înţeles, a zis Jóhanna, încruntându-se uşor. Însă au reuşit să depisteze şi de unde provenea botoxul. I-l dusese Ágúst, celălalt doctor de la cabinet. Nu ştiu dacă spun adevărul. Iar Alda nu mai e printre noi ca să se apere, aşa că ar putea să inventeze orice. Cică el şi Alda au avut un fel de înţelegere: el să-i furnizeze o cantitate nelimitată de botox cu care ea putea să facă orice voia, iar ea să-l pună pe el în legătură cu pacienţi de la urgenţe.

— Ce? a întrebat Thóra. Am înţeles bine?

— E normal să reacţionaţi aşa, a zis Jóhanna. După cum v-am spus, nu avem decât cuvântul lui Ágúst cu privire la asta. El spune că Alda tria pacienţii cu leziuni faciale, care aveau răni sau cicatrici şi care ar fi putut avea nevoie de ajutorul unui chirurg plastic. Ea le recomanda să-şi trateze cicatricile — de pe nas sau din oricare altă zonă, după care le dădea cartea de vizită a lui Ágúst. Mulţi pacienţi erau beţi sau în stare de şoc şi credeau că Alda le comunica să meargă la un alt doctor — că asta era, de fapt, o formă de tratament post-incident, după examenul iniţial care li se făcea la urgenţe. Aşa că s-au îngrămădit toţi la uşa lui Ágúst.

— Şi lucrurile astea n-au putut fi verificate? a întrebat Thóra.

Îi venea greu să creadă că poliţia nu investigase un raport aşa de vag.

— Ba da, Alda şi Ágúst comunicaseră prin câteva e-mailuri. Dís le-a arătat poliţiei când le-a dus şi botoxul. Din mesaje reiese că Ágúst a spus adevărul. Se pare că s-a zvonit ceva despre treaba asta şi la urgenţe, dar, după cum bine ştiţi, e uşor să falsifici un e-mail, iar bârfele de la serviciu n-au fost considerate o sursă de încredere.

Thóra a dat aprobator din cap, cu toate că habar n-avea să trimită un e-mail fals. N-o credea nici pe Dís în stare de aşa ceva. La bârfele de la urgenţe, despre care vorbea Jóhanna, trebuie să fi făcut aluzie şi Hannes, refuzând să-i dea alte detalii.

— La ce-i trebuia Aldei botoxul? a întrebat Thóra. Să fi avut nevoie de el pentru injectări gratuite?

— Se pare că invita prieteni şi cunoştinţe acasă, pentru injectări contra cost, dar la un tarif mult mai mic decât

cel normal. Şi, fireşte, oamenilor le era mai la îndemână, a zis Jóhanna, dând dezaprobator din cap. Se spune că Alda făcea câţiva bani în plus din treaba asta.

— Şi aşa e? Credeţi că a făcut asta?

— Nu, mi-e greu să cred. Una e că mă chema pe mine pe la ea, ca să-mi facă câte o injectare, iar alta e să le fi primit în casa ei pe toate hidoasele din oraş.

Nu avea rost să continue discuţia. Jóhanna crezuse că numai ea se bucura de privilegiul acela şi poate că la fel crezuseră şi celelalte femei.

— A zis cineva de ce avea unul dintre bărbaţii din pivniţă… mă rog, ştiţi dumneavoastră.

Thóra s-a uitat cu coada ochiului la Sóley, care ieşise afară şi desfăcea cu atenţie ambalajul ciocolatei. A făcut un semn cu arătătorul înspre gât în jos.

Jóhanna a dat din cap.

— Testele de ADN au arătat că Adolf nu e fiul bărbatului decapitat, a zis ea. Tatăl e unul dintre bărbaţii din pivniţă care a fost găsit… întreg.

Thóra a făcut o grimasă. Oare Alda îl dezmembrase pe bărbatul potrivit? N-a îndrăznit să spună cu voce tare la ce se gândea, de teamă ca Jóhanna să nu încheie discuţia. N-ar fi acceptat niciodată că Alda avusese ceva de-a face cu chestiunea aceea.

— Adolf a înaintat o cerere de revendicare a proprietăţii Aldei. Ni s-a spus că cererea va fi, probabil, aprobată. Aşa că n-o să ne revină nouă, a zis Jóhanna, care nu părea deloc afectată de asta. Partea proastă e că nu vrea să stea de vorbă cu noi, nu vrea nici măcar să ne întâlnim. Nici la înmormântarea mamei lui n-a venit.

— Sunt sigură că lucrurile se vor schimba cu timpul, a zis Thóra, fără prea mare convingere.

Era puţin probabil ca Adolf să se îndrepte.

— E foarte tragic ce i s-a întâmplat Aldei.

— Da, dar asta justifică nişte lucruri, a zis Jóhanna. Acum înţeleg de ce a divorţat de bărbatul ei. Era un om minunat, dar, din câte am înţeles, ea chiar n-a mai putut să facă sex după viol. Mergea de ceva vreme la o terapeută specializată pe probleme sexuale, dar am auzit că terapia n-a dat rezultate. Alda n-a mai fost cu niciun bărbat.

Orri a lăsat capul în jos, pe pieptul Thórei, ţinând încă în mână bucăţica de pâine neatinsă.

— E al dumneavoastră? a întrebat Jóhanna.

— Şi da, şi nu, a zis Thóra. E nepotul meu.

L-a cuprins pe băieţel mai bine în braţe.

— Ştiţi că era şi Alda bunică? a întrebat cealaltă femeie, cu tristeţe în glas.

Thóra a clătinat din cap.

— Ea n-a aflat niciodată, dar Adolf are o fiică. Din păcate, e foarte bolnavă. S-a dus mama la ea la spital. A stat cu ea în dimineaţa asta.

— Cum se simte mama dumneavoastră? a întrebat Thóra. E mai bine?

Jóhanna a zâmbit, nefericită.

— Nu prea e bine. E foarte mâhnită că ancheta privind uciderea Aldei merge aşa de greu.

S-a uitat la ceas.

— Mi-a promis că vine şi ea încoace, dar nu ştiu dacă o să mai ajungă. N-a fost chip să mă înţeleg cu ea în după-amiaza asta, de când s-a întors de la spital. Avea un fel de chitanţă de card şi căuta cu disperare să afle a cui e. N-a putut să vadă bine semnătura, dar am accesat eu sistemul bancar de pe computerul de acasă şi am reuşit să aflu. Hjalti Markússon. Când a auzit, s-a liniştit. Numai

Dumnezeu ştie de ce! Mă îngrijorează. Mi se pare că e obsedată de familia lui Markús şi a lui Leifur.

Jóhanna s-a uitat prin cortul gol.

— Pe mine şi pe mama ne-au cam părăsit toţi zilele astea. Ea e foarte afectată, chiar dacă nu recunoaşte. Se pare că Leifur şi Markús au ieşit ca nişte eroi din treaba asta, cu tot cu tatăl lor. Însă am senzaţia că oamenii nu ştiu cum să se poarte cu noi. Nu înţeleg de ce.

Thóra ştia ce se întâmpla. Oamenii nu erau siguri cum stăteau lucrurile între cele două familii după toate câte se întâmplaseră. Markús fusese închis, dar mama Jóhannei nu binevoise să le spună autorităţilor că el nu fusese deloc implicat în cazul din trecut. Aşa că oamenii se simţeau mai în siguranţă rămânând de partea mogulului pescuitului decât a văduvei şi a fiicei ei, care era o simplă funcţionară la bancă.

— Ei bine, a zis Thóra, cred că e cazul s-o iau înspre casă.

S-a ridicat, încercând să ignore privirea tristă a Jóhannei. Dar n-a reuşit.

— Treceţi şi mâine pe aici? a întrebat ea.

— Da, o să trecem şi, mai mult ca sigur, venim şi la dumneavoastră.

Zâmbetul de pe chipul Jóhannei a spus tot ce era de spus.

Se părea că toţi oaspeţii din cortul lui Leifur şi al lui Markús plecaseră în grabă, iar dacă Thóra ar fi ajuns acolo cu câteva minute mai târziu, n-ar mai fi găsit pe nimeni.

— Mergem să ascultăm corul, a zis Markús, care era chiar mai guraliv ca înainte, când plecase Thóra din

cortul lor. Ne-a oprit cineva nişte locuri bune şi sunt sigur că mai găsim unul şi pentru tine.

Thóra a refuzat.

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec acasă. Am venit numai ca să iau căruţul, a zis ea.

— Hjalti, adu căruţul! a zis Leifur, vorbind mai împleticit decât Markús.

Băiatul s-a ridicat fără s-o privească pe Thóra. Îşi dăduse jos barba falsă, dar nu şi pălăria roşie. Părea foarte stânjenit, iar Thórei a început să i se pară ciudat comportamentul lui. Poate că era unul dintre oamenii aceia care nu ţineau la băutură — ori poate că-i era ruşine cu taică-său, când se îmbăta. A luat căruţul şi l-a cărat prin cort. Thóra nu putea să-l ajute pentru că avea copilul în braţe, dar a făcut-o María care, cu chiu, cu vai, a reuşit să-l deschidă şi să-l aranjeze. Thóra de-abia a îndrăznit să-l aşeze pe Orri în el, de teamă să nu cadă peste copil. Femeia stătea într-un echilibru precar alături de Thóra şi aproape că a picat din picioare când prelata cortului a fost dată la o parte.

Văzând expresia de pe chipul lui Leifur, Thóra şi-a dat seama că oaspetele nu era bine venit. Şi colţurile gurii lui Markús s-au lăsat puţin în jos, restul chipului rămânându-i impasibil. Thóra stătea cu spatele la intrare, dar s-a întors să vadă cine venise. Era mama Aldei. Părea la fel de devastată ca atunci când o văzuse Thóra după înmormântare, numai că acum chipul ei vădea un fel de hotărâre feroce.

— Poate că Geiri al meu şi tatăl vostru au fost prieteni, a zis bătrâna, la început cu ezitare, dar devenind mai îndrăzneaţă cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Dar eu nu l-am cunoscut niciodată prea bine pe Magnús. Soarta i-a

surâs foarte mult, mai ales la început. A riscat şi şi-a continuat operaţiunea de pescuit, prinzând mai mult peşte ca niciodată. S-a declarat vinovat în locul lui Dadi, dar, din cauza erupţiei, lumea a uitat de caz. Voi, copiii lui, aţi trăit pe spatele lui toată viaţa. Lumea vă menajează — mai ales pe tine, Leifur.

— N-ar fi mai bine să discutăm după festival? a zis Leifur, care se trezise într-o clipită. Ştiu că vă frământă multe, dar nu e nici momentul, nici locul să vorbim despre asta.

— Nu, Leifur, a răspuns bătrâna. Acum eu hotărăsc. Am ceva să vă spun, după care mă îndoiesc c-o să vă mai ardă de festival.

— Ba *o să-mi ardă* de festival imediat ce o s-o ştergi de-aici, a bombănit María. Care-i problema, la urma urmei?

Evident că nu era obişnuită să-i vadă pe oameni vorbindu-i de sus bărbatului ei. Leifur a apucat-o de umăr, iar ea a tăcut.

— Am fost în Reykjavík azi, să văd o biată fată bolnavă, a zis bătrâna. Strănepoata mea, a adăugat ea, cu mândrie în glas. Am ascultat-o aşa cum n-a mai făcut-o niciun adult de multă vreme.

Thóra era aşa de moleşită, din cauza atmosferei din cort, că a dat instinctiv căruţul mai aproape de Sóley, care stătea pe o canapea şi căsca.

— Ce-a zis? a întrebat ea, când se părea că toată lumea tăcuse.

Bătrâna s-a uitat la Hjalti.

— Unde erai când Alda mea a fost ucisă?

A rostit răspicat ultimul cuvânt.

Thóra a încercat să înţeleagă unde voia să ajungă femeia, dar n-a reuşit. Fiul lui Markús rămăsese cu gura

căscată şi se uita la femeie, apucându-l pe taică-său de braţ şi având o expresie îngrozită pe chip.

— Ce contează? a întrebat Markús, roşu ca racul. Vrei să spui că fiul meu a avut vreo legătură cu moartea Aldei?

— Da, Markús, exact asta vreau să spun, a răspuns femeia, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Hjalti a fost văzut intrând în casa Aldei când ea era încă în viaţă, apoi ieşind afară după ce a murit. El şi maşina lui au fost văzute în zonă — deşi a avut grijă să parcheze la o oarecare distanţă de casa ei.

— Prostii! a zis Markús, cuprinzându-şi fiul cu braţul peste umeri.

Băiatul părea total năucit.

— Nu uitaţi că nici nu poate fi vorba de o astfel de mărturie. De curând, un martor a spus că m-a văzut pe mine trecând pe lângă casa Aldei sau intrând acolo. Mărturia lui a fost aşa de imprecisă, că nici nu şi-a putut aminti dacă intram sau plecam de la ea în momentul în care se presupune că m-a văzut.

— Nu e vorba numai de un martor, a zis bătrâna.

I-a aruncat o privire furioasă lui Hjalti.

— Îmi vine să te omor, băiete. Ai merita-o! Am stat acasă şi m-am tot gândit cum aş putea să fac asta. Aşa sigur ai trece prin acelaşi chin prin care ai făcut-o şi pe fata mea să treacă. Dar sunt prea bătrână…

— Cred că ajunge, a intervenit Thóra.

Până atunci fusese prea surprinsă ca să intervină, părându-se că şi ceilalţi înlemniseră.

— Nu credeţi c-ar fi mai bine să mergeţi la poliţie, dacă ziceţi că deţineţi informaţii cu privire la crimă? Nu e locul potrivit să faceţi asta.

— Am fost deja la poliţie, a zis bătrâna, zâmbind uşor. Gudni trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. Iniţial, a vrut să aştepte până mâine, dar s-a răzgândit imediat când i-am spus ce ştiu.

— Ce ştiţi? a spus Hjalti, râzând zgomotos. N-aveţi de unde să ştiţi nimic.

— Ar trebui să fii mai atent când faci curat prin maşină, a zis bătrâna, încă privindu-l ucigător.

Băiatul s-a înfiorat.

— Ce e cu maşina mea? a întrebat el.

— Ai deschis uşa de la maşină când plecai şi ţi-a căzut o chitanţă de card. S-a prins într-un tufiş şi fetiţa care te privea s-a dus şi a luat-o. Am rugat-o pe Jóhanna să intre în sistemul bancar ca să vedem al cui e cardul.

Hjalti a bâiguit ceva, iar taică-său a încercat să-l calmeze.

— Stai liniştit, bate câmpii!

— Fă ceva, Leifur, l-a rugat María, tremurând. Cum de-i permiţi să stea aici şi să spună aşa ceva?

— O să-ţi dau bani buni în schimbul chitanţei, i-a spus Leifur, îngâmfat. Ţie şi fiicei tale n-o să vă mai lipsească nimic toată viaţa.

Thóra se pregătea să protesteze, numai că a intervenit mama Aldei:

— Ce te face să crezi c-aş accepta banii tăi murdari? Nu poţi cumpăra totul pe lumea asta. Chitanţa nu e de vânzare.

— Dă-mi chitanţa, altfel o să-ţi pară rău, a spus Markús, printre dinţi, avansând către ea.

Nu reuşea să treacă printre canapea şi masă, cu atât mai mult cu cât fiul lui încă se ţinea de el. Se părea că

băiatul mai avea puţin şi ceda nervos. Orri adormise buştean, dar Sóley urmărea totul cu ochi mari.

— N-aş putea să-ţi dau chitanţa nici dacă aş vrea, a zis bătrâna, fericită. Am dus-o la poliţie!

Fiul lui Markús a început să se lamenteze: „Tati, tati, ajută-mă, tati!“ Markús se uita cu disperare la mama Aldei. Thórei i s-a făcut foarte milă de el, era evident că-şi iubea fiul, la fel cum o iubise şi pe Alda. Era cu adevărat prins între ciocan şi nicovală.

Prelata cortului s-a dat iar la o parte. De data asta, în prag a apărut Gudni împreună cu un ofiţer de poliţie.

— Bună ziua, i-a salutat el pe toţi, însă uitându-se la Hjalti. Hjalti Markússon, a zis el cu calm, vii cu noi de bunăvoie?

Băiatul bâiguia în continuare aceleaşi vorbe, ţinându-se strâns de taică-său. Markús s-a uitat la el, părând că voia să spună ceva, dar apoi a slăbit strânsoarea băiatului.

— Pe Alda n-a omorât-o fiul meu, Gudni, a zis el. Eu am omorât-o!

Thóra a scos un geamăt. Ce însemna asta? Oare Markús avea să-şi asume vina în locul fiului lui, aşa cum făcuse taică-său pentru Dadi, cu ani în urmă? N-ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că Markús spera să înceapă o erupţie în noaptea aceea.

Capitolul 38

Sâmbătă, 4 august 2007

— Nu trebuia să moară aşa. A vomitat pastilele, aşa că n-au avut efect. Cum aveam puţin timp la dispoziţie, a trebuit să recurg la soluţii disperate. Trebuia să pară o sinucidere şi am sperat că, injectându-i botox în limbă, n-o să afle nimeni de el. Am lăsat sticluţa pe noptieră, ca să fiu sigur — după descoperirea medicamentului din organism, lumea ar fi putut crede că Alda hotărâse să-şi pună capăt zilelor în felul ăla. Pe seringă şi pe sticluţă erau amprentele ei. Bineînţeles, eu am avut mănuşi.

— Cu alte cuvinte, te-ai dus la ea acasă cu un singur gând: să-i iei viaţa? a întrebat Gudni, dinadins.

— Da, aşa am făcut. N-am avut de ales. Încercasem nenumărate lucruri. A fost numai vina ei. Normal că am fost dezamăgit când botoxul n-a avut efect, dar trebuia să fac ceva. Am vrut doar să-i paralizez limba. Toată lumea a auzit de cazuri în care oamenii s-au înecat cu propria vomă. Aşa trebuia să pară. Şi ea încă vomita. Ştiam că avea botox în casă, deoarece, cu câteva luni mai înainte, mă chemase să-mi facă o injectare de probă. În noaptea

aia m-am dus la ea cu pretextul că voiam să-mi mai facă una. Înainte să…, mă rog, ştii deja, mi-a făcut o injecţie.

Thóra a închis ochii. Oare avea să se mai termine odată? S-a aplecat, ca să se uite pe hol, unde Orri dormea în cărucior şi Sóley juca un joc de cărţi cu ofiţerul însărcinat să aibă grijă de ea în timpul interogatoriului. În curând, Sóley avea să fie prea obosită ca să se mai joace, aşa că Thóra a decis să plece, indiferent ce s-ar mai fi întâmplat. Se săturase şi se părea că bărbatul de lângă ea nu mai avea nevoie de un avocat. Hotărâse să mărturisească totul, ceea ce însemna că treaba ei se cam terminase. Niciun avocat nu-l mai putea ajuta.

Se părea că nu existau circumstanţe atenuante. Thóra era copleşită de cele întâmplate; simţea că fusese batjocorită şi înşelată. Nu-şi dorea decât să renunţe la caz, numai că n-o lăsa conştiinţa. Şi Gudni se simţea aproape la fel de rău. Şi el fusese înşelat, şi asta chiar în văzul lumii. Se pare că ucigaşul îi jucase pe toţi pe degete, în afară, poate, de detectivul Stefán. Dar venise ziua în care trebuia să dea socoteală.

— Markús, poţi să termini odată cu povestea asta? a zis Thóra, fără să-l privească. Trebuie să plec în curând.

Încă o uluia cât de uşor o manipulase.

— Da, hai să încheiem, a zis Gudni. Agentul imobiliar a minţit pentru tine? L-ai plătit ca să spună că a auzit chiar vocea ta la telefon?

— Nu, a zis Markús. Chiar a auzit vocea mea.

— Păi cum? Că telefonul sau cartela SIM a fost localizată în aria oraşului Hella, din câte-mi amintesc. N-aveai cum să fii acolo, Markús, dacă spui adevărul acum. E clar că agentul imobiliar n-a vorbit direct cu tine. De ce-a minţit ca să te apere? Pentru că tu sau Leifur sunteţi clienţii lui buni? Şi cine a răspuns la telefon?

— Nu mint şi nici agentul nu minte. N-am avut telefonul la mine, a zis Markús.

Devenea din ce în ce mai serios şi-şi umezea buzele uscate.

— Fiul meu a condus maşina mea spre est, către casa de vară, având şi telefonul meu cu el. Am sperat că o să-şi amintească cineva că-mi văzuse maşina pe drumul ăla, ca să am un alibi mai convingător. De fapt, nu s-a găsit niciun martor care să fi văzut maşina, dar asta n-a contat prea mult. Cât despre mine, eu am luat maşina fiului meu.

— Tot nu înţeleg cum vine treaba asta cu telefonul, a zis Gudni. Tu şi fiul tău semănaţi la voce?

— Nu, chiar deloc, a răspuns Markús. Am pus totul la punct dinainte. Am cumpărat două telefoane mobile şi am introdus câte o cartelă SIM preplătită în fiecare, amândouă fiind imposibil de depistat. Le-am luat de la o benzinărie. I-am dat lui Hjalti două telefoane, al meu şi unul dintre cele cumpărate, iar pe celălalt l-am păstrat pentru mine. În seara aia am sunat de acasă de la Alda pe mobilul meu, pretinzând că-l uitasem la muncă, astfel încât ea să nu bănuiască nimic. A răspuns Hjalti şi am schimbat câteva vorbe. Apoi ne-am luat la revedere şi eu mi-am văzut de plan.

Markús a făcut o pauză scurtă, timp în care Thóra s-a întrebat dacă avea mustrări de conştiinţă ori dacă doar îşi trăgea sufletul.

El a continuat:

— Făcusem o ofertă mică pentru un apartament ales la întâmplare, printr-un agent imobiliar pe care-l ştiam cât de cât. Trebuia să mă asigur că putea să declare dacă vorbise cu mine sau cu altcineva la telefon. Nu m-ar fi ajutat cu nimic să folosesc pe cineva care n-ar fi putut să confirme că vorbise cu mine. Mi-am menţinut oferta

până la ora opt, făcându-l pe agent să promită c-o să mă sune pe mobil imediat după aceea, ca să-mi spună care era rezultatul. Cu puţin înainte de opt Hjalti m-a sunat de pe telefonul cu cartela preplătită pe telefonul pe care-l aveam la mine şi le-am lăsat deschise pe amândouă până când, în cele din urmă, a sunat agentul. Apoi Hjalti, aflat în apropiere de Hella, a răspuns la mobilul meu şi a pus telefoanele la un loc, astfel încât microfoanele să fie unul lângă altul. Aşa am reuşit să vorbesc cu agentul imobiliar fără să se poată depista unde mă aflam cu adevărat. Conexiunea s-a mai întrerupt, dar i-am spus agentului că din cauză că eram la volan, aproape de Hella. M-a crezut. Făcusem deja un test, aşa că ştiam că va funcţiona.

Thóra a rămas cu gura căscată, uitându-se la Markús. Fireşte că-şi dorea să-l întrebe despre fiecare lucru în parte, dar, pentru moment, asta rămânea în grija lui Gudni. Markús era într-o poziţie cât se poate de cumplită, fie că Thóra asista sau nu la interogatoriu. Treaba ei era să-l sprijine pe Markús, deşi habar n-avea ce sfat i-ar fi putut da în momentul respectiv. Singurul lucru care i-a trecut prin minte era să încerce să dovedească faptul că Markús era inapt pentru judecată, deşi el părea hotărât să mărturisească totul ca să-l salveze pe Hjalti.

— Fiul tău a ştiut ce se petrecea? a întrebat Gudni.

— Nu, a ştiut numai că, dacă-mi făcea acea favoare, îi cumpăram un apartament în Insule. Visa de mult la asta. Mă tem că nu va avea ocazia să se bucure cu adevărat de noua lui casă. Săracul, e dărâmat, acum că şi-a dat seama ce pusesem la cale.

— Dar de ce ai făcut asta, Markús? Toată lumea credea că eşti îndrăgostit de Alda. Păreai să fii ultimul om din lume care să-i vrea răul.

Gudni îl întrebase asta cu toată sinceritatea.

— Ţi-am spus, a răspuns Markús, indignat. N-am vrut să fac asta şi i-am dat Aldei o grămadă de şanse ca să rezolvăm lucrurile altfel. Pur şi simplu, n-a mers.

— Ce să rezolvaţi? a întrebat Gudni.

— Of, treaba asta cu capul, a zis Markús, ca şi cum vorbele lui ar fi explicat totul.

S-a uitat dinspre Gudni înspre Thóra, dar niciunul nu înţelegea ce voia să spună. A oftat şi s-a exprimat mai clar:

— Eu am tăiat capul bărbatului. Nu Alda. Pentru ea am făcut-o, dar, ca de obicei, ei nu i-a păsat.

— Tu i-ai tăiat capul, a repetat Gudni, pe un ton calm. Dar parcă ai zăcut ameţit acasă, după beţie, când au fost comise crimele.

— Nu, nu mi-a fost aşa de rău, a răspuns Markús. Eram beat, dar nu la fel de beat ca şi ceilalţi. Am căzut lat pe canapea, dar a sunat telefonul în miezul nopţii şi m-am trezit. Era Geiri, tatăl Aldei, şi sunase ca să-l roage pe Dadi să meargă la el. Voia să discute despre propunerea lui Dadi de a-i ajuta să acopere toate urmele crimelor. S-a trezit şi mama şi a ieşit din dormitor. Când a văzut sângele de pe hainele lui taică-meu, care nu se mişcase din bucătărie de când se întorsese din port, l-a întrebat ce se întâmplase. În cele din urmă, el i-a povestit tot. N-au ştiut că eram acolo. Am auzit şi eu tot. Ştiam că tata şi Geiri îi omorâseră pe bărbaţi şi ştiam şi ce-i făcuse unul dintre ei Aldei. De asemenea, l-am auzit pe Dadi spunând unde se aflau cadavrele, într-un velier de pescuit legat de ultimul ponton din port. Am ieşit din casă pe furiş şi m-am dus acolo după ce tata a plecat acasă la Geiri şi mama a fugit, plângând, în dormitor. Am găsit barca la bordul căreia se aflau cadavrele, am tăiat capul şi organele genitale ale bărbatului despre care am crezut că era cel mai probabil

s-o fi violat pe Alda, apoi am luat capul cu mine ca să i-l arăt. Credeam c-o s-o ajute să treacă peste tot.

Thóra s-a aplecat înspre Markús, cu toate că îi displăcea să stea aproape de el, şi i-a şoptit la ureche:

— Ar fi bine să fii atent când rosteşti numele membrilor familiei tale. Mai ales pe ale celor care sunt încă printre noi. Desigur, poţi să spui ce vrei, dar să nu regreţi mai târziu.

— Şi atunci ai pus capul în cutie? Ca să-l iei acasă? a întrebat Gudni.

— Nu, mai târziu, a răspuns Markús. L-am băgat într-o pungă şi de-abia am reuşit să-l ascund după o grămadă de năvoade când s-au întors taică-meu şi Dadi în port. Au vorbit despre ceva până ce a apărut un bătrân, dar au scăpat repede de el. Taică-meu a urcat la bord, a scos o colivie de acolo şi a eliberat pasărea care se afla în ea. A plecat la puţin timp dup-aia, iar eu am rămas să văd ce avea Dadi de gând. A coborât în barcă şi s-a întors înapoi, palid la faţă. Evident că rămăsese şocat să vadă că unui cadavru îi lipsea capul — şi nu numai. A plecat şi s-a întors cu furgoneta, târând cele trei cadavre şi băgându-le în ea. Le-a acoperit cu o haină şi a parcat puţin mai departe. Apoi a urcat o şalupă mică de cauciuc la bordul velierului şi a plecat în larg cu cel de-al patrulea cadavru care rămăsese la bord. A scufundat vasul şi s-a întors la mal cu şalupa. Eu am dat fuga acasă şi am ascuns capul într-o cutie din pivniţă. Uneltele pe care le folosisem ca să-l tai le-am pus sub nişte lucruri dintr-o cutie din magazie.

— De ce ai folosit un dispozitiv de anihilare a peştilor? a zis Thóra, fără să vrea.

Înţelegea că avusese nevoie de un cuţit, dar nu şi de un ciocănel.

— Le-am luat pe amândouă pentru că am crezut că o să-mi fie greu să tai coloana vertebrală.

Markús s-a uitat ţintă la peretele din spatele lui Gudni.

— Ştiai că Dadi dusese cadavrele în pivniţă? a întrebat inspectorul, încercând să-şi ascundă surprinderea.

— Nu, nu erau acolo în noaptea dinaintea erupţiei. Sunt sută la sută sigur. Am surprins o discuţie între Geiri şi taică-meu la bordul navei lor, *Strokkur*, când le dădeam o mână de ajutor, după şcoală. Nu ştiau că-i auzeam. După cum a zis Geiri, Dadi îl contactase ca să-i spună că încă nu se descotorosise de cadavre, ca să se asigure că taică-meu şi Geiri se ţineau de cuvânt. Din câte am putut să înţeleg, Dadi se speriase văzând că lipsea capul unuia dintre cadavre şi-l acuzase pe Geiri că-l luase, ca să-l facă pe el vinovat de crime. Cu alte cuvinte, Dadi s-a gândit că taică-meu şi Geiri voiau să ducă acel cap acasă la el, să pară că el îi omorâse pe bărbaţi. Geiri habar n-avea despre ce vorbea Dadi, neştiind că unui cadavru îi dispăruse capul. Şi nici taică-meu. Au crezut că Dadi inventase totul. Ei nu ştiau unde dusese el cadavrele — şi nici eu nu ştiam — dar ştiu că încă nu erau în pivniţa noastră când am dus eu capul acolo.

Thórei i-a trebuit puţin timp ca să digere toate aceste lucruri. Dadi bănuise că cei doi parteneri, Magnús şi Geiri, aveau să-l trădeze şi a vrut să-şi asigure poziţia păstrând cadavrele. Thóra a expirat. Evident că Dadi nu fusese cel mai deştept om din Insule. Oare cum îşi putuse imagina el că, păstrând cadavrele bărbaţilor, o să poată dovedi că *nu* îi omorâse el. Poate că plănuise să le ducă pe vasul lui Geiri şi al lui Magnús, de vreme ce crezuse că ei aveau de gând să ascundă la el acasă capul. Thórei aproape că-i venea să râdă în hohote. Totul era din cale-afară de ridicol! Oamenii aceia fuseseră disperaţi. Era

aproape sigură că Dadi ascunsese cadavrele undeva pe lângă casă, deşi nu chiar înăuntru. Când începuse erupţia, poate că i se păruse că era mai bine să le mute în pivniţa lui Markús, unde aveau să fie îngropate pentru totdeauna. În cazul nefericit în care ar fi fost găsite, Magnús era cel care avea să fie suspectat, iar nu Dadi.

Poate că pusese cadavrele undeva unde puteau fi găsite; echipajele de salvare fuseseră libere să intre şi să iasă din toate casele. Cineva ar fi putut da uşor peste ele. După toate probabilităţile, el aşteptase până fusese sigur că Magnús nu se va mai întoarce în pivniţă.

Thóra şi-a dat seama că şi ea, şi Gudni dădeau din cap în semn de reacţie la ultima afirmaţie a lui Markús.

— Da, e adevărat că e uşor să pierzi trei cadavre, a zis Gudni, iar Thóra s-a muşcat de limbă, ca să nu izbucnească în râs.

Pentru o clipă, Gudni, uluit cum era, a rămas fără întrebări, dar apoi a spus:

— Şi săpăturile? De ce era Alda aşa de îngrijorată în privinţa lor?

Markús a ridicat din umeri.

— De fapt, n-a fost deloc îngrijorată. Eu am inventat totul, a zis el, închizând ochii.

Se vedea că se săturase de întrebările lor.

— Uite cum a stat treaba: în timpul evacuării pe insula principală, am vorbit cu Alda. Ea era încă în stare de şoc din cauza violului şi din cauza crimelor şi mi s-a părut că s-a speriat când i-am arătat capul. M-a întrebat ce făcusem cu el şi i-am spus că dusesem cutia înapoi acasă şi o ascunsesem în pivniţă, intenţionând să scap de ea în ziua următoare. Părinţii ei îi spuseseră tot ce se întâmplase în weekendul acela şi, normal, Alda se temea că taică-său o să ajungă la închisoare.

Thóra îşi imagina întreaga scenă foarte bine: părinţii Aldei povestindu-i despre cele întâmplate în noaptea aceea şi convingând-o să se sacrifice, ca să-l scape pe taică-său de închisoare.

Markús nu terminase de povestit.

— Nimeni n-a zis nimic de cap, pentru că Geiri n-a ştiut de el până luni, când i-a spus Dadi. Şi nici Alda n-a ştiut. Nu le-a spus niciodată părinţilor ei despre el. Bănuiesc că a vrut să uite tot, simţind că mă băgase şi pe mine în bucluc. Se învinovăţea pentru tot ce s-a întâmplat. Când ne-am întâlnit la Colegiul Reykjavík, n-am vorbit niciodată despre asta şi nici mai târziu, până când a fost scoasă casa la suprafaţă. Sigur că am încercat să opresc săpăturile încă din prima zi, dar, până acum câteva luni, Alda s-a purtat ca şi cum nici n-o interesa. Apoi mi-a zis că voia să mărturisească tot, aşa că n-avea rost să mai continui cu dispoziţia împotriva săpăturilor. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar n-am putut. Am rugat-o să aştepte până cobor în pivniţă şi, slavă Domnului, a fost de acord. Apoi am încercat pentru ultima oară s-o fac să se răzgândească, cu o noapte înainte să recurg la soluţia ultimă. M-am dus la ea acasă şi am implorat-o să nu dezgroape morţii; eu urma să cobor în pivniţă şi să iau capul, iar nimeni n-ar fi aflat nimic. Dar ea a ţinut-o una şi bună.

Alda luase decizia de a mărturisi totul după ce se întâlnise cu fiul ei. Voia să spună adevărul pentru că nu avea nimic de pierdut. Fusese o marionetă în şirul acela de evenimente, o victimă. Thóra şi-a dat seama că ea însăşi îl crezuse orbeşte pe Markús şi tot ce-i spusese despre Alda. Nu se îndoise nicio clipă de el.

— Şi cum de-ai crezut c-o să scapi cu asta? a întrebat Gudni.

— Eu plănuisem doar să iau capul şi să scap de el. Toţi aveau să creadă că Alda se sinucisese, fără să facă nimeni legătura cu Insulele Westmann. Multe femei îşi iau viaţa la vârsta ei, plus că ea nu avea nici prieteni, nici familie cărora să le fi spus ceva despre asta. Mai mult, eu aveam un alibi, în caz că pornea o anchetă pentru crimă.

Markús şi-a îndreptat spatele.

— Totul s-a stricat odată cu descoperirea cadavrelor. Nu mă aşteptam să fie acolo, jos, pentru că nu fuseseră în pivniţă în noaptea erupţiei. Nu le-aş fi dat niciodată pe mâinile arheologilor.

— Deci ai răsucit povestea ca să cadă totul pe Alda? a zis Gudni.

— Da, bănuiesc că da, a răspuns Markús. N-am avut prea mult timp de gândire; eram jos, în pivniţă, şi trebuia să scornesc ceva. Nu cred c-a fost un plan prost, având în vedere circumstanţele.

Părea aproape mândru de ingeniozitatea lui şi, în acel moment, Thóra a fost sigură că bărbatul îşi pierduse minţile.

— Am hotărât să spun că Alda îmi dăduse cutia, rugându-mă, după mulţi ani, s-o iau din pivniţă, întrucât casa trebuia să fie scoasă la suprafaţă. Ea nu mai era printre noi, ca să se apere, aşa că minciuna era inofensivă. Ştiam că, odată cu investigarea celor întâmplate, violul avea să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu. Trebuia să mă asigur că nu voi fi prins, deci să fac în aşa fel încât Alda să fie bănuită.

— Dar de ce nu ne-ai spus de la bun început că te-a sunat agentul imobiliar? a zis Gudni. Ai fost destul de prevăzător, cât să-ţi faci un alibi, apoi nu te-ai folosit de el.

Markús a rânjit.

— Fireşte că ştiam că agentul imobiliar avea un număr privat. Când s-a aflat asta, n-am vrut să intru la bănuieli, amintindu-mi imediat cine m-a sunat. Am aşteptat puţin, pentru ca totul să pară mai convingător. Cred că mi-a ieşit de minune. Totodată, n-am vrut să fac referire la nimic din cele întâmplate în trecut, pentru că, chipurile, fusesem beat şi inconştient.

— Şi probele biologice? a întrebat Gudni. Firul de păr găsit pe organele genitale ale Aldei? De asta ai uitat?

— Am iubit-o pe Alda, a zis Markús, cu o siguranţă de neclintit.

Thóra a înghiţit în sec.

— O s-o iubesc mereu. Dar ea de-abia dacă mă vedea. Pur şi simplu, mi-am pierdut controlul şi aveam de gând s-o oblig — aşteptasem asta de zeci de ani, era ultima mea şansă. I-am dat jos chiloţii, dar m-am oprit în ultima clipă, când mi-am dat seama ce făceam. Am îmbrăcat-o la loc, dar probabil că a rămas un fir de păr.

S-a uitat dinspre Thóra înspre Gudni.

— Jur că era în viaţă când am făcut asta. Era debusolată şi inconştientă, dar nu moartă. N-aş fi în stare de aşa ceva.

Gudni n-a reacţionat la ultimele lui vorbe, în schimb, a oprit reportofonul de pe masă.

— Leifur ştia despre crime? a întrebat el, părând că spera să nu fie aşa.

— Era conştient de ele. Taică-meu îl rugase să vină acasă din Reykjavík, ca să-l ajute. N-a venit chiar ca să mă certe pe mine că băusem, mai ales că atunci nu ascultam deloc de el. De chestia asta cu Alda i-am zis mai târziu. N-a fost foarte mândru de mine.

Gudni a dat din cap.

— Nu contează ce ştia sau nu, atâta vreme cât n-a fost implicat în nicio crimă. Dacă-i aşa, nu trebuie să-l băgăm în asta.

A pornit iar reportofonul şi Thóra a rămas cu gura căscată, uitându-se ţintă la lumina care pâlpâia pe partea laterală a dispozitivului. Ce bine era să ai la picioare o întreagă comunitate! Bine pentru cel care o avea, nu şi pentru ceilalţi. În timp ce ea procesa această informaţie nouă, Gudni a luat tăcerea ei drept un semn de consimţământ.

— Tot n-am terminat? a întrebat ea. Nu ştiu dacă pot să mai suport ceva şi cred că şi lui Markús i-a ajuns.

Pe hol, a văzut-o pe Sóley căscând zdravăn.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

A vrut să-l întrebe pe Markús despre părul Aldei, dacă el o tunsese atunci, în sala de sport, dar a lăsat-o pentru altădată. Părea un detaliu banal în comparaţie cu celelalte evenimente, plus că răspunsul era, oricum, evident. Acum, gândindu-se la asta, şi-a zis că, probabil, şuviţa care o îngreţoşase pe Bella în magazie trebuie să fi fost a Aldei. Thóra a bănuit că Markús ajunsese să facă asta de gelos şi mânios ce fusese pe Stebbi, băiatul de care-i plăcuse Aldei. Voise să-i dea Aldei o lecţie şi să-i arate ce se putea întâmpla dacă îl respingea.

Gudni s-a ridicat.

— Ba da, cred că am terminat pentru moment. A fost trimis un avion din Reykjavík pentru tine, Markús. Mă îndoiesc c-o să te întorci prea curând aici, în Insule. Îţi recomand să profiţi de ocazie şi să admiri priveliştea de la fereastră înainte să pleci.

Thóra a ieşit fără să se uite în urmă la Gudni şi Markús. În timp ce i-a mulţumit ofiţerului pentru că avusese răbdare să joace cărţi cu fiica ei, a ajutat-o pe

aceasta să se ridice în picioare. Orri încă dormea buştean în cărucior, aşa că a reuşit să-i tragă boneta pe cap fără să-l trezească. După aceea, au ieşit toţi trei afară, în noaptea de august, uitându-se după un camion pentru turişti, care să-i ducă la apartament.

— L-a prins poliţia pe tipul cel rău? a întrebat Sóley, somnoroasă, pe când mergeau în jos pe strada curată.

Purtat de briză, zgomotul festivalului din Herjólfsdalur ajungea până la urechile lor.

— Da, scumpa mea, a zis Thóra, încercând să pară încântată că fusese rezolvat cazul.

Încă se simţea dusă de nas.

— Şi cine era tipul cel rău? a întrebat fiica ei, nerăbdătoare.

În lumea ei simplă, de copil, era uşor să descoperi un criminal, aşa cum se întâmpla şi cu Robbie Rotten sau Beagle Boys din cărţile pe care i le citea Thóra.

— A fost cel despre care am crezut că e tipul bun, a răspuns Thóra, zâmbindu-i. Oamenii mai şi greşesc.

Au făcut cu mâna unui camion şi s-au aşezat pe o bancă, alături de un grup de petrecăreţi, toţi numai un zâmbet. Thóra s-a gândit să-i lase pe copii cu o bonă în noaptea următoare, ca să se distreze şi ea puţin. Poate că avea să reuşească şi ea, la fel ca Bella, să-şi găsească un marinar chipeş şi să uite de tot o vreme.

Suna bine, dar Thóra ştia că n-o să fie aşa.

YRSA SIGURDARDÓTTIR

O Islandă rece și aspră, în care pericolul erupțiilor vulcanice amenință permanent, oamenii s-au obișnuit să accepte capriciile naturii, iar casele adormite sub lava pietrificată păstrează dovezile unor crime atroce.

«Acum știu de ce atât de mulți oameni sunt entuziasmați de literatura Yrsei. E încântătoare, proaspătă și captivantă.»

James Patterson

Inițial, **Yrsa Sigurdardóttir** a profesat ingineria la Reykjavík. Destinul ei a luat o turnură diferită în momentul în care a început să scrie cărți pentru copii, care s-au bucurat de succes de public și au fost recompensate cu premii importante.

A urmat însă un nou pas: literatura polițistă. Seria al cărei personaj principal este avocata Thóra Gudmundsdóttir a făcut-o celebră pe Yrsa în lumea întreagă. Este publicată în zeci de țări și face parte din plutonul numărul 1 al autorilor scandinavi care au transformat în ultimii ani literatura polițistă nordică într-un trend, un brand, o putere.

YRSA SIGURDARDÓTTIR

Thóra s-a holbat la dușumea, dar n-a văzut nimic care ar fi putut să-l înspăimânte așa de tare pe Markús. A zărit doar trei movile de praf, pe deasupra cărora și-a plimbat lanterna. I-a luat un timp până și-a dat seama ce se afla în fața ochilor ei...

— Doamne, Dumnezeule! a zis ea.

A plimbat lanterna rând pe rând pe deasupra celor trei chipuri. Obraji supți, orbite goale și guri căscate; totul i-a amintit de fotografiile cu mumii pe care le văzuse odată pe National Geographic.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Habar n-am, a zis Markús, la fel de șocat ca ea.

S-a întâmplat cu adevărat în 1973, în Insulele Westmann: o erupție vulcanică a îngropat sub lavă cea mai mare parte a unei așezări omenești.

2007: Acum, locul este supranumit «Pompeiul Nordului» și reprezintă un punct de atracție pentru turiști. O echipă de arheologi sapă pentru a scoate la lumină casele acoperite de cenușă și descoperă într-o pivniță trei cadavre.

Markús Magnusson, care era doar un adolescent atunci când vulcanul a erupt, este acuzat de crimă. Încercând să-l apere, avocata Thóra Gudmundsdottir constată că locuitorii insulei sunt ciudat de rezervați în a-i oferi sprijinul. Cazul se complică atunci când apare o nouă victimă, iubita din adolescență a lui Markús...

Noul roman polițist al Yrsei Sigurdardóttir, având-o în centru pe avocata Thóra Gudmundsdóttir, populara eroină din *Suflete damnate*, este alert, insolit și te ține în priză de la început și până la sfârșit.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-459-1

Partener media:

radio 21 simply positive